Josip Pečarić

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ

JOSIP PEČARIĆ

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

Posljednji pozdrav dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu
Akademiku Stanku Popoviću

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UMJESTO PREDGOVORA.....11
AKADEMIK SVETOZAR MUSIĆ, AKADEMIK STANKO POPOVIĆ – IN MEMORIAM.....11

UVOD.....13

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007. 18
SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA.....18
A P E L; SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!.....20
PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA.....22
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE.....24
POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE! 28
PODMETANJA I FALSIFIKATI.....34
SUD U HAAGU ZATVARA NOVINARA! 39
AKADEMIK STANKO POPOVIĆ, REAGIRANJE NA ČLANAK S. MALOVIĆA.....41

KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006. 43
AKADEMIK VLADIMIR PAAR, NEINFORMIRANI BANAC.....43

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008. 46
PISMO PREDSJEDNIKU VLADE.....46
PISMO THOMPSONU.....50
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA.....54

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009. 60
TUĐMANOV REFERENDUM: HRVATSKOJ JAVNOSTI O

INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM.....60
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI.....89
NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI.....95
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A.....103
PROSVJEDNO PISMO……112

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012. 128
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA.....128
POZIV HAAŠKOME TRIBUNALU.....131
PROFESOR ZVONIMIR JANKO - POTPISNIK PISMA VS-U UN-A.....133
ONI NE ŠUTE.....137
„VERBUMOVO“ PISMO.....144
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA.....147
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE.....152

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013. 162
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI:SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA! 162
OESS APELU HRVATSKIH INTELEKTUALACA DAO MEĐUNARODNI ZNAČAJ.....168
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH.....171

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013. 181
ZA HRVATSKE MEDIJE: THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A.....181
NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE.....183

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. 190
HRVATSKI BESKIČMENJACI.....190
HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II. 195
"OVO JE BOSNA".....202
PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU.....207
HRABRO SRCE NARODA NADE.....212

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014. 217
OTVORENO PISMO.....217

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 219
OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH.....219
ODLAZE PRIJATELJI.....221
VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER....223

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015. 227
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A.....227
BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ……..231
PISMO HAZU……...233

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016. …….240
I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU! ……...240

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017. ……246
AKADEMIKA RUDANA ZA PREDSJEDNIKA HAZU! …….246
RUDANA ZA PREDSJEDNIKA, A JOVANOVIĆA ZA REDOVITOG ČLANA HAZU-A! ……...250
STJEPANDIĆ I POPOVIĆ KOMENTIRAJU RUDANA! …….255
PRILOG: DR. JOSIP STJEPANDIĆ PREDSJEDNIKU HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI I AKADEMICIMA……...258
LICEMJERNA ČESTITKA……..262
PISMO AKADEMIKA VLADIMIRA PAARA PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA…….266
AKADEMIK RUDAN NAPRAVIO OD HRVATSKOG SABORA I HAZU PAČJU ŠKOLU…….270
"ROĐEN 1948. GODINE U SOCIJALISTIČKOJ REPUBLICI CRNOJ GORI", 2. ……..273
'HAZU PROTIV STEPINCA'……..277
KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN? ……...282

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017. ….285
ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG *SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA*? 285

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017. ….291
NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE! ……291

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018. ……293
DIJELOVI IZLAGANJA DR. JOSIPA STJEPANDIĆA PRIGODOM PREDSTAVLJANJA KNJIGE „NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE“ U SPLITU 26. SVIBNJA 2017. ……...293
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU*……..297
PREDSTAVLJANJE KNJIGE “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U VARAŽDINU……..301
PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.”……...304

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019. ……308
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO……308

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020. ……...313
DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“……...313

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020. ……317
TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“……...317
PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA……...321
SRPSKE SLUGE SU NA VLASTI U RH! ……..323
JOSIP PEČARIĆ, THOMPSON I VATRENI – SIMBOLI HRVATSKOG PONOSA……...327

ZAKLJUČNI TEKST ……332
AKADEMIK STANKO POPOVIĆ: ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT……332

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS……...337

UMJESTO PREDGOVORA

AKADEMIK SVETOZAR MUSIĆ

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ – IN MEMORIAM

U petak 18. prosinca 2020. godine napustio nas je u 83. godini života akademik Stanko Popović istaknuti hrvatski fizičar i redoviti član Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU. Akademik Stanko Popović rođen je 26. rujna 1938. godine u Čitluku (Sinj). Diplomirao je 1961. godine na Prirodslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu iz područja eksperimentalne fizike te doktorirao na istom fakultetu 1968. godine s temom „Studij mikrostrukturnih parametara polikristalnoga grafita“ Od 1961. do 1987. godine znanstveno je radio u Institutu „Ruđer Bošković“, gdje je postigao zvanje znanstvenog savjetnika iz poručja fizike. Od 1987. godine radio je kao redoviti profesor fizike na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, gdje je umirovljen u zvanju profesora emeritusa.

Akademik Stanko Popović je objavio 255 znanstvenih radova, od toga 200 radova u časopisima koje citira Current Contents. Ti znanstveni radovi polučili su više od 7000 citata u međunarodnim časopisima, što je potvrda njihove kvalitete. U znanstvenim radovima dominantno se bavio rješavanjem problema strukture i mikrostrukture (materijala) u fizici i kemiji čvrstog stanja. U tim istraživanjima koristio je i razvijao metode rendgenske difrakcije na polikristalnim uzorcima, elektronske difrakcije i elektronske mikroskopije.

Pored njegovog izvornog znansvenog rada, akademik Stanko Popović bio je organizacijski aktivan u znanosti i školstvu. 1992. godine bio je među osnivačima Znanstvenog vijeća za kristalografiju HAZU pri Razredu za matematičke, fizičke i kemijske znanosti. Od 2006. do 2017. godine bio je predsjednik Hrvatske

kristalografske zajednice. Akademik Stanko Popović također je bio u periodu 2007. do 2017. godine predsjedavajući na Hrvatsko-slovenskim i Slovensko-hrvatskim kristalografskim sastancima, a 2017. godine izabran je za počasno predjedavatelja. Održao je oko 35 pozvanih predavanja iz fizike na međunarodnim znanstvenim konferencijama.

Sudjelovao je kao nastavnik na ljetnim školama iz fizike. Radio je na školskim programima iz fizike kao profesor s velikim pedagoškim smislom za prijenos znanja. Uvijek je bio spreman pomoći školstvu u Hrvatskoj. Za svoj doprinos znanosti i obrazovanju u Hrvatskoj 1974. godine dobio je Nagradu grada Zagreba, a 2001 dobio je Državnu godišnju nagradu za znnanstveni rad.

Prije nekoliko mjeseci razgovarao sam sa Stankom uz kavu i tada me je obavijestio da priprema članak za objavljivanje u međunarodnom časopisu o jednom eksperimentu Nikole Tesle. Tom je prethodio rad: Stanko Popović, Nikola Tesla, znanstvenik i izumitelj-otkriće X-zraka, Matematičko-fizički list, 256(2014)241-250. Svojim istraživačkim radom akademik Stanku Popović je pronašao jedan nepoznati Teslin rad u kojem opisuje da je u jednom njegovom eksperimentu dobio dvije vrste zraka, svjetlosne i „nevidljive“. Danas znamo da su te „nevidljive“ zrake bile zapravo X-zrake. Danas se u povijest znanosti uči da je te „nevidljive“ zrake prvi otkrio W.C. Roentgen.

Akademik Stanko Popović je iskreno volio svoju domovinu, a napade na Hrvatsku doživljavao je emocionalno. Kao čovjek bio je miran i moralan. Meni je velika čast da sam prijateljevao i znanstveno surađivao s čovjekom kao što je bio Stanko.

Akademik Svetozar Musić

UVOD

S nevjericom sam danas primio vijest iz HAZU:

Naslov: *Tužna vijest_akademik Stanko Popović*
Datum: *Fri, 18 Dec 2020 13:03:11 +0000*
Šalje: *Snježana Ivčić <sivcic@hazu.hr>*
Prima: *Andrej Dujella, Dario Vretenar, Goran Muić, Goran Pichler, Ivo Šlaus, Josip Pečarić, Ksenofont Ilakovac, Leo Klasinc, Marko Tadić, Milko Jakšić, Mladen Žinić, Nenad Trinajstić, Svetozar Musić, Tomislav Cvitaš, Vitomir Šunjić, Vladimir Paar, Žarko Dadić*

Poštovani članovi Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti,
Upravo smo primili tužnu vijest da je jučer navečer preminuo akademik Stanko Popović.
Sprovod će biti u krugu obitelji, u ponedjeljak, u 14 sati, u Varaždinu (Glavno groblje).
Srdačan pozdrav,

***
Dr. sc. Snježana Ivčić
Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti

Je li moguće da se to dogodi u vrijeme kada sam radio na ovoj knjizi koja pokazuje koliko velika je bila moja suradnja s akademikom Stankom Popovićem. Spomenut ću samo da sam još u knjizi .Mladena Pavkovića, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006. govorio o toj suradnji:

Je li vam HAZU dosad objavila neku knjigu ili vas podržala u drugim kulturnim i inim akcijama?

Jeste, knjigu koju sam napisao sa suprugom Ankicom: *Strossmayerova oporuka*, HAZU, Zagreb, 2002. Inače više mojih otvorenih pisama su potpisivali kolege akademici. Posebno mi je bio drag kolega Ašperger koji je bio s akademikom Stankom Popovićem i samnom pokretač spomenutog Pisma VS UN-a. Jednom mi je rekao tada već u desetoj deceniji života: *Kolega Pečarić, mene bi bila sramota da ne potpišem pismo koje ste potpisali akademik Aralica i Vi.*

Za kolegu Popovića akademik Mladen Žinić kaže kako je *čovjek visokih moralnih i etičkih principa za koje se uvijek postojano borio*. Mislim da će i ova knjiga to pokazati.
Zato ću u ovom Uvodu dati samo još dio Životopisa kolege Popovića koji možete naći na stranicama Akademije:

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ

Datum rođenja:
26.09.1938
Mjesto rođenja:
Čitluk, Općina Hrvace
doktor znanosti
Institucije:
redoviti profesor u miru – Prirodoslovno-matematički fakultet Sveučilišta u Zagrebu (01.10.2008. - ...)
profesor emeritus – Sveučilište u Zagrebu (14.06.2011. - ...)
Funkcije u Akademiji:
zamjenik tajnika – Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti (01.01.2015. – 31.12.2018.)
predsjednik – Znanstveno vijeće za kristalografiju HAZU – Hrvatska kristalografska zajednica (24.06.2006. – 25.01.2017.)
Članstvo u Akademiji:
redoviti član – Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti (20.05.2004. - ...)
član suradnik – Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti (03.12.1992. – 20.05.2004.)

Životopis

Doktor fizičkih znanosti, redoviti profesor u trajnome zvanju i professor emeritus na Fizičkome odsjeku Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, te redoviti član HAZU. Rođen u Čitluku (Sinj) 26. rujna 1938., Hrvat (otac Petar, majka Antica, rođ. Radonić). Završio gimnaziju u Zadru 1956. Diplomirao eksperimentalnu fiziku 1961. s temom *Određivanje termičkoga koeficijenta rastezanja pomoću rentgenske difrakcije*, magistrirao fiziku čvrstoga stanja 1965. s temom *Interpretacija Debye-Scherrerovih rentgenograma*

grafita (mentor prof. K. Kranjc) i postigao doktorat fizičkih znanosti 1968. s temom *Studij mikrostrukturnih parametara polikristalnoga grafita* (mentor prof. K. Kranjc), sve na Fizičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (PMF).

Djelovao od 1961. do 1987. u Institutu Ruđer Bošković u Zagrebu (IRB). Izabran u zvanje znanstveni suradnik 1971., viši znanstveni suradnik 1975. te znanstveni savjetnik 1979. Obnašao dužnost voditelja Rendgenskoga laboratorija, voditelja Znanstvenoga vijeća za fiziku IRB-a, člana Znanstvenoga vijeća IRB-a i člana Savjeta IRB-a. Godine 1987. izabran za redovitoga profesora na Fizičkom odsjeku Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (PMF), te na radno mjesto znanstvenoga savjetnika IRB-a (mjesta s polovicom radnoga vremena). Izabran za redovitoga profesora u trajnome zvanju na PMF-u uz potvrdu Senata Sveučilišta u Zagrebu 1996. Od 1997. djeluje na PMF-u uz puno radno vrijeme. Umirovljen 2008. te izabran od Senata Sveučilišta u Zagrebu u počasno zvanje *professor emeritus* Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu 2011.

Predavao na diplomskim (Osnove fizike 1, 2, 3, 4 sa seminarom; Fizika za biologe; Odabrana poglavlja opće fizike; Vježbe iz fizike; Vježbe iz fizike čvrstoga stanja; Fizički praktikumi) i poslijediplomskim / doktorskim studijima (Interpretacija difrakcijskih slika polikristalnoga i amorfnoga materijala; Difrakc ija u polikristalnome materijalu; Makromolekulske strukture i njihovo određivanje; Elektronska mikroskopija; Eksperimentalna istraživanja u fizici čvrstoga stanja). Bio gostujući profesor na Pedagoškom fakultetu u Osijeku (1985.-1986.). Vodio je 25 diplomskih, 4 magistarska rada i 8 doktorskih radova. Kao gostujući znanstvenik boravio na Sveučilištu u Manchesteru (1968.-1969.), u Slovačkoj akademiji znanosti, Bratislava (1972.) te na Sveučilištu Martin Luther u Halleu (višekratno).
Znanstvena djelatnost: fizika i kemija čvrstoga stanja, kristalografija i opća fizika. Primjenom rendgenske i elektronske difrakcije, elektronske mikroskopije i spektroskopije istražuje mikrostrukturu i fazne dijagrame materijala. Dao je doprinos teorijskom i eksperimentalnom razvoju metoda rendgenske difrakcije, te primjeni tih metoda u istraživanju procesa precipitacije u prezasićenim čvrstim otopinama metalnih slitina i faznih dijagrama metalnih oksida, poluvodiča, minerala i biominerala. Objavio 255 znanstvenih radova, od toga oko 200 znanstvenih radova u časopisima koje navodi *Current Contents*. Radovi su citirani oko 6950 puta, indeks $h = 44$ (*Google Scholar*, srpanj 2020). Objavio 38 stručnih radova (npr. u *Tehničkoj enciklopediji*, *Matematičko-fizičkom listu*, *Kemiji u industriji*, *Hrvatskom jeziku*). Prema *Hrvatskoj znanstvenoj bibliografiji* ubraja se među nekoliko vodećih prirodoslovaca u RH. Na znanstvenim (većinom međunarodnim) skupovima podnio oko 250 priopćenja. Održao oko 35 pozvanih predavanja (npr. 2nd European Crystallographic Meeting, Keszthely, 1974; International School of Crystallography, Nesebr, 1989; 1st European

Crystallographic School, Pavia, 2014; 29th European Crystallographic Meeting, Rovinj, 2015.). Bio član i predsjednik odbora za pripremu niza domaćih i oko 25 međunarodnih znanstvenih skupova, uključujući i skupove europske razine (13th i 29th European Crystallographic Meeting, 11th i 12th European Powder Diffraction Conference). Bio predsjednik *Znanstvenoga vijeća polja fizika* u IRB-u (1980.-1983.), predstavnik IRB-a u *Savjetu Europskoga fizičkog društva* (1983.-1988.), član *Matičnoga odbora za područje prirodnih znanosti, polje fizika* (2005.-2013.), voditelj domaćih znanstvenih projekata i projekta Hrvatska–SAD: *Microstructure–property relationships in metallic alloys and compounds*. Bio tajnik (1992.-2006.) i predsjednik (2006.-2017.) *Znanstvenoga vijeća za kristalografiju HAZU–Hrvatske kristalografske zajednice*, te delegat pri prijamu iste u međunarodne udruge (1992.). Bio član *Europskoga savjeta za difrakciju u polikristalu* (2001.-2012.). Član Uredničkog odbora i recenzent za niz međunarodnih časopisa. Član Uredničkoga odbora časopisa *Crystals* (2019.-). Urednik posebnoga izdanja časopisa *Crystals*: *X-ray Diffraction Methods in Crystallography* (2020-2021). Recenzent znanstvenih projekata i udžbenika iz fizike. Bio član *Vijeća za školske udžbenike*, sudjelovao u izradi *Hrvatskoga nacionalnoga obrazovnog standarda* te bio voditelj povjerenstva za izradu *Nastavnoga plana i programa iz fizike* (2004.-2006.). Sudjelovao kao nastavnik na ljetnim školama iz fizike. Urednik nekoliko zbornika radova znanstvenih skupova o školstvu u RH i znanstvenih skupova iz kristalografije koje je priredila HAZU. Suautor *Rječnika kristalografije, fizike kondenzirane tvari i fizike materijala* (englesko-hrvatski, hrvatsko-engleski) u izdanju Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2014.). Objavio nekoliko radova o nazivlju u fizici u domaćim časopisima. Izabran za člana suradnika HAZU 1992. te za redovitoga člana HAZU 2004. Dobio *Nagradu Grada Zagreba* (1974.) i *Državnu godišnju nagradu za znanstveni rad* (2001.). Član Područnoga znanstvenog vijeća za prirodne znanosti za razdoblje 2017-2021.

Znanstvena djelatnost – Scientific Achievements

Odabrani radovi – Selected papers

(...)

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/stanko_popovic

Akademik Popović bio je član HNES-a i HKV-a:

https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/35468-preminuo-clan-hkv-a-akademik-stanko-popovic.html

Predsjednik HNES-a prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Šeparović je napisao:
Umro je akademik Stanko Popović.Bio je ugledni, agilni član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta.
I tako smo stalno na gubitku.

Izgubili smo podpredsjednike HNES-a Nikolu Debelića i Zdravka Tomca. Župana i etičara Branimira Lučića. Napustili su nas akademici Slobodan Novak i Dubravko Jelčić a eto sada i akademik Popović.Korone je pokosila i Antu Glibotu i biskupa Milu Bogovića s kojima smo surađivali. Sve redom veliki ljudi, znanstvenici, domoljubi, koji su ostavili neizbrisiv trag u hrvatskoj povijesti. Pokoj vječni daruj im Gospodine!
Svemogući Bože budi im na pomoći.
Pomolimo se u ove teške blagdanske dane za njihove duše: bili su naši ugledni članovi, koje ćemo zadržati u trajnom sjećanju.

Josip Pečarić

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

SLUČAJ BRANIMIRA GLAVAŠA

Prilikom Drugog znanstveno-stručnog skupa *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to*, biskup Mile Bogović mi je tijekom svog izlaganja javno zahvalio zbog organiziranja Apela za puštanje Branimira Glavaša iz pritvora u kojem je štrajkao glađu. Rekao je kako je i on – kao i mnogi drugi – razmišljao što treba učiniti jer su se svi osjećali bespomoćni u toj strašnoj situaciji.

I doista i sam sam se lomio što učiniti. Razmišljao sam kontaktirati biskupa Pozaića da napravimo isto što smo napravili kada je Margetić štrajkao glađu. Nisam vjerovao da ćemo uspjeti ponovo na isti način. Tada mi je jedan prijatelj – novinar - sugerirao da nas 5-6 akademika izađemo u javnost s Apelom. Mislio je da trebamo to učiniti brzo, tj. poslati «Apel» HINI do 17h u petak 1. prosica. Nisam vjerovao da bi to bilo dovoljno. Smatrao sam da «Apel» trebaju potpisati i neki biskupi i više akademika.

Međutim, prvi nacrt Apela imao sam u rukama tek poslije 14h, tako da sam počeo skupljati potpise i usaglašavati sam tekst s onim akademicima koje sam uopće uspio kontaktirati. Uz sve to trebalo je nači odgovarajuće brojeve telefona i faksova, e-mail adrese.

Do 17h nije još ni tekst bio usuglašen, a nisam uspio ni kontaktirati onaj broj akademika i biskupa s kojim bih bio zadovoljan. Odlučio sam skupljati potpise do 10h ujutru, kada sam i poslao HINI naš «Apel».

Međutim, prethodila je teška noć. Domagoj Margetić koji se tog petka vratio iz Haaga javio je na svojoj internet stranici kako je tu večer Glavašu pozlilo i kako je te noći kod Glavaša bio liječnički konzilij.

-Jesam li pogriješio što nisam već poslao «Apel», pitao sam se i uspio otspavati nekih tri sata. Ujutru sam slušao vijesti, ali ništa nije rečeno o onome što je Margetić pisao (poslije se pokazalo da je Margetićeva informacija bila točna). Ali zato je HTV naš «Apel dao kao prvu vijest u svom Dnevniku u 12h, a već tog istog subotnjeg poslijepodneva Glavaš je stigao u svoj Osijek.

Ustavnom sudu Republike Hrvatske
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske

A P E L

SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!

Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode.

Ljudski je život iznad svih zakona i sudova. da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas konačno, nakon stoljećâ krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?!

Smatramo da čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati, iako mu se time ne obustavlja proces, i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo.

Štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao je u dramatičnu fazu i pitanje je dana kad bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica.

A konačno, treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske.

Zagreb, 2. prosinca 2006.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Stjepan Babić
akademik Zvonimir Baletić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić

mons. dr. Mile Bogović
akademik Dragan Dekaris
akademik Dubravko Jelčić
akademik Mislav Ježić
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Ivo Padovan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
mons. dr. Valentin Pozaić
mons. dr. Želimir Puljić
mons. dr. Marin Srakić
akademik Zdenko Škrabalo
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić
akademkinja Alica Wertheimer-Baletić

PRILOZI: NEKA IZVJEŠĆA I INTERVJUI O APELU U MEDIJIMA

BISKUP SRAKIĆ PROZVAO SANADERA DA JE UTJECAO NA SABOR

"Ja ne ulazim u sudstvo, ali ovaj nacin kako se postupalo prema Glavasu je doista nehuman. Ako jedan premijer moze uciniti pritisak na Sabor, onda moze jedan skromni djakovacki biskup reci - molim vas neka se covjek oslobodi, neka se brani sa slobode", izjavio je msgr. Marin Srakic.

Izjava za TV-vijesti

AKADEMICI I BISKUPI: OVO JE POLITIČKI PROCES

Pišu: B. Vlašić, A. Plišić, D. Pavičić

ZAGREB - Odluci o ukidanju pritvora za Glavaša prethodio je jučer ujutro dramatičan apel devetnaest hrvatskih akademika i četiri biskupa. "Molimo da preispitate odluku suca u predmetu Branimira Glavaša te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", glasio je njihov zahtjev Ustavnom i Vrhovnom sudu.

Pismom naslovljenim "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!" skupina akademika i biskupa zatražila je od najviših pravnih institucija u zemlji da "ne dopuste da, unatoč tome što je Ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske".

U pismu su još upozorili da je štrajkom glađu Glavaš ušao u dramatičnu fazu te da je pitanje dana kad bi mogao nastupiti kolaps, koji bi onda otvorio i pitanje odgovornosti za smrt, koju se, predložili su, može izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Za to su ovi uglednici dali i poseban argument: čovjek koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine nalazi se na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za te zločine pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, niti je podignuta optužnica.

SUDAC ODBIO PREKINUTI ISTRAGU, GLAVAŠ POVRAĆA

Istaknuli su kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova" i opomenuli ove dvije pravne instance kako je "čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrednije od života, zaslužio da mu se ono prizna". Time "i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo", zaključila su 4 biskupa i 19 članova Akademije.

Dražen Tripalo, sudac i glasnogovornik Vrhovnog suda, bio je iznenađen tim istupom akademika i biskupa. - Postupak je u fazi istrage, što znači da o pritvoru odlučuje istražni sudac pa se Vrhovni sud ni na koji način ne pojavljuje u ovoj fazi postupka - pojasnio je. Tripalo smatra da takva reagiranja i postavljanje konkretnih zahtjeva sudovima - nije dopušteno.

Podsjetio je kako hrvatski propisi poznaju kazneno djelo utjecaja na sudsku vlast. - Uostalom, akademici bi to mogli znati jer se među njima nalaze i pravni stručnjaci - rekao nam je Tripalo.

Pismo je potpisalo 19 od 154 redovitih i 142 dopisna člana Akademije (Slobodan Novak, Ivan Aralica, Ivo Padovan, Ivica Kostović, Mislav Ježić, Zdenko Škrabalo, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jeličić, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer Baletić) te 4 biskupa: dubrovački, msgr. Želimir Puljić, đakovačko-srijemski, msgr. Marin Srakić, pomoćni zagrebački, msgr. Valentin Pozaić i gospićko-senjski, msgr. Mile Bogović.

(...)

Jesmo li što naučili iz slučaja Krestić?

MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE

Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba – zapitao se akademik Josip Pečarić u povodu Izjave koju su potpisali akademici različitih svjetonazora i političkih opcija, te tako spriječili da velikosrbin Vasilije Krestić, uz pomoć neodgovornih hrvatskih ustanova, po drugi put pregazi Vukovar. Krestić demantira Izjavu, a naše mjerodavne ustanove – uvukle su se u puževu kućicu. Do nove prilike?

Odavno već nije tako što izazvalo opće odobravanje hrvatske javnosti kao «Izjava» koju je 18 hrvatskih akademika uputilo u ponedjeljak 7. siječnja Hini: «Prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, s potpisom ravnatelja Agencije Vinka Filipovića, predviđeno je 10. siječnja predavanje dr. sc. Vasilija Krestića "Historija Srba u Hrvatskoj i Slavoniji" u Vukovaru (isto predavanje prema Katalogu stručnog osposobljavanja nastavnika za 2006. godinu bilo je predviđeno za 15. rujna 2006. godine). Smatramo da je neprimjereno, što više i neuljudno da u Vukovar dolazi predavati čovjek koji kao jedan od tvoraca Memoranduma SANU i tvorac sintagme o Hrvatima kao genocidnom narodu nosi veliki dio krivice za sve što se dogodilo u Hrvatskom domovinskom ratu i posebice u Vukovaru. To je neviđen postupak jednoga srpskog akademika i onih koji to predavanje organiziraju.»

SANU je most razdvajanja

Istog dana o samom slučaju opširno je izvijestila Nova TV u svom Dnevniku, dok ostale TV kuće to nisu učinile. Sutradan su o skandalu pisale sve novine. Tako «Glas Slavonije» donosi tekst «Nakon izjave 18 akademika HAZU, u posljednji trenutak spriječen sramotan nastup na nastavničkom seminaru - Akademici spriječili predavanje velikosrpskog ideologa u Vukovaru» u kome piše kako je Vinko Filipović kazao da je u petak navečer Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta upozorilo Agenciju na slučaj. Krivac je Borislav Đekić. katalog je stavljen izvan snage, umjesto Vasilija Krestića predavanje će održati povjesničar prof. dr. Drago Roksandić, a kazao je da će se poduzeti mjere radi utvrđivanja odgovornosti.

Slična su izvješća u svim dnevnim novinama. «Jutarnji list» navodi i djelić moje izjave kako «akademici najavljeni Krestićev dolazak u Hrvatsku nisu mogli prešutjeti iz dva ključna razloga. - Memorandum SANU bio je ideološka podloga za agresiju na Hrvatsku, a njegova sintagma o Hrvatima kao genocidnom narodu bila je ideološka osnova za svako negiranje hrvatske državnosti i hrvatske države.»

Na HTV-u se o tome govorilo 8. siječnja u emisiji «Radni ručak», kada smo bili gosti Filipović i ja. Zanimljivo je kako g. Filipović nije znao za činjenicu da je isto predavanje trebalo biti održano – kako to stoji u Izjavi – prošle godine i to s nadnaslovom «Mostovi koji nas spajaju». Upozorio sam i na činjenicu da se u tim katalozima ne predviđa predavanje o stradanjima Hrvata u Hrvatskom domovinskom ratu, tj. neće biti ni riječi o Vukovaru, Škabrnji, Dubrovniku, ali hoće o stradanjima u Jasenovcu i to – vjerojatno - samo ona do 1945 g., dok o onima poslije završetka Drugog svjetskog rata neće biti nikakvih predavanja.
(Napomenut ću da je preko 800 kataloga za 2007.g. poslano školama iako u zaključku jednog recenzenta stoji: «Predloženi Katalog je stručno-metodički neprihvatljiv, a financijski neopravdan. Treba ga izraditi ponovno uz sudjelovanje Ministarstva i uspješnih praktičara i kreatora HNOS-a.» A ni druge nisu bile mnogo bolje.) U svim novinama dane su i izjave pojedinih povjesničara, u «Večernjem listu» Josipa Jurčevića i Dušana Bilandžića, u «Glasu Slavonije» i «Novom listu» potpisnika «Izjave» Petra Strčića.

Očekivana Krestičeva reakcija

Navode se i razne Krestićeve izjave koje potvrđuju ono što su rekli akademici. Javnost nije još upoznata kakve su sankcije poduzete za odgovorne. Od početka postoji želja da se slučaj zataška. Ljudi nas pitaju jesu li i akademici digli ruke od svega? Potpisnici «Izjave» su razmišljali trebaju li javno upitati što su nadležni poduzeli. Zgodna prigoda bila je to što je odgovorne još više optužio sam Krestić. Postojao je i nacrt: «Prema Tanjugu akademik Vaslije Krestić 'energično je demantirao da postoji bilo kakav aranžman da u Vukovaru održi predavanje o historiji Srba u Hrvatskoj i Slavoniji i 's prezirom' je odbacio insinuacije hrvatskih akademika u vezi sa tim'. Krestić kaže: 'Dužan sam obavijestiti da nikakve aranžmane u vezi s tim predavanjem ja nemam. O takvom predavanju sa mnom nitko s današnjeg područja Hrvatske nikad nije vodio bilo kakav razgovor.'

Neobično je da netko tko je akademik navođenje dokumenata naziva insinuacijama (Katalozi stručnog osposobljavanja Agencije za odgoj i obrazovanje nastavnika Republike Hrvatske za 2006. i 2007. godinu, s potpisom ravnatelja Vinka Filipovića). Ujedno pozivamo nadležne da objave dokumentaciju koja potvrđuje da je Vasilije Krestić zaista bio službeno predviđen kao predavač u Vukovaru.

Potpisnici Izjave

Prema Tanjugovim izvješćima Izjavu je potpisalo 18 hrvatskih akademika, 'poznatih po nacionalističkim stavovima'. Umjesto komentara navodimo da su do sada 'Izjavu' potpisali Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Hrvoje Babić, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Žarko Dadić, Stjepan Damjanović, Marin Hraste, Sibila Jelaska, Dubravko Jelčić, Boris Kamenar, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Željko Kućan, Ivan Kušan, Lujo Margetić, Slavko Matić, Slobodan Novak, Vladimir Paar, Josip Pečarić, Stanko Popović, Tomislav Raukar, Željko Reiner, Daniel Rukavina, Vlatko Silobrčić, Nikša Stančić, Petar Strčić, Dionis Sunko, Ivo Šlaus, Josip Tišljar i Nenad Trinajstić; dakle nas 32 redovita člana

HAZU svih političkih nazora. Za razliku od akademika Vasilija Krestića i Tanjuga mi domoljublje razlikujemo od agresivnog nacionalizma.»

Međutim, vjerojatno bi se takvo «Priopćenje» shvatilo kao naše komentiranje tvrdnji TANJUG-a i Krestića. A komentirati njih je zaista nepotrebno, zar ne? No, Krestićeva izjava je prenesena u hrvatskim novinama. Zato javnost treba doznati tko je tu govorio istinu, a tko nije. Radi li se o nesposobnosti ili zlonamjernosti? Nadležni još šute! Dokle? Znakovito je ipak da su «Izjavu» potpisali akademici često i izrazito suprotstavljenih političkih nazora. Je li se u HAZU dogodila Tuđmanova pomirba?

Učiniti korak dalje

U svezi s tim treba spomenuti izvrstan tekst Milana Ivkošića «Krestić je obična srpska pojava» u kome piše: »Gospodo hrvatski akademici, oprostite, ali u Srbiji je četništvo službeno rehabilitirano. Jedan od najžešćih zagovornika četnika Vuk Drašković službeno je bio najdjelatniji u organizaciji spektakularnog Sanaderova posjeta Srbiji. I Mesić i Sanader neprekidno ističu izvrsne odnose s takvom Srbijom. Kod Aleksandra Stankovića u "Nedjeljom u dva" na HTV-u gostovao je Miloševićev ministar informiranja Aleksandar Tijanić i promicao četništvo pred milijunskim hrvatskim gledateljstvom, i tako dalje. Čemu onda tolika povika na Krestića kad je on iz prijateljske nam zemlje u kojoj su njegova stajališta normalna pojava kao što je normalno da u njoj nekažnjeno žive glavni pokretači agresije na Hrvatsku?»

Da, Ivkošić nas s pravom upozorava da je do nečega kao što je «Izjava» trebalo doći znatno ranije. To zajedništvo ništa ne znači ako se ne krene korak dalje. Velikosrpska ideologija je donijela toliko zla na ovim prostorima, a danas se u Haagu sudi onima koji su se tom zlu suprotstavili. I pobijedili ga. Za to su proglašeni «zločinačkom organizacijom», a sama pobjeda nad genocidnom politikom «zločinačkim pothvatom». Optužnice zajednički pišu agresori i oni koji su im pomagali bilo neizravno, bilo izravno. Jesmo li naučili da bi upravo Akademija i akademici trebali govoriti o tome? Krestić sa svojom ideologijom nije uspio pobijediti hrvatski narod, a takva sramotna suđenja hrvatskim junacima oduzimaju mu ponos i dostojanstvo. A narod bez ponosa i dostojanstva – što je to? Jesmo li to naučili?

Podsjetnik: Velikosrpsko ludilo ili idiotizam?

Akademik SANU Vasilije Krestić zadužen za hrvatsku povijest: «Po mome dubokom uvjerenju, zajednički život je nemoguć… I bilo bi dobro i za hrvatski i za srpski narod kada bi se našla neka međa. Teško je da prognoziramo u ovom času, ali sam uvjeren da ako to tako ne rešimo imaćemo permanentan rat… Znate, to je ono pitanje odnosa 'urbanih' i 'ruralnih' Srba. Ja sam oduvek smatrao da je vrlo važno da, ako već ne možemo zajednički da živimo, izdvojimo delove u kojima je srpsko stanovništvo većinsko. Time se može rešiti i pitanje 'urbanih' Srba, 'Urbani' Srbi, ako ostanu u Hrvatskoj ovakvoj kakva je, nedemokratskoj, ili će

postati Hrvati ili će morati otići iz gradova, što se delimično već dešava… Postavlja se pitanje možemo li mi uopšte razgovarati o nečemu drugom. Šta će reći taj narod tamo kojem prete uništavanje i iseljavanje? Oni jednostavno ne mogu da prihvate drugo rešenje. Ja znam da je svaka pomisao na rat gotovo idiotska, ali taj narod je ugrožen, njemu su potrebne veće garantije od onih koje mu se nude u Hagu» («Nin», 1. listopada 1991.; vidi: Nenad Piskač: Nebeska Srbija u Hrvatskoj, *str. 222).*

«Izgledalo je kao da i SPC očekuje ostvarenje ideje akademika Krestića da 'urbani' Srbi pređu u delove Hrvatske u kojima je srpsko stanovništvo većinsko, tj. u RSK. Ili, kako je to Dobrica Ćosić malo drugačije rekao, da izvrše 'planska preseljenja i razmena stanovništva'» (Milorad Tomanić).

«Hrvatsko slovo, 2. veljače 2007.

OBRAZOVANJE: KRIVOTVORENJE NOVIJE HRVATSKE POVIJESTI

POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!

OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU VLADE, PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA, MINISTRU ZA ZNANOST, OBRAZOVANJE I ŠPORT I SABORSKOM ODBORU ZA OBRAZOVANJE, ZNANOST I KULTURU

Poštovana gospodo,

Obraćamo vam se zbog najnovijih udžbenika iz povijesti za 8. razred osnovne škole.

Našu akciju ubrzao je članak Ivane Kalogjera-Brkić pod naslovom «Udžbenik koji prešućuje ili navodi srpske žrtve u Oluji» objavljen u *Jutarnjem listu* od 5. travnja 2007. Autorica članka istaknula je da su tri autorska tima «odlučila 12 godina nakon završetka rata djecu informirati i o tamnoj strani obrane Hrvatske», no takav se pristup navodno «nije svidio prosudbenom stručnom povjerenstvu za odobravanje udžbenika povijesti». Prema tom tekstu sporna su bila dva udžbenika, onaj autorice Snježane Koren (PROFIL) i Krešimira Erdelje i Igora Stojakovića (Školska knjiga). Tekst članka bi čitatelje mogao navesti da zaključe da je povjerenstvo od autora tražilo da izbace informacije o zločinima nad Srbima, no autorica patetično ističe «da ni to nije obeshrabrilo autore te su uz kompromise u udžbenicima ostale informacije o ubojstvima Srba i paležu njihovih kuća».

Informacije kojima raspolažemo pokazuju da je riječ o tendencioznom članku, koji krivo informira hrvatsku javnost i zamagljuje bit spora između navedenih autora i povjerenstva. Prema našim spoznajama, povjerenstvo ni u jednom trenutku nije tražilo da autori izbace i podatke o zločinima nad Srbima. U tom su smislu zanimljive insinuacije autorice Snježane Koren, iznesene u «Očitovanju autorice o primjedbama Stručnog povjerenstva» od 11. ožujka 2007., o tome da ako član povjerenstva «smatra da podaci o ratnom stradanju hrvatskih građana srpske nacionalnosti ne bi trebali biti u hrvatskom udžbeniku, autorica moli da to jasno i napiše, kako bi se mogla o tome izjasniti». Povjerenstvo takvo što nikada nije tražilo, pa je očito da problem ne leži u navodnom traženju da se prešute hrvatski zločini.

Kako doznajemo, problem je u tome što su oni dijelovi prvobitnih inačica oba udžbenika, koji govore o hrvatskim oslobodilačkim akcijama od Maslenice i Medačkog džepa do Bljeska i Oluje, bili krajnje neobjektivni i jednostrani. Prigodom spominjanja akcije Maslenica u prvobitnoj verziji rukopisa autorica tvrdi da je Hrvatska vojska «provela nekoliko manjih vojnih akcija kako bi

ovladala strateški važnim područjima». Na pitanje što bi to točno trebalo značiti, zašto su te akcije važne i koja su njihova pozitivna postignuća djeca ne dobivaju odgovor. Kada opisuje stradanja Srba, Snježana Koren govori vrlo jasno i bez zamagljenih fraza te objašnjava da je «za vrijeme tih akcija (...) više tisuća Srba napustilo svoja sela, a bilo je i ubojstava civila». Toj rečenici prethodi tek šest rečenica u kojima je autorica sažela sve događaje od dolaska UN-a početkom 1992. U njima se niti jednom jedinom riječju ne spominju stotine Hrvata koji su tijekom nazočnosti snaga UN-a ubijeni na okupiranim područjima. U više nego blagom tonu spomenuto je tek da su «srpske snage» «granatirale hrvatske gradove (Zadar, Biograd, Šibenik, Slavonski Brod i druge) u kojima su ginuli ljudi i stradala imovina». Mogu li se višemjesečna i višegodišnja teška bombardiranja i razaranja desetaka hrvatskih gradova i mjesta svesti tek na jednu takvu rečenicu? Mogu li se uistinu brojne i nedvojbene žrtve tih divljaštava (ne samo ubijeni, nego i zastrašujući broj ranjenih) pronaći u navedenoj formulaciji?

Vojno-redarstvenim operacijama Bljesak i Oluja autorica je posvetila 9 rečenica. U njima se nije našlo mjesta za izraz «oslobođenje» ili «oslobodilačke akcije». Što je s mnogim pozitivnim aspektima tih operacija? Treba ponoviti činjenicu da su oslobodilačke operacije godine 1995. osigurale opstanak Republike Hrvatske i hrvatskog naroda, odnosno spriječile su pokušaj trajnog otkidanja velikih dijelova hrvatskog narodnog i državnog područja, a uz to Olujom je deblokiran Bihać i izbjegnuta mu je sudbina Srebrenice koju su štitile UN. Što je s činjenicom da su nakon četiri godine poništeni rezultati etničkog čišćenja i genocida koji su srpski teroristi proveli 1991. godine? Što je s činjenicom da su stotine tisuća hrvatskih građana mogle nakon četiri godine zaboraviti na boravak u skloništima i posvetiti se obnovi onoga što je u ratu uništeno? Smisao Oluje je i bio obnova života i povratak prognanika što se dokazuje time da je počeo program povratka u suradnji s UN-on ODMAH, a s današnjim danom je i ostvaren i za srpsko pučanstvo. Što je s činjenicom da je oslobođenjem okupiranih područja i prestankom rata omogućen gospodarski oporavak i daljnji gospodarski razvoj? Smatramo da bi bar neke od tih činjenica trebale biti jasno predstavljene hrvatskim učenicima.

Posljednje dvije rečenice spominju sudbinu srpskog stanovništva. Spominjući odlazak Srba, autorica navodi da je srpsko «stanovništvo s tih područja većinom (...) izbjeglo u BiH i Srbiju». Ovdje je autorica imala priliku progovoriti jasnim i nedvosmislenim jezikom i upoznati učenike s činjenicom da su hrvatski građani srpske nacionalnosti otišli sami, prije dolaska Hrvatske vojske i po nalogu svojih vođa. Nije li bio zločin nagovoriti svoje sunarodnjake da napuste svoje domove?

Ovako, neupućen učenik može pomisliti da ih je protjerala Hrvatska vojska, što uostalom zastupaju u haškom tužiteljstvu i u Veritasu Save Štrpca. Na kraju, kada joj to očito odgovara, autorica je opet vrlo jasna i tvrdi da su nakon Oluje počinjena «ubojstva nekoliko stotina srpskih civila, te pljačka i palež napuštene srpske imovine». Dakle, dvije rečenice o stradanju Srba nasuprot sedam rečenica koje bi učenike trebale informirati o svemu ostalome što se je dogodilo. A dogodili su se koncentracijski logori, prvih nakon drugog svjetskog rata u koje je bilo odvedeno nesrpsko stanovništvo iz Hrvatske, a nakon etničkog čišćenja dijela

Hrvatske. Dogodilo se je primjerice divljačko bombardiranje grada Zagreba, koje je tijekom akcije Bljesak osobno zapovjedio Mile Martić. Taj napad je jedinstveni primjer jer je to prva metropola u srcu Europe napadnuta, a izvan ratnog područja (Sarajevo je bilo podijeljeno i vodile su vojne akcije između dva dijela grada.) I tu je bilo, da se poslužimo autoričinim eufemizmima, «poginulih ljudi i stradala je imovina». A zagrebačke žrtve i «stradala imovina» nisu bili jedini. Sjetimo se primjerice mladih u okolici Dubrovnika koje je u kolovozu 1995. ubila srpska granata dok su se bezbrižno kupali u moru. Ne zaslužuju li i te žrtve da ih autorica Snježana Koren spomene u svojem udžbeniku. Ne zaslužuju li svi oni poginuli i ranjeni hrvatski vojnici koji su sudjelovali navedenim akcijama da se spomene i njihova žrtva? A nije tu u pitanju samo nabrajanje zasluga i žrtava, nego je riječ o problemu objektivnog prikazivanju rata u Hrvatskoj. Isticanje samo nekih aspekata u kratkom prikazu koji pretendira da učenicima pruži objektivne i karakteristične informacije o onome što se je uistinu dogodilo prikazuje autoričin tekst kao jednostran i tendenciozan.

Drugi «junak» priče Ivane Kalogjere-Brkić je Krešimir Erdelja, jedan od autora udžbenika u nakladi Školske knjige. On je u stručnoj javnosti dosad bio najviše poznat kao autor takozvanog «balkanskog udžbenika», a koji je ministar Primorac odbio. U izvornoj inačici njegova udžbenika (i suautora) za 8. razred se govori o hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja. Cijeli odlomak sastoji se od samo pet rečenica. Pritom se u tri rečenice kaže: «Rezultat tih akcija bilo je gotovo potpuno povlačenje hrvatskih građana srpske nacionalnosti s tih područja i odlazak u Srbiju. Njihov povratak još uvijek teče. Sjena na ovu pobjedu hrvatske vojske bačena je paljenjem srpskih kuća tijekom i nakon akcije, a nastradao je i dio preostalog srpskog stanovništva». Dakle, prikaz Oluje se pretežito svodi na stradanje Srba. Eufemizmi o «povlačenju» nedvojbeno zamagljuju stvarnost. Zašto je bilo tako teško napisati da su Srbi napustili ta područja prije dolaska HV-a po nalogu i u organizaciji svojih vođa? Navedena «sjena» činjenično nije netočna, no zašto se spominje samo ona. Zašto se ne spominju brojni drugi aspekti koji o Bljesku i Oluji govore kao pozitivnim akcijama? Ovakav jednostrani tekst svakoga neupućenog bi naveo da misli o tim akcijama kao o nečem negativnom.

Autori su reagirali na prigovore povjerenstva te su promijenili tekst, no ono što su napisali nije bilo ništa bolje od prvobitne inačice. Hrvatska je vojska istina dobila laskavu ocjenu svoje borbene spremnosti i sposobnosti, a navedeno je i da su pojedinci optuženi za zločine protiv Srba. Ipak se i dalje rezultati Oluje svode na potpuno povlačenje Srba te na stradanje onih koji su ostali. Pritom je tvrdnja o stradanju izmijenjena, pa je sada stajalo da je tijekom «i nakon Oluje ubijen (...) dio preostalog srpskog civilnog stanovništva, a brojne su kuće odbjeglih Srba spaljene». Tek u trećoj inačici autori su, kao i Snježana Koren, na izričito traženje povjerenstva unijeli u tekst spomenutih odlomaka kvalifikacije koje o hrvatskim oslobodilačkim akcijama govore kao o pozitivnim događajima iz najnovije hrvatske povijesti.

Na kraju ističemo da je više nego žalosno da se autori udžbenika koji bi hrvatskim učenicima trebali govoriti o najnovijoj prošlosti «rukama i nogama» bore protiv pozitivnog prikazivanja takvih sudbonosnih i važnih događaja kao što su Bljesak i Oluja! Pitanje je i kolika je obaveza pisaca udžbenika i Prosudbenog povjerenstva za odobravanje udžbenika povijesti, ali i ne samo njih, da se drže IZVJEŠĆA Ustavnog sud Republike Hrvatske br. U-X-2271/2002., 12 studenoga 2002. godine, «Narodne novine» broj 133/2006. u kome stoji:

«Djelovanje oružanih snaga republike Hrvatske poduzeto s ciljem oslobađanja dijelova okupiranog područja Republike Hrvatske – uključujući i otklanjanje neposredne opasnosti za život stanovništva i sprečavanje uništenja imovine, uzrokovane oružanom (vojnim i paravojnim, parapolicijskim i/ili terorističkim) napadima okupacijskih postrojba poduzimanih s okupiranih područja – bilo je u skladu s ustavnom obvezom oružanih snaga Republike Hrvatske da zaštiti suverenitet i neovisnost Republike Hrvatske i obrane njenu teritorijalnu cjelovitost. Pri oslobađanju okupiranih područja Republike Hrvatske, oružane snage Republike Hrvatske djelovale su u ime i po ovlaštenju suverene države s međunarodnopravnim subjektivitetom.

Trebamo li ovdje spomenuti i Deklaraciju Sabora o Domovinskom ratu i Oluji i Bljesku?

No, prije negoli završimo ovo Otvoreno pismo moramo se osvrnuti na još dva detalja.

Jedan od njih je hvalisanje Krešimira Erdelje kako se je «junački» odupro pritiscima da izbaci rečenicu «koju je povjerenstvo smatralo posebno spornom», a «u kojoj se kaže da su srpskoj propagandi, koja je srpsko stanovništvo plašila time da Hrvatska sve više postaje slična ustaškoj NDH, svojim 'neodmjerenim izjavama' pridonijeli i neki hrvatski političari». Mislimo da to Erdeljino hvalisanje pokazuje njegova prava stajališta. On «objektivno» uspoređuje srpsku i Miloševićevu promidžbenu mašineriju s par neodmjerenih izjava. On velikosrpsku i četničku politiku uspoređuje s tih par izjava. To govori o njegovoj stručnosti i slabom poznavanju problematike o kojoj piše, ali nažalost baca ružnu sliku i na one koji su odobrili udžbenik koji pišu ovako nestručne osobe!

Tko je primjerice «plašio» Srbe u srpnju 1989. godine u Kninu i na kninskom Kosovu. Možda su to bili poznati «ustaše» Dušan Dragosavac i Stanko Stojčević? Možda je za sve bila kriva tadašnja «hrvatska šutnja»? Kada nam gospodin Erdelja odgovori na ta i slična pitanja, možda i prihvatimo njegovu egzotičnu tvrdnju. Autorica članka Ivana Kalogjera-Brkić dometnula je da je Erdelja svoje tvrdnje «potkrijepio (...) citatima Šime Đodana i Franje Tuđmana iz 1990. godine». Kako doznajemo, kao primjer uzeo je i tvrdnju dr. Franje Tuđmana o NDH, koju je iznio u sklopu svojega govora na Prvom saboru HDZ-a u veljači 1990. Riječ je o tipičnome stereotipu i izvlačenju Tuđmanove rečenice iz konteksta njegova govora. U njemu je iznimno velik prostor posvetio pozitivnoj ulozi ZAVNOH-a, partizanskog antifašističkog pokreta i u ratu stvorene Federalne Države Hrvatske. Uostalom, i u rečenici koja se katkad izvlači iz konteksta, Tuđman je NDH označio ponajprije kao negativnu tvorbu. Posve je druga stvar što su srpska

promidžbena mašinerija, ali i tadašnji hrvatski komunistički vrh («stranka opasnih namjera»), tu Tuđmanovu izjavu tendenciozno tumačili.

O razini udžbenika Erdelje i Stojkovića najbolje govori i činjenica da autori ne smatraju da učenici osmih razreda trebaju znati ovo o čemu govorimo, ali im je veoma važno istaknuti da je Tuđman «promijenio ime Dinamo u Croatia».

Postavlja se pitanje zašto je Prosudbeno stručno povjerenstvo za odobravanje udžbenika povijesti dalo konačnu pozitivnu ocjenu tim udžbenicima, unatoč jasnim naznakama svih pozitivnih aspekta Domovinskog rata koje je Ministarstvo objavilo u Nastavnom planu i programu.

Drugi je detalj o pristupu autorice Snježane Koren tadašnjem zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu. Ona je naime u izvornoj inačici udžbenika navela i sljedeću rečenicu: «Njegovo držanje za vrijeme rata, tj. je li dovoljno oštro i odlučno istupao protiv ustaškog režima, i danas je predmet rasprava». Dakako, takvoj su se rečenici koja pred učenicima neopravdano relativizira ulogu ovog hrvatskog blaženika članovi povjerenstva suprotstavili. Što bi djetetu u 8. razredu trebala značiti formulacija «je li dovoljno oštro i odlučno istupao»? Koji su to kriteriji «oštrine» i «odlučnosti», koji Stepinca kvalificiraju kao dovoljno ili nedovoljno oštrog «igrača»? Tko ih ima pravo postaviti i zašto? Snježana Koren ima o tome svoje mišljenje, pa je u svom dopisu članovima povjerenstva od 11. ožujka 2007. navela citat iz knjige Ive Goldsteina, *Holokaust u Zagrebu*, Zagreb, 2001. O tome da se o Stepincu, kao i o svim važnim povijesnim osobama piše i raspravlja u znanstvenoj literaturi i publicistici nije nikakva tajna, no onda bi autorica trebala i kod svih ostalih osoba postupiti na isti način. Mislimo ipak da velika većina hrvatskih povjesničara i javnih osoba ne dvoji o Stepinčevoj ulozi, pa ne vidimo potrebe da se u djelu kakvo je udžbenik za osnovnu školu ističu takva pitanja.

Autorica se pritom hvali kako nije pristala na primjedbe povjerenstva: «Radije sam iz udžbenika izbacila cijeli tekst o Stepincu». Opet se nameće pitanje tko je mogao odobriti udžbenik u kome autor smatra da može sam izbaciti tekst o hrvatskom blaženiku i mučeniku?

Primjer nestručnog pristupa autora je i spominjanje znanstvenog rada „Radmana i suradnika“ iz 2006. godine. Normalno od objave znanstvenog rada treba proći desetak godina, jer bez višestrane provjere uvijek je moguće da se radi o zabludi ili da otkriće nije tako značajno kao što se nekome može činiti na prvi pogled. Jednostavno je znanstveno neprihvatljivo u udžbenik staviti rezultat tek objavljen u znanstvenom časopisu! Nadalje, u usporedbi s time treba se prisjetiti prave hajke pokrenute u našoj javnosti glede rezultata o podrijetlu Hrvata, objavljenog u članku u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu Science, grupe međunarodnih autora među kojima je i Dragan Primorac. A od objavljivanja tih rezultata je prošlo više od šest godina!

Zbog svega izloženog, pozivamo vas, da se, slično nedavnom slučaju kada je povučen Katalog stručnog osposobljavanja nastavnika za 2007. godinu, koji je donijela Agencija za odgoj i obrazovanje Republike Hrvatske, povuku i ovi udžbenici dok se ne provedu stručno utemeljene ispravke. A u tom Katalogu samo je bilo najavljeno predavanje u Vukovaru ideologa velikosrpske agresije na

Hrvatsku Vasilija Krestića! S druge strane smatramo kako bi Ministarstvo znanost, obrazovanje i šport trebalo preciznije tražiti od autora udžbenika iz povijesti da se pridržavaju HNOS-a. Naglašavamo da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije! Imajući to u vidu, ovo je prigoda da se učini dodatna prosudba i drugih udžbenika iz povijesti.

Zagreb, 10. travnja 2007.

prof. dr. sc. Mladen Ančić
akademik Ivan Aralica
dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
akademik Rafo Bogišić
akademik Žarko Dadić
akademik Stjepan Gamulin
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Ivan Jelić, znanstveni suradnik
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
dr. sc. Milan Kruhek, znanstveni savjetnik
dr. sc. Srećko Lipovčan, znanstveni suradnik
akademik Slavko Matić
dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
akademik Milan Meštrov
dr. sc. Anđelko Mijatović
akademik Slobodan Novak
dr. sc. Dragutin Pavličević, znanstveni savjetnik u miru
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
akademik Petar Strčić
akademik Ivan Supičić
dr. sc. Agneza Szabo, viša znanstvena suradnica
dr. sc. Ante Škegro, znanstveni savjetnik
akademik Josip Tišljar
akademik Nenad Trinajstić

«Hrvatsko slovo», 13. travnja 2007.

PODMETANJA I FALSIFIKATI

Otvoreno pismo koje je 20 akademika i 10 povjesničara uputilo predsjedniku Vlade, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Ministru za znanost, obrazovanje i šport i saborskom Odboru za obrazovanje, znanost i kulturu komentirao je u Slobodnoj Dalmaciji" od 12. travnja 2007. Damir Pilić u tekstu "Oluja iznad HAZU - Gospodo akademici, to što vi želite sakriti znaju i mala djeca". Odgovorio sam mu u "Slobodnoj Dalmaciji" od 16. travnja 2007. Pilić je reagirao još jednom 19. travnja. Vidjet ćemo hoće li objaviti moj tekst s obzirom da akademicima baš i ne vole objavljivati tekstove. Primjerice, na prvi Pilićev tekst reagirao je i akademik Josip Tišljar, ali njegov tekst "Slobodna Dalmacija" nije objavila. Zato ga dajemo ovdje:

"Poštovani (ne) informatore,

Vaš članak u današnjoj Slobodnoj je izuzetan primjer kako treba dezinformirati javnost totalnim krivotvorina o tomu za što se svojim Otvorenim pismom potpisnici zalažu - za potpunu istinu o akciji Oluja. No, Vama nije do istine niti želite da ona uđe u udžbenike povijesti.

Čitatelji me pitaju jeste li uopće pročitali tekst o kome pišete ili ste osvrt na njega pisali da bi stekli nove bodove i od koga Razumjeli ga sigurno niste, a niti ne želite!"

Zločin agresije

Ali zato jest objavljeno reagiranje na moj tekst izvjesnog Maria Gospodnetića ("Slobodna Dalmacija, 23. travnja 2007.). Nisam odgovorio gospodinu Mariu Gospodnetiću jer bi bilo smiješno reagirati na članak u kome je on "pročitao akademike" koji "zastupaju svoje poznate konzervativne stavove". Zar je moguće da postoje takvi ljudi, kao ti akademici i povjesničari, koji ni poslije toliko godina života u komunizmu nisu naučili da postoji samo jedna partija koja je zabranila konzervativne stavove. Zato je u pravu drug Gospodnetić kada ih naziva "zadrtim nacionalistima", zar ne?

Međutim, ima nešto posebno interesantno u Gospodnetićevu tekstu. On je "začuđen moralom akademika koji djeluju po onoj Vukovićevoj (bivši sudac Vrhovnog suda RH) da se u obrambenom ratu ne mogu počiniti zločini". Dakle opet neistine tvrdnje koje jer je dr. Milan Vuković govorio o razlici ratnog zločina i zločina u ratu što je dano i u njegovu izdvojenom mišljenju koje smo dali kao prilog u ovoj knjizi. I u drugom izdanju svoje knjige Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima, Vuković: "Temeljni kvalifikacijski element "ratnog zločina" u međunarodnom pravu je zločin agresije (Rimski Statut, Londonski statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). Još jasnije istaknuto je to stajalište u odredbama Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine (Protokol I. i Protokol II.)." Vuković je, dakle, govorio da ratne zločine čine agresori, a oni koji se brane mogu samo učiniti zločine u ratu!

Predsjednikove neistine

Međutim, ne treba se čuditi da te neistine izgovara g. Gospodnetić kada znamo da je takve neistine izgovorio i današnji predsjednik RH u svom čuvenom lažnom svjedočenju u Haagu (16. – 19. 3. 1998.):

"Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljem od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati."

Dakle, g. Gospodnetić je samo još jedna žrtva onoga što piše dr. Zdravko Tomac o Mesićevoj politici ("Hrvatski list", 19. travnja 2007.):

"Riječ je o njegovoj smišljenoj politici kojom, upravo tim smišljenim "gafovima", korak po korak, pokušava promicati svoju političku strategiju, tj. naknadno pronalaziti dokaze za ono što je svjedočio na Haaškome sudu, odnosno, stvarati javno mišljenje na temelju kojega bi se krivotvorine o Domovinskome ratu i hrvatskome državnome i vojnome vodstvu, na čelu s Tuđmanom, 'ulile' u ljudske glave, kako bi građani, bombardirani mnoštvom dezinformacija, poluistina i očitih laži, počeli vjerovati u te dezinformacije, poluistine i laži."

Zato ne čudi što je Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata podržala naše Otvoreno pismo "u kojem su osudili prijedlog udžbenika povijesti za osme razrede osnovnih škola u kojem se govori o navodnim ratnim zločinima hrvatskoj postrojbi" ("Večernji list", 21. travnja 2007.). Za razliku od g. Mesića, Gospodnetića i mnogih naših jugonostalgičara branitelji znaju da su vodili obrambeni rat a ne agresorski za što ih optužuju i jugonostalgičari i oni u Haagu. Inače, general Đuro Dečak je u emisiji HTV-a "Meta" 21. travnja 2007. rekao da će Koordinacija od Ministra tražiti povlačenje spornih udžbenika. Isto traži Hrvatski časnički zbor grada Splita (vidi: Povucite protuhrvatski udžbenik povijesti!, "Hrvatski list", 19. travnja 2007).

Documenta

Javili su se još neki od onih kojima smeta naše pismo, bolje reći koji su u našem pismu iščitali i napad na njihovo djelovanje. Tako Vesna Teršelič, potpisuje Izjavu "Dokumente"[1] po kojoj ih posebno zabrinjava naša tvrdnja "da

[1] Na «Dokumentu-centar za suočavanje s prošlošću» osvrnuo se u «Hrvatskom slovu, 21. travnja 2007. poznati hrvatski književnik Toma Podrug. Već naslov «Uznemiravanje javnosti stoljetnom politikom croatodresure -POZIVNICA ZA PLES JUGOSLAVENSKIH DUHOVA» pokazuje o kakvoj udruzi je riječ. U podnaslovu se navode riječi A. B. Šimića: Što hoće ovi tuđi nametljivi gosti!». Evo što Podrug piše o «Dokumenti»: «Dok za 'Documentu-centar za suočavanje s prošlošću' potpisuje Vesna Teršelič koja (Slovenka) još nije dobro naučila ni hrvatski jezik, ali se, iako je došla kao gošća u Hrvatsku i u njoj ostala, silno trudi Hrvate suočiti s njihovom prošlošću, pa odlazi sa Ž. Puhovskim u Slunj rušiti 'ustaškom zločincu' podignuti spomenik, ali nisu otišli rušiti isto tako komunističkom zločincu J. B. Titu spomenik u Kumrovcu, za kojega mi je u razgovoru rekla da je isto tako zločinac. Je li ova gospođa došla u Hrvatsku podupirati gotovo stoljetnu slovensku politiku pružanja ruke Srbima i Srbiji preko Hrvatske, kao što je to činio između dva svjetska rata svećenik

za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije". Oni to doživljavaju "kao otvoreni poziv na prekrajanje povijesti te implicitno prozivanje svih onih koji nisu spremni na spomenuto 'uvažavanje', za izdaju nacionalnih interesa. Pitamo se kada će iza nas ostati vrijeme u kojem dio same znanstvene zajednice poziva izvršnu vlast na krojenje povijesti, čime dovode u pitanje značaj temelja suvremene znanosti o povijesti i vrijednosnu neutralnost kao značajni preduvjet mogućnosti spoznaje".

Dakle, prekrajaju povijest akademici a ne oni koji to doista čine. Upravo je "Dokumenta" i Vesna Teršelić bila suorganizator nedavnog skupa "Utvrđivanje istine o ratnim zločinima i sukobima" u Zagrebu (nazvan i "balom krivotvoritelja u srcu Hrvatske") na kome je glavna govornica bila - vjerovali ili ne - Carla del Ponte. Spominje li Vesna Teršelić izdaju nacionalnih interesa zbog nedavnog pisma sir Geoffrey Nicea - glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju: "Haag je iznevjerio pravdu" iz koga je vidljivo da je Carla Del Ponte otvorenim manipulacijama prikrila dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini? Ili zato što je bivši istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marko Attila Hoare svjedočio kako je Carla del Ponte zaustavila rad na optužnicama protiv tzv. jugoslavenskog vrha, i vojnog (generali Kadijević, Adžić,…) i političkog (Kostić, Jović, Bulatović,…)? Ili zato što je 24. travnja 2007. Dnevnik HTV-a objavio tonske snimke Brijunskih transkripata? Riječ je o najvažnijim dijelovima ključnog sastanka vojnog i političkog vrha Hrvatske održanog 31. srpnja 1995. na Brijunima, uoči akcije Oluja. Neki od objavljenih dijelova temelj su za Haške optužnice protiv hrvatskih generala i uzimaju se kao dokaz za konstrukciju "zločinačkog pothvata", odnosno progona srpskog stanovništva. Haško tužiteljstvo u optužnici citira predsjednika Franju Tuđmana samo do dijela da Srbi moraju nestati, iako se iz nastavka rečenice vidi da je tu riječ o srpskim vojnima snagama, a ne srpskom stanovništvu: "Prema tome, nije nam glavna zadaća Bihać, nego je nanošenje na nekoliko pravaca takvih udara da se srpske snage više ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati".

Oni koji se danas s pravom boje da će zbog svoje podrške takvim namjerama Carle del Ponte biti optuženi, kako to kaže Vesna Teršelić, za izdaju nacionalnih interesa ne će se moći praviti da nisu znali kako Tuđman misli na vojne operacije, jer je to bilo očito i iz onih do sada objavljenih transkripata. Evo kako sam ih komentirao 23. listopada 2004. za Mostarski "Dnevni list" (vidjeti i moju knjigu Priznajem, Hrvat sam!, Zagreb, 2005. str. 23 i 86):

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni "dokaz" djelovanja "zločinačke organizacije" to što se u objavljenom

---

A. Korošec – potpredsjednik vlade Karađorđevićeve Jugoslavije, pa nastavio E. Kardelj u Titovoj, a sada slovenska vlada na čelu s ministrom Rupelom, kako bi što uspješnije dijelili 'jugoslovensko jadransko morje'? Otkud ovoj gospođi moralnoga, društvenoga i građanskoga prava Hrvate suočavati s njihovom prošlošću? ne mogu zamisliti ni najbezobraznijega Hrvata kao gosta u Sloveniji koji će Slovence suočavati s njihovom prošlošću!»

transkriptu navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". “Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?”, pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

Zato je interesantno vidjeti i sam završetak Izjave Dokumente:

"Nadamo se da će, unatoč pritiscima, nastavnice i nastavnici povijesti iz Kataloga udžbenika za osnovno i srednje obrazovanje odabrati udžbenike u skladu sa svojim stručnim i moralnim habitusom ravnajući se pritom željom za prenošenjem znanja mladim naraštajima. S velikim zanimanjem čekamo rezultate izjašnjavanja po školama kao i tiskanje svih predviđenih udžbenika. Sudeći po zanimanju javnosti koje je izazvao na žalost nikada objavljeni mada žestoko napadani Dodatak udžbenicima za najnoviju povijesti autora Tvrtka Jakovine, Magdalene Najbar Agičić i Snježane Koren očekujemo široku javnu raspravu. Možda će u njoj ipak prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine – i da je uvažavanje različitih interpretacija i stvaranje prostora za dijalog o različitim viđenjima ratnih zbivanja temelj demokracije."

"Dokumenta" očito nije zadovoljna činjenicom da je Povjerenstvo Ministarstva uspjelo iz spomenutih udžbenika izbaciti mnogo toga već se zalaže za Dodatak koji je Ministarstvo svojevremeno odbilo. Nema, dvojbe: Ne odustaju u namjeri uvođenja povijesti Carle del Ponte u RH, pozivajući se na različitost interpretacija i demokraciju. Oni koji na svom skupu nisu dali govoriti nikome tko ne misli kao oni!

Povijesna fantastika

Akademik Stanko Popović ovako mi je komentirao sam završetak Izjave:

"Nije za vjerovati kako je sročen zadnji odlomak Izjave. Prvo se kuka za odbačenim "Dodatkom udžbenicima za najnoviju povijest". Zatim se izražava nada da će u "širokoj javnoj raspravi... prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine- i da je uvažavanje različitih interpretacija... i različitih viđenja ratnih zbivanja temelj demokracije". Iz ovako sročenog teksta slijedi da se opravdava potpuna anarhija u prikazu nove hrvatske povijesti. Svaki autor može pisati o povijesnim činjenicama kako mu se sviđa. Na taj način povijesne činjenice nisu više činjenice, nije se dogodilo ono što se zaista dogodilo, nego kako je to neki autor, iz samo njemu znanih pobuda, napisao. I to bi trebao biti temelj demokracije. Ako se ovome doda vlastita interpretacija Carle del Ponte o novijoj hrvatskoj povijesti, nastat će "history fiction", gdje se nije dogodilo ni Vukovar, ni Dubrovnik, ni Škabrnja ni niz drugih zločina nad Hrvatima, i gdje Hrvatska postaje od žrtve agresor. Od povijesne istine i povijesnih činjenica ne će ostati ni traga ni glasa."

Portal Hrvatskog kulturnog vijeća, 30. travnja 2007.
«Fokus» je 11. svibnja 2007. objavio ovaj tekst pod naslovom: *Branitelji su vodili obrambeni a ne agresorski rat*.

SUD U HAAGU ZATVARA NOVINARA!

Domagoj Margetić je uhićen i počeo je štrajk glađu početkom kolovoza. Vrijeme godišnjih odmora kada smo mogli na moru pročitati s koliko zadovoljstva i radosti pišu pojedini novinari o tome. U kolovozu sam bio i na konferenciji u Bugarskoj – u Plovdivu. Na konferenciji koju organizira profesor Drumi Bainov, čovjek s najvećim brojem znanstvenih radova među živućim matematičarima. Konferencija koja će mi ostati u lijepoj uspomeni i zbog samoga profesora Bainova. Naime uvijek je u našim razgovorima istakao da je njegov heroj general Ante Gotovina, čovjek koji je u nekoliko dana porazio Srbe. Kada sam se vratio prijatelji Domagoja Margetića su me obavijestili da mu je pozlilo i da je zaželjeo da ga biskup Valentin Pozaić dođe ispovijediti. Našli smo se s biskupom koji je prihvatio Domagojevu želju, ali smo se dogovorili da pokušamo otići kod Domagoja on i ja. Joško Lončarić je sutradan dobio dozvolu za posjet nas trojice. tog istog poslijepodneva, dakle u vrijeme koje nije uobičajeno za posjete. Kod Domagoja smo se zadržali – neuobičajeno dugo – oko sat vremena.

Jedine novine koje su tada uopće izvještavale javnost o štrajku glađu njihovog kolege bio je «Večernji list», tj. njihov novinar Davor Ivanković. Dogovorili smo se da mu poslije posjete dam izjavu. I doista on je nazvao odmah poslije završetka posjete dok još nismo ni počeli pisati našu izjavu o tom posjetu. Dakle bili smo skupa biskup Pozaić, Joško i ja. Naravno, glupo mi je bilo da mu u takvim okolnostima izjavu dam ja. Smatrao sam da to treba biti biskup i on je to i učinio. Poslije toga smo se dali na pisanje «Izjave za javnost».

Tu «Izjavu» je objavila HINA istog dana - 5. rujna 2006. Sutradan je «Večernji list» objavio Ivankovićev tekst o našem posjetu Domagoju čije je zdravlje - poslije 32 dana štrajka glađu - bilo veoma narušeno. U tekstu je dana i izjava biskupa Pozaića.

Našu izjavu, zajedno s prilogom «Tijek događaja 2006. koji su doveli do goruće krize ljudskih prava Domagoja Margetića», poslali smo na razne adrese. Među njima bilo je i Ministarstvo pravosuđa. Od njih smo tražili hitan prijem.

Do samog prijema u Ministarstvo nije došlo, ali istoga dana – dakle poslije 33 dana štrajka GLAĐU – Domagoj Margetić je pušten iz zatvora.

Međutim, Sud u Haagu je unatoć činjenicama koje pokazuju da Margetić nije povrijedio njihove propise, jer je on sam skinuo tajnost s objavljenog popisa, osudio Margertića na 3 mjeseca zatvora i 10,000 Eura. U Hrvatskoj je udruga «Jedino Hrvatska», organizirala akciju «Jedan Euro za istinu» kojom je taj iznos uplaćen sudu. Iznos od 10,000 Eura uplaćen je sudu koji zatvara novinare zato što pišu istinu!

Odmah po izricanju presude Margetić je uhićen i zatvoren. Treba li uopće išta reći o sudu koji uhićuje novinare? Zar taj sud nije rekao sve o sebi samim tim činom? Poslije Izjave i spomenutog Priloga dajemo i tekst govori o prethodnom suđenju hrvatskim novinarima i samom Margetiću u Haagu – suđenju zbog kojega je organizirano to novo suđenje kao osveta Suda u Haagu!

Ponovimo još jednom kako su reagiranja hrvatskog novinstva na štrajk glađu i osudu novinara Domagoja Margetića bila nešto doista sramotno. Zato i ne čudi što je na jedan takav sramotni istup reagirao akademik Stanko Popović. To samo pokazuje kakvi su mediji u Hrvatskoj i kakvi su oni koji rade u njima i za njih.

U mom izlaganju na drugom stručno-znanstvenom skupu *Haaški sud: «Zajednički zločinački pothvat» - Što je to»*, u Zagrebu 8. prosinca 2006. tvrdio sam kako je Margetić pobijedio Carlu del Ponte. Je li to istina kada su ga osudili i zatvorili? Jest! Ili bolje rečeno – natjerao ih je da ostanu zabilježeni kao oni koji u ime UN-a zatvaraju novinare zbog izrečene istine, a time poraze sami sebe!

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ

REAGIRANJE NA ČLANAK S. MALOVIĆA

Poštovani,

u listu Vijenac (novine Matice hrvatske za književnost, umjetnost i znanost), broj 339, od 01. ožujka 2007., objavljen je članak «Novinari: samozvanci ili...?» potpisan od Stjepana Malovića.

Tema članka je suđenje Domagoju Margetiću u Haagu. Navodi se da je "suđenje... završilo bez većih reakcija, gotovo tiho, i kazna od tri mjeseca zatvora i deset tisuća eura nije izazvala medijski odjek kakav se mogao očekivati nakon Margetićevih burnih reakcija prije suđenja".

Dalje autor navodi: "Kazna je zaslužena i ne bi bilo potrebe za nekim komentarima, da nije objavljena sintagma 'novinar Margetić'. Negdje je pisalo 'slobodni novinar', a Večernji list otišao je najdalje pa je u nadnaslovu vijesti konstatirao 'Prvi novinar kojega je Haaški sud, osim novčano, osudio i na kaznu zatvora".

Žalosno je da navedeni autor u glasilu Matice hrvatske tvrdi da je kazna zaslužena. Naime, poznato je da je Margetić objavio popis tzv. zaštićenih svjedoka u razdoblju, kada je sam Haaški sud imena tih svjedoka otkrio javnosti.

Autor navedenog uradka u Vijencu pokušava dokazati da D. Margetić nije novinar, i u tom svojemu nastojanju upada u niz proturječnosti sa samim sobom. Navodi: " Svaki se novinar morao zgroziti time što se Margetića uvrštava u tu ozbiljnu, odgovornu i značajnu profesiju". Prema navedenom autoru Margetić "ne može biti novinar ... jer nije poštovao temeljna načela novinarske profesije: istinito, točno, pošteno, uravnoteženo i nepristrano izvještavanje". Prvo, navedeni autor ne daje niti jedan dokaz da D. Margetić "nije poštovao temeljna načela novinarske profesije: istinito, točno, pošteno, uravnoteženo i nepristrano izvještavanje". Drugo, je li se navedeni autor osvrnuo na ijednog drugog novinara, iz bilo kojeg glasila, koji "nije poštovao temeljna načela novinarske profesije"?[2] Sam, naime priznaje da takvih novinara ima, jer dalje navodi: "Novinari su pripadnici ozbiljne profesije koja je izložena sudu javnosti i koji, ako ne poštuju profesionalne standarde i etiku novinarstva, trpe kritike, ali i posljedice". Na prste

[2] Uz ovo bitno pitanje akademika Popovića zgodno je dati pitanje koje je «Hrvatsko slovo» 13. travnja 2007. postavilo Davoru Butkoviću, novinaru Europa-press Holdinga:
«Možete li s obzirom na svoj «stručni» hvalospjev spornim školskim knjigama (o tome vidjeti otvoreno pismo 20 akademika i 10 povjesnika koji dajemo u ovom poglavlju, op. J.P.), u koje su kako tvrdite uvršteni i hrvatski ratni zločini (o tzv. ratnim zločinima onih na koje je izvršena agresija vidjeti npr. tekst dr. Milana Vukovića koji je također dan u ovom poglavlju, op. J.P.) da je u njih trebalo uvrstiti i poduku osmoškolcima o specijalnom, medijskom i informacijskom ratu, u kojem je nesebično protiv Republike Hrvatske sudjelovala i Vaša kuća, a mnogi novinari, kako je to već pisano, služili kao svojevrsni servis britanskim obavještajnim službama, koji su se svim silama trudile najprije održati bivšu Jugoslaviju, a nakon njezine propasti i različite srpske kvazidržavne tvorbe na području Hrvatske i BIH?»

jedne ruke mogu se nabrojati novinari, koji su zbog svojih laži u glasilima snosili posljedice. Nije mi poznato je li se navedeni autor osvrtao i na takve novinare. Svoj problematični uradak navedeni autor završava ovako: "Novinari koji su Margetića prozvali novinarom pokazali su kako malo poznaju svoju profesiju i ne poštuju profesionalnu etiku. I, nije Magregić bitan, nego pitanje da li su novinari oni koji misle da je on novinar".
Pametnom dovoljno!

KAKO SU RUŠILI HAZU?, ZAGREB, 2006.

AKADEMIK VLADIMIR PAAR

NEINFORMIRANI BANAC

U svom govoru u Hrvatskom saboru gospodin Ivo Banac, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU), začuđujućom se je lakoćom, valjda zbog neinformiranosti, okomio na najvišu znanstvenu i umjetničku ustanovu nacije, ustanovu čiji je ne baš aktivni član već niz godina. Integralni tekst tog govora objavljen je u listu Feral Tribune od 9. lipnja. Po Bancu «problem je u tomu što našu Akademiju ne miluju vjetrići svjetskih trendova ili kontakata». Jer u Akademiji vlada «diktat prosjeka», atmosfera «strahovlade prosječnosti» i straha od kontakata sa svijetom. Banac smatra da je «prepreka članstvu u HAZU međunarodni uspjeh koji se od domovinske javnosti krije kao najveća hereza», a da je put u članstvo HAZU «svakodnevni rad u Paarovoj radionici». Prema Bancu, put u HAZU otvoren je «Paarovim prijateljima koji svakodnevno rade međunarodno nepriznate poslove».

Iz poštovanja prema Hrvatskom saboru, najvišem predstavništvu hrvatskih građana, osjećam obvezu da ukratko odgovorim nekim konkretnim podatcima. Služit ću se pritom podatcima iz američke baze znanstvenih podataka, Web of Science (WoS), najvažnijom svjetskom bazom znanstvenih podataka. Nadam se da će gospodin Banac razumjeti taj jezik, ako ga već ne koristi.

Prvo, nešto o «Paarovim prijateljima koji svakodnevno rade u HAZU». Paar je bio jedan od predlagača za dvojicu kandidata, matematičara Josipa Pečarića i fizičara Stanka Popovića, koji su redovnim postupkom i tajnim glasovanjima u dva kruga izabrani za akademike. Treba napomenuti da se u našoj Akademiji, slično kao na primjer u Akademiji prirodnih znanosti u Francuskoj, izbor akademika provodi tajnim glasovanjem, kao garant demokratičnosti postupka. A zašto su izabrani Pečarić i Popović? Josip Pečarić je prema američkoj bazi podataka WoS samo u posljednjih 15 godina objavio 223 svjetski priznatih

znanstvenih radova iz matematike, što ga svrstava među desetak najproduktivnijih svjetskih matematičara. U svojim radovima Pečarić je surađivao sa znanstvenicima iz Australije, Austrije, Bugarske, Kanade, Finske, Kine, Danske, Njemačke, Velike Britanije, Grčke, Hong Konga, Izraela, Italije, Japana, Rumunjske, Švedske, Singapura, Srbije, SAD-a. Stanko Popović je pak u zadnjih 15 godina prema američkoj bazi znanstvenih podataka WoS objavio 101 znanstveni rad iz fizike čvstog stanja. To su, dakle, ti «Paarovi prijatelji» koji rade «međunarodno nepriznate poslove». Ima samo jedan sitan problem za gospodina Banca: kako je moguće da «međunarodno nepriznati poslovi» tako impresivno uđu u najugledniju američku i svjetsku bazu znanstvenih podataka.

Možda gospodina Banca zbunjuje to što on osobno, prema istoj američkoj bazi podataka, nije objavio niti jedan znanstveni rad u zadnjih pet godina, pa mu odatle odbojnost prema WoS-u. Nije li ovo najbolji demanti Bančevoj objedi o odsustvu «vjetrića svjetskih trendova i kontakata u Akademiji»?

Još o nepostojećim Bančevskim «vjetrićima», no ne naklapanjima, nego po WoS-u: znanstveno najproduktivniji akademik u HAZU, kemičar Nenad Trinajstić, je prema američkom WoS-u autor 506 znanstvenih publikacija i u svjetskoj znanosti je citiran ukupno 8.892 puta. Za usporedbu što to znači spomenimo da je prema istom WoS-u dopisni član HAZU i ugledni znanstvenik Miroslav Radman autor 155 znanstvenih publikacija i citiran je 7.267 puta.

Naravno da je broj radova i broj citata samo jedan od pokazatelja znanstvene uspješnosti i da se sva znanstvena područja ne mogu tretirati na jednak način. Prije svega, znanstvena citiranost direktno ovisi o broju znanstvenika i znanstvenih časopisa u pojedinom znanstvenom području. Primjerice, matematičkih časopisa ima dvadesetak puta manje nego kemijskih i bioloških, što znači, na primjer, da 309 američkih WoS citata iz matematike koje ima akademik Sibe Mardešić u stvari vrijedi više tisuća citata nekog znanstvenika na području biologije ili kemije Nadalje, ne vrednuje se jednako ako je netko na većini svojih najvažnijih radova prvi ili zadnji autor. Važan je i stupanj inovativnosti ideja, nužan rizik pri prijelazu znanstvenika s jedne problematike na drugu, koliko je na raspolaganju vrhunska znanstvena oprema (uz vrhunsku svjetsku znanstvenu opremu mnogo je lakše dobiti znanstveni rezultat nego u skromnim uvjetima siromašne zemlje) itd. Zatim, jasno je da su u području tehničkih znanosti izuzetno važni i drugi kriteriji (patenti, primjena u praksi), a društvene znanosti od nacionalne važnosti imaju pak na nizu problematika karakteristične nacionalne kriterije. No uz sve to, broj znanstvenih radova i kvaliteta časopisa, te citiranost jedno su od mjerila koja daju objektivnu sliku znanstvene uspješnosti. Zato se tom aspektu posvećuje u svijetu tolika pažnja, pa i kod nas, baš suprotno nego što prof. Banac misli.

Što se tiče Bancu odioznog «svakodnevnog rada» mislim da je za znanstveni uspjeh zaista nužan uporni svakodnevni rad. Ne poznajem u svijetu niti jednog uspješnog znanstvenika koji bi mislio drukčije. A što se pak tiče odnosa prema međunarodnim znanstvenim kriterijima, Paar se uporno godinama zalaže za primjenu svjetskih znanstvenih kriterija u Hrvatskoj.

Prema američkom WoS-u Paar je autor 215 znanstvenih radova s 2322 citata. Prema istom WoS-u, na Paarovim znanstvenim radovima su osim iz Hrvatske i

koautori iz Njemačke, SAD, Japana, Rusije, Francuske, Engleske, Austrije, Italije, Madžarske, Poljske, Brazila, Kanade, Australije, Švedske, Finske, Nizozemske, Belgije, Švicarske, Bugarske, Rumunjske, Grčke, Izraela, Argentine, Indije. Pa zar su svi oni s Paarom radili na «međunarodno nepriznatim poslovima»?

S druge strane, prema američkom WoS-u, I. Banac je autor 58 radova s ukupno 26 citata.

Evo još poneki detalj iz znanstvenih knjiga za ilustraciju Paarovih «međunarodno nepriznatih poslova». U znanstvenoj knjizi (izdavač Oxford University Press) američki fizičar R. F. Casten na stranicama 101 do 103 daje opsežni prikaz paraboličnog pravila za p-n multiplete, koje je «uveo Paar» i na strani 102 reproducirani su grafički prikazi paraboličnog pravila iz Paarovog znanstvenog članka. Ili primjerice, u znanstvenoj knjizi koju je uredio američki znanstvenik F. Iachello, u zaključnom izlaganju na strani 181 japanski fizičar Akito Arima (kasniji japanski ministar prosvjete) citira Paarov znanstveni rezultat, u znanstvenoj monografiji (izdavač Clarendon Press, Oxford) grčki znanstvenik D. Bonatsos na strani 296 navodi ime V. Paar 16 puta, u svom predavanju prigodom primanja Nobelove nagrade američki fizičar Ben Mottelson citira i rad čiji su autori Broglia, Paar i Bes, itd. Pa eto, a taj isti Paar, prema Bancu, ima «strah od kontakata sa svijetom» i protivnik je «međunarodnih vjetrića» u HAZU.

O odnosu HAZU prema svjetskoj kvaliteti najbolje svjedoči popis dopisnih članova HAZU (koji su po znanstvenom rangu izjednačeni s redovitim članovima, ali ne žive i ne djeluju u Hrvatskoj). Prvo, vrhunski strani znanstvenici, među njima i šest nobelovaca. Drugo, tu je i nekoliko desetaka vrhunskih znanstvenika iz hrvatske dijaspore, koji žive i znanstveno rade u inozemstvu, kao primjerice Paško Rakić u SAD (301 publikacija i 26.508 citata, neuroanatomija), Stanislav Duško Ehrlich u Francuskoj (300 publikacija i 11.975 citata, mikrobiologija i genetika), Leo Randić u SAD (405 publikacija i 9.705 citata, kemija), Miroslav Radman u Francuskoj (153 publikacije i 7.267 citata, genetika) i drugi. Zar zaista njihov izbor za članove HAZU svjedoči o «strahu od kontakata sa svijetom»? K tome, primjerice, Radman je za člana HAZU izabran deset godina prije nego što je izabran za člana Akademije prirodnih znanosti u Francuskoj.

Napokon treba ukazati da u svakoj zemlji Nacionalna akademija pored znanstvenog ili umjetničkog rada svojih članova ima i važno šire društveno značenje. Ona doprinosi očuvanju nacionalnih vrijednosti i tradicije, stvaranju povoljne društvene klime za razvoj i iznosi prijedloge i procjene koji mogu koristiti državnim organima pri sagledavanju i rješavanju ključnih društvenih i nacionalnih problema.

«Feral Tribune», 23.6.2006.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

PISMO PREDSJEDNIKU VLADE

Vlada Republike Hrvatske
predsjednik dr. Ivo Sanader

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju*, zbog primjedbe jednoga ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika *Apela o Mili Budaku, opet: deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, hrvatska Vlada misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka do izvršenja smrtne kazne prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti te aktualni zastupnik Gvozden Flego u svojoj saborskoj inicijativi glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila *Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina* i *Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990.* (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu, 4. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Prof. dr. sc. Ivan Bakran
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić
Mons. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Akademik Žarko Dadić
Dr.dr.h.c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Goran Dodig
Prof. dr. Andrej Dujella
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Akademik Marin Hraste
Dr.sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović,sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić[3]

[3] Prof. Lukšić komentirao je samo pismo na Portalu HKV-a:

Izostala osuda komunizma

Pažljivog promatrača današnje političke scene u Hrvatskoj ne čudi slučaj s profesorom Kruhekom, koji znači očito nepoštivanje rezolucije Skupštine Vijeća Europe od 25.1.2006. U toj rezoluciji, među ostalim, stoji, da komunističke totalitarne režime karakteriziraju BEZ IZUZETKA teška kršenja ljudskih prava, koja uključuju pojedinačna i kolektivna ubojstva i egzekucije, smrt u koncentracijskim logorima, izgladnjivanje, deportacije, mučenje, ropski rad..., progon zbog nacionalne ili vjerske pripadnosti, kršenje slobode savjesti, mišljenja i izražavanja, slobode tiska, te

Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. sc. Anđelko Mijatović
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Slobodan Novak[4]
Akademik Josip Pečarić
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Akademik Ante Stamać
Akademik Franjo Šanjek
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

---

nedostatak političkog pluralizma (točka 2.). U rezoluciji se ističe, da je javna osuda tih zločina i javna svijest o njima jedan od preduvjeta njihova izbjegavanja u budućnosti, i da ta svijest igra važnu ulogu u odgoju mladih naraštaja (točka 7.).
Zašto izostaje učinkovita osuda tih zločina u današnjoj Hrvatskoj? Zašto je osuda komunističkih zločina od strane hrvatske vlasti, hrvatskoga pravosuđa prigušena i sramežljiva? To je psihološki shvatljivo. Shvatljivo je, da bi osudom tih zločina nekadašnji komunisti, koji su se infiltrirali u sve pore državnog aparata,udruga za zaštitu ljudskih prava, pravosuđa, medija, školstva,diplomacije,čak i vojske,
(1) morali priznati, da je komunizam u svojoj biti, po svojoj ideologiji, isto tako poguban kao fašizam i nacizam,
(2) morali pred narodom i pred svojom savješću priznati, da su oni, ili njihovi očevi, počinili veliko zlo od 1941. do 1990. hrvatskome narodu,
(3) morali priznati da je Josip Broz Tito jedan od najvećih ratnih i poslijeratnih zločinaca u svijetu (o tome postoje iscrpni i uvjerljivi dokazi),
(4) ako imaju i najmanje ljudskoga u sebi, morali bi se pokajati i napustiti odgovorna i unosna mjesta, mjesta nespojiva sa njihovom komunističkom prošlošću, u kojoj, ako i nisu bili izravni mučitelji i egzekutori, barem su surađivali u prokazivanju drugih, u špijuniranju , u kukavičkoj šutnji dok su njihovi kolege bili mučeni, zatvarani i gubili radna mjesta zbog neprihvačanja zločinačke komunističke ideologije,
(5) morali bi se prestati skrivati iza tzv. "neoantifašizma" koji u njihovim ustima sve više sliči fašizmu.Sudeći prema moralnom oportunizmu, totalno atrofiranoj savjesti, i jedva prikrivenom cinizmu u odnosu na vrijednosti demokracije kod većine njih, ovo je od njih skoro nevjerojatno očekivati.
Zaključak: Hrvatska je u Domovinskome ratu izborila nacionalno, ali nije i ideološko oslobođenje od zločinačkog, totalitarnog marksističkog komunizma. Kriptokomunisti, reciklirani komunisti, i komunistički transvestiti, imati će u Hrvatskoj još dugu i zanimljivu budućnost.

[4] „Iako nisam ni potpisnik peticije, niti apostrofiran kao zalagatelj za poništenje političkih procesa u Hrvatskoj od 1945.-1990., pa tako i onoga Mili Budaku, u potpunosti podržavam Vaše pismo premijeru RH, dr. Ivi Sanaderu“ – Slobodan Novak, Rab, 05. lipnja. 2008.

Stjepan Šešelj, književnik
Stjepan Šulek, novinar, izdavač i hrvatski diplomat u mirovini
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Igor Zidić, predsjednik Matice hrvatske
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

P.S. Prema knjizi Akademika D. Jelčića i J. Pečarića *Književnik Mile Budak sada i ovdje* potpisnici apela za obnovu političkih procesa su:

(dano je oko 380 imena) [5]

[5] Po objavi pisma više naših ljudi željelo se pridružiti potpisnicima. Na primjer, Hrvatskom kulturnom vijeću stiglo je pismo gospođe dr. sc. Zlate Knezović koja se «ovim putem želi pridružiti potpisnicima Pisma hrvatskih intelektualaca Vladi u povodu povlačenja prijedloga o imenovanju Milana Kruheka».

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Akademik Rafo Bogišić[6]
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Prof. dr. sc. don Josip Čorić[7]
General Ljubo Ćesić Rojs
Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić[8], dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.

---

[6] Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»
Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrčić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

[7] Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»
Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Ćorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

[8] Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović[9], kolumnist i publicist
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist

---

namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson» u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale" i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojnicu* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junoša izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrscima koji su začetnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...", i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja": „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu"!»

[9] J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

Prof. dr. sc. Ivan Karlić[10]
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Akademik Ivan Kušan
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
Slavica Maras, glumica
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak
Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.
Dr. sc. Mijo Nikić[11]
Javor Novak, spisatelj
Tihomir Novak, ak. glazbenik
Željko Olujić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Mladen Parlov[12]
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

---

[10] Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

[11] Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

[12] Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

Prof. dr. sc. Tanja Pušić[13]
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

[13] Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Borna Bebek
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac

Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu

Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, presjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.
Prof. Jasenka Polić Biliško

Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Strižić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik

Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijaskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

TUĐMANOV REFERENDUM

HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM

Predsjednički kandidat prof. dr. sc. Miroslav Tuđman zatražio je od Vlade da raspiše referendum sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se pitanje granica sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnom sudu pravde?
DA NE

Prof. Tuđman je predložio da se referendum održi na isti dan kada i predsjednički izbori.
Podsjećamo hrvatsku javnost na sljedeće:

- još 19. svibnja 2000. godine u Ankoni predstavnici V1ade Republike Hrvatske, Vlade talijanske Republike, i Vlade Republike Slovenije, zaključili su i potpisali MEMORANDUM O SUGLASNOSTI IZMEDJU VLADE REPUBLlKE HRVATSKE, VLADE TALIJANSKE REPUBLIKE I VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE O USPOSTAVI ZAJEDNIČKOG SUSTAVA PLOVIDBENIH PRAVACA I SUSTAVA USMJERENE I ODJELJENE PLOVIDBE U SJEVERNOM DIJELU SJEVERNOG JADRANA! Kako premijerka RH zna da su ovim dokumentom pravno regulirani bitni pravci plovidbe, očito je što treba riješiti arbitražom!

- Vlada RH donijela Odluku br. Klasa: 342-09/99-01/22, Urbroj: 5030114-01-1, od 22. ožujka 2001., o proglašenju UREDBE o objavi Memoranduma o suglasnosti izmedju Vlade Republike Hrvatske i Vlade Talijanske Republike o uspostavi zajedničkog sustava plovidbenih pravaca i sustava usmjerene i odjeljene plovidbe u području sjevernog i srednjeg Jadrana. Mogu se zamisliti posljedice koje mogu nastati u odnosima između Italije i Hrvatske. O tome nitko ni riječi, koliko znamo, bar javno, nije kazao.

- premijerka RH na svoju je ruku, bez konzultacija sa strukom, ušla u međunarodne pregovore za koje nije kvalificirana, a koji nose moguće vrlo nepovoljne i trajne učinke po integritet naše domovine,

- državni je vrh, saznavši potom za snažnu osudu usmeno dogovorenoga od strane međunarodno-pomorsko-pravne struke tj. od naših znanstvenika najvišega ugleda, vrlo glasno počeo oduševljeno slaviti taj rizični sporazum, najavljujući čak i njegovo skorašnje potpisivanje,

- na saborske je zastupnike izvršen neviđen pritisak, koji je doveo do zloporabe zastupničkog mandata u svrhu izigravanja smisla i temelja demokracije utvrđenih Ustavom RH, te do preokreta stajališta opozicijskih stranaka u Saboru u zastupanju sporazuma,

- ne više samo premijerka, nego i cijeli državni vrh nastavili su javno ignorirati volju hrvatskoga naroda izraženu kroz javnu izjavu crkvene institucije „Iustitia et pax“ te peticiju eminentnih hrvatskih intelektualaca,

- hrvatski državljani su zapanjeni ovakvim stupnjem samovolje u vlasti RH, koja radi što hoće i pogrješku slavi kao pobjedu,

- Vlada RH nije ni jednoga trena ponudila referendum o ovako krucijalnim teritorijalnim i državničkim pitanjima što je dosad neviđena praksa u nas i u svijetu. Riječ je o trajnim pitanjima identiteta, suvereniteta, integriteta i očuvanja međunarodnih granica, ali i ugleda RH u svijetu, a za što konkretno, nismo dali mandat ovoj Vladi,

- U zabludi je svatko tko vjeruje da će dovođenjem RH u rizik poklanjanja državnog ozemlja i „postizanjem“ tobožnjeg sporazuma sa Slovenijom (a sve u cilju što bržeg integriranja u Europsku uniju) lanac protuhrvatskih ucjena biti prekinut. Jednom sluga – uvijek sluga. Kako nam pokazuje iskustvo u suradnji s EU - stići će nove, još teže ucjene,

- Kroz povijest, silom prilika, hrvatski su se ljudi proživjeli zaista svašta: od Titovih pokolja i diktature do ratnog višestranačja devedesetih, pa demokracije, pa prividne trećesiječanjske demokracije, a zatim i sadašnje potpuno pervertirane demokracije. Vrhunac je ipak kad se premijerka na potpisivanju okitila hrvatskim

brošem, a prethodno se u Saboru zaklinjala i u svoje rodoljublje i u djecu koja nam navodno nikada ne bi oprostila odbijanje potpisivanja tzv. sporazuma, u stvari mogućeg teritorijalnog poklona Sloveniji.
Tako nakaradan stav, s tako visokog mjesta, Hrvatska ipak još nije vidjela.

Podržimo zato inicijativu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju: teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu.

Zagreb, 4. studenoga. 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Akademik Smiljko Ašperger
Duško Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Nevena Abramović, Mississauga-Ont., Canada
Bazilio Anicić, kv.kamenoklesar, Pazin
Ljiljana Anić, Zagreb
Mijo Anić, Zagreb
Marija Artuković Zelić, dipl. ing.
Stjepan Asić, dizajner, tajnik HSK-a Australije
Don Miljenko Babaić, katolički svećenik i hrvatski politički uznik
Ivan Babić, umirovljenik, Tribunj
Marijan Babić, ing. cestovnog prometa
Ankica Babin, prof.
Nenad N. Bach, skladatelj
Martina Bačić, domaćica, Zadar
Mate Bačić, pomorac, Zadar
Antonija Badrov, krojačica, Pula
Zdenko Badrov, tokar, Pula
Anita Bagarić, viši fizioterapeut
Diego Bagarić, student ekonomije, Čepin, Osijek
Ivica Bagarić, gospodarstvenik, Rovinj
Tihomir Bajtek
Boris Baković, umirovljenik
Lili Bali, dipl.oec
Ivan Balić, oec
Dubravko Balogh
Miljenko Baloković, knjižničar
Dr sc. A. Balvanović, muzikolog i novinar
B. Balvanović, umirovljana docentica
Anto Bandov, ekonomist

Hrvoje Barać, dipl. ing. šum.
Ankica Baran, domačica, Split
Helena Baričević, ekonomistica, Pula
Mirko Barić, obrtnik, Pula
Mr. sc. Josipa Barić
Mirko Barišić, dipl.ing., podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Osor Barišić, Zagreb
Akademik Slaven Barišić
Željka Barišić, prodavačica, Pula
Niko Boskovic, dipl. ing.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, studentica
Ivan Bastjančić, dipl.ing.14
Ivan Bašić, geodetski tehničar, Pula
Tomislav Bašić,dipl.ing., umirovlj. pk.15
Dragica Bebić, domaćica, Pula
Natmir Beciri, vodi-menager, Pula
Mate Begić, umirovljenik, Pula
Damir Begović dipl.ing.
Darko Belović, kap.16

---

14 Naravno da podržavam inicijativu g. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, jedinog hrvatskog kandidata za Predsjednika Republike, koji zahtijeva obvezno raspisivanje referenduma o ovom prevažnom pitanju:
teritorijalnom razgraničenju sa Slovenijom te zauzimanju državničkoga stava o pristranoj ulozi EU u ovome, pravno inače sasvim jasnome, sporu. Moja supruga i kćerka takodjer podrzavaju ovu nakanu.
Bili bismo pokvarenjaci najgore vrste, kad ne bismo podržali ovu domoljubnu i rodoljubnu inicijativu.
15 Predmet sudovanja može biti samo ono što je između dvije stran(k)e sporno, a to je u ovom slučaju granična crta (linija razgraničenja) između RH i RSlo. Nakon utvrđivanja granice (na kopnu i moru), naš teritorij ne može (ne smije) biti osporavan od nikog, niti smo dužni tražiti savjete (upute) što ćemo s njim činiti, ako hoćemo (želimo) možemo ga i poklanjati bilo kome, ali suvereno (bez ucjene i pritisaka). Samo sudovanje ima se provesti pred međunarodnim tijelom (sudom pravde) po točno predviđenoj proceduri.
Da se ne bi ponovo dopisivali, kad (ako) iskrsne neki drugi problem sa istim ili drugim susjedom, ako se taj spor ne može riješiti sporazumno (bilateralno), onda opet treba pokrenuti točno propisane procedure i pred nadležno tijelo UN-a i EU-a.
RH, kao nestalna članica Vijeća sigurnosti, mora svojim primjerom pokazati i ustrajati na poštivanju međunarodnih normi i konvencija kojih je i sama potpisnica, u protivnom ćemo poslužiti kao loš primjer za rješavanje konfliktnih situacija, kojih je u svijetu nažalost mnogo.
Dakle, nikakva arbitraža, posebno ne pred ad hoc sudištem i ne o onom što nije MERITUM stvari (zajednički problem dviju strana), ne dolazi u obzir. Da stvar bude gora te "arbitre" moramo sami platiti.
Ako nas Slovenija i dalje bude ucjenjivala sa blokadom pristupnih pregovora uz svesrdnu naklonost EU-a, uvjetujući deblokadu PRETENZIJOM za našim teritorijem (akvatorijem), onda sve to skupa treba nazvati pravim imenom - AGRESIJOM u pokušaju, i cijeli slučaj konačno prijaviti (uputiti) Vijeću sigurnosti UN.
16 Podrzavam ideju o referendumu. Svatko kome je stalo do RH mora referendum podrzati.

Nakon takozvanog «haraca» imamo arbitrazu glede Savudrije. Namjerno, smisljeno izbjegavanje Medjunarodnih sudova u Haagu i Hamburgu nesto znaci. Sve nesto znaci.
Buduci da je Arbitraza jako skup proces a medjunarodni sud je besplatan vjerojatno se radi o visku novaca. Definitivno je moguce da je Hrvatska prebogata zemlja. Razbacuje se «lovom»?
Pa-Jaca kaze da je ovo «domoljubna arbitaraza», medjutim, ukoliko Hrvatska arbitrazom izgubi jedan kvadratni metar svog drzavnog teritorija u odnosu na teritorij koji joj pripada po medjunarodnom pravu mora (konvencija UNCLOS), onda je rijec o antidomoljubnoj arbitrazi, necemu sto je protivno nacionalnim interesima RH, pucanstvo bi rekao – izdaji. Pa-Jaca ima Ustavom jamceno pravo na svoje osobno misljenje. Demokratski. Ima pravo i biti u zabludi, iako je placena da bude odgovorna i ne bude u zabludi. Ipak, glede teritorija glavnu rijec i glavnu odgovornost snosi Sabor.
Europljani kazu da Hrvatska ne mora poklanjati svoj teritorij. Kajgod. Osim toga, cini se da je Slovenija pri ulasku u Europsku Uniju deklarirala da ima 180 kvadratnih kilometara mora, pa bi bilo sumnjivo da odjednom posjeduje 400 kilometara kvadratnih, odnosno, dvostruko vise Slovenskog mora. Europska Unija dobro zna koliko mora ima Slovenija. Onoliko s koliko su je mora primili u EU. Nije more erektivno spuzvasto tkivo. Sudeci po Svetoj Geri kopno (u praksi) jest erektivno spuzvasto tkivo.
Netko mozda i prizeljkuje da Hrvatska izgubi teritorij. Radi «prakse».Pitanje granica je otvoreno sa Slovenijom, BIH, Crnom Gorom i Srbijom. Mozda i Bugarima ili Rumunjima zatreba dio Hrvatske? Ima nasih koje bi im dale.
Uz upozorenja struke, a nasi strucnjaci za medjunarodno pravo mora su vrhunski, treba biti vrlo hrabar i postupiti po svojoj glavi, pogotovo kada covjek (tocnije: zena) sama izracuna koliko je dugo, dugo studirala pravo. Ne moze ni neki Saborski Zastupnik racunati da ce u slucaju gubitka teritorija RH (za koji su ljudi ginuli) biti zbrinut povlastenom mirovinom. Zbrinut po hrvatskoj drzavi DA ali povlastena mirovina NE.
Mozda Slovenija, Hrvatska i cijela EU ne priznaju medjunarodne sudove Ujedinjenih Naroda te Ujedinjene Narode kao krovnu svjetsku organizaciju?
Mozda europske pravne stecevine nisu bas neke korektne pravne stecevine ukoliko zemlja clanica EU ne priznaje sud i medjunarodne konvencije Ujedinjenih Naroda? Zapravo, ne priznavanje medjunarodne organizacije UN, medjunarodnih sudova, medjunarodnih konvencija (medjunarodne konvencije UNCLOS) koje su sve donekle cinilizirane zemlje (pa i EU, Slo, RH) ratificirale vraca nas u srednji vijek u kontekstu pravne drzave??? O kojim mi pravnim stecevinama govorimo? Moramo priznavati Ujedinjene Narode i medjunarodne sudove UN-a.
Ako Slovenija i Hrvatska same placaju nametnutu arbitrazu onda Hrvatska i Slovenija biraju arbitre. Zasto bi im arbitre birao netko treci? Pa nisu ni Slovenija ni Hrvatska maloumne da ne bi izabrale arbitre same (one koje ce masno placati). Valjda su kao medjunarodno priznate drzave i slobodne birati bez tutora.
Kako je Slovenija clanica Europske Unije cini se da EU (ukljucivsi Sloveniju) bira 4 arbitra, a Hrvatska samo 1 arbitra. Genijalno, daj macki da ti cuva kanarinca. Pitam se da li ce u skladu s time pametna RH arbitrazu platiti samo 20% ili «popola» sa Slovenijom. Nece li pri izboru 4 arbitra EU pogodovati svojoj visegodisnjoj clanici Sloveniji, a ne stetu tek novopristigle clanice Hrvatske (ako uopce bude ikada clanica EU, i ako EU opstane). Neki vid sukoba interesa, ali je to valjda EU pravna stecevina kojom se EU mozda daje pravo pogodovanja Sloveniji???
4 arbitra prema 1 arbitar, samo bi idiot na to pristao. Za placanje popola, veliki idiot.
I dosta pisanja. Cisti gubitak vremena. Upravo sam shvatio da je suvisno trositi vrijeme. Hrvatska ce vjerojatno jednoga dana izgubiti «dvije lignje» ili «dvije ribe» povrsine 200 kilometara kvadratnih i to je nemoguce onemoguciti. Ali, zna se vec danas. Dogovor kucu gradi. Spominju se neki dokumenti od 1994. ali i «dimnik». Sve ce se oni dogovoriti.
Postoji mogucnost da grijesim pa da Slovenija ne dobije ono sto ocekuje, i "izgubi" teritorijalni «dodir» sa otvorenim morem (tamo negdje u Otrantu jer blize otvorenog mora nema) sto ce izazvati mrznju Slovenije prema RH. Suzivot? Gdje? Na Svetoj Geri, Savudriji, Ljubljanskoj banci, Nuklearki...?

Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju NSW, Australija
Dobila Berković-Magdalenić, prof.
Ante Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, Ohio, SAD
Petar Bezjak
Josip Bicić, umirovljenik, Pula
Franc Bilić, prof.
Frano Bilić, Matulji
Vlatko Bilić, dipl.ing.arh.
Anica Bilinovac, kućanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jasna Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Jozo Bilinovac, umirovljenik, Stuttgat, S.R. Njemačka
Hrvoje Bilinovac, varioc, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milka Bilinovac, kučanica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zora Bilinovac, med. sestra, Stuttgart, S.R. Njemačka
Zvonimir Bilinovac, precizni mehan. Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Pero Blazević, Cleveland, Ohio, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada17
Natali Bolanca, ekonomist, Pula
Damir Borovčak, dipl.ing., samostalni publicist
Marjan Bošnjak
Lovre Botica, prof.
Dr. sc. Srećko Botrić,doc.
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Maja Božić
Prof. dr. sc. Zdravka Božikov18

EU stalno trazi nesto novo. General Gotovina 5 godina u Haagu ima jamceno «brzo i pravedno sudjenje». 5 godina zivota u resetkama, a dokaze jos prikupljaju. Nakon 10 godina od optuznice traze se topnicki dnevnici... Odustali smo od suverenih prava Ekskluzivne ekonomske zone (gospodarski pojas) .... Zemlja RH eticki je i ekonomski je bogalj, a ono sto kvalitetno radimo jest vlastita steta.

17 Dobio sam e-mail od gospodina Duška Lokina u vezi peticije, koju sam pročitao podržavam je i želio bih je potpisati .
Ovom prilikom želio bih vas pozdraviti, ja ne vjerujem da me se sjećate Naime imao sam vas priliku upoznati prilikom vašeg posijeta Montrealu zajedno sa gospodinom Pavelićem.
Lijep pozdrav iz Montreala,
Drazen Bokor
P. S. pozdravite mi Janka Perića kad ga vidite

18 Hvala na inicijativi za potpisivanje ove sudbonosne peticije. Sa zadovoljstvom, ali i zabrinutošću se pridružujem.

Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Braicin, dipl.ing.grad., Pula
Ante Brajcin, dipl. ing., Medulin
Ivanka Brakus, prof., Pula
Silvio Bratolić, umirovljenik, Pula
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Kristijan Brkljacic, dipl.ing. brodogradnje, Kastel Stari
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Vitomir Brzović, obrtnik-branitelj
Dr. sc. Paško Bubalo, bivši Šibenski župan i zastupnik u Županijskom domu HD Sabora
Ivan Buconjić, Čakovec
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dinko Budić, poduzetnik
Frano Budimlić, diplomirani politolog i neovisni analitičar
Alain Bukvić, informatičar i izvanredni student, Knin
Milenka Bukvić, viša knjižničarka, Znanstvena knjižnica Zadar
Gordan Bule, direktor
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Fra Ivan Buljević, Kruševo, župnik
Bartul Bungur, student, Split
Jagoda Bungur, ekonomski tehničar, Split
Damir Burčul, fizioterapeut
Nedjeljka Burić, komerc.
Dr. stom. Mirko Bušić, Medulin
Dr. med. dent Mirko Bušić, Pula
Sandra Bušić, studentica, Pula
Viktorija Butela, umirovljenica
Ivan Butković, ing., Mrkopalj
Hrvoje Cerovac, student
Krunoslav Cerovac, student
Vladimir Cetolo, inžinjer elektrotehnike u m., Argentina
Jadranka Cigelj, predsjednica Hrvatske sekcije međunarodnoga društva za ljudska prava, u osnivanju19
Mirjana Cigic, ekonomski tehničar, Široki Brijeg
Mirko Cigic, prof., Široki Brijeg
Juraj Cigler, dipl. inž. građ.
Snježana Cigler, Čakovec

19 Podržavam inicijativu za raspisivanje REFERENDUMA.
Smatram da zastupnici u Hrvatskom Saboru nisu dobili neograničene ovlasti naroda, a samim tim, niti TEHNIČKA VLADA ne smije bez volje naroda, mjenjati ili namjeravati mijenjati granice koje smo branili životima.

Joso Cindrić, Cleveland, Ohio, SAD
Marina Cotić, dipl.pravnik
Mijo Culic, odvjetnik, Pula
Marko Curać, novinar
Ruza Curic, fotograf, Slav. Prnjavor
Ante Cutic, ing. "consultant", Argentina
Ema Cutic, prof. engleskog jezika, Argentina
Mirjana Cvar, profesorica, Pula
Miho Cvek, Pula
Martin Cvitan, umirovljenik, Tribunj
Karmela Cvitan, umirovljenica, Tribunj
Mladen Cvitan, poljoprivrednik, Tribunj
Seko Cvitan, trgovkinja, Tribunj
Roza Cvitan, medicinska sestra, Tribunj
Luca Cvitan, studentica, Tribunj
Natali Cvitan, studentica, Tribunj
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Mate Curić, publicist, Vodnjan
Đuka Čaić, glazbenik
Marija Čatlak, Zadar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ante Česić, radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Vjekoslava Čikeš, Zagreb
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica, Knin
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mr.sc. Ferdo Čolak
Mr. sc. Renata Čulinović-Čaić, dr. med., spec. kirurg
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Srećko Čuljak, dipl. Oec.
Tihomir Čupić, stomatolog
Višnja Čupić Ivić, dipl. ing. elektrotehnike, Šibenik
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo20
Ikica Čuvalo, prof.
Panfil Čuvalo, umirivljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Drina Ćavar, ing. matematike i teolog
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist

20 Dragi doktore, zalosno je da nam razdijelise Hrvatsku i sad za nju bacaju kocku, ali rado potpisujemo.

Dr. Ružica Ćavar, dr. stomatologije i dr. medicine
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
Prof. dr. sc. Fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Silva Dabo, službenica, Pula
Grgo Dadić, dipl.ing.ele
Saša Dadić, obrtnik, Pula
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Fran Delić, svećenik, Pula
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Mario Despoja, otpravnik poslova simboličnog hrvatskog veleposlanstva Canberra Australija 1977.-1979.
Josip Devčić, student, Zagreb
Davor Dijanović, student
Antun Dilber, elek. mehaničar, umirovljenik, Pula
Dr. Tomislav Djurasović, Senior Consultant Germany & Croatia
Dragi Doljanin, Hrvace
Admiral Davor Domazet Lošo
Ivica Domić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Miroslav Dorešić, IRB
Danijel Dovađija, student
Darinka Drabić, Čakovec
Dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
Dubravka Dragaš, arheolog i povj. umjetn.
Franjo Dragaš, teolog, književnik - osnivač i direktor Hrvatskog instituta za preporod kulture
Prof. dr. sc. Ivan Dragičević
Ivo Dragičević, prof.
Lovro Dragojević, Pula
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrv.pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Mr.sc. Jozo Dujmov
Stanko Dukić, prom. tehn.
Vjeko Dukić, dipl. ekonomist
Ante Duvnjak, ing.građevine, Vodice
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Marko Duvnjak, prof. geograf.

Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut21
Silvana Dvornik, dipl. ing. strojarstva
Željko Dvornik, ing. brodostrojarstva
Marica Đureković, pročelnica, Hrvatski zavod za zapošljavanje, Područna služba Sisak
Nikola Đuretić, književnik
Josipa Đuričić, umirovljenica, Zagreb
Marijan Đurišić, soboslikar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Milena Elbl, Pula
Zvonko Elbl, Pula
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Ivan Erman, Pula
Dr. Branko Filipović, Pula
Dr. med. Branko Filipović, Pula
Maestro Dragan Filipović
Ljubica Filipović, mr. farmacije, Pula
Hilda Marija Foley, SAD
Zerad Fonović, mesar, Krsan
Ivica Fonti, Hrvatski Radio Melbourne Australia
Drago Frnjolić, časnik HV, Rovinj
Zvonko Gadže
Zorka Gajtanić, geodetska tehničarka, Pula
Mr. sc. Irena Galić, prof, asistent, Osijek
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Mr. sc. Krešimir Galin, etnolog, etnomuzikolog
Krešimir Ganza, ing., Labin
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Stana Gelo, Cleveland, Ohio, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš22
Ante Glibota, redoviti član Euopske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz
Mladen Glowatzky
Robert Gložinić , automatičar
Tomo Gložinić , sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Hrvoje Golek, zrakoplovni tehničar Rolls-Royce, Montreal, Kanada
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

---

21 želio bih da se i moje ime nađe na popisu potpisnika za referendum. U prigodi hodočašća u Boku, u povodu 1200. obljetnice prijenosa moći sv. Tripuna, često sam Vas spominjao, naročito one Vaše riječi: "U Boki Kotorskoj svaki kamen govori hrvatski". Umjesto razglednice, evo Vam šaljem sliku iz katedrale.

22 Sa zadovoljstvom se pridružujem Vašoj akciji i slobodno možete staviti moje ime za REFERENDUM, jer je on jedino ispravan da se sazna volja hrvatskog naroda.

Vanja Grbac Gredelj, dr. med, pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac
Ante Grbić, zaštitar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl.ing.
Dr. Franjo Gregurić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag.oec, stručni suradnik, Ploče
Ivica Grlić, službenik
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof. dr. sc. Ivan Gusić
Stjepan Gutweald
Dubravka Hamović, službenica, Pula
Dr. sc. Branko Hanžek
Slobodan Hadjikan
Maja Halilović, zdravstvena radnica
Kornelia Hegol, dipl.oec., München, Njemačka
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajendice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student, Buje
Vedin Hodžić, grafički dizajner, Buje
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Dr. sc. Kemal Hot, znanstveni savjetnik
Prof. dr. sc. Stjepan Hranjec
Akademik Marin Hraste
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, samostalni lik. umjetnik, Zagreb
Slobodan Hrstić, svećenik i redovnik, Pula
Franjo Huljina, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Tomo Huljina, građ.poslovođa, Stuttgart, S.R. Njemačka
Akademik Vladimir Ibler
Srećko Ilić, odvjetnik
Katarina Iskra, med.sestra
Katica Ištvanić, kućanica
Mate Ivanda, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Franjo Ivanišević, ing. puk. HV-e u mirovini
Gisela Ivanišević, poljopr.
Mira Ivanišević, dipl.ing. (FH)
Una Ivankić, Vinkovci
Mr. sc. Božidar Ivanković

Đuro Ivanović, monter sanit. Stuttgart, S.R. Njemačka
Zlatko Ivanuša, vozač, Pula
Bože Ivče, bravar, Stuttgart, S.R. Njemačka
David Ivić, grafički dizajner, Pazin
Kornelija Ivoš, službenica
Igor Ivoš, student
Prof. dr. sc. Borka Jadrijević
Damir Jakeljić, upr. pravnik, Tribunj
Mr. sc. Julije Jakšetić
Zvonko Jakus, novinar
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Ivan Jan, dipl. ekonomist, Pula
mr. ing. Ivan Janko, Pula
Branko Jazić, Sydney, Australija
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. Igor Jelčić
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dr. Milan Jelić, dipl. oec., Argentina
Žarko Jelić, vojni umirovljenik, ing. prometa, Petrinja
Kresimir Jelovac, dipl. iur
Igor Jelovac, prim.dr.med
Lucija Jelovac, akad. slikarica
Iris Jelovac, nastavnica
Hrvoje Jelovac, stud.iur.
Prof. dr. sc. Alojz Jembrih
Dr. Željko Jeričević, znanstveni savjetnik
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik "Političkog zatvorenika"
Josip Jović, kolumnist i publicist
Ivo Jozinović, dipl. ing.
Mijo Jukić, Zagreb
Davor Jurica, Pula
Mijo Jurić, grafičar
Vinka Jurić, dipl.ing.
Zora Jurić, prodavačica, Pula
Mr sc Wanda Jurišić Kette dipl. ing.
Tomislav Jurkić, Zagreb
Andelko Jurun, poduzetnik, predsjednik Hrvatskog doma d.d. u Buenos Airesu
Dr. med. Mira Kačić, Zagreb
Dr. med. Milivoj Kačić, Zagreb
Don Anđelko Kaćunko, novinar i publicist23

23 Hvala i pozdrav!
Potpišite i mene, ali ogorčen sam i razočaran. Ovaj pokušaj je neucinkovito i zakašnjelo formiranje "vatrogasne postrojbe"! Akciju je trebalo provesti preventivno.

Damir Kalafatić
Marija Kalafatić
Dr. sc. Dalma Kalogjera
Virginia Kapic
Marijan Karabin, prof., hrv. književnik, Švicarska
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Ivan Katavić
Mr. sc. Anita Katić
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Slavko Katić, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Drago Katović
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Dragan Kezić
Dragica Kezić, oec
Ivica Kirin, Čakovec
Prof. dr. sc. Dubravko Klabučar
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Ružica Klaričić, umjetnica
Ante Klarić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Klarić, umirovljenik
Damir Knežević, dipl. oec., Zaprešić
Matej Knežević, student
Alojzije Kokorić, ing.
Darko Kolić -član uredništva društvenih obavijesti glasila H.K.Z-e Švicarska
Nikša Koncani, dipl.ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Marjan Kos, direktor, ing. Graditeljstva
Akademik Ivica Kostović
Danijel Kotlar, dipl. ing., umirovljeni brigadir
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.

Sada bi se - oprostite, bit ću "malo" ironičan - eventualno moglo npr. ići na prikupljanje potpisa NATO-u za vračanje Svete Gere ili organizirati hodočašće do gore, ali s Kaptola na koljenima!
Ako ništa ne uspije uvijek se može poslati javnu čestitku "zubaru Anti Paveliću u suknji", "dr. Anti Paveliću u suknji", "Bakariću u suknji" i ostalim saborskim "braniteljima" hrvatskih nacionalnih interesa u hlaćama i suknjama za "uspješnu transakciju"...!
Jer eto tek sada smo uravnotežena zemlja - što je bio naš stoljetni NAUM: na jugu imamo beha Neum, a na sjevernom dijelu Jadrana smo dobili novi NE-UM! Odličan temelj za pobunu novim generacijama (ako ih bude dovoljno takvih - kao u Tuđmanovo vrijeme - ali mislim da hoće...!)...
Bože, čuvaj Hrvatsku!
Svima pozdrav i blagoslov!
Don Angelo

Don Angelo,
Na njih nije imao utjecaj ni ono lijevo-desno pismo. Dakle, ne bi ništa pomoglo. Može pomoći samo ako na izborima pokažemo da je hrvatska opcija jaka i ako naš kandidat tako dobro prođe da može biti stup novog okupljanja. Ako ovo pomogne tom cilju - ipak ima smisla :)
Vaš, Joško

Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, OHIO, SAD
Marija Kovač, umirovljenica, Offenbach
Mijo Kovač, Čakovec
Mate Kovačević, novinar i publicist
Barbara Kovačić, prof.
Kuzma Kovačić, akademski kipar
Vinko Kovačić, profesor
Stjepan Kovač, prevoditelj
Marina Kralik Uremović, prof.
Dipl. iur. Ivica Kralj, Labin-Rabac
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Krešimir Krišto, dipl. oec.
Krešimir Krivdić, prof., Zagreb
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac umirovljenica
Mladen Križanić, Karlovac
Krešimir Krsnik, dipl.ing.
Želimir Kršulović
Dr. st. Petar Kružić, Stuttgart
Tomo Kucinić, Cleveland, Ohio, SAD
Dragutin Kušan , umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenik
Ruža Kutleša, prof.
Danica Ladavac, kućanica
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Vjekoslav Lasić, svećenik, dr. teologije
Ante Latinac
Dr. sc. Damir Letinić
Fra Zvjezdan Linić
Ivica Lipovac, strojarski tehn. Švedska24
Dr. sc. Inga Lisac, geofizika
Dr. med. Antun Lisec
Srđan Listeš, vatrogasni tehn.
Akademik Bozidar Liščić
Ante Livajić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Dipl. glumica Vitomira Lončar
Dr. sc. Davorin Lovrić, Zagreb
Ivica Luetić, novinar

24 Dirnut svim ovim događanjima, pa može se reći u zadnjih deset godina u Nasoj lijepoj Hrvatskoj, ne mogu ostati ravnodušan i ne dati svoju potporu listi da se pitanje granica sa Slovenijom umjesto političkog odlučivanja arbitražom rješava samo na međunarodnom sudu pravde. Podržavam gospodina profesora Miroslava Tuđmana u svim njegovim stavovima o Hrvatskoj, Hrvatskoj u EU i svijetu i njegovu kandidaturu za predsjednika. Ako budem imao mogućnosti da glasam, pošto živim u Švedskoj glasovati ću za prof. Tuđmana.

Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Josip Lukić, obrtnik, Slav.Prnjavor
Dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog
Marija Ljubić, oec.
Jasna Maceković, dipl.ing.
Mladen Maceković, dipl.ing.
Ante Madunić, odvjetnik
Ivana Madunić, oec Tomislavgrad
Marko Magdalenić, prof. – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Mladen Magdalenić, akademski montažer
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Maja Magdić-Hanžek, dipl. iur.
Anka Mahmutović, teolog, stručni suradnik za zapošljavanje
Dr. Ivan Majdak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Zvonko Majić, umirovljenik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Prof. dr. Sime Malenica, Pariz
Hrvoje Malinar, dipl ing geologije, konzervator savjetnik u m.
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Denis Malnar, medicinski tehničar, Rijeka
Jerko Malovan dipl. pravnik
Mila Malovan, oec.
Sanja Mamić dipl. ing. građ., Zagreb
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Mate Maras, književni prevoditelj
Mato Marčinko, dipl. iur, pjesnik, publicist, dugogodišnji politički zatvorenik
Dr. Radoslav Marić, ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ivana Marijić, studentica, Slavonski Brod
Ljerka Marinković, obrtnik
Tonči Marinković, bivši politički zatvorenik
Slobodan Bob Markić, p. eng.
Marija Markić, CTC
Marinko Markić
Mr.sc. Koraljka Marušić dr. med.
Mr.sc. Zvonko Marušić, dr stomatologije, spec ortodont
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Milka Masina, Cleveland, Ohio, SAD
Miško Maslać, Cleveland Ohio, USA
Ivica Matanić, Zagreb
Ivan Matarić prof., predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj
Petar Matić, dipl. iur

Akademik Slavko Matić
Mijo Matijević, carinik
Slavko Matijević, električar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Zlatko Matijević
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Zoran Matulić
Prof. dr. sc. Tomislav Matusinović
Andrija Mažić, službenik
Domagoj Medić, Zagreb
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Mirjana Medvidović, učiteljica
Dr.sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Anton Miculinić, Čavle
Nikolina Mičić, dipl. ing.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Radoslav Mijić, umirovlj.
Dr. sc. Mario Mikolić, umirovljenik, Pula
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Damir Mikuličić, dip. ing., nakladnik
Tomislav Mikulić, akademski slikar grafičar
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Primarijus dr. sc. Marica Miletić-Medved, dr.med., spec.epidemiologije
Biserka Milinković, Kanada25
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Ivica Miloš, dipl.ing.
Mr. sc. Anđelka Milošević
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Bosiljko Mišetić, odvjetnik
Krešimir Mišetić
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Mocnaj, profesorica, Montreal, Kanada
Ratimir Mocnaj, dipl.ing., Montreal, Kanada
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. don Josip Mužić
Gordana Nemet, umirovljenica
Marcela Nemet, dipl.ing. matematike

25 Molim Vas uključite moje ime - ovo što rade naši državni predstavnici je sramota… I ja sam dio hrvatskoga naroda iako živim u Kanadi.
Molim javite što da mi ovdje radimo da bi spriječili raspadanje i dijeljenje naše domovine za koju su toliko dali svoje živote…

Roman Nemet, poljoprivrednik
Mate Nevistić poduzetnik
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar sa svojih 1092 člana
Prof. dr. sc. Milan Nosić26
Javor Novak, spisatelj
Akademik Slobodan Novak
Vladimir Novak, Zagreb, umirovljeni povratnik iz SAD
Vinko Novinc, ing.građ.
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. Matematike
Mr. sc.Goran Olujić, dipl.inž.
Željko Olujić, odvjetnik
Anđelka Orlić, umirovlj.
Michael Pack, Predsjednik Koordinacije HDZ UK i povjerenik Hrvatskog Svjetskog Kongresa UK
Zvonimir Pandžić, dipl. inž.
Dr. Ing. Marijan Papich
Karlo Papić, umirovljenik
Mr. sci. Josip Papković, dipl.ing. fiz.
Marija Papković, dipl. pravnica
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik Robek, prof.
Ivan Patron, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Valentina Paunović, magistrica religiozne pedagogije i katehetike
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Dr. Jurica Pavelić, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Dr. sc. Mate Pavković
Prof. dr. Dragutin Pavličević, zaslužni znanstvenik
Vesna Pavlović, poduzetnica, Zagreb
Prof. Dr. Davor Pavuna
Marko Hrvoje Pavuna
Ljerka Pazman, viši fizioterapeut
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Josip Pecaver
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Jelena Pećarić, prof.
Barbara Pećarić, student

26 Štovani gospodine, suglasan sam da se raspiše narodni referendum o tzv. arbitražnom sporazumu u kojem stoji da će Slovenija imati izravni dodir s otvorenim morem što se može realizirati samo na štetu Hrvatske. Objavio sam knjigu o toj granici u kojoj su izneseni slovenski stavovi (www.maveda.hr), a sada piše hrvatsko viđenje toga problema. Granicu je jugoslavenska vlada odredila na ušću Dragonje u Sečovlju, a ne na prokopanom kanalu koji je uostalom iskopala Hrvatska. Treba pregledati zapisnike Vlade FNRJ iz toga vremena, a ne čitati zaključke u Službenom listu. Pozdravljam Vas i želim Vam uspjeh. Prof. dr. sc. Milan Nosić (Rijeka).

Mario Pehar, dipl. ing. Agronomije
Jerko Pejković, dipl. ing.
Nikola Pensa, odvjetnik
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Dragutin Perić, Cleveland, Ohio, SAD
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, Tomislavgrad
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Marija Perković, dipl iur, Split
Rade Perković, glumac
Lana Pervan, knjižničar
Zdeslav Pervan, zastupnik u osiguranju
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik27

---

27 Priključujem se mirotvornoj inicijativi za referendum i demokratsko, međunarodnopravno uređeno, rješavanje međudržavnoga spora između Republike Hrvatske i Republike Slovenije.
U privitku šaljem kopiju svoga prosvjednoga pisma upućena predsjednici Vlade RH gospođi Kosor, na Svisvete, 1. studenoga u 01,00 sat, a kasnije i Hrvatskome saboru, s priloženom "Resolucijom DZ RS" od 28.10.2008.

---Original Message -----
From: Pešorda
To: predsjednica@vlada.hr
Cc: hina@hina.hr
Sent: Sunday, November 01, 2009 1:06 AM
Subject: protivljenje ARBITRAŽNOM SPORAZUMU slovensko-hrvatskom

Poštovana gospođo predsjednice Vlade Republike Hrvatske,
Hrvatski sam državljanin, zauzet u demokratskoj i mirotvornoj izgradnji duhovno i gospodarski povezane Europe kao zajednice suverenih nacija i njihovih jezika i kultura, u kojoj bi se i hrvatski narod sa svojim jezikom i kulturom mogao još slobodnije i potpunije razvijati i samostojno sudjelovati u izgradnji boljega i pravednijega svijeta. Dakle, kao uvjereni europejac hrvatskoga materinskoga jezika i držanstva, izražavam osobno protivljenje tzv. Arbitražnom sporazumu (sadržaju mu, tajnovitome načinu njegova pripremanja kao i najavi žurnoga prihvaćanja istog, bez javne rasprave ili referenduma, u državnom Hrvatskom saboru) kao nelegitimnom, duboko protueuropskom činu, koji je protivan i duhu (a, držim, i slovu) Ustava RH a također i međunarodnim konvencijama koje pravno uređuju odnose među državama i narodima. Povijesno prijateljstvo hrvatskoga i slovenskoga naroda te ono između Republike Hrvatske i Republike Slovenije, kao nedavnih saveznica u otporu velikosrpskoj komfašističkoj agresiji, moglo bi biti ugroženo ovakvim posve nelegitimnim izlaženjem hrvatskih vlasti ususret očitovanim teritorijalnim aspiracijama državnih vlasti RS na štetu Hrvatske (u prilogu: RESOLUCIJA o meji med RS in RH Državnoga zbora Republike Slovenije od 28.X.2008., s prvim člankom koji ustvrđuje da "Piranski zaliv in naselja ob Dragonji so slovenski"!)), ovim posttotalitarističkim nastavljanjem urušavanja hrvatske suverenosti i samobitnosti i vitalnih interesa Hrvata kao staroga europskog državotvornog naroda, koji je, toliko okljaštren tijekom povijesti, danas sveden na "avnojevsku" Hrvatsku, i to onu koja je, pod serbokomunističkom okupacijom, ostala i bez čudesnih Hrvoja i još 27 hrvatskih sela u hrvatskoj Istri, prepuštenih 1950-ih godina SR Sloveniji. Nu, i ovako "umanjena", ona je velika i prelijepa ne samo Hrvaticama i Hrvatima, nego i svim njezinim građanima i ljudima dobre volje koji je vole i poštuju kao božanski dar, kojim se ne trguje.

Zvonko Peteranac, prof.28
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof.dr.sc. Mladen Petravić
Hrvoje Petrić
Monica Marta Petrić
Ana Petriško, Zagreb
Luka Petrović, dipl.ecc
Zlata Petrović, ekonomist
Prof. dr. Ivica Picek
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Mirko Poje, znanstveni savjetnik PMF-a
Mr. sc. Dora Pokaz
Vladimir Polgar, el. inzenjer / umjetnik, Ottawa, ON, Kanada
Jasenka Polić Biliško, prof.
Dr. sc. Ivan Poljaković, Voditelj Centra za strane jezike, Sveučilište u Zadru
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković, dipl. inž. građ.

Svjestan, i u ovom doista povijestnom času, svoje državljanske i kršćanske dužnosti i stvaračke obveze prema tisućljetnome jeziku hrvatskom koji je doma i u Savudrijskoj nam vali, podržavam Izjavu Komisije "Iustitia et pax" Hrvatske biskupske konferencije o hrvatsko-slovenskom razgraničenju, od 31. listopada, koju cijenjenom naslovu šaljem u privitku.
S poštovanjem,
Mile PEŠORDA, hrvatski književnik

Zagreb,

31.listopada 2009.

28 Ja se zovem Zvonko Peteranac. Već živim u Kanadi preko 50 g. i 27 g. sam predavao matematiku na srednjim školama. U zadnjih 14 godina sam u mirovini i dolazim u HR sa mojom ženom svaku godinu i ostajemo nekoliko mjeseci.
Ne slažem se sa Gosp. V, Šeksom i njegovim i Vladinim predlozima što se tiće promjena ustava za prilagodbu o ulasku u Europsku neZajednicu, EU.
HR Vlada bi trebala, jasno i glasno, javno objaviti sve moguće, negativne i pozitivne prijednosti o ulazku u EU. To su i trebali, pa i morali isto tako napraviti prije HR ulazka u NATO, ali nisu. To je ne demokratsko i protuustavno postupanje prema svima HR građanima-glasičima koji borave u HR i izvandomovinstvu. Zašt????
KAO POJEDINAC, pogotovo ŽIVEĆI IZVAN DOMOVINE, I HR GRAĐANIN, JA SAM PROTIV IKAKVE PROMJENE HR USTAVA BEZ REFERENDUMA i jasnoga obrazloženja HR Vlade Hrvatskoj javnosti što se tiće ULASKA HR u EU. HR Vlada ne smije NIŠTA RADITI U TAJNOSTI i bez odobrenja HR građana-glasača, uključujući pregovore sa Slovenijom, EU, i drugima, itd..
S poštovanjem Zvonko Peteranac,
PS. Ja sam sada u Splitu do konca ovoga mjeseca, i ako trebate neke pomoći u bilo kakvome djelovanju što se tiće referendum, itd., ja sam na Vašemu raspolaganju. U Kanadi sam preko DVADESTAK godina predstavljao moje kolege u našem sindikatu, kao pregovarač, predsjednik sindikalnih odjela itd. Javite mi.

J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „!Hrvatski Holokaust“29
Damir Primorac, Belgija
Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik i kolumnist
Smiljan Prskalo, dipl. inž.
Filim Prlic, Berlin
Don Vinko Puljić, Stinjan - Pula
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Marijan Puškarić , operni pjevač30
Mile Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Jela Radas, Cleveland, Ohio, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, Ohio, SAD
Mira Radičević, dipl. oec.
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, Ohio, SAD
Marija Radoš, dipl oec Tomislavgrad
Dipl. Ing. Franjo Radosevic, President, Radosevic Associates
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik31
Katarina Rajčić, umirovljenica
Željka Rajčić, kemijska tehničarka
Prof. dr. sc. Milan Ramljak, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Gordana Rašić, dr. med. Sesvete
Maša Ratković, rednica, Stuttgart, S.R. Njemačka
Nedjeljko Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Sonja Razov, Cleveland, Ohio, SAD
Dr. Stjepan Razum
Ivica Relković, predsjednik Hrvatskog odgovornog društva (HOD)
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Jozo Rozić, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Božidar Ručević, dipl. ing.
Akademik Davorin Rudolf, predsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Igor Rupčić, dipl. ing.
Vjera Ružević, umirovljenica

---

29 Kao urednik-autor HRVATSKOG HOLOKAUSTA i inace hrvatski javni djelatnik sve tamo od godine 1957., slazem se s dr.Miroslavom Tudjmanom, s Tobom i sa svim nasim intelektualcima i istaknutim javim
djelatnicima da se slovensko posizanje za hrvatskim drzavnim teritorijem i slaganje Premijerke Jadranke Kosor s tim slovenskim ZAHTJEVIMA dade na referendum Hrvatima i drugim nehrvatskim drzavljanima Republike Hrvatske, i to na predsjednickim izborima od 27. prosinca ove godine. Skupa sa svima Vama, i ja sam U PRILOG arbitraze Medjunarodnog suda i PROTIV arbitraze EU.

Neka Tvoj Imenjak i Zastitnik Hrvatske, Sv. Josip, spasi R. Hrvatsku od moralnog kaosa!

30 iz sveg srca podržavam ovu peticiju odnosno inicijativu za održavanjem referenduma o ovom prevažnom pitanju .

31 Krajnje je vrijeme za otriježnjenje. Udružimo se kao i prije rata jer mi smo već stari da ponovo uzimamo ono najgore, ali ....
Dajemo punu podršku jednom pravom HRVATU . Krajnje je vrijeme da sami upravljamo i odlučujemo sami o sebi.

Hrvoje Saban
Ivo Sabljić, ing. "consultant", sveuč. profesor, Argentina
Mato Sabljić, kipar, Pula
Ivan Salopek, umirovljenik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Neda Sarić-Rosandić, veleposlanica, Cleveland, Ohio, SAD
Mr. sc. Markus Schatten
Jakov Sedlar, redatelj
Dr.h.c. Josip Slibar, umirovljenik, Njemačka
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Damir Smiljanić, mehaničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Gordana Smitka, službenica
Marijan Smitka, umirovljenik
Ivan Soldo, građ. radnik, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Dipl. ing. Zvonko Springer, direktor u mirovini, Austrija
Marina Spudić-Kušan, trgovac
Matea Spudić, studentica medicine
Luka Stamać
Marcela Stamać
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele.
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Vesna Svaguša, profesorica
Antonio Sudac, turistički službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policijski službenik
Ljiljana Sudac, upravni službenik
Berislav Suplika
Željko Susek, prof. povijesti umj. i dipl. sociolog, Umag
Ante Susnjara, Cleveland, Ohio, SAD
Emica Šantić, tajnica
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Ankica Šarić, knjigovođa, Zadar
Ivan Šarić, notar Uskoplje
Nediljko Šarić, pomorac, Zadar
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl.soc.rad.
Bruno Šerić, Mostar
Marta Šerić, Mostar
Milenko Šerić, Mostar
Ranka Šerić, Mostar
Josip Šestan, gospodarstvenik, Pula

Stjepan Šešelj, književnik
Milovan Šibl,
Željko Šiljeg, general-pukovnik
Ivanka Šimat, mr. pharm, Zadar
Marko Šimat, dipl.inž.
Mijo Šimić, dipl.ing u m.
Dario Šimunović, student prava, Antunovac
Nina Šincek, prof. Zagreb
Nelo Škabić, Pula
Marijan Škarić
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. dr. Hrvoje Šošić, dipl. ecc.
Domagoj Štefanac, student iz Zagreba
Smiljana Šunde, novinarka i publicistkinja
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Jure Tabak, ugostitelj
Katarina Tadić, dipl.ing.
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Prof. Ivana Tanovitski
Marko Tilošanec, student
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Ivan Tomaš, umirovljenik
Petar Tomaš, prof.
Željko Tomašević, dipl.iur., pričuvni časnik HV
Prof. dr. sc. Ivan Tomašić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik
Ana Tomljanović
Silvije Tomljanović, diplomirani profesor geografije
Ivana Torlak, gimnazijalka
Damir Tučkar, dipl. ing
Mr. sc. Gordana Turić32
Ing. Marinko Udina, pomorski strojar i klase, upravitelj stroja33

---

32 Naraštaji su Hrvata ginuli za hrvatski teritorij i za opstanak Hrvatskoga naroda, pa tako i naša djeca u Hrvatskome obrambenom i osloboditeljskom Domovinskom ratu. Stoga - bez odluke svih Hrvata (i onih u inozemstvu, jer su itekako sudjelovali u ostvarbi obnove samostalne Hrvatske Države)- NITKO nema pravo niti otvoriti mogućnost promjene granica državnog teritorija, niti smještati Državu u bilo koje "asocijacije".

33 Upravo sam dobio text referenduma i u potpunosti se slažem da takvu odluku treba ipak donjeti cijeli tuzemni (ponavljam rijec "tuzemni") hrvatski puk jer se tiče svih nas. Čudim se političkim vrhovnicima da sebi uzimaju za pravo donošenja tako dalekosežnih i važnih odluka a svijesni su da već davno obični građani nikako ne dijele mišljenje sa njima. Protivim se bilo kojoj ideji glede mjenjanja Ustava a u svezi načina glasanja za ulazak u EU. Ujedno želim svima skrenuti pozornost da isto tako kako postoji tzv. ulazna strategija u EU, trebala bi ustavom postojati i opcija na koj

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Ivana Ujević, Split
Vedran Ujević, Split
Prof. dr.sc. Kosta Urumović
Dr. Sonja Urumović, liječnica
Prof. Vera Valčić Belić
Ivan Valek, podpredsjednik „Foruma hrvatske sloge“
Franjo Valentić, Cleveland, Ohio, SAD
Ivan Varemina, dipl.ecc.
Aron Varga, dipl. ing.
Dragica Varga, odgojiteljica u m.
Mislav Vedriš, dipl. ing. šum.
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Ivica Vidić, alatničar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Vinko Višić, elektrotehničar, Split
Domagoj Vlahović , menadzer u m., Argentina
Vesna Vlahović Frković, "CO" u m., Argentina, Brazil
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Dean Vodicka, bacc.med.techn., Bakarac
Mr. Marina Vokić Žužul, podpredsjednica „Foruma hrvatske sloge“
Mr. sc. Božena Volarić
Prof. dr. sc. Vladimir Volenec, Član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Andrija Vrane
Stjepan Vrbanec, Čakovec
Ante Vrdoljak, vozač
Igor Vrdoljak, odvjetnik
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Mirko Vučić umirovljenik
Tomo Vujica, obrtnik, Pula
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, med. sestra
Antun Vuković dipl.građ.teh. Stuttgart, S.R.Njemačka

---

način hrvatski gradjani mogu izjasniti se i o izlasku iz EU što iz povijesti valjda smo trebali naučiti da "ništa nije zauvijek". Stoga vam predlažem da se pokrene i proces dodavanja u Ustav način kako hrvatski građani mogu izjasniti se da ne žele više u budućnosti biti u EU.

Kao argument za vašu inicijativu dovoljan je argument nevjerodostojnost naše Vlade a i sama činjenica da Slovenija izgledno će provesti referendum o arbitraži. pa zašto i mi to nebi uradili?

Ujedno, po pol. opredeljenju sam više lijevičar negoli desno orijentiram ali ovaj put uopće nije bitno biti "crn ili plav", u pitanju je zbilja zajednička budućnost sviju Hrvata a pogotovo nas koji živimo u Hrvatskoj. Bezrezervno podržavam vašu ideju i akciju te slobodno i moje ime dodajte na priloženu listu.

Suzana Vuksan, knjigovotkinja
Ivan Vuković, ing. brodostojarstva
Petar Vulić, književnik34
Dragan Zadro, producent, Knin
Barbara Zagorac, umirovljenica
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Miroslav Zemljak, inž.
Milan Zoretić, ing. poduzetnik, sveuč. profesor elektronike, Argentina
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ivan Zugcic, časnik HV, Pula
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Denis Žagrić, trgovac, Pula
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpiska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Pariz35
Barbara Žeruk, domačica, Tribunj
Ivo Žeruk, umirovljenik, Tribunj
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Josip Žmegač, tesar, Stuttgart, S.R. Njemačka
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Miroslav Žugaj

---

34 **TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!**

Drugovi sabornici (čast iznimkama) koji ste glasovali: ZA potpisivanje Arbitražnog sporazuma s Republikom Slovenijom zaboravili ste nešto jako, jako važno da: Vox populi - vox Dei!
Mi s Vama ne želimo ići čak niti u Crkvu, a kamoli u Europu (koja je izbacila i Boga iz vlastitog Ustava!), mi ostajemo u Hrvatskoj!
Zaboravili ste i još nešto zbilja prevažno: da parafraziram nestašnog provokatora Joška Jorasa, slovenskog državljanina, koji ima obiteljsku kuću u zaseoku Mlini, na teritoriju Republike Hrvatske… da se zemlja kojoj Vi radite o glavi zove (vjerovali ili ne!) Hrvatska: TUDI TUKAJ JE HRVAŠKA!
Ne bilježim se s poštovanjem jer ga od mene, a vjerujem ni od kojega istinoljubivog Hrvata u RH (ili bilo gdje na kugli zemaljskoj!) uopće i ne zaslužujete!
Uz drugarski pozdrav
Petar Vulić
35 Cestitam na velikom uspjehu peticije za referendum sa lihvarskom Slovenijom, kao i sa lihvarskom EU.
Ovako treba pokrenuti mase Hrvata da glasaju za Dr Tudjmana, koji je u ovom momentu jedini uz Dr Jurcevica da bude predsjednik Hrvatske. Dr Tudjman i Dr Jurcevic bi se trebali sastati, i u ovom momentu Dr Jurcevic bi se trebao povuci i pozvati sve one, koji bi glasali za njega, da glasaju za Dr Tudjmana, jer inace rasipanje glasova drzavotvornih Hrvata, moze se dogoditi, da velelopov iz Splita, Vidosevic, kojeg podrzava veleizdajnik Mesic, kao i Bandic budu isli u drugi krug, a to bi bila prava katastrofa za Hrvatsku. Treba narod pozvati da masovno izadju na izbore i glasaju za Dr M Tudjmana. Trebalo je vec davno stvoriti novu dezavotvornu stranku, jer kako vidim Ruza Tomasic radi sporo sa novom strankom prava, koja je trebala biti najveca drzavotvorna stranka.

KOMENTARI S PORTALA:

inicijativa — dtuckar 05-11-2009 08:17
Inicijativa je više nego hvale vrijedna !
Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO)drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim.
Osobno držim da će ovakav zahtjev za provedbom referenduma biti marginaliziran u "medisjkom prostoru" i ignoriran od aktualne "elite". A "stručnjaci za PRAVO (ala Šeks)" će već naći tisuću i jedan prigovor o formalnim propustima pri organiziranju inicijative, a da bi inicijativa bila prihvaćena i uzeta u provedbeni postupak.
Formalno, nedostaje vlastoručni potpis i JMBG ili barem OIB, radi provjere identiteta "potpisnika" !
Također, u neformalnom smislu, Vlada će, čak i da se referendum provede i odgovor DA dobije većinu, naći izgovor, kako je "međunarodni sporazum potpisan" i Hrvatska ga se mora pridržavati ! Dakle, arbitražni će se proces nastaviti, komisija EU će dati svoj "pravorijek", no ostaje posljednja slamka, a to je RATIFIKACIJA kroz parlament.
Ovim potpisanim "arbitražnim postupkom", HRVATSKA je, pred međunarodnim svjedocima pristala (kao i Slovenija) na prihvaćanje i provedbu "presude ove arbitraže".
Dakle, kada bi i, temeljem refultata referenduma, ODBILA provesti "presudu arbitraže", Hrvatska bi vrlo vjerojatno postala predmet međunarodnih "sankcija" u skladu s običajima međunarodnog prava. No, o tome bi se sada trebali izjasniti istinski stručnjaci međunarodnog prava i poznavaoci "zanata diplomacije" (da ne kažem "kurvar...."!)
Ipak, što je dobro u ovom referendumu ?
Dobro je to, da će svi birači koji izađu na predsjedničke izbore, biti u poziciju da "mućnu svojom glavom" i upitaju se: KOMU ja dajem svoj glas ?
Da li onome tko je zagovarao ovaj arbitražni sud ili onome tko istinski brine za dugoročne interese Hrvatske ?
Istinski brojna lista potpisnika ove inicijative, možda pokoleba i predstavnike aktualne "elite", neovisno u kojoj su stranci, da počnu promišljati i o "glasu naroda" i da prestanu UMIŠLJATI kako su baš oni "Bogom dani" dvadeset godina tumačiti volju GRAĐANA HRVATSKE i "u ime njih voditi ovu državu". Možda KONAČNO postanu svijesni, da NITKO od njih osobno NIJE ODABRAV voljom naroda u STOLICE u kojima sjede, već da je to učinio "PREDSJEDNIK njihove stranke". Jer birači, ma koliko se ova elita trudila pokazati i dokazati suprotno, nisu niti na jednim izborima nakon 90e, glasali za "pojedince" i njihove funkcije, već za one političke opcije (čak ne niti za programe stranaka)koje su im u tim trenucima izgledale kao najpovoljnije za njihovu političku orjentaciju. Kada i ako se počnu provoditi istinski PERSONALIZIRANI izbori, za PARLAMENT, kao i unutar sranaka, tada će se moći i govoriti o volji "naroda"

da netko od"njih-pojedinaca s imenom i prezimenom" sjedi u SABORSKOJ stolici "voljom naroda" !

Konačno, vrijeme je da se NAROD osvjesti i shvati, kolika je njegova snaga u odnosu na "dnevnu politiku", te da uvidi da "svatko" može organizirati REFERENDUM o bilo kojem krucijalnom pitanju koje se može pojaviti i ubuduće.

Sada je primarni cilj, odabrati predsjednika koji istinski vodi brigu o interesima Hrvatske i pripremiti opcije za izbore za Sabor (konačno izbacivanje prerušenih komunista i njihovih interesnih grupacija ili trabanata s pozicija moći ove zemlje)!

DA, svakako PODRŠKA referendumu, makar samo kao "odgojno-edukativnom elementu" za birače....
No, nadajmo se da i pozitivan rezultat tog referendumskog pitanja, može blokirati PROVEDBU ovog nepovoljnog današnjeg političkog "EU sporazuma".

ODG: Drugi dan: 415 potpisa za prijedlog o referendumu o rješavanju pograničnih pitanja sa Slovenijom — Josip Pečarić 08-11-2009 17:45
Štovani g. Tuckar,
Kažete:
"Šteta je što se nisu pridružili (barem ne do sada i to JAVNO)drugi DOMOLJUBI, bilo pojedinci s predsjedničkim aspiracijama, bilo stranke koje se predstavljaju domoljubnim."
To nije za očekivati jer bi time priznali koliko je profesor Tuđman iznad njih. Pogledajte današnju HINInu vijest:

Škare Ožbolt: o arbitražnom sporazumu neka se izjasne građani na referendumu

ZAGREB, 8. studenog 2009. (Hina) - Predsjednička kandidatkinja Vesna Škare Ožbolt uputila je otvoreno pismo predsjedniku Republike Stjepanu Mesiću kojim ga poziva da iskoristi svoju ustavnu ovlast i pokrene pitanje referenduma na kojem bi se građani Republike Hrvatske izjasnili o prihvaćanju arbitražnog sporazuma sa Slovenijom, priopćeno je danas iz izbornog stožera predsjedničke kandidatkinje Škare Ožbolt.
"Arbitražni sporazum sa Slovenijom je važna politička odluka za Hrvatsku koja nadilazi ovlasti izvršne i zakonodavne vlasti i za koju je potrebno pitati sve građane ove zemlje pogotovo stoga jer je apsolutno nejasno o čemu se zapravo radi.

Prema svim informacijama dostupnim javnosti očigledno je da se ne radi o uređenju granice već o mogućem ustupanju hrvatskog teritorija Republici Sloveniji. To ne može učiniti ni Sabor, ni Vlada, a niti predsjednik Republike, to mogu odlučiti samo građani ove zemlje. Nitko nema pravo u ime bilo čega, pa niti bilo kakvih fondova Europske unije ustupiti i jedan komadić hrvatskog teritorija

koji pripada svima nama i svima našim budućim generacijama. To mogu odlučiti jedino građani ove zemlje," kaže se u otvorenom pismu predsjedničke kandidatkinje Vesne Škare Ožbolt, koja ističe kako bi referendum obvezao Parlament na "jedinu pravu i moguću odluku, a to je onu koju donesu građani ove zemlje".

(Hina)

Isto Vam je i s medijima. Oni su prešutjeli inicijativu prof. Tuđmana. To je lijepo uočio Milan Ivkošić, pa u svojoj TJEDNOJ INVENTURI ("Večernji list", 6. 11. 2009.)
"Zašto HTV ne voli Tuđmanove"
Miroslav Tuđman se i prije Crkve i prije skupine intelektualaca protivio hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži piše:

NEDJELJA 1. 11.
U Dnevniku HTV-a objavljene su izjave četvero predsjedničkih kandidata, ali ne i Tuđmanova
Premda se Miroslav Tuđman i prije Crkve i prije skupine intelektualaca obratio javnosti odlučnim protivljenjem hrvatsko-slovenskom sporazumu o arbitraži, najutjecajniji medij ga je ignorirao. To je utoliko nepoštenije što su u današnjem Dnevniku HTV-a, što ga je vodila Dijana Čuljak, objavljene izjave četvero predsjedničkih kanidata o toj temi, ali ne i Tuđmanova. Zašto je HTV-u od njega zanimljivija, na primjer, Vesna Škare-Ožbolt, koja je prvo dala nogu HDZ-u i s Matom Granićem osnovala DC, zatim i Graniću dala nogu, da bi je, propavši na prošlim parlamentarnim izborima, dala i samoj sebi! Ili Nadan Vidošević, kojeg je javnost mnogo više nego po dužnostima upamtila po aferama ("Dalmacijaceme nt", agregati, "Hajduk", HFP, Meštrovićev kaštelet itd.), teškim od deset do pedeset opljačkanih milijuna? Možda je odgovor u jednom drugom prilogu u istom Dnevniku, prilogu o pohodima grobovima poznatih osoba na Mirogoju, u kojem je grobu dr. Franje Tuđmana, i to snimljenom iz daljine, posvećeno najmanje sekundi - premda je bio najposjećeniji. HTV očito ne voli Tuđmanove. Ali je zato ovih dana iscrpno izvještavao o Mesićevom otvaranju brojnih spomenika partizanima. Istina, ne bez razloga, jer je, kažu, Mesić htio dati što jači biljeg proslavi Noći vještica!
Zapravo, sve to govori koliko je bila (i još uvijek) je vrijedna i ovo naše pismo.

Sa štovanjem,
Akademik Josip Pečarić

HINA o našoj inicijativi — Josip Pečarić 10-11-2009 20:48
Potpora inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom ZAGREB, 9. studenog 2009. (Hina) - Inicijativu predsjedničkog kandidata Miroslava Tuđmana za referendum o graničnome sporu sa Slovenijom poduprlo je više od 550 osoba, od akademika i sveučilišnih profesora do umjetnika i

književnika te umirovljenika i radnika, objavio je danas organizator prikupljanja potpisa.
Predsjednički kandidat Miroslav Tuđman zatražio je početkom studenoga na konferenciji za novinare od Vlade Republike Hrvatske da raspiše referendum s pitanjem: "Jeste li za to da se pitanje granice sa Slovenijom (umjesto političkog odlučivanja arbitražom) rješava isključivo na Međunarodnome sudu pravde?" Predložio je da se referendum održi istog dana kad i predsjednički izbori.

Među potpisnicima inicijative za referendum su akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Slaven Barišić, Ante Glibota, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, sveučilišni profesori Vladimir Katović, Davor Pavuna, profesor emeritus Ivo Soljačić, kipar Kuzma Kovačić, slikar Josip Botteri Dini, fra Andrija Nikić i drugi.

Akademik Josip Pečarić je izjavio da je potpise za incijativu za referendum počeo prikupljati pošto ju je predsjednički kandidat Miroslav Tuđman predložio 3. studenoga te da stalno stižu potpisi potpore iz zemlje i inozemstva.

Prijedlog o raspisivanju referenduma o arbitražnom sporazumu između hrvatske i slovenske vlade dosad je iznio Hrvatski helsinši odbor za ljudska prava, Forum hrvatske sloge i zagrebačka Građanska inicijativa "More je kopno".

(Hina)

BILO JE ZA OČEKIVATI DA HRVATSKI MEDIJI PREŠUTE NAŠU INICIJATIVU. ZA NJIH JE, KAO I ZA HRVATSKU VLAST, NEBITNO MIŠLJENJE 12 HRVATSKIH AKADEMIKA, PEDESETAK SVEUČILIŠNIH PROFESORA, OSAMDESETAK DOKTORA ZNANOSTI I DA NE NABRAJAM DALJE :)
ZANIMLJIVO JE DA JE SLOVENCIMA MIŠLJENJE OVAKVOG SKUPA HRVATA INTERESANTNIJE PA JE SPA PRENJELA VIJEST O INICIJATIVI:

Tuđman zbral 550 podpisov za referendum o arbitražnem sporazumu

- Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.
Zagreb, 09. novembra (STA) - Referendumsko pobudo o arbitražnem sporazumu s Slovenijo, ki jo je prejšnji teden predstavil predsedniški kandidat Miroslav Tuđman, sicer starejši sin pokojnega hrvaškega predsednika Franja Tuđmana, podpira več kot 550 oseb, je danes v Zagrebu dejal hrvaški akademik Josip Pečarić, ki je začel zbirati podpise za razpis referenduma.

Kot je še poročala hrvaška tiskovna agencija Hina, so med tistimi, ki podpirajo pobudo tako akademiki, univerzitetni profesorji, umetniki, književniki in duhovniki kot upokojenci in delavci.

Miroslav Tuđman je prejšnji teden od hrvaške vlade zahteval, naj razpiše referendum o arbitražnem sporazumu na isti dan, kot bo potekal prvi krog predsedniških volitev, to je 27. decembra. Pojasnil je, da bi morala vlada državljane na referendumu vprašati, "ali so za to, da se vprašanje meje s Slovenijo namesto političnega odločanja z arbitražo rešuje le in izključno na Meddržavnem sodišču v Haagu".

Državljanska pobuda Morje je kopno, v kateri so zbrana različna društva državljanov, med njimi tudi veteranov in vernikov, je napovedala, da nameravajo od 15. do 29. novembra zbrati 500.000 podpisov, koliko je potrebnih, da bi vlada razpisala referendum.

Razpis omenjenega referenduma so predlagale še nekatere nevladne organizacije, med njimi Hrvaški helsinški odbor. (konec)gi/ms STA169 2009-11-09/15:52

JOŠ JEDNOM SE POKAZALO KOLIKO JE HRVATSKIM VLASTIMA I MEDIJIMA NEBITNO ŠTO MISLE HRVATI. PA ONI NISU GAZDE, ZAR NE? :)

Akademik Josip Pečarić

OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina.
Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.
Građani su imali prilike vidjeti odnos kandidata prema strateškim pitanjima hrvatskih granica, odnosa sa Europom, poštovanja dostojanstva ljudi i naroda, vjeri, razvoju gospodarstva, školstva, odgovornosti prema Hrvatima izvan Hrvatske i drugog. Vidjeli smo snažnu raspravu što Hrvatska treba i što može učiniti. Vidjeli smo i karakterne crte kandidata, samopouzdanje, jasnoću, povjerenje u budućnost, tolerantnost i državništvo.
Predsjednik Republike se bira na razdoblje od pet, odnosno deset godina. To je razdoblje dovoljno dugo da se ocijeni kako su se Predsjednik, ali i cijela vlast i politika pa i Hrvatska uopće sve do svake obitelji i čovjeka suočili i rješavali probleme kao i iskoristili mogućnosti razvoja.
Izbor predsjednika je okupljanje budućih suradnika u vođenju države, suočavanje sa građanima i preuzimanje svih i svakog od nas, a ne samo kandidata i budućeg Predsjednika/ce na odgovornost i ljubav za Hrvatsku.
Vrijeme od 1990. do 2000. bilo je biblijsko vrijeme Hrvatske slobode, uvođenja demokracije, obrane i preuzimanja odgovornosti za budućnost vlastitog naroda. Bilo je to vrijeme neponovljivog uspjeha koje svojom snagom potiče i na kritičko sagledavanje propuštenog.
Po prvi puta u modernoj povijesti 2000 godine imali smo mogućnost uživati slobodu u miru. Nikada Hrvatska nije imala veće mogućnosti i nikada nije više propušteno. Ovakva politika vođena kroz deset godina oštetila je i razočarala gotovo svakog u Hrvatskoj. Zbog toga se proširio pesimizam i opće odbacivanje politike. Velika odgovornost za to leži na na Hrvatskoj televiziji, jer nije njegovala političko ozračje kakvo smo imali prigodu vidjeti u spomenutoj emisji. O tome nam svjedoče i prigovori pojedinih kandidata o ogromnoj razlici u tretmanu u hrvatskim medijima, a posebno na televiziji.
Ipak, uvjereni smo da nema razloga za pesimizam. Hrvatska je lijepa, naša je, bogata je i vlastitim radom, pameću i ljubavi možemo je učiniti uspješnom, sigurnom, ponosnom i sretnom.
Zbog odgovornosti za Hrvatsku, budućnosti svakog građanina i svih kandidata, trebamo imati priliku za što više ovakvih emisija s kandidatima, da čujemo njihove stavove, upoznamo ih kao ljude i tako formiramo vlastite stavove, te kao birači odlučimo kome ćemo povjeriti da nas povede u zajedničko stvaranje Hrvatske.
Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana,

poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.

Zagreb, 21. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović (Inozemni član Ruske akademije znanosti)
Stjepan Asić, dizajner, predsjednik AHK (Australsko-hrvatskog kongresa)
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing. cest. prometa
Nenad N. Bach, skladatelj (New York, SAD)
Tihomir Bajtek
Miljenko Baloković, knjižničar
Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata
Božica Belančić
Katarina Belančić, prof.
Karolina Belančić, fiz. terapeutica
Kap. Darko Belović
Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Dr.sc. Srećko Botrić, doc
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Mr. sc. Tomislav Bradić
Branko Bralić, fotograf
Ivica Brešić, magistar eknomije
Juraj Cigler, dipl.inž.grad., Čakovec
Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Davor Cvitanić, dipl.ing
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Tomislav Čolak, profesor povijesti, Knin
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Prof. dr. sc. Ante Čuvalo
Ikica Čuvalo, prof.
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
Prim. Egidio Ćepulić, dr.med.
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. Misija u Švicarskoj
Prof.dr.sc. Vlado Dadić

Prof. dr.h.c. Nikola Debelić
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, knjiž.
Davor Dijanović, student
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Silvana Dvornik, dipl ing.
Željko Dvornik, ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Prof. dr. sc. Radoslav Galić
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Tomo Gložinić, sudac vrhovnog suda u mirovini
Frano Grbavac
Mate Grbavac
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag. oec, stručni suradnik, Ploče
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Mr. sc. Božidar Ivanković
Kornelija Ivoš, sluzbenica
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika
Prof. dr. sc. Drago Katović
Doc. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Alojzije Kokorić, ing.
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
Matej Knežević, student
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr.sc.Damir Letinić, Zadar
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. Dr. sc. Aleksandar Lutkić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić, epidemolog

Ante Madunić, odvjetnik
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Rajka Martinec Mladinić, dipl. ing.
Dr. sc. Josip Matjan, die
Stipe Medvidović
Ivana Medvidović
Marijan Medvidović
Jela Medvidović-Grbavac
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo', Pula
Nikola Mulanović, Mokošica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Dr. Ing. Marijan Papić
Mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz.
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl iur, Split
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Mile Pešorda, književnik i urednik
Daniel Pinjusić, radnik
Jasenka Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Davor Potočnjak
Mario Potočnjak
Damir Primorac, Belgija
Dr. Stjepan Razum
Božidar Ručević, dipl. ing.
Jakov Sedlar, redatelj

Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić36
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić
Jaroslav Stučka, umirovljenik, Osijek
Ante Šare, dipl.ing.el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a ("Hrvatska
udruga vlasnika otuđene imovine za vrijeme fašističkog i komunističkog režima")
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr sc. Đuro Škvorc, umirovljeni časnik
Prof. Ivana Tanovitski
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl.ing.
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing
Prof. dr. sc. Rudolf Vouk
Dr. sc. Davor Vrsaljko, znanstveni suradnik i kustos
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Daniel Mathew Zakarija, dia, aia
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Prof. dr. sc. Ivan Zulim

---

36 U privitku Ti šaljem crticu koja je objavljena u jučerašnjem Večernjem. Možda će barem malo koristiti iako se u množini objavljenog materijala ovakva crtica lako izgubi.
Jedno je sigurno kraj ovakvog ponašanja medija Izbori nikako nisu demokratski.
Pozdrav i svako dobro Ivo
19. 11. 2009.

HRT I PREDSJEDNIČKI IZBORI

Još nije pravo ni počela kampanja za predsjedničke izbore, a već se mogu uočiti mnoge nepravilnosti na koje bar za sad nitko nije reagirao. To se osobito može uočiti u emisijama HRT-a. HRT je javna a ne komercijalna televizija, pa bi trebala u svojim emisijama jednako tretirati sve kandidate za predsjednika Republike koji su prema zakonskim propisima ravnopravni. Međutim to se ne događa. HRT daje prednost četvorici ili petorici kandidata koji prema njihovu mišljenju imaju šanse na izbor, a druge kao da je već unaprijed otpisala i jedva ih ili nikako ne spominje. Kako su emisije HRT-a vrlo mnogo gledane, takav tretman ima vrlo velik utjecaj na mišljenje i stav velikog broja birača, koji nemaju objektivne mogućnosti da se potpuno jednakopravno upoznaju sa svim kandidatima. Dakle HRT potpuno protuzakonito prejudicira izborne rezultate u korist od nje već određenih kandidata, ne dajući pri tom pravo drugim kandidatima da se ravnopravno natječu. Mislim da je ovakav rad i postupak potpuno protuzakonit i da direktno utječe na demokratsko pravo građana na slobodan izbor predsjednika RH.

Ivo Soljačić

Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog
Hajduka, olimpiska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

NOVO OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI

Niste odgovorili na naše prethodno otvoreno pismo. Svi su mediji to pismo potpuno skrili od hrvatske javnosti. Pitamo se je li to zato što smo ga počeli ovako: „Sučeljavanje predsjedničkih kandidata na Hrvatskoj Televiziji 20. studenoga navečer je najkvalitetniji program jačanja demokracije u Hrvatskoj u zadnjih deset godina. Čestitamo i zahvaljujemo gđi Hloverki Novak Srzić i g. Branimiru Biliću na odličnom vođenju.“

Ili medijima smeta naš zahtjev:

„Zbog ovakvih potreba nas građana tražimo da se ovakve emisije do izbora održavaju najmanje jednom tjedno. Ovo tražimo u ime svih hrvatskih građana, poštivanja medijskih sloboda, razvoja demokracije i odgovornosti za hrvatsku budućnost.“

Očito je da potpisnici nisu zadovoljni medijskom slobodom u Hrvatskoj, a cilj pisma je omogućavanje poštenih izbora za predsjednika države. Medijska blokada toga otvorenog pisma, a još više otvorenog pisma „Hrvatskoj javnosti o inicijativi za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom“, koje je potpisalo preko 700 hrvatskih državljana najrazličitijih zanimanja (između ostalih, 16 akademika, sedamdesetak sveučilišnih nastavnika odnosno stotinjak doktora znanosti) samo potvrđuju priče o „crnim listama“ na kojima su mnogi od potpisnika.

S nevjericom smo doznali kako se u isto vrijeme skupljaju potpisi za peticiju u kojoj se tvrdi kako „HRT nije katedrala već tamnica hrvatskog duha“. Zašto? Zato što su pokretači oni kojima je u spomenutih deset godina omogućen golem prostor i materijalna sredstva na toj istoj televiziji. Kroz tih deset godina oni su doista mogli prosvjedovati protiv politike po kojoj mnogim hrvatskim intelektualcima, koji misle drugačije od njih, mediji nisu bili dostupni. Čak su od hrvatske javnosti sakrivena međunarodna priznanja nepodobnim hrvatskim znanstvenicima i umjetnicima.

Zato je zaista nevjerojatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi. U općoj zbrci koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društvance vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore. Da bi to postigli oni svim silama i ne birajući sredstva nastoje srušiti Hloverku Novak Srzić jer bi tako napokon došli u priliku postaviti svog čovjeka i postići ono o čemu sanjaju već godinama: Latina na čelo Informativnog programa HTV-a!

Čini se uvjerljivom i verzija, o kojoj se u zadnje vrijeme sve više šuška da bi aktualni Predsjednik, koji uskoro seli u novu rezidenciju u Grškovićevoj, na taj način želio zadržati presudan utjecaj na HTV te tako nastaviti kontrolirati politički život u Hrvatskoj i nakon svog silaska s vlasti - odnosno on bi bio u prilici ne samo dobiti svoju televiziju nego i svog privatnog predsjednika države, svoju lutku na koncu.

Zato je pogrešno potpisivati peticiju protiv Hloverke Novak Srzić i napadati je, jer ona nesumljivo radi pod nepodnošljivim pritiscima čija je svrha njezina ostavka. Hloverka Novak Srzić je odana demokraciji, naravno vodeći računa koliko je to moguće u današnjoj Hrvatskoj u kojoj i vlast i mediji moraju samo ispunjavati domaće zadaće svjetskih moćnika. Vjerojatno nikada ne bismo vidjeli sve predsjedničke kandidate u jednoj emisiji i čuli njihova gledišta (a bilo je to zaista prevažno za svijest običnog čovjeka) da ona nije tako odlučila. No, ona je odlučila i dalje svima davati novu priliku, a ne samo "velikoj čertvorki" (Josipović, Pusić, Vidošević, Kain) pa je zato i nastala ta histerija za njezinom smjenom.
Ljudi ne bi smjeli biti tako površni i nasjedati na tako pogubne i opasne namještaljke Latina i njegovih pokrovitelja.
Zato očekujemo kako ćete postupiti u skladu sa zahtjevom iz našega prvog pisma u svezi s predsjedničkim izborima, ali i da ćete svima omogućiti jednako pravo na medijsku slobodu.

Zagreb, 25. studenoga 2009.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Borislav Arapović, Inozemni član Ruske akademije znanosti
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Domagoj Artuković, student
Francika Artuković, dipl. ing.
Jozo Artuković, umirovljenik
Mirjana Artuković, službenica
Mirna Artuković, studentica
Stanislav Artuković, student
Marija Artukovic Zelić, dipl. ing.
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing. cest. prometa
Nenad N. Bach. dipl.ing., skladatelj
Ivan Balić, oec.
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, student
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Marin Belančić, nakladnik i dragovoljac Domovinskog rata
Božica Belančić
Katarina Belančić, prof.
Karolina Belančić, fiz. terapeutica
Darko Belović, kap.
Tomislav Beram Predsjednik Hrvatskog međudrustvenog odbora za zajedničku suradnju Novi Južni Wales Australija
Petar Bezjak, ekonomist i bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Branko Bošnjaković, umirovljenik

Ruža Bošnjaković, umirovljenica
Tvrtko Brekalo, dipl. jur.
Ivica Brešić, magistar ekonomije
Janko Bučar, diplomirani pravnik i književnik
Dr. sc. Miljenko Buljac, prof. savjetnik
Juraj Cigler dipl. inž. grad.
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Joško Čelan, novinar i publicist
Mr. sc. Emil Čić, muzikolog, teolog, filozof i skladatelj
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Ambroz Čivljak
Ines Čolak, učiteljica
Tomislav Čolak, profesor povijesti
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvj.
Marko Ćavar, umirovljenik
Mate Ćavar, pjesnik i publicist
Dr. Ružica Ćavar, dr. stomat. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof dr.dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Miroslav Dorešić, Institut Ruđer Bošković
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Filip-Jakov (HIPK)
Drago Draženović, umirovljenik
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. građevine
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Matija Filajdić, umirovljenica
Drago Frnjolić, časnik HV
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić, automatičar

Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH, u mirovini
Vanja Grbac Gredelj, dr. med pulmolog, nutricionist, publicist
Frano Grbavac, poduzetnik
Mate Grbavac, student
Ante Grbić - zaštitar
Ante Grbić - student
Antonia Grbić – student
Radojka Grbić
Željko Gredelj, dipl. ing.
Ivica Grgić, glavni urednik portala:
http://www.lijepanasadomovinahrvatska.com
Josip Grgić, mag.oec.
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, presjednik Hrvatske kulturne zajednice – Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Marije-Dražen Horvat, dipl. ing.
Nedeljka Horvat, dipl. ing.
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Mr. sc. Dragutin Ivančić
David Ivić, grafički dizajner
Igor Ivoš, student
Kornelija Ivoš, službenica
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Gordana Jakšetić, dipl.ing.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Domagoj Jamičić, znanst. savjetnik
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Prof. dr. sc. Ivan Jelicić
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Andelko Jurun, predsjednik Hrvatskog Doma, Buenos Aires u ime 1250 članova
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Prof. dr sc. Drago Katović
Prof. dr sc. Vladimir Katović
Viktor Kerže, član opernog zbora
Petar Kerže, profesor
Dr. sc. Milica Klaričić Bakula, docentica
Jure Knezović, predsjednik Internacionalne asocijacije bivših političkih uznika i žrtava komunizma, Berlin
Matej Knežević
Alojzije Kokorić, ing.

Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Petar Kružić, dr. stom., Stuttgart
Vjera Kurtović, profesorica
Zdenko Kurtović, serviser informatičar
Dragutin Kušan, umirovljenik
Marica Kušan, umirovljenica
Stjepan Lamza
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Prof. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Katica Lukacić, dipl. ecc.
Zvonko Lukacić, akad. slikar
Ljubomir Ljubičić, prvi hrvatski redarstvenik i predsjednik Udruge za Slobodu i neovisnost
Ante Madunić, odvjetnik
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Marijan Majstorović, novinar i publicist
Hrvoje Malinar
Marta Malinar, znanstveni statističar u m.
Sanja Mamić dipl. ing. građ.
Mate Maras, književni prevoditelj
Dr. Radoslav Marić, ABOG
Željka Marić, službenica,
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik 'Hrvatskog lista'
Ana Marijić, činovnik
Ivana Marijić, student
Katarina Marijić, student
Petar Marijić, radnik
Marija Markić, CTC
Marinko Markić, zamjenik direktora za proizvodnju
Slobodan Markić, P. Eng.
Renata Markuš, ekonomistica
Miško Maslać, Cleveland, USA
Mirja Matas-Grotti
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Maja Matulić
Manda Matulić
Zoran Matulić
Andrija Mažić, službenik
Stipe Medvidović, ing.
Ivana Medvidović, dipl. ek.

Marijan Medvidović, student
Zoran Medvidović, ing.
Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik
Dr. sc. Miroslav Medimorec
Ivica Mesić, dipl. iur.
Dr. sc. Jadranka Mićić Hot, docentica
Cika Mikolčić, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica i pjesnikinja
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Marko Milinković, umirovljenik
Jasna Miloš dipl. eoc.
Josip Miljak, predsjednik HČSP
Petar Mladinić, prof.
Alfred Obranić, dipl. ing., predsjednik HDPZ-a
Željko Olujić, odvjetnik
Slavica Orban, umirovljenik
Michael Pack, Hrvatski Svjetski Kongres – UK
Ivo Paradžik, umirovljenik
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Rade Perković, glumac
Alojzije Petračić, umirovljenik
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo'
Nikola Mulanović, umirovljenik
Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
Dr. sc. Marijan Papić, ing.
Josip Papković
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj.
Branislav Pazman, ing. elektrostrojarstva
Ljerka Pazman,viši fizioterapeut
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Mr. sc. Marina Periša, prof. geologije i geografije
Marija Perković, dipl. iur.
Mile Pešorda, književnik i urednik
Jasminka Petracija, kemijski tehničar
Mladen Petracija, projektant, Zagreb, Skrlceva 4.
Daniel Pinjusić, radnik
Nenad Piskač, književnik
Luka Podrug, politički tajnik HČSP
Jasenka Polić Biliško, prof.
Akademik Stanko Popović
Stjepan Poropatić, dipl. ing. – Stuttgart
Davor Potočnjak, student

Mario Potočnjak, dipl. ing.
Zoran Pranjković, dipl. ing. građ.
J. Ivan Prcela, urednik-autor knjige „Hrvatski Holokaust“
Damir Primorac, Belgija
Filim Prlić
Prof. dr. sc. Tanja Pušić
Mira Radičević, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Ružica Razum
Dr. sc. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Hrvoje Saban
Marko Skejo, pukovnik HOS-a, član Glavnog stana HČSP
Marija Slišković, predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Matea Spudic – student
Marica Spudic Kušan - trgovac
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Fra Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Antonio Sudac, turisticki službenik
Dragutin Sudac, umirovljeni policajac
Ljiljana Sudac, službenik
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.
Josip Šintić, prof. psih.
Nelo Škabić
Mr. sc. Đuro Škvorc
Ivanka Šimat
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić
Prof. dr. Hrvoje Šošic, dipl. ecc.
Ivana Tanovitski, prof.
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur.
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Prof. dr. sc. Kosta Urumović
Dr. sc. Ivo Velić, znanstveni savjetnik
Đuro Vidmarović, veleposlanik u mirovini

Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Petar Vulić, književnik
Ljerka Vukić, prof.
Marinko Vukoja
Barbara Zagorac, umirovljenica
Daniel M. Zakarija, dia, aia - Split/Chicago
Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa.
Mladen Zelić, dipl.ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike
Drago Zovko, dipl. iur.
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris
Nada Živaković, umirovljenica
Zlata Živaković Kerže, znanstvena savjetnica
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A

Poštovani,
Danas je deseta obljetnica od smrti Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana.
Šaljem vam Otvoreno pismo vašem Programskom Vijeću s više od 200 potpisnika - državljana RH najrazličitijih zanimanja (od akademika, sveučilišnih profesora, književnika, umjetnika do radnika i umirovljenika) u znak protesta što se na vašoj televiziji (koja bi trebala biti i naša jer je navodno javna) vrijeđa uspomena na njega, a time se vrijeđaju i svi istinski hrvatski domoljubi!

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Poštovani gospodo,

iznenađeni smo viješću po kojoj ste raspravljali o pokrenutom postupku razrješenja glavne urednice Informativnog programa HTV-a, Hloverke Novak Srzić. Utvrdili ste da je ravnatelj HTV-a Blago Markota (koga ste inače smijenili) pokrenuo postupak njezina razrješenja te zaključili kako od Ravnateljstva o tom postupku treba tražiti mišljenje u roku od tri dana, a od Hloverke Novak Srzić očitovanje u roku od sedam dana. Ovaj zaključak donijeli ste jednoglasno.
Jasno nam je da niste uopće razmatrali dva pisma koja smo uputili HTV-u. Očito je da ste se time svrstali uz one o kojima pišemo u svom drugom pismu HTV-u:

„Zato je zaista nevjerojatno kako ljudi nasjedaju podvalama toga rigidnoga komunističkog "štaba" instaliranog na HTV-u, a koji čine Denis Latin, Aleksandar Stanković i mnogi pridošli drugovi.“

A da je to tako potvrdila je reakcija voditelja emisije „Nedjeljom u 2“ (27. rujna 2009.) Aleksandra Stankovića na skandaloznu izjavu njegova gosta Igora Mandića da je u 90.-tim godinama prošlog stoljeća, odnosno „nakon što su izbačeni iz ustava trećina Srba ili ubijena, trećina Srba raseljena, trećina lojalizirana i Pavelić mirno spava“. Doduše, voditelj Stanković je nakon što je Mandić spomenuo Pavelića konstatirao da je Mandić „upotrijebio teške riječi kad je govorio o položaju Srba u Hrvatskoj nakon 1991. i usporedio to s naumom Ante Pavelića“, ali je nakon Mandićeva novog i odlučnog zaključka da je „Tuđmanova politika išla za time da riješi srpsko pitanje u Hrvatskoj, isto kao što je Hitler htio riješiti pitanje Židova“, odnosno da je „na isti način Tuđman riješio pitanje Srba u Hrvatskoj“, izostala voditeljeva reakcija na tu izjavu.
Zar takva Stankovićeva reakcija zapravo ne pokazuje koga se može optužiti da „HRT nije katedrala već tamnica hrvatskog duha“ što je glavna optužba protiv gđe Hloverke Novak Srzić? Zato Vas pozivamo, da umjesto zahtjeva za smjenom gđe Hloverke Novak Srzić razmotrite odgovornost g. Stankovića za ovakvo

izjednačavanje suvremene Republike Hrvatske s nacističkom Njemačkom! Njegovo nereagiranje je zapravo slaganje s takvom tvrdnjom, a to je kleveta najgore vrste kojom su povrijeđeni svi gledatelji HTV-a, isti oni koji su od države primorani vašoj televiziji plaćati «pristojbu». A HTV im to vraća ovakvim uvredama!
Već smo konstatirali da je sve to u funkciji predsjedničkih izbora, tj. u funkciji još većeg favoriziranja pojedinih predsjedničkih kandidata. To nam je pokazao i predsjednički kandidat SDP-a Ivo Josipović, kojega otvoreno podržavaju čak i neki članovi Programskog vijeća, a koji je jedan od onih koje vaša kuća favorizira preko svake mjere i ukusa. Naime, i on se uključio u zahtjeve za smjenom gđe Novak Srzić:

"svaki građanin koji je zadnjih mjeseci gledao HTV-ov središnji dnevnik mogao je i bez nekog velikog istraživanja zaključiti koga preferira gospođa Novak-Srzić".

Trebamo li vas podsjetiti da je upravo Josipović onaj kandidat kojeg je HTV postavio kao posljednjega u redosljedu nastupanja na vašoj televiziji. O tome se oglasilo i Hrvatsko kulturno vijeće:

„Iako smo već predugo svjesni bijede hrvatske demokracije ipak nismo očekivali da će se vladajući u Hrvatskoj usuditi dovesti u pitanje jednakopravnost kandidata u predsjedničkoj kampanji. U tom smislu najteža je situacija na HRT -u gdje se događa nastavak ideologijskih ratova nezamislivih na javnoj televiziji i na kraju sramotna programska podjela u redoslijedu nastupanja pojedinih predsjedničkih kandidata.
Treba li reći da je SDP-ov kandidat Josipović, inače izvan svake logike prezastupljen u svim medijima, dobio mogućnost da nastupi posljednji što je ozbiljna prednost do koje se dolazi ili sretnim ždrijebom (što ovaj put nije bio slučaj, barem ne javno) ili nepoštenim i zakulisnim favoriziranjem protiv kojega dižemo svoj glas zajedno s većinom hrvatskog naroda koja to isto gleda i osjeća.“

Hrvatskoj javnosti dužni ste objasniti, u najmanju ruku, na koji je način HTV dobio spomenuti redoslijed u predstavljanju kandidata.

S obzirom na ovakvo činjenično stanje očito je da ste predložili smjenu gđe Hloverke Novak Srzić samo zato što smatrate da tzv. javna televizija treba dati potporu predsjedničkom kandidatu SDP-a.

U kontekstu, kako HKV kaže, „ideologijskih ratova“, trebali biste uzeti u obzir i sljedeću vijest:

„Europska pučka stranka, koja ima najviše zastupnika u Europskom parlamentu, osudila je u utorak promicanje komunističkih simbola u nekim zemljama članicama, spominjući kao primjer Sloveniju zbog imenovanja ulica po Josipu Brozu Titu i odlikovanja jednog dužnosnika bivše jugoslavenske tajne službe.

- U kontekstu 20. obljetnice demokratskih promjena u Europi, kada se demokratska Europa prisjeća važnosti događaja od prije dvadeset godina, zastupnička skupina EPP-a u Europskom parlamentu odbacuje sustavno ohrabrivanje promidžbe komunističkih simbola i diktatora u nekim zemljama članicama. Primjerice, u Ljubljani, glavnom gradu Slovenije, jedna ulica imenovana je po diktatoru Josipu Brozu Titu ove godine, a slovenski predsjednik Danilo Tuerk prošli je tjedan odlikovao Tomaža Ertla, bivšeg šefa tajne komunističke policije UDBA - kaže se u priopćenju EPP-a.
- To nije samo revidiranje povijesti i stvaranje podjela u društvima, nego i postavljanje loših primjera za mlade naraštaje. To usporava ozdravljenje društava što je ključni cilj dovršetka tranzicije prema demokraciji. To šalje posebno negativnu poruku domaćoj i međunarodnoj javnosti kao i mlađim naraštajima - ističe šef zastupničke skupine EPP-a Joseph Daul.
- Žalimo zbog odlikovanja bivšeg šefa tajnih službi Slovenije. To je kao da ste odlikovali čelnika STASI-a u istočnoj Njemačkoj - zaključuje Daul.“

Ponovo ćemo Vas podsjetiti na upozorenje dano u našemu drugom pismu:

„U općoj zbrci koja se ovih dana odvija na HTV-u (da li slučajno upravo sada pred izbore?) to zanimljivo društvance vidi svoju priliku da zauzme Informativni program HTV-a i tako bitno odredi tijek i ton izbora za Predsjednika Republike Hrvatske, a jednako tako i za nešto kasnije parlamentarne izbore.“

U tom kontekstu prirodno se nameće zaključak da HTV preferira Ivu Josipovića koji je bio član SK još od 1980. godine (prema „Slobodnoj Dalmaciji“ od 31. 10. 2009. u Partiju je ušao zbog tuge za Titom) zbog njegova mišljenja kako je Tito pozitivna ličnost (vidjeti Index.hr, utorak 16. rujna 2008. - prenio Portal Dragovoljaca Domovinskog rata RH 8. prosinca 2009.):

„Ne bih mogao odgovoriti je li on bio heroj ili zločinac, jer to su preopćenite kvalifikacije. Imao je svoje i dobre i loše strane, ali on je za mene u konačnici pozitivac,“

Jeste li se i vi napadima na gđu Hloverku Novak Srzić, zapravo uključili u borbu za HTV koja će isključivo biti dostupna zagovornicima lika i djela jednog od najvećih zločinaca dvadesetoga stoljeća?
Uvjereni smo da naše pismo u sadržajnom smislu ima potporu ne samo nas potpisnika (a potpisali smo i nedavno pismo sličnoga sadržaja) nego i velikog dijela naroda koji sa zaprepaštenjem promatra drsko vrijeđanje najdubljih hrvatskih osjećaja, koje već predugo traje bez ikakvih sankcija odnosno posljedica po one koji to čine. I, umjesto da se postavi pitanje čudne i problematične djelatnosti jednog Stankovića ili Latina na HRT-u, postavlja se problem Hloverke Novak-Srzić, a u tu prozirnu hajku uključuje se javno, ništa manje nego i jedan predsjednički kandidat (Josipović), što je skandal nezabilježen u svijetu demokracije. Ovo je slučaj koji ukazuje da je demokracija u Hrvatskoj ozbiljno

ugrožena. Upozoravamo stoga članove Programskog vijeća da stanu u obranu krvlju stečene demokracije koja, nažalost, upravo na HRT-u pokazuje dramatične oblike ugroženosti.

Zagreb, 9. 12. 2009.

Akademik Smiljko Ašperger
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik
Duško Abramović, Mississauga, Canada
Nevena Abramović, Mississauga, Canada
Domagoj Artuković, student
Francika Artuković, dipl. ing.
Hrvoje Artuković
Ivana Artuković
Jozo Artuković, umirovljenik
Mirjana Artuković, službenica
Mirna Artuković, studentica
Stanislav Artuković, student
Don Miljenko Babaić
Marijan Babić, ing.
Aneli Bacelj, dipl. ljudsko pravo, Švedska
Daniel Bacelj, novinar, Švedska
Josip Bacelj, umirovljenik, Švedska
Neda Bacelj, političarka Švedske
Ivan Balić, službenik
Akademik Slaven Barišić
Andrija Baltić, dipl. ing.
Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog Medjudrustvenog odbora za zajednicku suradnju Sydney Australia
Ante Bevanda, Cleveland, SAD
Marica Bevanda, Cleveland, SAD
Ivan Bićanić, ing.
Marija Bićanić, umirovljenica
Mr. sc. Nikola Bićanić
Franc Bilić, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh.
Pero Blazević, Cleveland, SAD
Dražen Bokor, Montreal, Kanada
Gojko Borić, novinar i publicist
Damir Borovčak, dipl. ing., samostalni publicist
Niko Bosković, dipl. ing.
Mr. sc. Tomislav Bradić
Ante Brčić, novinar
Ivan Brdar, Cleveland, SAD
Andrijana Brekalo, dipl. ing.

Tvrtko Brekalo, dipl. iur.
Ivica Brešić, mag. oecc.
Kristijan Brkljačić, dipl. ing.
Anton Bruketa, poduzetnik, Cleveland, SAD
Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik
Prof. dr. sc. Marin Cikeš
Joso Cindrić, Cleveland, SAD
Mr.sc. Ferdo Colak, prof. (Njemačka)
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Fanika Cvitanić, dipl. ing.
Joško Čelan, novinar i publicist
Srećko Čuljak, dipl. eoc.
Tihomir Čuljak, dipl. eoc.
Prof. dr. sc. Vera Čuljak
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. Vlado Dadić
Prof dr. dr.h.c. Nikola Debelić
Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović
Admiral Davor Domazet Lošo
Dragi Ante Doljanin
Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture; Filip-Jakov
Tomislav Držić, prof., novinar i urednik "Hrvatskog lista"
Prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
Ante Duvnjak, ing. građ.
Drago Duvnjak, dipl. ing.
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, psihoterapeut
Matija Filajdić
Nikola Franić, Cleveland, SAD
Dunja Gaupp, menađer prodaje
Osvin Gaupp, dipl. el. ing.
Ivo Gelo, Cleveland, SAD
Stana Gelo, Cleveland, SAD
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Robert Gložinić
Tomo Gložinić, dipl. pravnik
Prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
Frano Grbavac, poduzetnik
Mate Grbavac, student
Ante Grbić, Zadar
Ante Grbić, student
Antonia Grbić, student

Radojka Grbić
Josip Grgić, mag. oec.
Dr. sc. Branko Hanžek
Petar Hinić, Hrvatska kulturna zajednica, Stuttgart
Anđela Hodžić, ing. informatike
Elamer Hodžić, student
Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
Branko Hrkač, sam. lik. Umjetnik
Katarina Iskra, med. sestra, Stuttgart
Kornelija Ivoš, službenica
Gordana Jaksetić, dipl. ing. mat.
Mr. sc. Julije Jakšetić
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.
Luka Javor
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m., Argentina
Tomislav Jurkić, dipl. ing.
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u m.
Ivan Katić, industrijalac, Cleveland, SAD
Ljiljana Katić, dipl. učitelj i teolog
Slavko Katić industrijalac, Cleveland, SAD
Prof. dr sc. Drago Katović
Prof. dr sc. Vladimir Katović
Ivan Klarić, umirovljenik, Zagreb
Alojzije Kokorić, ing.
Nedjeljko Kovacavić, Cleveland, SAD
Stjepan Kovač, prevoditelj
Mate Kovačević, novinar i publicist
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Mladen Križanić, dipl. ing.
Tomo Kucinić, Cleveland, SAD
Ruža Kutleša prof.
Prof. Ive Livljanić, hrvatski veleposlanik u m.
Ivica Luetić, novinar
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Mario Mađer, dipl. ing.
Marijan Majstorovic, novinar i publicist
Blažena Magdić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV
Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić
Ivan Marić
Marko Marić
Matko Marić

Željka Marić
Ana Marijić
Ivana Marijić
Katarina Marijić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, P. Eng.
Miško Maslać, Cleveland, SAD
Dr. sci Josip Matjan, dipl. ing.
Andrija Mažić
Mr. sc. Lujo Medvidović, odvjetnik
Jela Medvidović-Grbavac, obrtnik
Josip Miljak, predsjednik HČSP
Luka Mitrović
Vlado Mitrović
Nikola Mulanović, umirovljenik
Ante Madunić, odvjetnik
Andrija Marić, poduzetnik, Cleveland, SAD
Ivo Masina, Cleveland, SAD
Milka Masina, Cleveland, SAD
Dr. sc. Miroslav Medimorec
Marko Milinković, Varaždin
Petar Mladinić, prof.
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva 'Krasna zemljo'
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1101 članom
Prof. dr. sc. Milan Nosić
Alfred Obranić, predsjednik HDPZ-a
Michael Pack, za Hrvatski Svjetski Kongres – UK37

---

37 Stovani,
Evo tek sad se javljam u svezi dogadjaja u upravi HTV-a kao i programa na TV-u. Rekoh TV-u jer HTV-u bi znacilo Hrvatskoj televiziji, koja iako se tako naziva, nije.
U prvom redu, tko i zasto zeli izbaciti gdju Hloverku Novak Srzic, jednu od prvih i sad vec posljenjih iskusnih voditelja na nasoj hrvatskoj televiziji. Malo Hrvata (ica) danas ima u upravi HTV-a. Kad slusam neke voditelje u Hrvatskoj uzivo ili drugim emisijama, ili sapunicama (Suncana dolina), jezik im vrvi srbizmima ili nepotrebnim engleskim inacicama. Nasa zvana Hrvatska televizija sad bas pred izbore prikazuje partizanske filmove, promicuci na taj nacin komunizam, koji je Europa osudila, a mi zelimo u EU?! Placamo skupo TV a dobijamo za uzvrat skart i jugo bljuvotine.
OTVORENO je jedna od najboljih emisija na hrvatskoj emisiji, visokog europskog i demokratskog standarda. Kakve li sramote izbaciti ili izgubiti osobu, koja kakvog god se programa prihvati, stvori kvalitetu i interes, kakvu Hrvati mogu samo pozeljeti.
Zato, mi Hrvati prosvjedujemo protiv onih, koji sve vise svode HTV program na balkanizam i komunizam, a nisu nasli vrijedno da nas izvjescuju o dogadjajima kao KRUG ZA TRG, proces protiv nasih heroja u Haagu ili umjesto Neretve, Sutjeske da se prikaze vrijedan hrvatski film novije povijesti CETVERORED.
Hvala na pozornostI
Michael Pack

Josip Papković
Dr. ing. Marijan Papić
Ivo Paradžik, umirovljenik
Prof. dr. sc. Davor Pavelić
Branislav Pazman, ing elektrostrojarstva
Ljerka Pazman,viši fizioterapeut
Ankica Pečarić, prof.
Akademik Josip Pečarić
Dragutin Perić, Cleveland, SAD
Mr. sc. Marina Periša, prof.
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Alojzije Petračić, umirovljenik
Prof. dr. sc. Ivan Petrović
Akademik Stanko Popović
Zoran Pranjković dipl. ing. građ.
Damir Primorac, Belgija
Mile Radas, Cleveland, SAD
Jela Radas, Cleveland, SAD
Ivo Radeljak, Cleveland, SAD
Ing. Nijo Radočaj, industrijalac, Cleveland, SAD
Vid Raguž - VIDRA, dragovoljac DR-a, Dubrovnik
Nedjeljko Razov, Cleveland, SAD
Sonja Razov, Cleveland, SAD
Dr. Stjepan Razum
Milan Ribičić, dr. vet. med.
Božidar Ručević, dipl. ing.
Ivan Sarić
Neda Sarić-Rosandić, bivša veleposlanica, Cleveland, SAD
Gordana Smitka, poduzetnica
Marijan Smitka, umirovljenik
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Starčević, dipl. ing. ele. u m,
Miljenko Stojić, teolog, književnik i novinar
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ante Susnjara, Cleveland, SAD
Ante Šare, dipl. ing. el., sveučilišni nastavnik u mirovini i Predsjednik HUV-a
Oskar Šarunić, novinar i snimatelj
Dražen Šepl, dipl. soc. rad.
Ivanka Šimat, mr. pharm.
Marko Šimat, dipl. ing.
Mijo Šimić, dipl. ing.

Mr.sc. Ljubomir Škrinjar
Mr. sc. Đuro Škvorc
Miran Tadić, Cleveland, SAD
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Ivana Tanovitski, prof.
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Željko Tomašević, dipl. iur, pričuvni časnik HV
Mile Tominac, poduzetnik
Damir Tučkar, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Kosta Urumović
Franjo Valentić, Cleveland, SAD
Đuro Vidmarovic, veleposlanik u mirovini
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
Marijana Vukadin, tajnica uprave
Petar Vulić, književnik
Daniel M. Zakarija,dia,aia (Chicago)
Mladen Zelić, dipl. ing elektrotehnike, prof. matematike i fizike
Marija Zelic-Artuković, dipl. ing.
Blago Zovko, Cleveland, SAD
Branko Zovko, Cleveland, SAD
Drago Zovko, dipl. iur.
Marko Zovko, Cleveland, SAD
Ante Žanetić, bivši direktor australske banke, po profesiji učitelj i bivši igrač splitskog Hajduka, olimpijska zlatna medalja Rim 1960, kao i srebrena EURO 1960 Paris

Portal „Hrvati amac“, 10. 12. 2009.
Portal HKV-a, 10. 12. 2009.

ŽELJKO TOMAŠEVIĆ
Lanište 17, 10 020 Zagreb

URED PREDSJEDNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Stipe Mesića
SABOR REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednika gospodina Luke Bebića
VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Predsjednice gospođe Jadranke Kosor
DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Državnog odvjetnika gospodina Mladena Bajića
DRŽAVNI URED ZA REVIZIJU
n/r Državne revizorice gospođe Šime Krasić
PUČKI PRAVOBRANITELJ REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Pučkog pravobranitelja gospodina Jurice Malčića
MINISTARSTVO KULTURE REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Bože Biškupića
MINISTARSTVO FINANCIJA REPUBLIKE HRVATSKE
n/r Ministra gospodina Ivana Šukera
HRVATSKI RESTAURATORSKI ZAVOD
n/r Ravnatelja gospodina Ferdinanda Madera
DELEGACIJA EUROPSKE KOMISIJE U RH
n/r Šefa Misije Nj.E. Paula Vandorena

PROSVJEDNO PISMO

zbog protucivilizacijskog čina Vlade Republike Hrvatske počinjenog odobrenjem obnove spomenika četničkom fašističkom zločinu genocidnih razmjera započetom od četničke rulje u Srbu 27. srpnja 1941., i nezakonitosti Rješenja Vlade Republike Hrvatske o izdvajanju novčanih sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. u svrhu financiranja obnove spomenika u Srbu.

OBRAZLOŽENJE:

Potaknut vijestima koje se šire u hrvatskoj i inozemnoj javnosti o obnovi i državnom financiranju obnove spomenika u Srbu, na koju obnovu i financiranje da je Vlada Republike Hrvatske pristala na ultimativni zahtjev potpredsjednika Vlade Slobodana Uzelca koji da je time uvjetovao ostanak stranke SSDS u vladajućoj koaliciji, a pozivom na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Vladi Republike Hrvatske sam 04. studenog 2009. postavio sljedeći upit:

1. Na kojoj je sjednici Vlade Republike Hrvatske od strane potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske Slobodana Uzelca odnosno SSDS-a podnijet (po našem mišljenju kažnjivi i za svaku javnu moralnu osudu) prijedlog odnosno zahtjev za donošenjem Odluke o obnovi i financiranjem obnove spomenika tobožnjem "antifašističkom ustanku naroda Like" u Srbu 27. srpnja 1941. godine?;

2. Na kojoj Sjednici je Vlada Republike Hrvatske usvojila prijedlog i donijela Odluku o obnovi i financiranju spomenika tom tobožnjem "antifašističkom ustanku" u Srbu?

3. Kolika su financijska sredstva u ukupnom iznosu i po stavkama odobrena u svrhu obnove i ponovnog otkrivanja spomenika „ustanku“ u Srbu i sa koje stavke Državnog proračuna za 2009. ili 2010. godinu?;

Umjesto konkretnog odgovora Vlade RH o svom aktu kojim je odlučila obnoviti i financirati obnovu spomenika, Vlada Republike Hrvatske svojim me dopisom KLASA:008-02/09-01/387, URBROJ:50402-01-09-02 od 11. studenog 2009. obavijestila, da je zahtjev proslijedila Ministarstvu kulture uz sljedeći tekst:

Poštovani gospodine Biškupić, temeljem Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 172/2003), članak 13., stavak 1., u privitku dopisa ustupamo Vam na mjerodavno postupanje zahtjev g. Željka Tomaševića radi ostvarivanja prava na pristup informacijama. S poštovanjem, Zamjenica predstojnika ureda za odnose s javnošću i službenik za informiranje Vlade RH Martina Banić“. (Dopis Vlade RH dostavlja se i u privitku ovog Prosvjednog pisma).

Dopisom Ministarstva kulture Republike Hrvatske Klasa: 008-01/09-01/0014, Urbroj: 532-02-01/1-09-02 od 17. studenog 2009, a zaprimljenim 25. studenog 2009., obaviješten sam sljedeće:

Poštovani, temeljem Vašeg zahtjeva za ostvarivanjem prava na pristup informacijama, i postavljenih pitanja dajemo sljedeći odgovor: Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj 19. prosinca 2008. godine donijela rješenje o odobrenju sredstava na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu. Na teret posebnog dijela Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2008. godinu (Narodne novine, broj 28/2008 i 82/2008), Razdjela 025 – Ministarstvo financija, Glave 02506 Ministarstvo financija – ostali izdaci države, Aktivnosti 539019 – Proračunska zaliha, računa 3851 – Nepredviđeni rashodi do visine proračunske pričuve, odobrava se Hrvatskom restauratorskom zavodu u Zagrebu, iznos od 1.000.000,oo kuna, za obnovu spomenika u Srbu. S poštovanjem, DRŽAVNI TAJNIK Zoran Šikić. (preslik u privitku).

Iz postupanja Vlade Republike Hrvatske koja je kao prvonadležna o svom aktu izbjegla izravno dati točan odgovor u zakonskom roku od 15 dana (Zakon o pravu na pristup informacijama) te citiranog odgovora Ministarstva kulture RH, očevidno je da je Vlada Republike Hrvatske pri donošenju akta o pristanku na obnovu i financiranju iz Državnog proračuna postupala nezakonito, slijedom čega se u njezinom postupanju ostvaruju sva bitna obilježja kvalificiranog kaznenog djela, zbog čega se ovaj dopis dostavlja na nadležno razmatranje i postupanje i Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, Državnom uredu za reviziju te Pučkom pravobranitelju Republike Hrvatske, budući se ovdje raspolaže sredstvima poreznih obveznika.

Članak 30. Zakona o Vladi Republike Hrvatske (N.N. broj 101/98, 15/00, 117/01, 199/03, 30/04), određuje da:
„Vlada donosi odluke, rješenja i zaključke o pitanjima koja se ne uređuju uredbama.
Odlukom se uređuju pojedina pitanja iz nadležnosti Vlade ili određuju mjere, daje suglasnost ili potvrđuju akti drugih tijela i pravnih osoba, te odlučuje o drugim pitanjima o kojima se ne donosi propis.
Zaključkom se utvrđuju stajališta Vlade u pitanjima provedbe utvrđene politike te određuju zadaće tijelima državne uprave.
Rješenjem se odlučuje o imenovanjima i razrješenjima te o drugim pojedinačnim stvarima iz djelokruga Vlade.“

Dakle, Vlada Republike Hrvatske ovim Zakonom nije ovlaštena rješenjem odlučiti o uređenju pojedinog pitanja, kao što je u ovom slučaju bilo uređenje pitanja obnove i financiranja obnove spomenika u Srbu s iznosom od 1.000.000,00 kuna na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH.
Rješenje je akt niže pravne snage čak i od zaključaka kojim se samo utvrđuju stajališta Vlade, a ne rješavaju pitanja iz nadležnosti Vlade, niti određuju mjere.
Rješenjem je zakonito odlučiti jedino o imenovanjima i razrješenjima odnosno o drugim pojedinačnim pitanjima, dakle pitanjima koja se tiču statusa pojedinca/aca, a takva rješenja imaju pravnu narav upravnog akta protiv kojih je između ostalog dopuštena žalba, a nikako riješiti o raspolaganju sredstvima Državnog proračuna, i to još sa Zakonom namjenski određene osnove Proračunske zalihe. Svaki korisnik Državnog proračuna dobro zna, da mu Vlada RH može odobriti, bilo posebno jednogodišnje, bilo višegodišnje financiranje određenog projekta, jedino posebnom Odlukom Vlade RH!
Nadalje, i odredbom članka 4. Poslovnika Vlade Republike Hrvatske kao provedbenog akta niže pravne snage (N.N. broj 138/99, 16/00, 36/00, 105/00, 107/00-pročišćeni tekst, 24/01, 22/05, 68/07, 10/08), određeno je u kojim je jedino slučajevima Vlada ovlaštena odlučivati rješenjem:

Članak 4.

Vlada, kad je ovlaštena i u granicama svojih ovlasti:
1. donosi uredbe i druge propise;

2. donosi upravne akte;
3. donosi akte u vršenju vlasničkih ovlasti koje ima Republika Hrvatska;
4. donosi akte poslovanja;
5. donosi rješenja o imenovanju i razrješenju dužnosnika i državnih službenika, te članova drugih tijela koje imenuje i razrješava Vlada; ...
Prema citiranom odgovoru Ministarstva kulture Republike Hrvatske, očevidno je i da je Vlada nezakonito odobrila novčana sredstva za obnovu spomenika u Srbu na teret Proračunske zalihe Državnog proračuna RH za 2008, budući je odredbama Zakona o proračunu (N.N. broj 96/03, 87/08) jasno određeno za što se isključivo smiju koristiti sredstva Proračunske zalihe. Odredbe članaka 45. do 48. ovog Zakona tako određuju:
ProraČunska zaliha
Članak 45.
(1) U proračunu se utvrđuju sredstva za proračunsku zalihu.
(2) Sredstva proračunske zalihe koriste se za nepredviđene namjene, za koje u proračunu nisu osigurana sredstva, ili za namjene za koje se tijekom godine pokaže da za njih nisu utvrđena dostatna sredstva jer ih pri planiranju proračuna nije bilo moguće predvidjeti.
(3) Sredstva proračunske zalihe koriste se za financiranje rashoda nastalih pri otklanjanju posljedica elementarnih nepogoda, epidemija, ekoloških nesreća ili izvanrednih događaja koji mogu ugroziti okoliš i ostalih nepredvidivih nesreća, za izvršavanje sudskih odluka i nagodbi za isplatu naknade i rente te za druge nepredviđene rashode u tijeku godine.
(4) Sredstva proračunske zalihe iz stavka 2. i 3. ovoga članka mogu iznositi najviše 0,50 posto proračunskih prihoda bez primitka.
(5) Visina sredstava proračunske zalihe iz stavka 4. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.
(6) Sredstva proračunske zalihe ne mogu se koristiti za kreditiranje.
Članak 46.
(1) O korištenju sredstava proračunske zalihe iz članka 45. ovoga Zakona odlučuje Vlada, odnosno poglavarstvo do određenog iznosa, predsjednik Vlade, odnosno predsjednik poglavarstva i ministar financija.
(2) Visina korištenja sredstava iz stavka 1. ovoga članka utvrđuje se zakonom, odnosno odlukom o izvršavanju proračuna.
(3) Ministar financija obvezan je svaki mjesec izvijestiti Vladu, a predsjednik poglavarstva poglavarstvo o korištenju proračunske zalihe iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 47.
Vlada, odnosno poglavarstvo obvezno je polugodišnje izvijestiti Sabor, odnosno predstavničko tijelo o korištenju proračunske zalihe iz članka 46. ovoga Zakona.
Članak 48.
Ako se tijekom godine, na temelju propisa, smanji djelokrug ili nadležnost proračunskog korisnika, zbog čega se smanjuju sredstva, ili ako se ukine proračunski korisnik, neutrošena sredstva za njegove rashode i izdatke prenose

se u zalihu proračuna ili na proračunskog korisnika koji preuzme njegove poslove.
Nadalje, Zakonom o izvršavanju državnog proračuna za 2008. godinu (N.N. broj 28/08, 82/08), odredbom članka 8., određen je iznos planiranih sredstava i iznos dopustivog raspolaganja proračunskom zalihom:
U proračunu su planirana sredstava proračunske zalihe u svoti od 467.683.00 kuna.
korištenju sredstava proračunske zalihe odlučuje Vlada.
Predsjednik Vlade može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 500.000,00 kuna.
Ministar financija može raspolagati sredstvima proračunske zalihe do pojedinačne svote od 100.000,00 kuna.
Neutrošena sredstva iz ovog članka korisnik je dužan vratiti u proračunsku zalihu.

Iz citiranih odredbi Zakona o proračunu i Zakona o izvršavanju Državnog proračuna RH za 2008. godinu, očevidno je da je Vlada RH, sredstva Proračunske zalihe nezakonito prenamijenila za svrhu potpuno drugačiju od Zakonom striktno određene, i još k tome u iznosu koji znatno nadilazi Zakonom dopušteni iznos raspolaganja (Predsjednik Vlade do 500.000,00 kuna, ministar financija do 100.000,00 kuna!).
Međutim, ovim se prosvjednim pismom nadležnim tijelima Republike Hrvatske i drugim primateljima pisma ne ukazuje samo na navedeno nezakonito, proizvoljno te stoga nesporno kažnjivo odlučivanje Vlade Republike Hrvatske, očevidno usmjereno u cilju javnog zatajenja odluke o odobrenju obnove i uvjetima i načinu financiranja obnove spomenika u Srbu, a koje zatajenje ne bi u tolikom stupnju moglo biti moguće, u slučaju zakonitog odlučivanja Odlukom Vlade RH koja podliježe javnoj objavi te tako postaje dostupna javnosti. Ova je istinita činjenica na žalost potvrđena i postupanjem Vlade RH povodom postavljenih upita o obnovi spomenika u Srbu o kojima Vlada RH svojim dopisom od 11. studenog 2009., nije željela izravno odgovoriti?!
Ovim se prosvjednim pismom prije svega ukazuje, kako tijelima Republike Hrvatske tako i međunarodnoj zajednici čijim će nadležnim tijelima biti dostavljeno (UN, EU), da je Vlada Republike Hrvatske pristankom na obnovu spomenika ustanku u Srbu 27. srpnja 1941. i dodjeljivanjem novčanih sredstava iz Državnog proračuna u tu namjenu, počinila nedopustivi te od hrvatskog društva i svjetske zajednice civiliziranih naroda neprihvatljiv protucivilizacijskog čin obnove spomenika genocidnom četničkom zločinu započetom u Srbu 27. srpnja 1941. i okončanom potpunim istrebljenjem, potpunim „etničkim čišćenjem“ svega nepravoslavnog puka istočne Like i jugozapadne Bosne i zatiranjem zemljišnih međa i knjiga njihove privatne imovine!
Budući Vladi RH takva genocidna narav „ustanka“ u Srbu nije i ne smije biti nepoznata, ovakav civilizacijski sramotan i nedopustiv, kažnjiv čin Vlade RH, razlog je i „tajnovitosti“ postupanja Vlade RH.
Nadnevka 27. srpnja 1941. u mjestu Srb u Lici nije došlo do bilo kakvog antifašističkog ustanka ugroženog srpskog (pravoslavnog) puka protiv bilo kojih

naoružanih vojnih ili redarstvenih postrojbi Nezavisne Države Hrvatske, niti protiv okupatorskih talijanskih vojnih postrojbi, niti protiv oružanih postrojbi bilo koje druge države članice tzv. „Sila osovine“. Tog je zlosretnog 27. srpnja 1941., započeo pokolj svega nepravoslavnog (nesrpskog) puka istočne Like i jugozapadne Bosne (katolika i muslimana), organiziran od pripadnika četničkog pokreta Draže Mihailovića, a u čijim su redovima u to vrijeme uistinu bili i vodeći srpski komunisti iz tog područja. Citat jednog od sudionika i organizatora pobune Gojka Polovine (Svedočenje, Prva godina ustanka u Lici, Beograd, 1988, str. 340. I 342.): „Za nepun sat Boričevac je bio u plamenu...ostaje činjenica da je u masi neboraca tog momenta u pljački i paljenju učestvovao i znatan broj boraca, od kojih su neki poslije toga bili sjajni ne samo partizanski borci nego politički i vojni rukovodioci, komandiri, komandanti. Nikad nisam niti hoću javno pomenuti njihova imena“.

Tog zlosretnog 27. srpnja 1941., nisu „ustali“ narodi Like, Hrvati, Srbi i drugi narodi Like, gospodo iz Vlade RH, kako se to zločinački podlo pokušava iskazati nazivom spomenika „spomenik ustanku naroda Like“!, već su tog dana, uistinu sotonskom mržnjom prema hrvatskom narodu i svakoj hrvatskoj državi ispunjeni, monstruoznim zločinom „ustali“ jedino srpski četnici, a protiv svekolikog hrvatskog civilnog puka toga kraja, smjerajući istrebljenje hrvatskog naroda u cjelini te protiv postojanja i obstanka bilo kakve hrvatske države!

Pokolj koji se nakon jugosrbske hegemonističke povijesne torture od 1945. do 1995., njoj unatoč i danas ponovno pokušava podvesti pod „antifašistički ustanak“, započeo je gospodo iz Vlade RH, postavljanjem balvana na prugu (jednako dakle kao i 1990.!) i zaustavljanjem vlaka s civilima hodočasnicima muževima, ženama, djecom, starcima, svećenikom, te oružanim napadom na te nenaoružane hodočasnike koji su od svega „oružja“ imali samo krunice i molitvenike, a zajedno su sa svojim župnikom Waldemarom Maximilianom Nestorom, svi pobijeni i bačeni u jamu Golubinjaču i tako postali prve žrtve tog četničkog „antifašističkog“ pokolja (tako svjedoči partizan Stevo Babić u knjizi „Drvar 1941-1945 – Sjećanje učesnika“, Drvar 1972, II svez., str. 207-208: „...grupa Damjana Zeljkovića je na svoju ruku povela sve putnike ka Golubinjači i sve ih, bez ičijeg odobrenja, postrijeljala.“).

A primjerice tamošnjeg katoličkog župnika Gospodnetića rodom s Brača, „uhitili su 27. srpnja 1941. u 10 sati, sazvali zbor Srba ispred katoličke Crkve Sv. Ilije. Nabili mu na leđa magareći samar i jašili ga i to ispred njegove majke. Naložili su veliku vatru. Nabili ga na ražanj i pekli, te između ostaloga uz silnu kriku i viku pjevali...“ (Ante Mile Krvavica, „Svjedok sam četničkih zločina u Grahovu...“ Nedjeljna Dalmacija, 10.08. 1995. Str. 15).

Ovim prosvjednim pismom nije moguće, ali ni potrebno bilo kome navoditi sve činjenično utvrđene zločine i potvrđene organizatore i sudionike tog četničkog fašističkog, a ne antifašističkog ustanka u Srbu 27. srpnja 1991., budući za to postoji dovoljno dostupnih povijesnih izvora, a da se ne prigovori bilo čijoj pristranosti, i svjedočenja Titovih generala i „narodnih heroja“ o toj srpskoj pobuni.

Svakako nije samo za napomenuti, već uistinu za iz svega glasa vrisnuti, da jama Golubinjača, pa jama u Dabinu vrhu kod Brotnja kod koje je poklan i u jamu bačen cijeli rod Ivezića (do tada je u tom selu živjelo je oko 70 obitelji Ivezića!), kao niti druge brojne kraške jame tog i drugih područja (do sada je popisano oko 1300 jama i masovnih grobišta!), jame pune nevinih civila mučenika, te duboke jame-grobnice djece, žena, mladića, očeva i staraca, žrtava mučkog četničkog pokolja ili „antifašističkog ustanka“, koji bi se po stranci SDSS, ali na žalost i po sramotnoj, nezakonitoj i kao takvoj, kažnjivoj rješidbi Vlade RH, nečuveno trebao slaviti i častiti monumentalnim spomenikom, još do danas nisu naravno istražene, jer ove su žrtve trenutnim političkim strukturama očevidno nedostojne spomena, a kamoli novčanih sredstava iz Državnog proračuna!. Ne samo da dostojanstvom svakog civiliziranog naroda i čovjeka, Vlada RH ne istražuju takva masovna grobišta te dostojanstveno pokapa posmrtne ostatke žrtava i žrtvama podiže dostojanstvene spomenike, nego kako vidimo, Vlada RH nečuveno, za civiliziran i demokratski svijet sablažnjivo, odlučuje i financira podizanje spomenika njihovim zločincima!

Ukazujući i uvažavajući nesporne povijesne činjenice potvrđene vjerodostojnim pisanim dokumentima, da je samo s područja istočne Like južno od Udbine, u potpunosti istrijebljeno oko 21. 000 tisuća Hrvata katolika, da su njihova sela i Crkve gotovo do temelja uništeni, zemljišne međe preorane, a zemljišne knjige uništene (spaljene) u cilju zatiranja svakog traga njihova življenja na tom prostoru i njihova mogućeg kasnijeg povratka, što sve rezultira ne vraćanjem im njihove imovine do današnjeg dana i nemogućnošću povratka potomaka tih sasvim nevinih i izbjeglištvom srećom spašenih žrtava na svoja ognjišta, četnički ustanak u Srbu 27. srpnja 1941. uistinu je zločin genocidnih razmjera, čina i naravi.

Stoga najsnažnije iz dubine duše prosvjedujem, držeći da je s gledišta očuvanja i promicanja sveopće prihvaćenih civilizacijskih vrijednosti koje živi i želi živjeti i promicati današnja svjetska zajednica naroda, a koje nadam se i želim u to vjerovati, jednako tako žele promicati i hrvatske državne strukture u Europskoj zajednici naroda, vrijednosti utemeljenih na jasno usvojenim i snažno čuvanim prirodnim ljudskim pravima poput prava na sam život, slobodu i privatnu imovinu, kao i jasnu zabranu i osudu svakog nedemokratskog sustava ili snaga i veličanja bilo kojeg mirnodopskog ili ratnog zločina protiv čovječnosti, podizanje spomenika tobožnjem "antifašističkom“ ustanku, a uistinu četničkoj agresiji koju su 27. 07. 1941. započele četničke barbarske horde (uz neskrivene prema hrvatskom narodu teritorijalno jasne simpatije i oružničku potporu talijanskih fašista) zvjerskim pokoljem vjernika hodočasnika i njihovih svećenika, a okončale mučkim istrebljenjem svekolikog do tada živućeg nesprskog puka na tom području te pljačkom i otimanjem im njihove imovine do današnjeg dana, duboko anticivilizacijski čin Vlade Republike Hrvatske, čin za svaku domaću i inozemnu osudu!

Hrvatsko društvo kao nesporno drevni baštinik najviših europskih i svjetskih uljudbenih vrijednosti i dosega, a posebno i kao skori dionik i baštinik takvih najviših društvenih vrijednosti Europske zajednice naroda, ne može i ne smije biti talac obstanka na vlasti bilo koje političke stranke ili vladajuće koalicije u

Republici Hrvatskoj, ako joj se takav obstanak uvjetuje nedopustivim protučovječnim, protucivilizacijskim, kako domaćim tako i međunarodnim pravom kažnjivim, ultimativnim uvjetom bilo kojeg koalicijskog partnera, a u ovom slučaju stranke SDSS.
Stoga se ovo prosvjedno pismo dostavlja i nadležnim tijelima EU i UN-a, a od Vlade Republike Hrvatske se traži, da žurno razmotri povijesne činjenice glede četničke agresije u Srbu 27. srpnja 1941. (osnivanjem nepristranog Povjerenstva povjesničara) te donese Odluku o povlačenju odobrenih novčanih sredstava odobrenih iz Državnog proračuna i zabrani obnovu spomenika u Srbu, kako nakon Republike Srbije i Republika Hrvatska ne bi obnovom ovog spomenika službeno rehabilitirala četništvo i četnički pokret Draže Mihailovića kao antifašistički pokret, a sav svoj prestrašno mučenički pobijen nevini civilni puk istočne Like i jugozapadne Bosne proglasila fašistima.
Obnovom spomenika u Srbu toliki bi mučenički pobijeni, nevini i nenaoružani pravednici iz ljeta 1941. bili oglašeni fašistima, a njihovi ubojice, mrzitelji sotonskih čudi, nagona i nedjela antifašistima, a hrvatskom bi se narodu i svakoj hrvatskoj državi, slikovito rečeno zabio ne „nož u leđa“ nego „nož u srce“, jer ako se dopusti da hrvatski civil, nenaoružan seljak, žena, dijete, starac, suprug ili mladić iz 1941. postane fašist, onda je svaka dosadašnja ali i buduća agresija na hrvatski narod i hrvatsku državu ili sam spomen njezina postojanja dopuštena. Upravo tako su se takvi „srbski antifašisti“ i ponijeli i odnosili prema samom spomenu i postojanju slobodne hrvatske države sve do 1995. godine! Jednako kao i oni „antifašisti“ iz odreda „Dušan Silni“, koji su u zapadnoslavonskom selu Donji Mosti započeli prve pokolje hrvatskih civila već 08. travnja 1941, dakle i prije proglašenja Nezavisne Države Hrvatske koja im je uvijek služila kao „alibi“ za četničke pokolje, istrijebljene i protjerivanje hrvatskog naroda, dok je istinski razlog njihovih pokolja bila upravo sotonska, iracionalna mržnja prema hrvatskom narodu i uspostavi hrvatske države.
Razmatrajući i podsjećajući sve i na zlokobni upit SDSS-ovog zastupnika Milorada Pupovca: „A što vi to danas slavite?“, koji upit imenovani svake godine upućuje hrvatskoj javnosti povodom obilježavanja Dana pobjede i Domovinske zahvalnosti 05. kolovoza, hrvatski bi narod mogao očekivati, da bi sljedeći čin Vlade Republike Hrvatske u cilju održanja koalicijske Vlade na vlasti pod bilo koju cijenu, mogao biti podizanje spomenika „antifašističkim ustanicima balvan revolucije“ iz kolovoza 1990, odnosno 1991. godine. Koalicijski partner bi ih u takvu nužnost mogao s lakoćom uvjeriti, jer ako im kao antifašizam bude priznata četnička fašistička agresija započeta u Srbu 27. srpnja 1941. kada bili „prisiljeni ustati“ nožem, puškom, ražnjem i ostalim oruđem i alatom protiv svojih nesrpskih susjeda, nenaoružanih seljaka i svećenstva, ali naravno fašista, kako im onda „ustanak“ 1990/91. ne bi mogao priznat i slavljen i čašćen kao antifašistički ustanak, a u tom su „ustanku“ od 1990/91. do 1995. primjerice na Plitvicama i u Borovu Selu, bili „prisiljeni ustati“ snajperima i noževima protiv tijela, grla i očiju nesporno naoružanih redarstvenika, a ne više civila kao 1941. godine.
Potkrijepi takvog zahtjeva, očekivano će svesrdno doprinijeti i zastupnica Vesna Pusić, koja je također nazočila ovogodišnjem obskurnom okupljanju u Srbu,

svojom ničim i nikad kažnjenom izjavom „da je Republika Hrvatska nastala na zločinu“. Ako je Republika Hrvatska nastala na zločinu, civilizirano je i obvezujuće žrtvama podići dostojni spomenik!
Tako ćemo po Miloradu Pupovcu, Slobodanu Uzelcu, Vesni Pusić i Vladi RH, poučeni o pravim, a ne pogrešnim nadnevcima narodnog i državnog slavlja, moguće uskoro ponovo slaviti 27. srpnja, i novo 17. kolovoza kao dane „antifašističke borbe“, a spomenike umjesto žrtvama, podizati četničkim „antifašističkim“ zločincima u slavnome Zrinu, Gvozdanskom, Španovici i drugim mjestima iz kojih je živući puk pobijen, ili prognan ako je uspio preživjeti pokolj, a mjesta razorena do temelja te naseljena Srbima!
Podsjećajući i na riječi zastupnika koalicijske stranke SDSS Milorada Pupovca izgovorene upravo na tom obskurnom i nekažnjenom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2009. „da se krik naroda s ovog mjesta mora čuti“, poručujem Vladi RH i drugim primateljima ovog prosvjednog pisma, da se krik pobijenog mučeničkog naroda-pravednika toga kraja, vapijuće čuje i stalno sluša savješću svega čestita svijeta, a doprijet će i do savjesti „gluhih“, doprijet će i do Vaših ušiju, gospodo iz Vlade RH! „Jer kamen će progovoriti ako čovjek ne će! (Sveto Pismo)“
U tom pouzdanju želim vjerovati da Vlada Republike Hrvatske, poštujući zadane i obvezujuće vrijednosti današnjeg civiliziranog svijeta, svoje domaće i međunarodne obveze, ne će dopustiti obnovu i ponovno otkrivanje spomenika četništvu u Srbu pa gradeći time hrvatsko društvo na povijesnoj laži, a ne na povijesnoj istini, i ohrabrujući time očevidno nikad savješću ne pročišćena i ne okajana srca jednog dijela hrvatskih državljana i pothranjujući im nadu u prvoprigodni novi zločin, ponovo posijati i obilato nahraniti sjeme razdora i budućih sukoba, kako među državljanima unutar Republike Hrvatske tako i među državljanima šireg prostora!
Uvažavajući navedene tvrdnje, zahtijevam žuran i pravičan odgovor Vlade Republike Hrvatske, kako na dio neodgovorenih upita od 04. studenog 2009., tako i o ukupnoj osnovanosti i zakonitosti odlučivanja Vlade RH o pitanju obnove i prenamjene sredstava Državnog proračuna za 2008. u svrhu obnove spomenika zločinu u Srbu.
Privitak: 1. Dopis Vlade RH od 11.11.2009.
2. Dopis Ministarstva kulture RH od 17.11.2009.
U Zagrebu, 26. studenog 2009.
Željko Tomašević, dipl.iur.
Dostaviti:
- Naslovljenima (preporučenom poštom)
- Zavičajnim udrugama Ličana - svima,
- Udrugama branitelja iz Domovinskog rata - svima
- EU
- UN
- Sredstvima javnog priopćavanja – svima

Dostavlja se dopunjeni popis s imenima supotpisnika prosvjednog pisma upućenog 30. 11. 2009. državnim tijelima republike hrvatske i međunarodnim organizacijama zbog odluke o obnovi i financiranju spomenika u srbu, koji su su prosvjedno pismo supotpisali do do 15. prosinca 2009.!

Do sada je pismo supotpisalo poimenično 225. osoba, skupno 1502. osobe, ukupno 1727. supotpisnika, uz sve pripadnike postrojbe „glavska 11“ iz dubrovnika!

Supotpisivanje prosvjednog pisma se nastavlja!

Dopunjavani popis potpisnika će se nadalje e-mailom TJEDNO dostavljati primateljima pisma te svim sredstvma javnog priopćavanja, unatoč njihovoj dosadašnjoj potpunoj „nezainteresiranosti“ za ukazano nezakonito raspolaganje državnim sredstvima u svrhu veličanja fašizma, a Vladi Republike Hrvatske će se u pisanom obliku javno dostaviti na dan održavanja prve sjednice Vlade RH u 2010. godini!

U petak 11. prosinca 2009. su gospodin Ante Beljo i gospođa Cika Mikolčić, članovi GI „Krug za TRG“, pred ulazom u Hrvatski sabor, svim saborskim zastupnicima dijelili brošuru (sadržaj: povijesni pisani činjenični dokumenti- 70-ak stranica) gospodina Ante Belje „Četnička pobuna i zločin u istočnoj Lici i jugozapadnoj Bosni 27. srpnja 1941. i Hrvatske žrtve“, predstavljenu na Tiskovnoj konferenciji Građanske inicijative „Krug za Trg“ održanoj 09. Prosinca 2009. U Europskom domu u Zagrebu.
Prema svjedočenju gospođe Cike Mikolčić, jedini saborski zastupnik koji je odbio primiti brošuru bio je Zoran Milanović, koji je kao prethodnik ovogodišnjoj nazočnosti Vesne Pusić, podsjećamo nazočio obskurnom okupljanju u Srbu 27. srpnja 2008. uz riječi: „Ne trebam to, to nisu bili četnici, ja znam!“

Ovo svakom istinoljubivom čovjeku, a ne samo pripadniku hrvatskog ili bilo kojeg drugog narodu, „na znanje i ravnanje“!

Stoga vrlo štovani i dragi prijatelji čovjekoljublja i istinoljublja, kad je već na poticaj štovane gospode ing. Damira Borovčaka i akademika Josipa Pečarića, ovo Prosvjedno pismo upućeno na supotpisivanje, budite prema svojoj savjesti slobodni uputiti ga na supotpisivanje i svim Vašim cijenjenim i poštovanim prijateljima i poznanicima kojima do sada nije dostavljeno.
E-mail adrese za javljanje osobnih podataka su: zeljko.tomasevic@inet.hr, zeljko.tomasevic@gmail.com, a osobno im poznati, mogu svoje podatke i podatke svojih prijatelja, dostaviti i izravno gospodi ing. Damiru Borovčaku i akademiku Josipu Pečariću!

S osobitim štovanjem i najsrdačnijim pozdravom!

---

1. Damir Borovčak, dipl.ing, samostalni katolički publicist
2. Josip Pečarić, akademik
3. Ive Livljanić, veleposlanik u m.
4. Josip Pavičić, pisac i nakladnik
5. Marija Perković, dipl.iur.
6. Dr. Stjepan Razum
7. Kornelija Ivoš, službenica
8. Ante Šare, dipl. ing., Predsjednik HUV-a
9. Janko Bučar, dipl. pravnik i književnik
10. Mr. sc. Ljubomir Škrinjar
11. Ivana Marijić
12. Katarina Marijić
13. Petar Marijić
14. Ana Marijić
15. Ante Beljo, Upravitelj Hrvatskog informativnog centra, zastupnik u Hrvatskom saboru od 1993. do 2003. godine.
16. Nina Krznarić, dipl.oec.
17. Zdravko Vlaić
18. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
19. Karolina Hrastović, vjeroučiteljica
20. Dr.sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m., Pula
21. Vera Čuljak
22. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
23. Gordana Galešić, dipl.oec.
24. Vlado Glavaš
25. Danica Glavaš
26. Jaroslav Stucka, Osijek
27. Franjo Dragaš, Hrvatski Institut za Preporod Kulture, Sv. Filip-Jakov
28. Jadranka Matašin, prof., Predsjednica Udruge Ličana Župe Borićevac i 346. članova "Udruge Ličana župe Borićevac"
29. Don. Anđelko Kačunko
30. Radovan Smokvina
31. Branimir Petener, HOR - Hrvatski obranbeni red, Pročelnik
32. Prof. Dr. Fra Andrija Nikić, i 1101 član Hrvatskog kulturnog društva "Napredak" Mostar
33. Prof. Dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
34. Antun Vuković, dipl.građ.teh., Stuttgart
35. Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništva "Krasna Zemljo"
36. Jakov Rojnica, Predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika Splitsko-Dalmatinske županije
37. Dr. sc. Milan Jelić, ekonomist u m. , Argentina

38. Prof. dr. sc. Josip Jurčević, zaposlen kao viši znanstveni suradnik u Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar, predavač suvremene nacionalne i svjetske povijesti na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu i na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Predsjednički kandidat na izborima za Predsjednika Republike Hrvatske
39. Marko Milinković, Varaždin
40. Kristijan Brkljačić, Kastel Stari
41. Tomislav Vuković, novinar, Zagreb
42. Robert Sertić
43. Liljana Katić, dipl. učitelj i teolog
44. Drago Zovko, dipl.iur.
45. Robert Gložinić
46. Milan Zanoški, inž. cestovnog prometa, poduzetnik
47. Cika Mikolčić, Prof., Zagreb
48. Josip Milić, dipl.iur., tajnik Sveučilišta u Zagrebu u m.
49. Ljerka Vukić
50. Dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
51. Tomislav Čolak, profesor, Knin
52. Ines Čolak, učiteljica, Knin
53. Mr.sc. Goran Rubić, dipl.oecc.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing
55. Đurđica Bastjančić, prof.
56. Iva Bastjančić, student
57. Damir Kalafatić
58. Tvrtko Andrija Mursalo, veleposlanik RH u m., Vinogradi 97,10000 Zagreb
59. Jasna Polić-Biliško
60. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
61. Mate Ćavar, pjesnik i publicist
62. Vinko Ostojić, publicist
63. Ivan Kovač, politički izgnanik do 1991., dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb
64. Ante Zanetić, bivši igrač HNK "Hajduk" Split
65. Alojzije Petračić, umirovljenik
66. Mirjana Majnarić, oec. u m.
67. Dunja Gaupp, Baden, Svicarska
68. Osvin Gaupp, Baden, Svicarska
69. Ivica Grgić, urednik portala „Lijepa naša Domovina“
70. Ivan Starčević, dipl.ing.el. u m., Sarajevo
71. Mile Prpa, dipl.iur., slikar, pjesnik i kolumnist
72. Jaroslav Rojnica, politički zatvorenik, Split
73. Misko Maslać, Cleveland, Ohio, SAD
74. Ivanka Eržen, dipl.oec.
75. Tomislav Držić, prof., urednik „Hrvatskog lista“

76. Marko Magdalenić, Prof., Katolički bogoslovni fakultet Zagreb
77. Dr. sc. Josip Matjan
78. Ljerka Pazman, viši fizioterapeut, Samobor
79. Franc Bilić, prof.
80. Marta Malinar
81. Hrvoje Malinar
82. Dr. Ivo Soljačić, profesor emeritus, Zagreb
83. Prof. Dr.sc. Ivan Bioncić, Zagreb
84. Joško Ćelan, novinar i publicist, Split
85. Mr. sc. Emil Čić, Zagreb
86. Tomislav Stockinger, dipl.iur., Zagreb
87. Boris Gašpar, Švicarska
88. Dr. ing. Marijan Papić
89. Mr.sc. Zorka Zane, politička zatvorenica
90. Maja Runje, Prof.
91. Vjera Ružević, umirovljenica
92. Rudi Tomić, žurnalist, autor i nakladnik, dopredsjednik Saveza Hrvata BiH u Kanadi
93. Marija Markić, CTC
94. Slobodan Markić, P. Eng.
95. Damir Tučkar, dipl.ing., Zagreb
96. Julije Derossi, književnik
97. Zlata Derossi, Prof.
98. Ante Brčić, novinar, Zagreb
99. Josip Grgić, mag. oec.
100. Ivan Balić
101. Lili Balić
102. Petar Mladinić
103. Ivo Dužević
104. Mr.sc. Wanda Jurišić-Kette, dipl.ing.
105. Mr.sc. Boris Kette, dipl.ing
106. Damir Primorac, Zaventem, Belgija
107. Dr.sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
108. Zoran Matulić
109. Manda Matulić
110. Stjepan Lamza
111. Ante Grbić, Zadar
112. Radojka Grbić
113. Ante Grbić, student
114. Antonia Grbić, student
115. Ivica Škiljo, dipl.ing., Split
116. J. Ivan prcela, Hrvatski javni djelatnik i pisac, Cleveland, SAD
117. Darko Kolić, Švicarska
118. Melanie Kolić, Švicarska
119. Nathalie Cerina, Švicarska

120. Veselko Ravlić, Švicarska
121. Ivka Ravlić, Švicarska
122. Ivan Ravlić, Švicarska
123. Ante Drmić, Švicarska
124. Josip Šokac, Švicarska
125. Petar Kružić, dr.st., Stuttgart
126. Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
127. Don Miljenko Babaić
128. Mag. Jasminka p. Petter
129. Miljenko Stojić, književnik i novinar
130. Ivica Luetić, novinar
131. Frano Grbavac
132. Mladen Zelić, Prof. dipl.ing.
133. Mato Artuković
134. Tomislav Beram, Predsjednik hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju u N.S.W. Australia i tajnik HOP-a Područnog odjela za Australiju i Novi Zeland
135. Tomislav Nürnberger
136. Hrvoje Šaban
137. Blažena Magdić
138. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
139. Krešimir Krišto
140. Andrija Mažić
141. Miroslav Zemljak
142. Ante Matić, ing. el., predsjednik SHP
143. Franjo Talan
144. Željka Znidarčić, dr.sc., dr. med.
145. Tomislav Pavičić, dipl. ing.
146. Jelena (Jeka) Pavičić,
147. Marija Rukavina, poduzetnica
148. Marija Magdalena Matasić, nutr.diet.
149. Dr. Radoslav Marić, auktor i nakladnik
150. Stjepan Kovač, prevoditelj
151. Mile Tominac, poduzetnik
152. Marija Vukić, Gospić
153. Ivan Vukić, Gospić
154. Stela Šikić
155. Josip Papković, dipl.ing.fiz.
156. Mladen Križanić, Karlovac
157. Slaven Perović, muzejski savjetnik, Zagreb
158. Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
159. Daniel m. Zakarija, dia. aia.
160. Ivica Relković, Hrvatsko odgovorno društvo
161. Prof. dr. sc. Zvonimir Radić
162. Marko Šimat, Zadar

163. akademik Stanko Popović, redoviti profesor fizike Prirodoslovno matematičkog fakulteta u Zagrebu,
164. Kata Jelovčić, dipl.iur.
165. Dr. sc. Marko Krznarić, dr.vet.med.
165. Boris Prebeg, predsjednik udruge HOZ JAZOVKA
166. Boris Mihaljević, član HOZ-a Jazovka
167. Ivan Šebalj, član HOZ-a Jazovka
168. Andrej Šebalj, član HOZ-a Jazovka
169. Branko Slavić, član HOZ-a Jazovka
170. Anto Jurendić, član HOZ-a Jazovka
171. Dragan Vukelić, član HOZ-a Jazovka
172. Vera Vukelić, član HOZ-a Jazovka
173. Igor Vukelić, član HOZ-a Jazovka
174. Josip Grgić, mag.oec.
175. Mile Pešorda, književnik i urednik
176. Zlatko Jelinić, hrvatski Radio Vancouver-urednik i voditelj programa
177. Dr. sc. Martini Ira Glogar, doc. TTF
178. Đurđa Pavičić
179. Oskar Šarunić
180. Damir Kalafatić, dipling.kem. u m.
181. Marija Kalafatić, dipl.ing.kem. u m.
182. Jadranka Lučić, Tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
183. Marija Slišković, Predsjednica udruge Žene u Domovinskom ratu
184. Vera Uglešić, prof., Zadar
185. Željko Soldo, ing.el., Zagreb
186. Igor Ivoš, student
187. Gordana Smitka, poduzetnica
188. Marijan Smitka, umirovljenik
189. Branko Duboković, dipl.ing.
190. Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija
191. Prof. dr. sc. Pater Vladimir Horvat,
192. Prof. dr. sc. Zenun Skenderi, Sveučilište u Zagrebu, Tekstilno-tehnološki fakultet, Zavod za projektiranje i menađment tekstila
193. Prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
194. Dr. sc. Nikola Jelovac, psihijatar, Split
195. Anita Blažeković, predsjednica Povjerenstva za popisivanje prešućenih hrvatskih žrtava 2. svjetskog rata i poraća s područja Bjelovarsko-bilogorske županije
196. Miroslav Dorešić, fizičar, IRB
197. Fra Zlatko Špehar, OFM
198. Ante Vunić, umirovljenik, Stankovci, bivši Predsjednik Vlaams-Kroatische vriendschap/Belgija
199. Ante Pribudić, dr. stom.
200. Mr. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb
201. Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb

202. Ing. Ivan Bićanić, Zagreb
203. Ante Česić
204. Matea Maja Perković
205. Marijana Čorić, doc. dr. sc., dr. med.
206. Mr. sc. Ferdo Čolak, prof., Njemačka
207. Marinko Markić
208. Alojzije Petračić, umirovljenik
209. Duško Abramović, Toronto, Canada
210. Nevena Abramović, Toronto, Canada
211. Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
212. Dr. sc. Tanja Pušić, izv. Prof.
213. Anđa Lovrić, prof.
214. Niko Bošković, dipl. ing.
215. Zvonimir Pandžić, dipl. ing.
216. dr. med. Jagoda Šarunić-Gulan, spec. epidemiolog
217. ing. Vid Raguž-Vidra, dragovoljac Domovinskog rata sa SVIM pripadnicima postrojbe „Glavska 11“ – Dubrovnik
218. Ivana Haberle, predsjednica Udruge „Žene u Domovinskom ratu – Zadar“ i 55 članica Udruge
219. Dr. sc. Marko Krznarić, London
220. Ivan Ćosić-Bukvin, povjesnik, pučki pisac, Vrbanja
221. Josip Pavičić, Zagreb
222. Đurđa Pavičić, dipl. oeec., Zagreb
223. Hrvoje Pavičić, dipl. ing. naftnog rudarstva, Zagreb
224. Ivona Pavičić Meier, Prof., Zagreb
225. Ivica Pavičić, Zagreb

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.
Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.
Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.
Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka…
Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.
Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.
Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.
Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.
Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.
Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.
Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.
Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.
Ne tražimo od vas da čistite minska polja.
Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.
Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.
Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.
Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.
Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.
Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.
Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.
Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!
Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.
Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.
Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.
Mi Hrvati samo to od vas tražimo …
Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)
akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić[38]

[38] Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

Akademik Josip Pečarić – Haaškome tribunalu

POZIV HAAŠKOME TRIBUNALU

Povodom mog razgovora s gospodinom Davorom Dijanovićem objavljenim na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća bilo je mnogo komentara i na samom Portalu i onih poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom „Verbum". Poslao sam ga na niz adresa i reakcije su bile slične mojoj.

Prije nekoliko dana o haaškim presudama održana je tribina (Tribina Grada Zagreba) s prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem. Dr. Tomac je spomenuo kako sam ja mnogo prije svih drugih rekao da je Sud u Haagu – zločinački sud – i kako su presude u Haagu pokazale da je to istina!

Ta konstatacija dr. Tomca samo potvrđuje kako je točan i naslov teksta koji sam objavio na Portalu HKV-a kada sam doznao za presudu: *„Civilizirani" svijet presudio je sam sebi!*

Evo jednog reagiranja na Verbumov tekst koji to potvrđuje:

> Jadnicima i prodanim dušama iz svjetske zajednice koji se tako iživljavaju na pravednicima kako bi, nadaju se, možda uspjeli preživjeti svoje nečasno prikrivanje vlastite krivnje za sve što se događalo našem napaćenom narodu – ali još i više prikriti nezadovoljstvo zbog svoje nesposobnosti da nas onako podlo podjarme kao što su to namjeravali, a zahvaljujući Bogu i hrabrim i srčanim hrvatskim braniteljima, ipak nisu uspjeli. Sapienti sat!

Sve to pokazuje da Hrvati nikada ne će prihvatiti bilo kakvu presudu „suda" u Haagu kao osudu nekakvog zločina naših generala (zapravo Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana), nego visina tih osuda znači da su odmjerili visinu svog zločina prema hrvatskom narodu.

Zato i ne čudi sto su članovi Stalnoga vijeća Hrvatske biskupske konferencije uputili poziv vjernicima povodom pohoda svetoga oca Benedikta XVI. Hrvatskoj u kojem stoji i sljedeće:

> Sveti otac Benedikt XVI., poglavar Katoličke Crkve, vrhovni autoritet suvremenog čovječanstva, dolazi nama Hrvatima u vremenu kad je povrijeđeno dostojanstvo našega naroda da bi nas ojačao u vjeri u Boga, apsolutnoga gospodara povijesti. Dolazi nam da bi nas učvrstio u Božjoj ljubavi koja označava suosjećanje, žrtvovanje, podnošenje nepravde, prihvaćanje drugačijih, opraštanje svima koji nanose zlo. Dolazi pohoditi nas da bi nas utvrdio u Božjoj nadi da ćemo očuvati svoje narodno dostojanstvo, da će pobijediti istina i pravda.

Zato vas sve pozivam da to i pokažete tom „civiliziranom" svijetu (a time i hrvatskim vlastima). Verbumov tekst je idealan za to. Možete mu nešto dodati ili oduzeti. Prevedite ga na strane jezike. Šaljite ga na sve moguće i nemoguće adrese. Objavite ga gdje je god to moguće. Možete ga poslati pojedinačno ili skupno. Evo

i nas trojica hrvatskih akademika (jedan devedesetogodišnji kemičar, jedan fizičar i jedan matematičar) napravili smo nešto slično i nadamo se da će tekst objaviti i hrvatski portali i hrvatske novine. Po uzoru na originalni tekst, naslovili smo ga na Haaški tribunal.
Međutim, mnogo bolje je nasloviti ga vladama, predsjednicima, veleposlanicima onih zemalja koje su osuđujuće presude zapravo i donijele, ili pak onih zemalja koje šute. Svi oni znaju razliku između agresije i obrane pa bi se trebali zauzeti za istinu! Tim prije što su haaške presude samo završetak zločina prema našem narodu u kome su i same sudjelovale. Naime, članice su UN-a, pa i one stoje iza famoznog embarga na uvoz oružja kojim je našem narodu oduzeto pravo na slobodu. Izborili smo ju unatoč tomu – i sada imamo i presude za taj "zločin".
Haaškome tribunalu
(...)
Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović[39]

Napomena

Svi oni koji žele podržati tekst trojice akademika neka pošalju svoje podatke – ime i prezime, zanimanje i eventualnu znanstvenu titulu na adresu organizatora prikupljanja potpisa akademika Josipa Pečarića: pecaric@element.hr

Portal HKV-a, srijeda, 1. lipnja 201

[39] S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haaškome tribunalu. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

PROFESOR ZVONIMIR JANKO - POTPISNIK PISMA VS-U UN-A

Naše pismo VS-u UN-a do sada je potpisalo 14 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek, Nenad Trinajstić), dva biskupa (Mile Bogović i Valentin Pozaić) i jedan dopisni član HAZU-a profesor Zvonimir Janko (Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg). Pismo već ima više od 900 supotpisnika. Političara baš i nema. Nema ni onih koji pretendiraju na mjesto vođe državotvornih Hrvata. Zanimljivo, jer iako pismo potpisuju akademici i biskupi, ipak se slobodno može reći kako je ono proizišlo iz naroda. Akademici i biskupi su samo uzeli tekst jednog nepoznatog autora na Portalu HKV-a, dotjerali ga i ponudili na potpisivanje. Naši ljudi su jednako tako tekst prepoznali kao svoj, a posebno me veseli sto su to prepoznali i toliki sveučilišni nastavnici i znanstvenici (njih preko 130).

Zapravo, mnogi od naših znanstvenika i drugih koji su potpisali i supotpisali Pismo itekako zaslužuju da pišemo o njihovom radu i predstavimo ih čitateljima. Mislim da ćete mi svi oprostiti što sam odlučio pisati o svom matematičaru. To mi je i najprimjerenije, zar ne?

Nisam siguran jesu li naši čitatelji čuli za profesora Janka iako se radi o iznimnome svjetskom znanstveniku koji je već pedesetak godina državotvornim Hrvatima prava legenda. Moj brat, zagrebački student, o profesoru Janku mi je pričao još šezdesetih godina prošloga stoljeća.

Zvonimir Janko rodio se u Bjelovaru 1932. godine. Nakon mature upisao se na studij matematike na Prirodnoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Na drugoj godini bio je izbačen s fakulteta na dvije godine, mada je disciplinski tužitelj tražio isključenje sa svih sveučilišta u tadašnjoj Jugoslaviji i to za svagda! Bio je žrtva hajke na hrvatski orijentirane studente koji su položili vijenac na grob Ante Starčevića u Šestinama. Ti su studenti bili uhićeni i poslije osuđeni na zatvorske kazne. Jedan kolega zamolio je profesora Janka da mu za prijatelja, jednoga od uhićenih, skupi od nekih profesora potrebne potpise u indeksu, što je on i učinio ne znajući o kome i o čemu se radi. Nakon istrage i javnih osuda na fakultetskim skupovima u stilu komunističkih montiranih procesa, studenti, pa i profesor Janko, bili su kažnjeni i s te strane.

Kakva je bila ta država najbolje se vidi iz riječi prof. Janka o tom suđenju:

> Povod tome je bilo to što nisam mogao dokazati da nisam znao da su neki kolege nosili vijenac na Starčevićev grob, a ja ih nisam prijavio. Poslije toga su se hrvatski komunisti pobrinuli da i nakon mog doktorata, 1960. godine, ne mogu dobiti zaposlenje niti na jednom sveučilištu u Jugoslaviji, pa su me doslovno istjerali iz domovine.

Kad je nakon isteka kazne diplomirao, dobio je posao profesora matematike i fizike na gimnaziji u Širokom Brijegu u Hercegovini. Mjesto je u to vrijeme nosilo

nametnuto ime Lištica. Njegov matematički talent, koji je usmjerio u područje teorije konačnih grupa, već ondje je zaiskrio rezultatima koji su bili objavljeni u inozemstvu. Meni se posebno urezala u pamćenje priča kako su tada profesoru Janku pisali iz svijeta na adresu „University of Listica". Da, tko bi i pomislio da takav talent ne može dobiti posao na sveučilištu u svojoj zemlji, zar ne?
Još u Širokom Brijegu profesor Janko napisao je svoju disertaciju, za koju je formalni mentor bio prof. Vladimir Devidé.
Kad nije išlo u toj državi, profesor Janko je dobio mjesto asistenta na sveučilištu u Bonnu. Iz Bonna uskoro odlazi u Australiju, najprije u Canberru a onda u Melbourne, gdje dolazi i do svojega epohalnoga otkrića – prve Jankove sporadične jednostavne grupe $\mathbf{J}_1$.
To je otkriće zapanjilo matematičke krugove. Nakon gotovo 100 godina od otkrića pet Mathieuovih sporadičnih jednostavnih grupa (1861. i 1873.) držalo se da nema drugih sporadičnih jednostavnih grupa i da će se uskoro dokazati da uopće nema drugih konačnih jednostavnih grupa osim onih koje su već poznate.
Koliki je to bio „potres" u teoriji grupa svjedočio je na proslavi 65. obljetnice profesora Janka u Mainzu prof. Bertram Huppert, autor i koautor (s Normanom Blackburnom) najopsežnijega enciklopedijskog udžbenika – priručnika o konačnim grupama *Endliche gruppen I, II, III*. On je tom prigodom rekao otprilike ovo:

> Malo me toga iznenadilo u mom životu. Doživio sam i Drugi svjetski rat. Moglo se naslutiti da će doći do rata. Vjerujem da će vas iznenaditi, a nekoga možda i sablazniti ono što ću vam reći. Doista su me iznenadila samo dva događaja: otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskoga zida.

U idućim godinama počeo je, pokrenut ovim otkrićem, pravi „lov" na sporadične konačne jednostavne grupe, koji je trajao dvadesetak godina. U tim istraživanjima sudjelovali su mnogi matematičari i ukupno je o tome objavljeno više tisuća stranica. Ta istraživanja i pokret što ga je svojim otkrićem inicirao profesor Janko trajali su oko 30 godina, od 1955. do 1983., i doveli su do potpune klasifikacije svih konačnih jednostavnih grupa. U svojoj knjizi „The Classification of Finite Simple Groups" istaknuti promicatelj toga istraživanja Daniel Gorenstein kaže:

> Još nikad u povijesti matematike nije bilo pojedinačnoga stavka, koji bi zahtijevao 10.000 časopisnih stranica zgusnutoga dokazivanja. Tko bi mogao pročitati takav dokaz, a kamoli priopćiti ga drugima? Klasifikacija konačnih jednostavnih grupa ipak je takav stavak – njegov potpuni dokaz, koji je razradilo oko 100 teoretičara grupa kroz razdoblje od tridesetak godina, on je spoj oko 500 članaka u časopisima, što otprilike iznosi 10.000 tiskanih stranica.

Od 21 otkrivene grupe, počevši s prvom Jankovom grupom, profesor Janko otkrio je ukupno 4 grupe, koje po njemu nose imena J_1, J_2, J_3 i J_4. Grupa J_4 *bila je i posljednja otkrivena sporadična grupa. Profesor Janko je dakle otvorio i zaključio to veliko istraživanje. O grupi* J_4 tiskana je i posebna monografija

ruskoga matematičara A. A. Ivanova, pod naslovom *The fourth Janko's group,* koja sadrži 233 stranice.
Vjerovali ili ne, postoji i pjesma *Simple groups* (može se pronaći u Matematičko-fizičkom listu br. 4/232, 2007./2008., str. 258–259) u kojoj se dvaput spominje i ime profesora Zvonimira Janka. Osim rada na sporadičnim grupama profesor Janko je provodio i brojna druga istraživanja, koja su objavljena u najuglednijim svjetskim časopisima.
Nakon australskih godina više je godina boravio u Sjedinjenim Američkim Državama na Ohio State University u Columbusu, u jakom središtu istraživanja teorije konačnih grupa. Početkom 70-tih godina, na poziv Sveučilišta u Heidelbergu, vratio se u Europu, u Njemačku.
Kad je završena klasifikacija konačnih jednostavnih grupa, profesor Janko počeo se 80-tih godina baviti primjenom teorije konačnih grupa u kombinatorici
U trećem, sadašnjem razdoblju, profesor Janko se počinje baviti teorijom p-grupa. Već je prvi članak profesora Janka u tom području snažno odjeknuo. Vodeći znanstvenik toga područja prof. Jakov Berkovič, iseljenik iz bivšega Sovjetskoga Saveza u Izrael, koji je intenzivno istraživao i pisao monografiju o **p**-grupama, ocijenio je taj članak kao najvažniji u zadnjih 30 godina. Kako je profesor Janko tako intenzivno istraživao i tolikom brzinom „gomilao" nove važne rezultate, Berkovič je odustao od prvotne namjere da izda knjigu već 2001., jer je shvatio da bi s obzirom na važnost i množinu novih rezultata prof. Janka knjiga već u času pojavljivanja bila „zastarjela". Izdavanje knjige se odgađalo iz godine u godinu, pa će se, umjesto 2001., početi izdavati mnogo kasnije. Ima tri dijela – **Theory of finite p-groups I, II, III;** treći je dio u koautorstvu s profesorom Jankom.
Profesor Janko je i u matematičkom životu Hrvatske imao ključnu ulogu. Pod njegovim vodstvom, neposrednim ili posrednim, izrađene su brojne disertacije u inozemstvu i u Hrvatskoj (80, a samo u Hrvatskoj njih čak 17). Njegova i moja znanstvena škola dala je najveći broj novih doktora matematike u nas pa kolege znaju reći: što bi bilo ostalo od hrvatske matematike, tj. tko bi držao nastavu na hrvatskim sveučilištima kada bi uklonili te doktore. Profesor Neven Elezović nas je tako na jednom predavanju u šali nazvao dobrim (Janko) i zlim duhom (Pečarić) hrvatske matematike.
Angažman profesora Janka i zauzimanje za naše matematičare zapaženi su i u Njemačkoj. Dobio je posebno priznanje Njemačke rektorske konferencije, (Deutsche Forschungsgemeinschaft) za prinos razvoju matematike u jugoistočnoj Europi, koje su potpisali predsjednici tih organizacija. Njegovih učenika ima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini te na Kosovu.
Profesora Janka upoznao sam tek 1993. godine. Naime, 1992. godine smo obojica izabrani u HAZU: on za dopisnog, a ja za člana suradnika. Nismo nazočili promociji pa su nam diplome uručili godinu dana kasnije. Tom prigodom profesor Janko je održao i predavanje o svojim grupama, a mogao sam čuti i iz prve ruke priču o cvijeću na grobu Oca Domovine. Posebno me je obradovao kada je, sa suprugom i profesorima Ćepulićem i Žubrinićem, 2005. godine bio na predstavljanju moje knjige „Priznajem, Hrvat sam!" Danas već nekako prelazi u tradiciju da se krajem kolovoza nađemo u Murteru.

Literatura:

1. Željko Hanjš, Razgovor s profesorom Zvonimirom Jankom, istaknutim hrvatskim matematičarom. Matematičko-fizički list, LX 1 (2009.–2010.)
2. Vladimir Ćepulić, Profesor Zvonimir Janko i teorija grupa, prikaz na proslavi u čast profesora Janka, 26. listopada 2007. u godini njegova 75. rođendana
http://www.croatianhistory.net/etf/janko/janko_cepulic.html

Potpisi za Pismo VS-u UN-a mogu se dati na adresu akademika Pečarica: josip.pecaric@yahoo.com

HRSvijet, *23. srpnja 2011.*

ONI NE ŠUTE

Preko 1100 supotpisnika Pisma Vijeću sigurnosti UN-a

Čitatelji Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća znaju da je Pismo Vijeću sigurnosti UN-a proisteklo s ovog portala. Jedan komentar čitatelja iskorišten je kao osnova za to pismo. Zato možemo slobodno reći da je pismo nešto sto je proisteklo iz naroda.

Kako pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski i prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg) čini mi se da isto tako možemo slobodno reći da je barem toliko biskupa i akademika uz svoj narod.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen. Ono je više optužba na ponašanje njihova „suda" i samog Vijeća sigurnosti UN-a, što jasno proizlazi iz cijeloga teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako, dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam „sud" konstatirao kako nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, nego je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje 100 000 muslimana u Bihaću.

SRAMOTA UN-a

Uopće, cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se mnogo, mnogo veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina mnogo strašnijeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije i predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin! Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da „dokaže" kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobađanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeća sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina, itekako su sudjelovali u njemu. Čudno je jedino kako se povodom toga rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

POTPISI I UNATOČ MEDIJSKOJ BLOKADI

Zapravo, nemam pravo nešto se posebno čuditi zbog toga. Zašto bi se oni oglasili kada sam i sam očekivao da će takva kvalifikacija „suda" kod mnogih hrvatskih pobuditi poznatu hrvatsku šutnju. Međutim, činjenica da je među više od 1100 supotpisnika oko sto sveučilišnih profesora doista je nešto što me je obradovalo.

Ne zaboravimo da se o akciji praktično, osim na portalima, ne može naći ništa u našim glavnim medijima.
I ne samo da su sveučilišni profesori bili supotpisnici, nego su se mnogi od njih i angažirali u sakupljanju potpisa. Tu posebno trebam istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca. On sam je sakupio preko 140 potpisa!
U Hrvatskom listu, na pitanje što želimo postići ovim pismom odgovorio sam:

> Osnovna poruka je na tragu ove Svetog Oca. U Hrvatskoj postoje oni koji ne prihvaćaju i nikada ne će prihvatiti rasističke haške presude, tj. u Hrvatskoj će uvijek biti onih koji drže do ponosa i dostojanstva našega naroda. A to jamči da ne će uspjeti u svojoj nakani. A to isto im je poručio i Sveti Otac svojim pohodom. Skupljanje potpisa nastavlja se. Nemamo prostora da izdvojim komentar jednog supotpisnika prof. dr. Davora Miličića, dekana Medicinskog fakulteta i našega vodećega kardiologa. Zar ne diže naš ponos i dostojanstvo spoznaja da imamo mnogo ljudi, vrhunskih znanstvenika i velikih umjetnika i književnika koji misle kao profesor Miličić? To je zapravo glavna poruka koju možemo raspoznati iz Papina posjeta: prepoznajte ljude koji su se borili za vaš ponos i podarite im povjerenje!

Prof. Miličić je i najmlađi dekan u povijesti Medicinskog fakulteta. Evo što je on napisao:

> Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...
>
> Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a

ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke" i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Dobio sam cijeli niz izvrsnih komentara. Tako kap. Darko Belović piše:

Hvala Bogu da netko misli na generale i čini ono što je trebala činiti hrvatska vlast. Premijerka pravnica, predsjednik doktor prava, šef opozicije nekakav pravnik, ...sve neki i nekakvi pravnici, točnije imaju diplome, a nitko da uoči da generali nisu mogli procesuirati i kažnjavati po nepoznatim osobama počinjene zločine jer generali nisu pravosudna vlast, niti taj dio Ustavom propisane trodiobe vlasti. Nisu generali pravosudna vlast niti se smiju u nju petljati. Ne da Ustav.

Uostalom, kako kazniti ili spriječiti zločin nekog nepoznatog vojnika ili opljačkanog hrvatskog povratnika u odori HV-a. Ni danas nisu poznati uz svu policiju, službe, razne Save Štrbce i druge „prijatelje i partnere" diljem svijeta.

Potpuno se slažem i smatram da naše nevine generale treba odmah osloboditi. Ako postoji Hrvatska, ako ima Ustav, ako je demokracija onda smijemo iznositi osobno mišljenje. I argumentirati ga.

Međunarodni sud Ujedinjenih naroda u Haagu (mislim na ICTY) nema moralni kredibilitet suditi onima koji su branili svoju zemlju od agresora. Ni hrvatskim ni bošnjačkim časnicima. Pogotovo ne zato što je agresor bio odlično naoružan, a UN je svojom rezolucijom 713 zabranio uvoz oružja u zemlje bivše Jugoslavije, čime je svjesno otežao i onemogućio Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da obrane svoj dom i svoju domovinu. Ljudski gubitci su izravna posljedica slabe opremljenosti kako hrvatske tako i bosanske vojske. Rezultat te rezolucije jest i tisuće uzalud izgubljenih života slabo naoružanih branitelja. Pravo je braniti svoj dom. Jedino u Hrvata i Bošnjaka to je pravo uskraćeno rezolucijom UN-a? Nije li tako?

To zlo nije napravljeno namjerno, nadam se, nego je vjerojatnije plod birokratske nepromišljenosti, i bez sumnje se može komentirati glede odgovornosti (NE)odgovornih.

Još je neljudskije što snage UN-a ojačane NATO-om nisu obranile civile u Srebrenici, nego su ih svjesno izložile masakru, iako je civilima sigurnost bila zajamčena po Ujedinjenim narodima. Znate li Vi gospodo „Haagovci" što znači „nož, žica, Srebrenica"? Uz prešutni blagoslov UN vojnika? Presramno i za sram.

UN je jaka garancija ubijenim civilima? Hoće li se i ubuduće vjerovati UN-u? Ubijeni i masakrirani sigurno ne će. A živi ovisno o razumu.

Zlikovci su ubili civile, drugu etničku i vjersku skupinu, Muslimane, a ja Vas pitam ako one koji su ubili 7.000 civila zovemo zlikovcima kako ćemo zvati one koji su to pasivno gledali, one koji su ih morali obraniti, one koji ih nisu htjeli obraniti. Zlotvorima? Kako su ljudska bića, sa plavim kapicama, mogla mirno gledati pokolj? Vole li ti Nizozemci Muslimane? Ahaaa, tu smo dakle?

Takvi imaju moralno pravo govoriti o pravdi? Valjda su takva vremena.

Je li tko sudio po zapovjednoj odgovornosti dužnosnike UN-a koji nisu učinili dovoljno da spriječe masakr u Srebrenici, dužnosnike poput Boutros Boutros Ghalia, Carla Bildta, generala Bernarda Janviera, Asushia Akashia, Richarda Holbrookea... nisu odgovarali pred ovim međunarodnim sudom iako nisu poduzeli dovoljno da spase muslimane od genocida u Srebrenici i sačuvaju 7.000 tisuća ljudskih života. Jesu li našli krivce, jesu li ih oni „procesuirali"? Koga? Ubojice? Koga? One koji su civilima jamčili sigurnost Srebrenice? Sami sebe?

Ako su mogli hrvatski generali otkriti i kazniti počinitelje, a što se očekivalo, mogli su i UN-ovci.

Da netko ubije 7.000 krava odgovarao bi onaj koji ih je morao čuvati. Ako nema plavu kapicu? UN, ojačan NATO-om, nije to učinio, a mogao je i morao je sačuvati živote civila, ljudskosti radi.

Ne zna se tko je gore prošao, oni koji su zločinački pogubljeni u Srebrenici ili oni koji su ostali živi, a žive sa spoznajom da se takvo zlo dogodilo da se ponovo može dogoditi. I „anđelima čuvarima" s plavim kapicama – ništa. Kao da je ta UN plava kapica – Crvenkapica. Ili čak bakica?

Govoriti o imunitetu, u kontekstu zapovjedne odgovornosti dužnosnika UN-a licemjerno je, a istovremeno suditi temeljem zapovjedne odgovornosti one koji su slabo naoružani branili svoj dom od agresije. UN je jamčio sigurnost nenaoružanim civilima, a pustio je kukavički da ih pobiju kao....

Svaka međunarodno priznata država ima legalno pravo obrane svojih teritorija od agresije druge države. Tako je 23. prosinca 1991. Savezna Republika Njemačka priznala Sloveniju i Hrvatsku. Već je 13. siječnja 1992. Vatikan priznao Hrvatsku i Sloveniju, a 15. siječnja 1992. Europska

je Unija priznala Sloveniju i Hrvatsku. Napokon, 7. travnja 1992. i SAD su priznale Sloveniju, Hrvatsku te Bosnu i Hercegovinu.

Nesretna Rezolucija 713. Vijeća sigurnosti izglasovana 25. rujna 1991. ostaje na snazi i dalje, do sloma agresije. Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini otežano je tom rezolucijom neosporno pravo na samoobranu, a od dobro naoružanog agresora ih nisu obranile takozvane „zaštićene zone UN-a" poput Srebrenice. Javier Perez de Cuellar nije jer mu je početkom 1992. istekao mandat, a ni novi glavni tajnik Boutros Boutros Ghali također nije povlačenjem rezolucije omogućio Hrvatskoj i BiH naoružavanje i njihovo neotuđivo pravo na obranu svoje zemlje od agresora. Tko je od njih odgovoran po zapovjednoj odgovornosti? A pravo? A pravda? A moral?

Ali, tko iz UN-a je odgovarao pred sudom zato što je nepravednim embargom otežao samoobranu od agresije? Ili prešutno odobravao zločin? Ili čak vise od toga?

Da li je zapovjednik Nizozemskog kontingenta odgovarao za ne činjenje u Srebrenici, pa i za neljudskost jer mirno gledati pokolj... i oni mogu mirno spavati? Nije teško ustanoviti tko su počinitelji nečinjenja na strani UN-a. Svi vojnici nizozemskog kontingenta u Srebrenici. Jesu li procesuirani i tko ih štiti svojim autoritetom od procesuiranja i pravde pred sudom? Nije li i takvo nečinjenje ratni zločin koji nikada ne će zastarjeti, kao ni mrlja na UN-u? Stvarno je život ironija.

Još jednom hvala svima koji traže na ovaj način pravdu za hrvatske generale.

TREBA IZAZVATI ŠOK KOD HAAŠKIH TUŽITELJA

Završit ću ovaj tekst komentarom mr. sc. Barbare Bulat:

Kao i brojni državotvorni Hrvati, razmišljam o teškim nepravdama prema našoj Domovini, našim braniteljima, našim seljacima, radnicima, ribarima ... i našim generalima u Haagu.

Lijepo je što diljem svijeta Hrvati održavaju prosvjede protiv zločinačkih presuda Gotovini i Markaču. Ali, prosvjednici na ulici dođu i prođu i nikome ništa. Naši branitelji štrajkali su glađu na Trgu bana Jelačića, i opet nikome ništa. Nisu doprli ni do „naših" TV-ekrana.

Potrebno je učiniti nešto više, nešto što će izazvati šok kod haaških tužitelja i sudaca, šok s imenom i prezimenom ...

Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir.

Podloge su uvod iz Vaše knjige „Rasizam suda u Haagu", odnosno „Protokoli I i II Ženevske konvencije "... da se svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države", zatim ovogodišnja objava Memoranduma SANU II (Srpske akademije nauka i umetnosti), koji

dokazuje kontinuitet jedne agresorske velikosrpske politike, i niz drugih dokumenata koje Vi posjedujete.

Vaši prijatelji i Vi znat ćete temeljem pravnih i vojnih operacija u Oluji (oslobođeni okupirani teritoriji Republike Hrvatske, spašeni dijelovi susjedne Bosne i Hercegovine, spriječen pokolj u Bihaću) složiti podlogu za jednu takvu nagradu Anti Gotovini. I nije sada važno hoće li to proći ili ne će, krucijalno je važno da iza te nominacije stoje ljudi koji u ovome svijetu ipak nešto znače i koji mogu procijeniti važnost vojnoredarstvene akcije Oluja, a ne da rezultat svih prosvjeda bude eventualno smanjenje kazne Gotovini.

Vi ste već u tijeku prikupljanja podrške generalima, pa već u tom smislu imate određeno iskustvo.

Predlažem u timu prof. prava (Sveučilište Yale) Slavka E. Yambrusica, koji ionako boravi u Opatiji. Njegovi prijatelji, naši Hrvati iz Kanade, dali su mi njegov broj telefona, budem li ga možda trebala. Zatim su tu prof. Zvonimir Šeparović i njegovo Žrtvoslovno društvo (koje može biti nositelj prijedloga), prof. Josip Jurčević itd.

Ja osobno mogu animirati određeni broj akademika i sveučilišnih profesora iz Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, gdje uređujem časopis istoga naziva, bude li potrebno.

Molim da moj prijedlog shvatite kao pravu mogućnost da netko posluša zločinačke poduhvate koji se vode protiv države Hrvatske. Pa će i odjeka biti. Čim "pokažete zube", odmah netko sluša što hoćete. Zar mislite da bi ovi pregovori s Unijom bili okončani da nismo digli glas da ne ćemo u Uniju? Opet bi bilo još uvjeta i uvjeta. (Na stranu sada je li to za nas dobro ili loše).

ZAPOVJEDNIK NATO-A 1998.: BIO SAM VELIKI OBOŽAVATELJ GENERAL PUKOVNIKA GOTOVINE

I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clarke rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:

„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.“

Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95" i „Oluja") spasio stanovnike toga grada od pokolja.

Želio sam završiti akciju kada sakupimo 1000 potpisa. Kako sam to očekivao negdje u rujnu, najavio sam i njezin završetak tada. To ne ćemo promijeniti, samo će broj supotpisnika očito biti mnogo veći od planiranoga.

Zapravo, željeni učinak o kome sam govorio u *Hrvatskom listu* već smo postigli. Toliki broj potpisnika i supotpisnika to doista garantiraju.
Međutim, ne treba se zaustaviti samo na slanju pisma Vijeću sigurnosti UN-a. Mnogima od potpisnika poslat ću Pismo. Nadam se da će ono biti dalje slano raznim novinama po svijetu i da ce učinak pisma biti na tragu činjenice da papa Benedikt XVI. smatra da Hrvati imaju posebno mjesto među europskim narodima i da govori o "misiji Hrvata" u njoj. Sjetimo se da smo, kako sam već i rekao u "Hrvatskom listu", blaženom Ivanu Pavlu II. bili "narod nade". Zašto? Čini mi se da se najbolje razabire iz riječi bivšega francuskoga vojnog biskupa Michela Dubosta koji je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, *jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*
A vidimo kroz presude u Haagu da se radi o svijetu koji ne razabire dobro od zla, obranu od agresije, žrtvu od napadača, pa mu nije strano u ostvarivanju ciljeva koristiti i najprljavije što se može koristiti, pa i rasizam. Tom i takvom svijetu suprotstavili su se upravo Hrvati i izborili slobodu. Stalno upozoravam da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao baš tu Hrvatsku i prva poruka mu je bila o slobodi. Presude u Haagu samo su vrhunac u napadu na ponos i dostojanstvo hrvatskog naroda. A bez ponosa i dostojanstva Hrvati nisu više ni "narod nade" niti mogu imati svoju misiju u Europi.
Nadam se da će i naše Pismo odigrati značajnu ulogu u tome!

Portal HKV-a, 3. kolovoza 2011.

Pismo Vijeću sigurnosti UN-a: Više od 1400 potpisnika

„VERBUMOVO“ PISMO

Uvijek mi je neprijatno kada mi se pripiše nešto što nije moje pa često moram korigirati one koji takvo što urade. Npr. kada sam govorio na velikom skupu na Jelačić placu, kada su branitelji sakupili vise od 400 000 potpisa, pa vlast nije htjela raspisati referendum o suradnji sa Sudom u Haagu, predstavljen sam kao najmlađi hrvatski akademik. Dugo sam se morao pravdati, jer ih je bilo i mlađih od mene. Tako se i u naslovu teksta koji je objavljen na Portalu HKV-a 9. kolovoza 2011. spominje „pismo akademika Pečarića“ (Dran, Presudna pitanja: Internauti, potpišite pismo akademika Pečarića). Radi se o pismu koje ne potpisujem samo ja, nego hrvatski akademici (petnaest i jedan dopisni član) i biskupi (dvojica). Supotpisnika je sada već blizu 1400.
Vjerojatno sam već napisao da se može držati kako je to pismo „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s Portala. Taj tekst je već i objavljen: S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haaškome tribunalu, u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313–314.* Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio:

> Poštovani gospodine Pečariću!
>
> Nedavno sam na Portalu hkv.hr pročitao Vaš članak koji nosi naslov 'Poziv Haaškome tribunalu' od 1. lipnja ove godine, u kojem spominjete moje korisničko ime 'verbum' u svezi s mojim komentarom na političke haaške optužnice od 15. travnja. Osjećam se počašćenim, navlastito i ushićenim, već i zbog same spoznaje da se jednoga istinskoga hrvatskoga rodoljuba i neumornoga ratnika za prava poniženoga i obespravljenoga hrvatskoga naroda, a posebno naših branitelja i hrvatskih vitezova, dojmilo moje kratko, ali od čistoga srca, obraćanje-traženje-zahtijevanje od haaških vrhovnih svećenika (zla) da skinu sa svojih žrtvenika poganskoga boga Baala, i vrate nam naše još uvijek žive hrvatske vitezove... (....)
>
> Stoga se i ovim putom odmah odazivam Vašemu pozivu i bez odlaganja (i ako sa zakašnjenjem) podržavam tekst trojice akademika povodom rasističkih haaških presuda 15. travnja 2011., Smiljka Ašpergera, Josipa Pečarića i Stanka Popovića!
>
> S obzirom da od stranih jezika aktivno govorim engleski jezik, koji aktivno čitam i pišem, pa i, ako se za to pokaže potreba i prevodim tekstove. Upravo se sada pridružujem Vašoj izvrsnoj inicijativi i spremam se svoj tekst koji je u Vašemu članku objavljen na Portalu kao tekst koji su prihvatili trojica akademika (kao i Vi) prevesti na engleski i poslati izravno

ICTY-u u Den Haag! Nisam zadnjih nekoliko tjedana bio u prigodi pratiti Vaše poput kirurškoga skalpela precizne članke na Portalu, koji uvijek pogađaju u samu srž problema, s obiljem važnih i poučnih stručnih i povijesnih činjenica vezanih uz teške trenutke naše hrvatske sadašnjice, koji nam svima služe poput kompasa u ovome za Hrvatsku i hrvatski narod olovnom vrjemenu.

U zadnje vrijeme zbog većih obaveza nisam posjećivao naš Portal, kao i zbog sličnih obaveza u prelijepoj Dalmaciji koju sam posebno zavolio zahvaljujući mojoj voljenoj ženi Ani!

Smatram vrijednim spomenuti da sam svoju e-poštu otvorio tek neki dan i našao poruku od prijatelja u kojoj mi šalje Vaš spomenuti članak s Portala. To je pokazatelj kako je Vaša inicijativa zaživjela!

S obzirom da više nisam baš jako mlad, iako se mladim osjećam, dana 15. travnja ove godine prvi sam put od kako se na našemu planetu pojavio Internet odlučio sve svoje znanje i raspoloživu energiju (ma koliko oni bili mali) upotrijebiti za propitivanje i širenje istine, s namjerom da bar za jedan maleni djelić nagrizem stogodišnju velikosrpsku propagandu, koja je sustavno još od 19. stoljeća slala lažnu i izmišljenu sliku o mome narodu, a koje bi se postidio danas, da je živ, i Goebbels osobno! Forume koristim, koliko mi kao obiteljskomu čovjeku to vrijeme i posao dopuštaju, nakon spomenutih političkih presuda.

Kao što sam već spomenuo, nisam baš mlad, ali u srcu je još uvijek onaj žar iz slavnog vrjemena kada je Olujom 1995. od srpskih terorista oslobođen veliki dio drage nam domovine Hrvatske i kada je Otac domovine i Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman, poljubivši hrvatski stijeg na vrhu povijesne kninske tvrđave, ushićeno uskliknuo:

'Imamo Hrvatsku!' i još:

„Sve za Hrvatsku, a Hrvatsku ni za što!'

Rođen sam u Zagrebu 15. svibnja 1955. (na desetu godišnjicu Bleiburške tragedije, kako to katkad znam reći). Počašćen sam, poštovani akademiče, gospodine Pečariću, što ste između mnogih izvrsnih izabrali baš moj komentar!

Neka Vas u Vašemu neprocjenjivomu radu na hrvatskoj promidžbi prati dragi Bog!

P.S.Svoje korisničko ime 'verbum' nedavno sam zbog tehničkog razloga morao zamijeniti drugim. ('verbum' je bilo samo korisničko ime, a ne naziv nakladničke kuće u Splitu)

S poštovanjem,
triarios

I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o sakupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano. Na žalost, nismo mogli usvojiti sve sugestije. Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj »sud« osnovali.

Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne? Poznata hrvatska šutnja jedan je od razloga što broj potpisnika nije onoliki koji bi neki voljeli vidjeti. Mnogi se boje uraditi nešto što se vlastima ne sviđa.

Ne treba smetnuti s uma da bi neki državotvorni Hrvati i potpisali sam tekst da ja ne vodim samu akciju. Nadam se da je poznato kako sam ja mnogima znao reći ono što ne vole čuti.

Organizirati veliku akciju sakupljanja potpisa, kako se sugerira, praktično je nemoguće. Nema ni novaca ni ljudi za tako nešto.

Zato sam uvijek tražio od onih koji su potpisali da pokušaju sami naći još potpisa. To je rezultiralo time da već sada imam mnogo više potpisa od onih planiranih 1000. Ponovno ću istaknuti prof. dr. sc. Šimuna Križanca koji je sakupio preko 140 potpisa!

Veliku zaslugu imaju hrvatski portali. Uvijek bi poslije tekstova o Pismu stizao veći broj supotpisa. Koliko je važna uloga medija, kojih nismo imali, pokazuje primjer Hrvatskog programa na radiju u Torontu. Gospodin Zvonimir Došen je Pismo pročitao na radiju pa je kao rezultat slijedio niz potpisa iz Kanade. Recimo da ih je samo g. Ivan Radišić sakupio preko 230.

Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.

Na kraju, podsjetit ću vas na sugestiju o slanju pisma svugdje gdje to možete. Pogotovu u rujnu, poslije slanja Vijeću sigurnosti UN-a. Umjesto svojih, koristit ću riječi onoga od koga je sve ovo krenulo – verbuma, tj triariosa (Portal HKV-a, 9.8.2011.):

> Odličan poticaj (hkv.hr/.../...) svima nama, akademiče Pečariću, da šaljemo pismo podrške našim osloboditeljima na sve četiri strane svijeta, jer nije samo Hrvatska u opasnosti od agresije koja se nastavlja drugim sredstvima, nego je kršenje povelje UN-a ujedno i ugrožavanje ljudskih prava i sloboda pojedinaca i čitavih naroda cijeloga svijeta, da i mi time damo svoj časni doprinos trajnome miru, kao što su to vlastitim primjerom učinili naši vitezovi – anđeli mirotvorci, koji su na sebe preuzeli Križ za nas i za čitavi svijet!

Portal HKV-a, 18. kolovoza 2011.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UN-A ZA OSLOBOĐENJE HRVATSKIH GENERALA

Skupina intelektualaca već neko vrijeme prikuplja potpise potpore Pismu Vijeću sigurnosti UN-a, tražeći na taj način oslobađanje hrvatskih generala osuđenih u Haagu. O ideji Pisma za Hrast.hr govori akademik Josip Pečarić:

> Povodom mog intervjua objavljenog na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća bilo je mnogo komentara i na samom Portalu i onih poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom 'Verbum'. Poslao sam ga na niz adresa i reagiranja su bila slična mome. S akademicima Ašpergerom i Popovićem modificirao sam taj komentar i objavili smo ga na Portalu HKV-a, uz sugestiju da to naše pismo naslovljeno Haškom tribunalu bude uzor za slična pisma koja bi hrvatski domoljubi slali svugdje gdje bi to držali potrebnim. 'Naše' pismo sam poslao mnogim veleposlanstvima u Hrvatskoj, Vladi, ministarstvima... Objavljeno je na nizu hrvatskih portala, a danas je već i u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011. str. 313-314.*
>
> Na sugestiju prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana počeli smo sakupljati potpise. Pismo je i dalje dorađivano. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati Pismo onima koji su taj 'sud' osnovali, dakle Vijeću sigurnosti UN-a. Pismo potpisuju dva biskupa (mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski i prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački) 15 akademika (Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Slaven Barišić, Boris Bučan, Marin Hraste, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Josip Pečarić, Stanko Popović, Franjo Šanjek i Nenad Trinajstić) te jedan dopisni član HAZU-a (dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg), a supotpisnik može biti tko god hoće,

rekao je akademik Pečarić.

Zapravo, pismo i nije zahtjev Vijeću sigurnosti UN-a za koji potpisnici vjeruju da će biti ispunjen, nego je više optužba na ponašanje njihova „suda" i njih samih. Pečarić je pojasnio:

> To jasno proizlazi iz cijeloga teksta, a poglavito iz činjenice što je napisano 'povodom rasističkih haških presuda od 15. travnja 2011. Da je to doista tako dovoljno je samo uzeti u obzir činjenicu da je sam 'sud' konstatirao da nema dokaza o zločinačkom karakteru operacije Oluja, već je presudu utemeljio na osnovu učinka te operacije. A glavni učinak je zapravo bio spašavanje oko 100 000 muslimana u Bihaću. A da se i ne spominje činjenica da je pritom oslobođen okupirani hrvatski teritorij. Pravo i OBVEZA Vlade po Ustavu i međunarodnim zakonima jest oslobađanje okupiranih područja. Tvrdnja da je to 'zločinački pothvat' zato što se moglo pretpostaviti da će po završetku oslobodilačke akcije biti

osveta jest priglupa. Za Srbe, ako uopće imaju ponosa, takva tvrdnja je i uvredljiva optužba da su morali pobjeći jer je jedan posto granata palo više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata. Istina, moguće je da se sud rukovodio riječima Slobodana Miloševića. Naime, on je tjedan dana poslije Oluje rekao:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Ako se želimo narugati „sucima" iz Haaga, njihove presude možemo interpretirati tvrdnjom da je zločin od strane hrvatskih vlasti i vojske doista napravljen: OD SRBA SU NAPRAVILI ZEČEVE!

Ali, ostavimo se šale. Cijela ta priča s optužbom naših generala nešto je najstrašnije u povijesti UN-a. Poslije pokolja u Srebrenici Srbi su pokrenuli operaciju osvajanja Bihaća. Spremao se daleko veći pokolj. Reagirala je Hrvatska i spasila golem broj ljudi od zločina daleko strašnijeg od onoga u Srebrenici. Međutim, Hrvatska je odmah bila osuđena zbog svoje akcije a predsjednik Tuđman je okarakteriziran kao ratni zločinac. Tako je ispalo da je spašavanje oko 100 000 muslimana ratni zločin!

Pokrenuta je cijela mašinerija Haaškog suda da 'dokaže' kako je spašavanje tolikog broja muslimana i oslobađanje hrvatske zemlje ratni zločin. I doista, general Gotovina je dobio 24, a general Markač 18 godina robije. Umjesto da se Vijeće sigurnosti UN-a odmah ogradi od tog zločina njihova suda, oni su itekako i sudjelovali u njemu. Čudno je jedino zašto se povodom tog rasističkog ponašanja prema muslimanima u BiH nisu oglasile muslimanske zemlje. Ako ne odmah, ono barem sada kada i sami suci konstatiraju da nemaju dokaza osim ovoga o učinku same operacije.

Dakle, ne može se očekivati da ce učinak Pisma u Vijeću sigurnosti biti onakav kakav bi smo mi željeli, zbog jednostavnog razloga što oni dobro znaju sve to što mi govorimo, ali su zbog interesa velikih uradili to što jesu. Pokazali su da im pri tome ni rasističko ponašanje nije strano! Međutim, ne treba se samo zaustaviti na slanju pisma Vijeću sigurnosti. Nadam se da će mnogi od potpisnika i supotpisnika slati Pismo raznim novinama po svijetu i vladama država u kojima žive i da će učinak pisma biti na taj način daleko veći od onoga što oni očekuju.

Pismo je do sada potpisalo više od 1400 supotpisnika, akademika i biskupa, a supotpisnik može biti tko god hoće. Akcija traje do rujna kada će pismo biti poslano.

> Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa. Više od stotinu je sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca. Tu posebno treba ponoviti da je pismo napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima, a činjenica da toliko akademika, biskupa, sveučilišnih profesora i drugih intelektualaca potpisuje takvu tvrdnju poruka je Vijeću sigurnosti da im nakana da našem narodu nametnu krivnju za stvaranje države i za izborenu slobodu ne će proći! Potpisi se mogu poslati i izravno meni na adresu: josip.pecaric@yahoo.com,

dodao je Pečarić.

Iako zanimljiva, ova akcija doživjela je svojevrsnu medijsku blokadu.

> Blokadu sam očekivao. Zato sam prvu verziju pisma i poslao vlastima, tako da nitko ne može reći da za pismo nije znao. Ali što se i moglo očekivati kada s jedne strane imate one za čiji odnos prema 'Oluji' Tihomir Dujmović (Večernji list, 13. kolovoza 2011.) kaže:
>
> „Pupovac, Josipović, Pusićka, SDP i Boris Tadić misle – isto! U tome je hrvatska tragedija!“
>
> A s druge strane imamo HDZ koji je sam sebe definirao s one četiri riječi, za koje je javna tajna da su ih servirale britanske službe: '*locirati, identificirati, uhititi, transferirati*'.
>
> Hrvatska tragedija će trajati sve dok narod bude vjerovao da mu je jedini izbor jedna od te dvije opcije: Ili oni koji su sa radošću omogućili uhićenje hrvatskih generala, ili oni koji su ih navodno morali uhititi. A i jedni i drugi su uhićivali i sudili hrvatske generale i u Hrvatskoj (od generala Norca, do praktičnog smaknuća generala Brodarca).
>
> Veliki mediji se drže zadanoga jednoumlja i rade samo ono što im se naredi. Zbog toga sam računao da ću do rujna, kada planiram poslati pismo, sakupiti oko 1000 potpisa. Za znatno veći broj koji ćemo imati ipak su zaslužni oni mediji koji doista i jesu hrvatski. Prije svih spomenimo hrvatske portale. Uvijek bi poslije tekstova o Pismu stizalo veći broj supotpisa. A koliko bi tek potpisa bilo da smo stvarno imali medije, tj. da nije bilo medijske blokade, pokazuje primjer Hrvatskog programa na radiju u Torontu. G. Zvonimir Došen je Pismo pročitao na radiju, pa je kao rezultat slijedio niz potpisa iz Kanade. Recimo da ih je samo Ivan Radišić sakupio preko 230,

izjavio je za H-rast akademik Pečarić.

Što o radu Haškog suda misli akademik je najbolje opisao u svojim knjigama:
Sramotni sud u Haagu, Stih, Zagreb, 2001;

Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.;
Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.;
Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
Pečarić drži da je svjetskim moćnicima bilo važno da sud u Haagu ne poštuje međunarodno pravo po kojemu se zločin u ratu povezuje samo s agresorom.

> Oni u Statutu Suda u Haagu i ne spominju najvažniji zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije. Zato oni stalno govore o građanskom ratu. To rade i njihove sluge u Hrvatskoj, gdje je trebalo izbrisati razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Kada je to učinjeno, moglo se pristupiti i ostalome, što je dovelo do presude. Kada je obrana naših generala pokazala svu ništavnost njihovih argumenata, onda je 'Sud' postupio po spomenutom Josipovićevu naputku!,

komentirao je Pečarić.

Reakcije na ovu inicijativu bile su i pozitivne i negativne, a objavljivane su na portalima HKV-a i HRSvijeta.

> Naravno, bilo je i bit će napada onih koji trebaju pomoći svjetskim moćnicima u ostvarivanju njihovih prljavih namjera. Ali, doista je bio cijeli niz izvrsnih pisama. Tri takva mogu se naći na Portalu HKV-a, 3. kolovoza 2011. Tako mr. sc. Barbara Bulat piše:
>
> „Predlažem da najozbiljnije razradite ideju nominacije generala Ante Gotovine za Nobelovu nagradu za mir."
>
> Evo kako sam, u istom tekstu, komentirao taj prijedlog:
>
> *I doista, nema dvojbe da se velike sile mogu pohvaliti takvim vojnikom kakav je general Gotovina, koji je spasio toliko mnogo ljudi, takav bi sigurno dobio Nobelovu nagradu za to. Da je to tako trebamo se samo podsjetiti kako je zapovjednik NATO-a general Clark rekao u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu:*
>
> *„Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."*
>
> *Naravno, američki general je mislio na operacije spašavanja Bihaća. Naime, general Gotovina je u dva navrata (operacije „Ljeto '95" i „Oluja") spasio stanovnike toga grada od pokolja.*
>
> Zapravo, ovo ponovo spominjem, da bi se ozbiljno porazmislilo o samom prijedlogu. Najbolji pokazatelj da je taj prijedlog doista dobar jest činjenica da nitko; bilo od hrvatskih vlasti ili oporbe, bilo iz „suda" u Haagu, Amnesty Internationala i dr.; kada govore o Oluji i hrvatskim generalima ne spominju spašavanje Bihaća od pokolja koji mu je bio namijenjen. Sve samo zato što su svjetski moćnici iz Europe (Britanci, Nizozemci,..) htjeli poslije tog pokolja proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.

> Čak su i Amerikanci bili šokirani takvom njihovom željom i odnosom prema jednom tako strašno planiranom zločinu. To je spriječila Hrvatska vojska na čelu s generalom Gotovinom!,

zaključio je Pečarić.

Portal HRAST-a, 24. kolovoza 2011.

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam” Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način proslijedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.
Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?
Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.
Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:
Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua..., EU tako olako prolazi preko toga?
Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).
Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.
Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!
Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće „pravne jugosfere".
Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinovic, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać. novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Ćubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Kanada

Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a
dr. sc. Zdeslav Hrepić, Columbus State University, GA, USA
doc. dr. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić
dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina
Anđelko Kaćunko, svećenik i publicist
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
Mate Kovačević, novinar
dr. sc. Jadranka Kraljević
general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Ante Lauc
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik

fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split
Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjic, rector emer., veleposlanik u miru
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBF
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić,politolog
dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb
Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila
dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb
doc. dr. Marija Žagar Zagreb
prof. dr. sc. Darko Žubrinić,, Zagreb
(…)

Već sam napisao kako se može držati da je to pismo Vijeću sigurnosti UN-a „proizvod“ Portala HKV-a. Za prvo pismo koje smo potpisali nas trojica akademika (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović) prilagodili smo jedno reagiranje „Verbuma“ s tog portala, a taj tekst je objavljen i u knjizi: **General pukovnik Mladen Markač** (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.
Još prije objave samoga pisma na Portalu HKV-a pokušao sam stupiti u kontakt s „Verbumom“, ali to baš i nije bilo lako. Ipak, na moje veliko zadovoljstvo, „Verbum“ mi se javio, a nedavno sam njegovo pismo i objavio na Portalu HKV-a (18. kolovoza 2011.). I tamo sam konstatirao da je pogrješno pismo pripisivati meni:

> *I doista, moja je „zasluga“ samo to, kako kaže „triarios“, što sam između mnogih izvrsnih izabrao baš njegov komentar! Komentar sam poslao na niz adresa i tako je nastalo spomenuto pismo Haaškom tribunalu. Čak ni ideja o skupljanju potpisa nije moja, nego prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana. Pismo je i dalje dorađivano (...) Trudili smo se zadržati osnovnu ideju Verbumova reagiranja. Promijenjena je i adresa: logičnije je poslati pismo onima koji su taj „sud“ osnovali. Naravno, ima i negativnih reakcija na sam tekst. Zapravo, zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu. Možda je dobro to što vjeruju da su pametniji od toliko akademika i biskupa, više od stotinu sveučilišnih nastavnika i oko 450 hrvatskih intelektualaca, ali to je njihov problem, zar ne?(...) Do sada sam vodio niz sličnih akcija. Nikada nismo imali ovoliko potpisa. Recimo samo da je pismo o zabrani Thompsonovih nastupa imalo nešto manje od 400, a ono o granici sa Slovenijom nešto više od 700 potpisa.*

Naravno, odmah su uslijedili „primjereni“ komentari. Javljaju se još neki koji misle da su pametniji od toliko profesora, akademika i biskupa i uvjeravaju nas

kako se radi o lošoj akciji. Pa sigurno je loša kada se potpisalo i supotpisalo toliko ljudi od kojih su oni pametniji, zar ne? Sugeriraju da radimo upravo ono o čemu sam pisao u raznim tekstovima o samom pismu (naravno, ja sam tražio da to rade supotpisnici – i svi koji to hoće). Najdraži mi je bio onaj dio koji pledira na logiku, jer je pismo potpisalo ili supotpisalo više od dvadeset doktora matematičkih znanosti od kojih su neki doista velika imena u svijetu. Dakle, profesorski poučak bi im bio: Razmislite što bi trebao značiti onaj dio: **zanimljivo je kako ima ljudi koji tako nešto javno i napišu.**

Mnogo je zanimljivija reakcija samog Verbuma. On mi je poslao svoju pjesmu **To je moja Domovina** u kojoj samoj akciji posvećuje strofu:

Kada naš napaćeni hrvatski narod
ponovno s nadom iščekuje
svoga spasitelja,
a njegovi neumorni borci,
slijednici samozatajnog
Sv. Franje Asiškog,
Miroslav Tuđman
i Josip Pečarić,
s perom u ruci
sa svim umom
i svom izvrsnošću svojom
ispisuju buduću povijest
i zajedno s ostalim
našim uglednicima
akademicima,
književnicima,
istaknutim kulturnim radnicima
i brojnim hrvatskim Domoljubima
vode bespoštednu borbu
za oslobađanje
naših pobjedničkih generala
zatočenih u tamnicama Den Haaga
i to je isto moja domovina.

Zašto je Verbum izdvojio samo prof. Tuđmana i mene? Kao što je u svome pismu napisao, Verbum posebno cijeni što sam izdvojio njegovo pismo, pa se može pomisliti da sam zato i ja spomenut, a Tuđman zato što sam u svome najnovijem tekstu na HKV-ovu portalu prvi put napisao da me je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nagovorio na skupljanje potpisa.

Međutim, da je (samo) to po srijedi, onda ne bi rekao da smo slijednici samozatajnog sv. Franje Asiškog. Očito je da Verbum misli na predsjedničke izbore, a motiviran je najnovijim događanjima na hrvatskoj „desnici“.
Sto se tiče samih predsjedničkih izbora, mislim da je dovoljno dati dio razgovora koji sam u to vrijeme imao na Portalu *Hrvati-Amac* (6. 12. 2009.):

> Očito je bilo kako se već mjesecima propagiraju samo oni kandidati koji su Mesićevi „klonovi“. Tako je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman (inače, on je vrhunski svjetski stručnjak informacijskih znanosti) izračunao koliko je tko od predsjedničkih kandidata bio zastupljen u glavnim medijima u jednom mjesecu. On je bio zastupljen od 0,01 do 0,06 posto. Tako imamo situaciju da mnogi ljudi u Hrvatskoj još i ne znaju da je on kandidat, a istaknuo je svoju kandidaturu prvi od svih kandidata – prije više od godinu dana!

Tko je po Vašem mišljenju najbolji predsjednički kandidat?

Miroslav Tuđman!

Kojim ste kriterijima došli do odgovora na prethodno pitanje?

Prije više od godinu dana grupa drugih intelektualaca na čelu s akademikom Aralicom predložila je prof. Tuđmanu da se kandidira za Predsjednika. Pri tome smo se rukovodili kriterijima sv. Franje. O njima je pisao sam Aralica u svom intervjuu *Hrvatskom listu* (28. kolovoza 2008.):

BIRAJMO ONOG **KOJI NE ŽELI VLAST**:

Ne ću vam sada otkriti o komu je riječ, ali mogu vam staviti neke naznake. To je u prvom redu prvorazredni intelektualac. Njegova je prednost što ovu kvalifikaciju ja ne moram dokazivati, nego se u to može uvjeriti svatko onaj koji pročita knjige koje je dosad napisao i to ne knjige o bilo čemu, nego knjige u kojima se razmišlja o hrvatskoj državi, a mogu reći, i o položaju predsjednika. Taj čovjek ima jednu manu, ali za mene je ta mana prednost. Opće je poznato da sam ja sklon franjevcima, ali se na neki način smatram i učenikom svetoga Franje. Kada je sveti Franjo davao upute svojoj braći kako će birati provincijale i definitore, onda im je, u slobodnoj mojoj interpretaciji, rekao ovo: nemojte birati one koji hlepe za vlašću jer kada im je date, oni će je zloupotrijebiti u osobne svrhe; birajte one koji vlast ne žele, ali kad ih izaberete prihvatit će tu dužnost kao žrtvu za opće dobro.

U svom članku *Zašto Tuđman?* (Portal HKV-a, 26. 8. 2009.), već sam pokazao kako samo Miroslav Tuđman zadovoljava ove kriterije.

Zapravo, da je Hrvatska normalna zemlja neki kandidati ne bi ni pomislili to biti. Mislim prvenstveno na Mesićeve “klonove” (Josipović, Pusić, Kajin, Vidošević).

Hebrang i Primorac se ne bi kandidirali jer su pripadali onoj vlasti koja je uhićivala hrvatske generale i slala ih u Haag.

Primorcu sam osobno i sugerirao, naravno bezuspješno, da bi mnogo više postigao da je izašao iz HDZ-a i podržao onoga iza kojeg su stali hrvatski intelektualci. Od bivšeg ministra znanosti tako nešto bi se i očekivalo.

Slično je Hebrangu sugerirao Aralica (Hrvatski list, 16. srpnja 2009.):

Čini mi se u ovom trenutku da bi Hebrang odigrao doista državničku ulogu ako bi za kandidata predložio Miroslava Tuđmana, što bi imalo dalekosežne posljedice, u kojoj bi se okupila desna politička opcija oko jednog kandidata, a oko HDZ-a okupile bi se sve one snage koje je Sanader svojom staljinističkom politikom izbacio iz stranke.

Inače, Hebrang bi tim činom napravio najbolji potez u životu. Ovako vidimo kako nema podršku ni u svojoj stranci, a zbog predsjedničkih ambicija još više je srozao svoj ugled (izjave o Thompsonu, Hrvatima u BiH i dr.).

(...)

Zapravo, da imamo hrvatsku Hrvatsku imali bi dva kandidata nesumnjive hrvatske orijentacije, a koji se nisu „uprljali“ u procesu detuđmanizacije (tj. u procesu rashrvaćivanja Hrvatske). O onima koji su se obogatili zahvaljujući politici ne bi trebalo ni razmišljati.

Moj kandidat bio bi tuđmanist, a jedini koji to s pravom može reći jest prof. Tuđman. Drugi bi bio onaj koji nije tuđmanist, a to bi bio prof. dr. sc. Josip Jurčević.

U spomenutom tekstu pokazao sam kako – po meni – dr. Jurčević ne zadovoljava kriterije sv. Franje, ali to ga nipošto ne isključuje kao mogućeg kandidata. To što su ti kriteriji važni nama, ne znači da moraju biti i njemu i onima koji ga podržavaju.

Da, kandidatura prof. Tuđmana najavljena je više od godinu dana prije izbora. O tome sam govorio i u razgovorima za Portal HKV-a (26. svibnja 2011.) i HRSvijet (1. lipnja 2011.) Nismo imali nikakve šanse jer oni koji među državotvornim Hrvatima imaju novaca i katolička crkva u BiH nisu imali povjerenja u hrvatske akademike i brojne intelektualce koji su nas podupirali, nego su imali Bandića kao svog kandidata. Znamo kako je to završilo. Pitaju li se oni što bi bilo da je umjesto njihova kandidata na završno sučeljavanje došao kandidat hrvatskih akademika?

Zapravo, cijela mi se ova priča čini zanimljivom zbog stalnih naših (bezuspješnih) pokušaja da se ostvari jedinstvo državotvornih Hrvata. I kao što sam rekao u oba razgovora, sve se svodi na to da deklarativno svi i jesu za takvo jedinstvo, ali pod jednim malim uvjetom – da on bude vođa. Zato nisam razmišljao slično mom prijatelji Benjaminu Toliću koji u svojoj kolumni (*HRSvijet*, 17. kolovoza 2011.) kaže:

Sve bi to, kao što rekoh, bilo zabavno da se, u zao čas, nije onako ružno raspao Hrvatski rast (HRAST). Nisam bio oduševljen tim pokretom. Prvo, politički pokret koji odbija imati vođu doimao me se kao dadaistički projekt. Drugo, nisam mogao shvatiti kako na odbijanju vođe može nastati suvisao politički program. Treće, osnivači su mi u bitnoj stvari djelovali razroko: očijukali su malo sa suverenizmom, malo s integracionizmom. Uza sve to, nadao sam se da će HRAST okupiti sve što doista državotvorno misli i osjeća i vjerovao da će minimalan politički razbor posložiti poslovične hrvatske „rogove u vreći“ – barem tako da jedni drugima ne smetaju, ako već ne pomažu. Ali ništa od toga.

Nakon takva raspada, samo tri-četiri mjeseca prije izbora, ostaje gorka dvojba: Je li HRAST bio politička diverzija ili ljudi koji su ga vodili nisu bili svjesni povijesne važnosti ovih izbora?

Bio sam pozvan u HRAST, ali, poučen iskustvom s predsjedničkih izbora i onime o dva predsjednička kandidata među državotvornim Hrvatima s Hrvati-Amac, nisam vjerovao da može funkcionirati takav spoj dviju grupacija državotvornih Hrvata: tuđmanista i onih koji to nisu.
Već se na predsjedničkim izborima pokazalo da je profesor Tuđman bio za treći entitet, dakle punu ravnopravnost Hrvata, a profesor Jurčević nije.
Bitnu razliku je pokazao i najnoviji slučaj Dajla. Tuđmanisti su vodili akciju oko Izjave hrvatskih katoličkih intelektualaca, kojom su dali potporu svećenstvu i Istri i velikoj većini hrvatskog svećenstva, a kardinala Bozanića (i tri nadbiskupa) podržali su Miklenić (kolumna u Glasu Koncila) i Jurčević (kolumna na Dnevno.hr).
Zbog toga vjerujem da bi se prvo morale unutar sebe povezati te dvije grupacije državotvornih Hrvata. Recimo, možda bi za tuđmaniste opet mogao biti aktualan onaj već predlagani naziv **HDZ dr. Franjo Tuđman**. Tek tada bi prestale sve ove igre oko liderstva, ili bi one bile manje pogubne, jer bi bile unutar političkih istomišljenika. A onda bi se moglo razgovarati i o zajedničkom nastupu.

HRSvijet, 20. kolovoza 2011.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI:SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se "ocrnilo", zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica

u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonatni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u

borbeno sredstvo partijske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilšte Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
akademik Andrija Kaštelan
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc, dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb

prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof..dr. sc. Mate Ljubičić
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor

prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Antun Abramović prof. Zagreb
Duško Abramović, Toronto, Canada
Nevena Abramović, Toronto Canada
Katica Amidžić Peročević, dipl. oec., Zagreb
Nikola Andačić, prof., ravnatelj škole, Makarska
Grgo Tomislav Antičić
Martina Antunović
Josip Anušić, vjeroučitelj
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
Stjepan Asic, dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Marko Aščić, dipl. ing. el.
(...)

OESS APELU HRVATSKIH INTELEKTUALACA DAO MEĐUNARODNI ZNAČAJ JESU LI MEDIJI I DORH ODLUČILI PARLAMENTARNE IZBORE?

Na nedavni Apel protiv medijskih manipulacija koji je potpisalo putem e-maila u nekoliko dana 767 hrvatskih intelektualaca – akademika, sveučilišnih profesora, biskupa, znanstvenika, liječnika, veleposlanika, kulturnih djelatnika, svećenika, službenika, studenata i.t. d. reagirali su jedino medijski analitičari OESS-ove misije za praćenje hrvatskih parlamentarnih izbora 2011. Oni su predložili koordinatoru toga apela akademiku Josipu Pečariću razgovor, budući da ih je zanimao razlog zbog kojih je apel napisan, kao i primjeri iz kojih su izvedeni zaključci napisani u apelu.

Premda su u apelu otvorena mnoga pitanja u svezi uloge hrvatskih medija, a ne samo glede njihova ponašanja u vremenu prije parlamentarnih izbora, pomalo je znakovito što su izostale reakcije iz medija, zatim nadasve sveprisutnoga hrvatskog predsjednika Ive Josipovića koji je na svojoj zastavi zapisao: "Pravda". Netko je već primijetio pa iskustvo nas uči u što se sve u prošlom stoljeću pretvarala "pravda", kad nije bila omeđena slobodom i istinom. Naravno, izostale su reakcije i pučkoga pravobranitelja, saborskih dužnosnika, premijerke, a naročito parlamentarnih stranaka, što sve skupa i slijepcima govori o problemu koji su otvorili hrvatski intelektualci, kojima je na jednom portalu odmah priljepljena stranačka naljepnica, kako bi ih se po totalitarnom modelu eliminiralo iz igre. Možda su zaslužili gulag ili galge što su se usudili dirnuti u centre moći? Apel je kako se može doznati od koordinatora bio upućen svim medijima, ali samo je "Vjesnik" donio agencijsku informaciju o nekim naglascima iz apela. Iz svega se mogu izvesti dva zaključka: ili je apel promašio ili je pogodio metu, razlog zbog kojih je pokrenut, a to je naglašena manipulacija medija hrvatskom javnošću, napose pred izbore i pokušaj da se putem medija dobiju izbori, umjesto da izbore odluče građani na osnovi stranačkih programa i percepcije birača kome dati povjerenje da iduće četiri godine vodi hrvatsku državu. Ovako neki mediji mogu biti vrlo lako optuženi za pristranost u izbornoj kampanji odnosno za pripremu terena određenim političkim opcijama za osvajanje vlasti. U apelu se, uz ino, upozorava na spregu državnog odvjetnika i medija te selektivno puštanje predmeta u optjecaj čime se narušavaju demokratske stečevine, a DORH se pretvara u društvenu moć kojoj se treba pokoravati. Jedan od potpisnika apela, kandidat HDZ-a Miroslav Tuđman u nedavnom interviewu *Hrvatskom slovu* rekao je kako nije dobra uporaba DORH-a kako bi se osigurala sigurna pobjeda Kukuriku koalicije.

Nakon što je apel postao predmetom interesa međunarodne javnosti, analitičara OESS-a, odjednom su utihnuli medijski trubači, odjednom se pokušalo pokazati demokratsko lice, ali ono se ne može preko noći oprati, jer otkako ih je naprasno napustio njihov vođa, najednom su neki mediji i neki urednici na javnoj televiziji počeli optuživati čitave stranke, po uzoru na haške optužnice. Svrha svemu nije bio demokartski iskorak, kako je to znao reći njihov miljenik, izlazak iz "deficita demokracije", nego gole borbe za vlast. Koliko je taj cilj bio svet, nisu se susprezali promovirati ni stranke s kojima ne dijele ni trunku svjetonazora. Parola – neprijatelj

mog neprijatelja, moj je prijatelj, postala je sveto pravilo, nekih medija, koji su, kao i DORH, odlučili provesti izbore po svojoj mjeri.

U apelu potpisnici upozoravaju na predizbornu "perfidnu igru medija" u kojima se stalno napada jedna politička opcija i sugerira komu treba vjerovati. Tvrdi se da su mediji postali snaga iznad hrvatskog društva te da ne polažu račune nikomu, osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno od raznih oblika manipulacije do potkopavanja hrvatske države.

OESS traži razloge koji su motivirali potpisivanje apela. Svatko tko prati hrvatsku medijsku scenu primjetit će osim očevidne "nagnutosti" da su čitave skupine intelektualaca, posebice onih nezavisnih i kritički raspoloženih prema hrvatskoj politici isključeni iz tih medija. Uredništva naručuju interviewe od poznatih i uglednih znanstvenika, a onda te interviewe ne objavljuju ili traže već s obzirom na trend napade na pojedine ličnosti, a kada to odbiju onda ti interviewi završavaju u "hladnjaku". Manipulacija i cenzura na djelu su u hrvatskome medijskom prostoru, zbog čega je najveći broj nezavisnih intelektualaca odustao ili se javlja u niskonakladnim tjednicima, gdje nema cenzure i "zadanih odgovora".

U dvadeset godina samostalnosti, kako se navodi u apelu, mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama.Takvi mediji, ocjenjuje se, učinkovitiji su skrivenim centrima moći od demokratskih putova, jer "protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati". Ako se netko sjeća priče o ZERP-u, sjetiti će se da su argumenti znanstvenika i stručnjaka bili isključeni iz javnosti, kako bi se lakše nametnuo politički stav, koji je zauzet negdje izvan Hrvatske.

Stalnom stigmatizacijom i kriminalizacijom, koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru, stvara se dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Na tom tragu, kako se navodi, ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu", pa se potpisnici pitaju je li to poruka da nas "treba vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji".

Zaključak je kako su u Hrvatskoj danas novine strogo zatvoren i kontroliran prostor za stvaranje određenog tipa mišljenja, pa se intelektualci pozivaju na osnivanje alternativnih medijskih prostora, u kojima bi se, umjesto "stvaranja uvjeta za partijske pobjede", moglo jače i kritičnije progovoriti o nastaloj situaciji, zauzimati se za općeljudske vrijednosti i nacionalne interese.

Glede parlamentarnih izbora, potpisnici apela, upozorili su građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.

I konačno, kao temeljni stav ističu opredjeljenje za slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.

Poziv javnosti su, uz ine, potpisali akademici Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Ivan Aralica, Nenad Trinajstić i Zvonimir Janko, dopisni član HAZU-a, prvi predsjednik Hrvatskog sabora Žarko Domljan, Henrik Heger Juričan sa Sveučilišta Sorbona, Adalbert Rebić, nekadašnji rektor

zagrebačkog Sveučilišta Zvonimir Šeparović, pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić, Davor Pavuna, Miroslav Tuđman itd.

M. Curać
(objavljeno u *Hrvatskom listu, 2011.*)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako "znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!" To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš "Sud" određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

***

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.
Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.
Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.
Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.
Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.
Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.
Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.
Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.
Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.
Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.
Itd., itd.
I sve to besplatno.
Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.
Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?

b) Priznanje BiH od RH.
c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.
To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.
Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivsi kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

> A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu "pogrešni po mnogim osnovama", to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju "Zagabria, dal 1999 al 2001", na stranici 254. piše:

> Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad.*

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.
1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol "služiti" (upotrebljavati). To znači da to nije bila "dosjetka" jednom upotrjebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola "služiti" (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.

Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret

- hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.

- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
- Itd. Itd.
- Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji ću preskočiti.
- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.

Tužitelj citira Goetheova "Fausta" – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.
Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.
A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.
Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.
Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.
Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.
Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.
I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.
Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.
U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.
Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.
Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.
HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.
A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobađajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.
Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.
Svugdje i uvijek je tako.
HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.
Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.
Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.
U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.
Podatci i činjenice, izjave, statistike…u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.
Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i
e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest "Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu".

Citiram PERELMANA:

"U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces".

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

***

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prljića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eleminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo …

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak

prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof,. dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac

dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić

prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. Kosta Urumović
dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG
dr. Mile Vidović, svećenik, Split
dr. sc. Zlatko Vučić
prof. dr. sc. Tomislav Živković
dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA
(...)

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

ZA HRVATSKE MEDIJE THOMPSON, PAVUNA I BISKUP POZAIĆ ZAHTIJEVAJU OSTAVKU SVIH ČELNIKA HRT-A I HND-A

Online peticiju za potporu novinarki Karolini Vidović Krišto već je potpisalo više od tisuću ljudi, a u njoj se, između ostalog, traže neopozive ostavke Gorana Radmana i Zdenka Duke.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara pokrenuo je online peticiju kojom zahtijevaju neopozivu ostavku Gorana Radmana i svih rukovoditelja i urednika na HRT-u te predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke.
"S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progoni Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo; neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana, neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u, neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima", stoji u samom uvodu online peticije koju možete potpisati n a adresi:

> *(http://www.onlinepeticija.com/signatures/neopoziva_ostavka_gorana_radmanaostalih_urednika_htv-a_te_duke/)*

Zahtjev Stožera za obranu hrvatskog Vukovara potpisali su još i akademik Josip Pečarić, akademik Dubravko Jelčić, akademik Andrej Dujella, akademik Stanko Popović, akademik Slaven Barišić, prof. dr. sc. Davor Pavuna, Marko Perković Thompson, prof. dr. sc. Matko Marušić, biskup Vlado Košić, biskup Valentin

Pozaić, Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca domovinskog rata ogranak Split – Predsjednik Mirko Ramljak, HVIDRA Split, Hrvatski časnički zbor Grada Splita, Ante Glibota – redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti.
Pokretači potpisivanja peticije se između ostalog pitaju: "Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. spolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost drži na nogama i je li problem što je Karolina Vidović Krišto podigla kaznenu prijavu protiv Vojislava Stanimirovića, pokrenula postupak protiv protuzakonite abolicije više tisuća ratnih zločinaca u Hrvatskoj te otvoreno zagovara lustraciju?"
Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, pokretači potpisivanja peticije traže argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.
Peticiju je do sada potpisalo više od 1100 potpisnika.[40]
Autor: M. P.
Dnevno.hr, 15. srpnja 2013.

[40] U ovom je trenutku blizu 3500 potpisa

NEOPOZIVA OSTAVKA GORANA RADMANA, OSTALIH UREDNIKA HTV-A I DUKE

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara
Trg Hrvatskih branitelja 1, 32 000 Vukovar
Tel/mob: 091/7230 969, 099/2254 630
e-mail: vustozer@gmail.com

Ur. broj: 91/2013
Zagreb, 11. srpnja 2013. g.,

ZAHTJEV

S obzirom na jedinstveni slučaj i način na koji se progoni Karolinu Vidović Krišto, a koji je najbolja slika ideologizacije koja se od postojanja Hrvatske države i Hrvatske radiotelevizije, pogotovo u zadnje vrijeme, provodi na HRT-u, zahtijevamo:

- neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana.
- neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u.
- neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika HND-a kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima.

Zahtjev podnosi **Stožer za obranu hrvatskog Vukovara i:**

akademik Josip Pečarić
akademik Dubravko Jelčić
akademik Andrej Dujella
akademik Stanko Popović
akademik Slaven Barišić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Sorbona, Pariz, dopisni član HAZU-a
biskup Vlado Košić
biskup Valentin Pozaić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU-a, Mostar i predsjednik HKD Napredak, Mostar
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Adalbert Rebić
Marko Perković Thompson
prof. dr. sc. Matko Marušić,

prof. dr. sc. Josip Jurčević

prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, dopredsjednica Udruge katoličkih intelektualaca

Damir Markuš, Kutina

Udruga hrvatskih branitelja dragovoljaca Domovinskog rata, ogranak Split – predsjednik Mirko Ramljak,

HVIDRA Split,

Hrvatski časnički zbor Grada Splita

Ante Glibota, redoviti član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

HDZ – Split, predsjednik GO, Petar Škorić

Obiteljska stranka – predsjednik Mate Knezović

Udruga 4+, predsjednica Vesna Plazibat

HČSP, predsjednik Josip Miljak

Udruga HVIDRA – Črnomerec, Renato Šelj, predsjednik

Udruga pripadnika Gardijskog središta za specijalističku obuku dočasnika "DT Gavran"

dr. sc. Petar Vučić, predsjednik Hrvatske akademske zajednice kralj Tomislav

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa

prof. Nikola H. Debelić, dr. dr. h. c., veleposlanik u miru

Hrvatska udruga Benedikt, Split

dr. Mladen Ibler, Hrvatska kulturna udruga u Danskoj

Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-hrvatske zajednice za kulturu i šport, Beč

prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Forum hrvatske sloge, dopredsjednik

Udruga oboljelih branitelja Domovinskog rata Split

Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju, Sydney, predsjednik Tomislav Beram

Hrvoje Hitrec, predsjednik Hrvatskoga kulturnog vijeća

Udruga Hrvatska pravica, Zagreb

Zajednica Hrvata istočne Hercegovine, Mostar

A-HSP, predsjednik Dražen Keleminec

Udruga Žene u Domovinskom ratu, Zadar

Udruga Blaženi Alojzije Stepinac, predsjednik Krešimir Miletić

Zavičajno društvo Zavelim, Split

Hrvatska kulturna zajednica u Švicarskoj

Hrvatsko društvo političkih zatvorenika, podružnica Zagreb, predsjednik mr. sc. Marko Grubišić

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik, Hrvatski institut za povijest
Pokret Krunice, duhovni ravnatelj dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul
Zdrug 252. samostalne satnije veze ZNG
Stranka hrvatskog zajedništva, dopredsjednik Stjepan Tokić
KK Dražen Petrović, Essen
Udruga NekoM Život, Crne Lokve, Široki Brijeg
Pokret Volim Hrvatsku, predsjednik Roko Šikić
Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara, Zadar
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj vladi RH

Je li problem što je Karolina Vidović Krišto pokrenula pitanje o tzv. rodnospolnom odgoju i zastrašujuće opasnoj istini o Kinseyu, koja proteklih šest mjeseci, od njezine suspenzije u siječnju 2013., hrvatsku javnost *drži na nogama*?

Tražimo:

Pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti program i emisija Slika Hrvatske te zašto je suspendirana urednica programa i emisije Slika Hrvatske gđa Karolina Vidović Krišto.
Podsjećamo, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, nepuna 24 sata nakon emitiranja emisije "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", novinarku i urednicu Karolinu Vidović Krišto optužilo je ne samo za neprofesionalnost, nego i za kazneno djelo zloupotrebe položaja.
Citiramo:
"HRT se ispričava gledateljima Slike Hrvatske, koja se emitira za iseljenike, zbog subotnje emisije (29.12.) koju je uredila i vodila Karolina Vidović Krišto.
Ističemo da stajališta iznesena u emisiji nisu HRT-ova.
Zbog ozbiljnog narušavanja pravila struke te zloupotrebe položaja HRT će poduzeti oštre mjere."
Ovo priopćenje HRT-a objavljeno je 30. prosinca 2012. na naslovnici teleteksta HRT-a, čitano je na vijestima Hrvatskog radija te je preuzeto od svih relevantnih i najčitanijih tiskovnih i internetskih medija u Hrvatskoj.

Zahtijevamo argumentirano objašnjenje:

1. Od kojih stajališta iznesenih od strane novinarke i urednice HRT-a Karoline Vidović Krišto se kao HRT ograđujete?
2. Koja su stajališta HRT-ova?
3. Argumentirano navedite i precizirajte na koji je način novinarka i urednica Karolina Vidović Krišto narušila pravila struke?

4. Objasnite kojim je postupcima novinaraka i urednica Karolina Vidović Krišto zlupotrijebila položaj?
5. Zašto je ukinuta emisija i program "Slika Hrvatske"?
Obrazloženje zahtijeva:

(molimo sve građane RH te Hrvate diljem svijeta da pročitaju navedene isječke iz Ustava i zakonskih propisa)

U Članku 38. Ustava Republike Hrvatske (pročišćeni tekst, Ustavni sud Republike Hrvatske, 23. ožujka 2011.), pod poglavljem Zaštita ljudskih prava i temeljnih sloboda, 1. ZAJEDNIČKE ODREDBE stoji:
Jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli.

Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa i slobodno osnivanje svih ustanova javnog priopćavanja.

Zabranjuje se cenzura. Novinari imaju pravo na slobodu izvještavanja i pristupa informaciji.

Jamči se pravo na pristup informacijama koje posjeduju tijela javne vlasti.

Ograničenja prava na pristup informacijama moraju biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju te nužna u slobodnom i demokratskom društvu, a propisuju se zakonom.

Jamči se pravo na ispravak svakomu komu je javnom viješću povrijeđeno Ustavom i zakonom utvrđeno pravo.

U Zakonu o Hrvatskoj radioteleviziji koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 3. prosinca 2010. a proglasio predsjednik RH Ivo Josipović 6. prosinca 2010., stoji:

Članak 1.

(4) U obavljanju svoje djelatnosti HRT je neovisna o bilo kakvom političkom utjecaju i pritiscima promicatelja komercijalnih interesa.

Članak 6.

(1) U ostvarivanju programa, HRT je dužan:

– promicati nacionalne interese, pridonositi poštivanju i promicanju temeljnih ljudskih prava i sloboda, domoljublju, toleranciji, razumijevanju i poštivanju različitosti, demokratskih vrednota i institucija, civilnog društva, te unapređenju kulture javnog dijaloga,

Članak 7.

(1) HRT je dužan:

– trajno, istinito, cjelovito, nepristrano i pravodobno informirati javnost o činjenicama, događajima i pojavama u zemlji i inozemstvu od javnog interesa

– poštivati i poticati pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućiti javnosti da bude upoznata s tim idejama; HRT ne smije u svojim programima zastupati stajališta ili interese pojedine političke stranke, kao ni bilo koja druga pojedinačna politička, religijska, svjetonazorska i druga stajališta ili interese,

– nepristrano obrađivati politička, gospodarska, socijalna, religijska, zdravstvena, kulturna, obrazovna, znanstvena, ekološka i druga pitanja, omogućujući ravnopravno sučeljavanje stajališta različitih izvora

U Zakonu o elektroničkim medijima koji je Hrvatski sabor donio na sjednici 11. prosinca 2009., a proglasio predsjednik RH Stjepan Mesić 17. prosinca 2009., stoji:

II. OPĆA NAČELA

Članak 3.

(1) Jamči se sloboda izražavanja i puna programska sloboda elektroničkih medija.

(2) Nijedna odredba ovoga Zakona ne može se tumačiti na način da daje pravo na cenzuru ili ograničenje prava slobode govora i izražavanje misli.

U Ugovoru između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije od 1. siječnja 2013., a za razdoblje 2013. – 2017., stoji:
Uvodne odredbe

Članak 9.

Vrijednosti koje HRT zastupa i promiče

Univerzalnost

– zaštita i unapređenje općih javnih vrijednosti

Neovisnost

– neovisnost o političkim i komercijalnim utjecajima - aktivno promicanje slobode izražavanja

– pravo na informiranost – odgovornost prema javnosti

Raznolikost

– sveobuhvatnost i uvažavanje različitosti (kulturne, etičke, regionalne, religijske i svake druge)

– pluralnost pogleda – tolerancija

Odgovornost prema javnosti

– otvorenost – transparentnost – predanost misiji

Članak 8.

Misijski ciljevi HRT-a:

1. stvarati vrijednosti za društvo i pojedinca

2. čuvati, njegovati i promicati nacionalni identitet i kulturu

3. promicati civilno društvo i temelje demokracije

Zaključak:
Svi navedeni članci i isječci mjerodavnih zakonskih akata u RH koji se tiču novinarske profesije i dužnosti javnog RTV servisa, a vezano uz emisiju "Slika Hrvatske – Pedofilija kao temelj spolnog odgoja?", emitiran 29. prosinca 2012., nedvosmisleno dokazuju:
– da je urednica Karolina Vidović Krišto u cijelosti poštivala zakone i novinarsku profesiju
– da je urednica Karolina Vidović Krišto jedina urednica/novinarka HRT-a koja je o temi tzv. rodno-spolnog odgoja profesionalno i u skladu s novinarskom profesijom informirala javnost, a što je dužnost, zakonska, profesionalna i etička obveza svih novinara i urednika HRT-a.
Ignorirajući, štoviše, kršeći sve mjerodavne zakonske i Ustavne propise, HRT, na čelu s Glavnim ravnateljem Goranom Radmanom, svojim je postupkom:
– pokušao uništiti ne samo profesionalnu karijeru, nego i privatni život svoje novinarke/urednice Karoline Vidović Krišto koja je, u ovom slučaju, jedina djelovala po svim zakonskim, Ustavnim, profesionalnim i etičkim načelima
– izdigao se iznad zakona i Ustava te ozbiljno narušio demokratski poredak Republike Hrvatske
– izravno pokušao manipulirati hrvatsku javnost onemogućujući joj pravo na informaciju i javnu raspravu.
Republika Hrvatska je demokratska zemlja, država u kojoj su sloboda govora i medija te zabrana cenzure zajamčeni Ustavom. Iznad svih demokratskih institucija u državi upravo je javna radiotelevizija, HRT, prva pozvana braniti zajamčene slobode i sprječavati cenzuru.

Slučaj Slike Hrvatske i progon Karoline Vidović Krišto ne samo da je kap koja je prelila čašu, nego je i dosad najgori progon novinara te jedan od najistaknutijih oblika cenzure.
Predugo hrvatska javnost trpi elementarno kršenje svih demokratskih uzusa te zabranu pluralizma. Mjesecima, godinama nižu se postupci najgrubljeg kršenja novinarskih kodeksa i demokratskih načela, kako na Hrvatskome radiju, tako i na Hrvatskoj televiziji. Samo onaj glavni ravnatelj, ravnatelj, glavni urednik, član programskog vijeća, rukovoditelj, itd. na HRT-u koji časno služi građanima, koji omogućuje da HRT kao javni servis informira građane, poštuje i promiče temeljna ljudska prava i slobode, štiti nacionalne interese, poštuje različitosti te potiče pluralizam političkih, religijskih, svjetonazorskih i drugih ideja te omogućuje javnosti da bude upoznata s tim idejama, opravdava svoje postojanje na takvom položaju. U protivnome šteti ugledu javnog medija HRT-a, narušava demokratski poredak hrvatskog društva te Ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, izravno manipulira hrvatskom javnošću i treba odstupiti s rukovodećeg mjesta kao i iz javnog života.

Tražimo:

– neopozivu ostavku Glavnog ravnatelja Gorana Radmana

– neopozivu ostavku svih rukovoditelja i urednika na HRT-u

– neopozivu ostavku predsjednika Hrvatskog novinarskog društva Zdenka Duke te svih predstavnika tog društva kako na HRT-u, tako i u ostalim medijima.

Tražimo: pozivajući se na Ustav Republike Hrvatske, Zakon o Hrvatskoj radioteleviziji, Zakon o elektroničkim medijima, Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske radiotelevizije, argumentirano objašnjenje u pisanome obliku zašto su ukinuti programi.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

HRVATSKI BESKIČMENJACI

Ivicu Marijačića (Hrvatski tjednik, 26. prosinca 2013., Portal HKV-a, 27. prosinca 2013.) je slučaj Josipa Šimunića natjerao da progovori o hrvatskim beskičmenjacima:

Joe Šimunić otputovao je kući u Australiju, više ogorčen hrvatskim kukavičlukom nego Fifinom zabranom da igra na deset utakmica hrvatske nogometne reprezentacije zbog povika "Za dom, spremni" za koji su Željko Jovanović i Zoran Stevanović rekli da je ustaški.

Izbornik Niko Kovač tražio je od Šimunića da se ispriča. Šimunić nije htio. Odgovorio je otprilike da bi on dao krv za Hrvatsku, a mislio je, i za Niku Kovača. Ali Niko Kovač i mnogi drugi beskičmenjaci, koji su licemjerno tvrdili da je Joe dobar čovjek koji se malo zaletio, a ne da uopće ni za što nije kriv, krv bi eventualno dali jedino za svoje egoizme.

Za razliku od njih, Šimunić je tip hrvatskoga čovjeka koji trpi, ali koji nadživljuje sve nehrvatske i neljudske sustave koje stvaraju takvi beskičmenjaci u Hrvatskoj. U tomu je tragedija svih tih likova, od Josipovića i Milanovića do Nike Kovača i Davora Šukera.

Doista je nevjerojatno kako se neki hrvatski sportaši, koji su bili ponos svom narodu, mogu pokazati takovim beskičmenjacima. Ne zaboravimo da su iz HNS-a odlučili udovoljiti zahtjevu Fifinog delegata i uklonili veliku hrvatsku zastavu na kojoj je pisalo VUKOVAR. Već to je dovoljno da ih definira kao hrvatske beskičmenjake, a kada se zna da se radi o hrvatskoj svetinji to ih definira i kao hrvatsku sramotu. Pogotovu stoga što je u Beogradu, kada je gostovala hrvatska

nogometna (fudbalska?) reprezentacija sve vrijeme bila ogromna srpska zastava na kojoj je pisalo BYKOBAP.
Pri tome ih ne opravdava činjenica što to nije izazvalo nikakvo reagiranje od strane nazočnih hrvatskih političara koji ni tada ni poslije ni jednom jedinom riječi nisu pokazali da im smeta takav Fifin zahtjev. Dapače, hajku na Šimunića poveo je ministar Jovanović, onaj isti ministar kojemu nije smetala spomenuta srpska zastava u Beogradu koja simbolizira velikosrpske pretenzije na Vukovar (a tamo se događalo još štošta drugoga, sjetimo se samo kako je spaljena hrvatska zastava). Zapravo, Jovanovića i njegove sunarodnjake čovjek može i razumjeti, jer ipak je Hrvatska vojska u Oluji od Srba, da parafraziramo Slobodana Miloševića, napravila zečeve. Njima je doista svaki melem na ranu dobrodošao. Mnogo gore trebamo misliti o ostalim članovima vlasti koji znaju da su hrvatski sudovi konstatirali da je ZA DOM SPREMNI stari hrvatski pozdrav, a ne nekakav ustaški pozdrav. Svojim nereagiranjem na kaznu Šimuniću, samo su pokazali da ne poštuju ni hrvatske zakone, ni one koji ih provode, tj. da doista samo provode velikosrpski Memorandum SANU 2. A Šimuniću nisu naštetili, jer su od njega napravili simbol hrvatstva. Njih će narod prezreti, a o Šimuniću već pjesme pjevaju.
Zapravo, ne smije nam samo biti problem u Jovanoviću i ostalim u vlastima, pa ni u Fifi, kojoj ništa ne znači što su imali stručno mišljenje o pozdravu ZA DOM SPREMNI hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića.

Problem su naši beskičmenjaci (tu po meni ne spada ni Josipović ni Milanović). Zato sam im napisao jedno pismo. Poslao sam ga dvojici kolega iz Akademije s upitom što misle o nečem takovom. Kolega Popović ga je odmah i supotpisao:

Otvoreno pismo HOO-u, HNS-u,
i drugim športskim savezima u RH

Poštovani,

pozivamo vas da zatražite osudu svih športaša iz Republike Srbije i Republike Srpske koji svoje pobjede proslavljaju s uzdignuta tri prsta (npr. Novak Đoković i mnogi drugi).

Naime, pripadnici velikosrpske soldateske i tzv. JNA su tijekom ratova 1990-tih u Hrvatskoj, BiH i na Kosovu s tri uzdignuta prsta proslavljali masovna zvjerstva, ubojstva, silovanja, terorizam i razbojstva što se po međunarodnom pravu smatra elementima genocida, kulturocida i urbocida.

Napominjemo kako su prije Drugoga svjetskog rata Srbi polagali prisegu s tri podignuta prsta, ali spojena. Međutim, tri raširena prsta kakva danas podiže i Đoković i mnogi drugi pojavio se tek 1988., u vrijeme kada je već počela vladavina Slobodana Miloševića.

Mi smo svi živi svjedoci takvoga proslavljanja, nespojivoga s civilizacijskim normama.

Podsjetit ćemo vas samo što su na taj način sve oni proslavljali u agresiji i terorizmu u RH:

Prije svega genocid!

Agresor je u kratkom roku zauzeo trećinu Hrvatske protjeravši iz svojih domova 384 000 stanovnika hrvatske i drugih nesrpskih nacionalnosti te da je krajem 1991. u Hrvatskoj bilo više od 550 000 prognanih i izbjeglica, a krajem 1992. broj izbjeglica i prognanih prešao je 660000!

U agresiji na Hrvatsku ubijeno je 7263 civila i 6891 vojnika! Od ukupnog broja ubijenih civila gotovo je polovica starijih od 60 godina! Agresor je ubio 3182 žene, ranio 3560 žena, s tim da su stradale žene bile civilne osobe! Masovno ubijanje žena i staraca od 60 i više godina gotovo je školski primjer genocidnog karaktera srpske agresije na Hrvatsku. Agresor je, osim toga, ubio 345 djece s tim što je 108 djece ostalo trajnim invalidima! Bez jednog roditelja je ostalo 4285 djece, a bez oba njih 54. Među zatočenicima srpskih logora bilo je čak i 219 djece, a kao nestale se još uvijek vodi 15 djece. U ratu je ranjeno 1184 djece, odnosno čak 12 % svih ranjenih bila su djeca! Srpsko crnogorski agresor sustavno je uništavao više od 500 hrvatskih gradova i sela, a samo tijekom 1991. i 1992. izvedeno je više od 30 000 topničkih i zračnih napada po najgušće naseljenim hrvatskim područjima. To je doista bilo prekomjerno granatiranje cijeloga niza hrvatskih gradova.

Srbi su u ratu zvjerski masakrirali 840 hrvatskih vojnika te još 1096 civila. Za ilustraciju ratnih zvjerstava srpske strane ilustrativan je primjer Saborskog. Tamo je vojska ušla sa 40 tenkova i s oko 800 vojnika i ubila tog dana 28 civila pred svjedocima. Od toga je 14 ustrijeljeno, sedam živo zapaljeno, četiri zaklano nožem, dvoje obješeno i jedan poginuo od granate. Od tog broja je bilo 11 žena!

Dodajmo i:

- granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba
- hirošimsko barbarsko granatiranje grada Vukovara i Vukovarske bolnice
- masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari i u okolici Vukovara;
- barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine
- granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale Sv. Jakova, spomenika svjetske baštine
- granatiranje gradova Zadar, Slavonski Brod, Osijek, Gospić...;
- pucanje po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave strojnicama i topovima iz vojarne 'Maršal Tito'
- spaljivanje hrvatskoga sela Ćelije, koje je zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom
- pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu

- organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, njihovo ubijanje, psihološko maltretiranje i silovanje
- progon stotina tisuća Hrvata
- pokolj osamdeset četiri civila i branitelja u Škabrnji
- miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva
- rušenje mostova u RH, paljenje i rušenje desetaka tisuća hrvatskih kuća
- rušenje više od tisuću hrvatskih katoličkih crkava
- postavljanje brojnih minskih polja
- pljačku stoke i žita, drvne građe, tehnike i svega vrijednoga i odvoz u Srbiju
- pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine
- uništavanje hrvatskih nacionalnih parkova i parkova prirode...

Vlasti RH nisu za ta zvjerstva zatražili ratnu odštetu, nisu podnijele tužbu protiv niza kolovođa velikosrpske soldateske i tzv. JNA, a razmišljaju o povlačenju tužbe RH protiv Srbije za genocid podnesene Međunarodnom sudu pravde, koji se proglasio nadležnim za tu tužbu.

Sjetimo se još genocida u Srebrenici i planiranog još većeg genocida u Bihaću, kada je u okruženju bilo 160 000 do 180 000 ljudi koje je spasila Hrvatska vojska!

Drugi kolega iz Akademije mi je odgovorio:
Hvala Ti na poruci. Pročitao sam pismo. Ako si pitao bih li i ja potpisao, nadam se da nećeš zamjeriti, ali ja ovaj puta ne bih bio potpisnik.

Ja ne pratim srpske športaše, i skoro da mi uopće nije važno kako se oni ponašaju. Puno me više muče naše sramotne vlasti i oni oko njih, i na akcije vezane uz to možeš naravno i ubuduće na mene računati.

Zapravo me podsjetio na moj dolazak u Zagreb krajem 1987. Kada sam govorio o fašizmu u Srbiji i o ratu koji nas čeka – svi su me blijedo gledali, Vjerojatno su me smještali u Vrapče. Brat mi je objasnio:

Ovdje Ti nikoga ne zanima niti zna što se događa u Srbiji. Ja znam samo zbog toga što si Ti živio tamo pa sam pratio situaciju tamo.

I zapravo nisam im mogao ništa zamjeriti, jer sam slično reagiranje doživio u Beogradu od nekih tamošnjih Hrvata. Poslije godinu dana zovnu me oni i kažu:
Josipe, sjećaš li se kada si nam prošle godine rekao: Pa zar vi ne vidite što se ovdje sprema? I da znaš – gore je o toga!

Zapravo, gornje je pismo ponajmanje o srpskim športašima. Ono govori o hrvatskim beskičmenjacima. Nitko ne očekuju da bi oni i poslali bilo kome ovakav zahtjev. Ono ih samo treba podsjetiti da svojim beskičmenjaštvom vrijeđaju uspomenu na ono najvrjednije što imamo.
Pozivam čitatelje da supotpišu gornje pismo i pošalju ga bilo onima na koje je naslovljeno, bilo vlastima (i/ili stranim velepo-slanstvima). Pokažimo im da svojim postupcima, kako bi rekli Vukovarci (i mi s njima), vrijeđaju uspomenu na bolje od nas!

Dnevno.hr, 7. 1. 2014.
7Dnevno, 10. 01. 2014.

HRVATSKI PONOS (KORDIĆ I PRALJAK) I HRVATSKA SRAMOTA (JOSIPOVIĆ I MESIĆ) II.

Srbijanske pravosudne vlasti ponovno su dostavile hrvatskom pravosuđu optužnice protiv Vladimira Šeksa, Ivana Vekića i Tomislava Merčepa zbog navodnog ratnog zločina, ali je Ministarstvo pravosuđa odbilo postupiti po njima te ih je vratilo u Srbiju.
Ministar pravosuđa Orsat Miljenić obrazložio je za Medija servis razloge odbijanja optužnica za Vladimira Šeksa, Tomislava Merčepa i Ivana Vekića, koje je srbijansko pravosuđe poslalo na adresu resornog ministarstva. Ministar pravosuđa Orsat Miljenić je to i obrazložio:
To su dokumenti bivše neprijateljske JNA i neprihvatljivo bi bilo postupati po njima, drugo u njima se navodi da se radi o genocidu kojeg nije bilo u Hrvatskoj, a da je Haški sud bi ga istraživao, također dokumenti se temelje na iznuđenima iskazima ljudi koji su odvođeni u srbijanske logore, prema tome radi se o dokumentima koji su potpuno suprotni našem javnom poretku i prema kojima ne dolazi u obzir postupanje od strane naše vlasti.

Zapravo, još jedna potvrda ispravnosti našeg djelovanja. Znamo da je obrazloženje suca Merona povodom oslobađajućih presuda našim generalima Gotovini i Markaču dobrim dijelom potvrdilo ono što smo pisali u Pismu VS-u UN-a povodom rasističkih prvostupanjskih presuda, osim u dijelu što nije ukazano na svu veličinu spašavanja Bihaća od srpskog genocida. Tom pismu je i posvećena moja knjiga "Rasizam svjetskih moćnika". Ali u njoj je dan i sljedeći

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora,
poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na njezin pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet

svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrstan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državno-pravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji i Hrvatskoj i t.d.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam, jednostavno, na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija "sama" donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se "argumentima" temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio "sam" Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosudnim vlastima na pilatovski način proslijedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua ...., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!

Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na "visokoj razini" koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi puzajuće "pravne jugosfere".

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

Pismo je tada u dva dana potpisalo tisuću naših ljudi. Spomenut ću samo nekoliko imena: biskupi Bogović i Pozaić, akademici Aralica, Ašperger, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Pečarić, Popović, Trinajstić, prvi predsjednik Hrvatskog državnog sabora dr. sc. Žarko Domljan itd. Pisano je u vrijeme kada se malo tko nadao da će Sud u Haagu napokon donijeti neku presudu koja je bliska zdravoj pameti. Ali to se ipak dogodilo. Naravno, hrvatske vlasti, kao poslušnici svjetskih moćnika, nisu reagirale na naše pismo. Sve do danas. Zato je zgodno danas u izjavi ministra prepoznati neke tvrdnje iz našeg pisma. Međutim u samom Prosvjedu imaju još puno toga što bi mogli iskoristiti – ako hoće.
S druge strane zanimljiva je sama činjenica da je Ministarstvo uopće reagiralo na taj način, bez obzira što im presude u Haagu itekako to omogućuju. Dojam je da u današnjim vlastima imamo dvije velike grupe koji se razlikuju u prioritetima. Jednima je najvažnije pomaganje velikosrpskoj politici, a drugima je na prvom mjestu pokušaj uvođenja rigidnih komunističkih normi. Već sam pisao kako

predsjednik države stalno ponavlja o potrebi daljnjih procesuiranja hrvatskih "ratnih zločina", koristeći čuvenu neistinu o tome kako je bilo nekih u Hrvatskoj koji su tvrdili da se u obrani ne može načiniti zločin. Na taj način je uspijevao prikriti od hrvatske javnosti činjenicu da se po međunarodnom pravu ne može optužiti vlast za bilo kakve zločine načinjene u oslobađanju okupiranih područja. Drugim riječima, međunarodno pravo itekako razlikuje ratni zločin koji vrše agresori, i zločin u ratu koji pojedinci mogu učiniti u obrani.
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman daje ove podatke (Portal HKV-a, 27. prosinca 2012.) o procesima u Hrvatskoj za zločine počinjene tijekom Domovinskog rata i u Oluji**:**
Za kaznena djela ubojstva, pljačke i paleži procesuirano je 3728 osoba (od tog broja postupak se vodio protiv 395 pripadnika oružanih snaga), a osuđeno je 2380 osoba. Za počinjene ratne zločine u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba (od toga u odsutnosti 366). Općim pak oprostom od sudjelovanja u oružanoj pobuni protiv Republike Hrvatske obuhvaćena je 21.641 osoba. To znači da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog zločina počinjenih u obrani nego u agresiji.

Kako je poznato da je odnos u učinjenim zločinima upravo suprotan, za očekivati je da se hrvatska vlast bori za svoj narod i da inzistira da taj odnos bude razmjeran tome. Dakle, s odnosom 12 prema 1, treba očekivati da će u Hrvatskoj biti osuđeno 2380 × 12 = 28.560 agresora, tj. još nekih 28.000 da bi se uopće nastavilo sa suđenjima braniteljima. Pri tome stalno treba imati u vidu da za svakog novoosuđenog branitelja treba osuditi dvanaest agresora!
Svaka vlast koja ne poštuje te odnose – nije hrvatska vlast! A vidimo da se događa upravo takva potpora velikosrpskoj politici. U pomaganju toj politici koriste se i neistine. Pa zar Dobrica Ćosić nije i rekao da je laž najviše pomogla Srbima u povijesti.

Dapače, on je to i opjevao u romanu "Deobe":

Mi Srbi lažemo da bi smo obmanuli sebe,
da utješimo drugog;
lažemo iz samilosti,
da nas nije strah,
da ohrabrimo,
da sakrijemo svoju i tuđu bijedu,
lažemo zbog poštenja.
Lažemo zbog slobode.
Laž je vid našeg patriotizma
i potvrda naše urođene inteligencije.
Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.

Moramo odati priznanje uspjehu velikosrpske politike. Iako su za vrijeme Oluje Srbi bježali kao zečevi, kako je to jako dobro opisao sam Slobodan Milošević, u Hrvatskoj imamo ljude koji im i dalje pomažu u ostvarenju njihove politike, a čak dva predsjednika RH pri tome koriste laž – ono što je Srbima najviše pomoglo u povijesti.

Naravno, nisu usamljeni u tome. Kada smo već govorili o ponašanju ministra pravosuđa, dobro je posebno istaknuti ponašanje jednoga drugog ministra. Tako Tihomir Dujmović 28. prosinca 2012.

(*http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/ 74537-zeljko-jovanovic-u-stlu-jakova-blazevica.html*) piše:

...čovjeku mozak stane kada ima ispred sebe vukovarskog branitelja, čovjeka koji je prošao užase srbijanskih logora, koji je osjetio četništvo na vlastitoj koži, a koji danas mirno, upravo spokojno, bez ikakvih moralnih dilema razglaba o pravdi i istini sa četničkim ministrom okupatorske Martićeve vlasti. To je srce današnjeg hrvatskog paradoksa! Ne to da Fred Matić objavljuje registar branitelja! To je problematična stvar otvorena za polemiku. Ali, to da on nema nikakvih ograda u tome da gotovo nježno 'guguče' sa zlotvorom koji je na svoj način bio dio Martićevog zločinačkog pothvata, sa zločincem koji je na svoj način kriv i za Fredovu robiju, sa zlotvorom koji je najprije pet godina bio službeni Goebbels Martićeve na zločinu nastale tvorevine, a onda deset godina špic-igrač većine haških izmišljotina koje su hrvatskoj državi radile o glavi baš kao nekad Martićeve granate, da baš nikakvih moralnih problema nema sa čavrljanjem s tim tipom, tu mozak staje. Na izjavu Save Štrpca da će 'ovaj registar pomoći da se povežu zločini i događaji sa određenim jedinicama i pripadnicima tih jedinica' dakle na potvrdu da Matićev registar aktivno pomaže djelatnost ministra zločinačke vlasti, Freda Matića nije oblio hladan znoj. Obratno! On ističe da je tu poruku shvatio dobronamjerno, poentirajući neviđenom tezom: – Ne mislim da njega zanimaju hrvatski branitelji,već zločinci!

Dakle, Savu Štrpca, Martićevog ministra, čovjeka koji je stotine dokumenata izmislio, zbog kojih su hrvatski generali godine proveli na robiji, Savu Štrpca, KOS-ovca koji nam godinama poručuje da svojim aktivnostima preko Veritasa otvoreno ratuje s Hrvatskom, njemu nije interes izmišljati optužnice, on nije negativac, u njegove dobre namjere javno vjeruje hrvatski ministar branitelja! Tu se otkriva još jedan sloj naše ljevičarske patologije. Ustaše, NDH, Nijemci i Hitler, to je, brate, fašizam, to su vam klasični okupatori, ali srpska agresija, rat 90-ih, za njih nije neupitni, jednoznačni fašizam. U toj agresiji uporno se traže sve moguće slojevitosti, ljudske zavedenosti, kopa se po primjerima i grozničavo se traže primjeri ljudske solidarnosti, mi zapravo sami tražimo alibi za već darovanu im aboliciju! I kad svega toga nema onda se pogledom u budućnost konstatira: oni će prije ili kasnije morati doživjeti katarzu! Da bi 20 godina iza rata od Tomislava Nikolića do Srđe Popovića Srbija bila na nogama kad Haag oslobađa Gotovinu! Toliko o katarzi! No, ako se Savi Štrbcu ubuduće vjeruje, onda mu je Matić i ranije vjerovao!

Dakle, Štrbac nije četnik koji svoj posao nastavlja i u miru, njega dakle nije zanimalo kako zabraniti Oluju i vratiti povijesni kotač, njega nije zanimalo kako napakostiti hrvatskim generalima i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima. Ne, ni govora! Njega su po Matiću zanimali samo zločinci! Ta patološka dobronamjernost čak i protiv neupitnog lidera četničke agresije i dokazanog obavještajca protivničke strane, to je nažalost definicija postjugoslavenske svijesti kod dobrog dijela hrvatske ljevice.

Zbog ovakvih stavova nacija se trese od straha kad god ljevica dođe na vlast, jer oni jednostavno ne razumiju niti jednu ozbiljnu relaciju nacionalne svijesti, nacionalne odgovornosti, nacionalne sigurnosti. Čak i nakon što mjesecima završe u srbijanskim logorima! To je taj hrvatski paradoks, to je to hrvatsko prokletstvo sa kojim se mučimo stoljećima, to je ta bezgranična hrvatska politička glupost, to je naša patološka naivnost koje smo se nagledali od '45. do '90., naivnost koja se zakonomjerno pretapa u notornu glupost. Jakovčić nikad i nigdje ne vidi rukopis talijanske iredente, Matić drži da Savu Štrpca zanima samo istina, Milanović ne vidi ništa problematično u tome da mostom ne spajamo dva kraja hrvatske zemlje, nego da se povezujemo preko druge države! Nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti! Što nosi te ljude: istinska glupost ili duboka pokvarenost? Nadam se glupost...

Ne iznenađuje što je na takvo ponašanje reagirao i Hrvatski svjetski kongres:

JAVNI PROSVJED VLADI RH – PODRŠKA HRVATSKIM RODITELJIMA

(…)

Dižemo glas i protiv uljepšavanja četništva koje sad šminka hrvatski ministar branitelja Matić uzimajući za relevantnog partnera za razgovor četničkog prvaka Savu Štrbca!

Ministar Matić dobro zna da je Štrbac najprije pet godina bio jedan od stupova Martićeve zločinačke krajine, a onda godinama plaćenik haških izmišljotina. To je isti onaj Štrbac, koji gotovo dvadeset godina preko UN-tribunala u Haagu i "Veritasa" ratuje s Hrvatskom, koji obavještajnim kanalima i krivotvorinama stalno nastoji ocrniti Hrvatsku, proglasiti zločincima hrvatske branitelje i poslati ih na robiju s izmišljenim dokazima.

Uistinu, sve ovakve protuprirodne i nerazumne postavke u školstvu ili javnosti daju za pravo kardinalu Bozaniću na upozorenje o putu u propast hrvatskog društva i naroda kao i onom vodećem hrvatskom kolumnisti kad kaže da "nema nacionalne države koju takva pamet nije u stanju upropastiti!"

Vjerujući da nas ipak sve, bez obzira na različite svjetonazore, povezuje briga za opće i hrvatsko dobro, želimo Vam svima svakog blagoslova punu 2013.!!

Prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić,

glasnogovornik HSK-a

Švicarska – Olten, Nova Godina 2013.

Za razliku od našeg sjajnog kolumiste Tihomira Dujmovića, ne pada mi ni na kraj pameti da se radi o gluposti današnjih vlasti. Strategija izjednačavanje agresora i žrtve je strategija vlasti od samih početaka Domovinskog rata. Presude generalima Gotovini i Markaču samo ih je na trenutak omela. Vrlo brzo su počeli s pričom kako te presude samo pokazuju da oni osobni nisu krivi i da zločine treba kazniti. A zapravo sve to treba samo pomoći da se velikosrpska politika preko Haaga realizira na pitanju optužnica Hrvatima iz BiH.
Okosnica tih optužnica leži u udruženome zločinačkom pothvatu kojemu su, kako navodi haaško tužiteljstvo, ideolozi bili u Zagrebu pokojnici predsjednik Franjo Tuđman, ministar obrane Gojko Šušak i načelnik Glavnog stožera Hrvatske vojske Janko Bobetko, a cilj je bio pripojiti dijelove Bosne i Hercegovine te provesti etničko čišćenje Bošnjaka i Srba. Dakle, ono isto što nije uspjelo u slučaju presuda Gotovini i Markaču, mogu ostvariti preko ovih presuda.
Naivni su oni koji misle da je bolje biti "dobar" i ne napadati sud, jer će tako možda oni biti blagonakloni prema hrvatskim uznicima. Vidjeli smo na samom suđenju kako se je superiorno ponašao general Slobodan Praljak. Tako se trebamo ponašati i mi. Istina je u našim rukama, a ona je moćno oružje!
Jasno je da od hrvatskih vlasti teško možemo očekivati da će nešto učiniti za njih. To im je samo nova prilika da ostvare ono za što se zalažu sve ovo vrijeme. Zato vas ponovno pozivam da osobno šaljete, na što više adresa, naše Pismo VS UN-a o Hrvatima BiH u kome je dan veličanstveni završni govor generala Praljka.

Vaš,
akademik Josip Pečarić

Zagreb, 1. siječnja 2013.

"OVO JE BOSNA"

Zanimljivo je da su i na Odboru za vanjske poslove Europskog parlamenta, u kojoj je sudjelovala Visoka predstavnica EU-a za vanjske poslove i sigurnosnu politiku Catherine Ashton, shvatili što je bitno kod prosvjeda u Mostaru (Hrsvijet, 12. 2. 2014.). Naime, gđa Ashton je naglasila da je pozorno pratila sva događanja u BiH, a posebice u Mostaru, koja su mogla prerasti u međunacionalni sukob.
Da je netko s muslimanske strane sukob doista želio pokazuje i oštro reagiranje na posjet predsjednika Vlade RH Zorana Milanovića, koji je imao za cilj spriječiti taj sukob.
Najzanimljivije je što je najoštrija u tom napadu bila redateljica Jasmila Žbanić, koja iz Hrvatske izvlači velike novce:
Kad god je Hrvatska u Bosni smirivala situaciju, a za svoje saveznike imala nacionaliste i mafiju, građani su patili, a zemlja bila rasturena! MILANOVIĆU, MARŠ KUĆI!!!

Spominje se sitnica od 3,8 milijuna kuna, ali i to da redateljica baš i ne voli Hrvate. Proslavljeni hrvatski redatelj Jakov Sedlar kaže (*'Jasmila je primitivna Balkanka! Mi financiramo filmove o mudžahedinima umjesto da promoviramo svoju kulturu'*, Dnevno.hr, 12. 2. 2014.):
"Svatko je odgovoran za svoje riječi, ali nije u redu da se tako govori o zemlji koja ti pomaže da radiš svoje filmove. Time pokazuje da je primitivna Balkanka, takva je to komunikacija."

Odmah mi pade na pamet kako to što ne voli Hrvate i jest prednost kada u Hrvatskoj tražiš novce. Doista je jednostavno:
Ne smiješ voljeti Hrvatsku, ali možeš hrvatske novce!

Mnogo manje bi trebalo uložiti da se npr. tiska knjiga pisama koja mi gđa Hilda M. Foley spominje u e-pismu od 10. 2. 2014.:
... malo je Hrvata koji reagiraju na laži i klevete protiv Hrvatske – a ima ih stalno. Ja sam pisala tih zadnjih 23 godine oko 5 000 pisama, ponajviše na engleskome, upućene američkim predsjednicima, senatorima i predstavnicima u Washingtonu, američkom Ministarstvu vanjskih poslova i Ministarstvu obrane, te UN-u, ICTY-u, vladama u Engleskoj, Francuskoj, Izraelu, Njemačkoj, nekoliko i hrvatskoj Vladi i Saboru, te mnogim novinama, New York Times, Chicago Tribune, Los Angeles Times i druge, oko 75 ih je tiskano barem koliko znam, jer imam kopije od tih nekoliko novina. Dapače, dva pisma su tiskana u London's Financial Times, čije kopije sam primila od tamošnjih prijatelja. Živim već 63 godine u Americi, udana za Amerikanca (irskog porijekla) pa bi čovjek mogao pitati zašto sam se toliko trudila? Jednostavno – kao rođena Zagrepčanka, ljubav za domovinu nikad nije uvenula. Kad bi samo domaći Hrvati shvatili kakvu divnu zemlju imaju, morali bi se dragom Bogu zahvaliti za nju i čuvati i ljubiti ju kroz dobro i zlo.

Nije "slučajno" da ju toliki narodi već stoljećima žele osvojiti.

Vjerovali ili ne: 5000 pisama! Ne dvojim da bi to današnjim vlastima bilo jako teško ponuditi gđi Foley tako nešto. Naravno, mogli bi naći niz drugih primjera sličnih ovom, ali u Hrvatskoj da se primjenjuje gornje pravilo, pa zašto ne bi novce za to dobio i netko tko službeno nije Hrvat?
Čak i zabavno izgleda kada bosanska redateljica predsjedniku Vlade države koja joj daje silne novce kaže to što je rekla. Da, zašto on ide spašavati Hrvate u Mostaru i BiH od novog sukoba? Prvo treba pokazati ljubav prema Hrvatima u RH! Zato neki i misle kako je takvo reagiranje uslijedilo samo zato što su uskoro izbori.
Kako je na portalu Dnevno.hr, 11. 2. 2014. objavljen komentar: *Jasmila, marš kući, i vrati pare*, a jako mnogo ljudi je iskazalo slaganje s autorom teksta, redateljica je izjavila kako ona samo govori istinu.
Naravno, ne spominje kako su prosvjednici u Mostaru vikali
OVO JE BOSNA!
To je naglasilo niz hrvatskih komentatora. Svakom Hrvatu jasna je paralela s velikosrpskom politikom Slobodana Miloševića, pa nisu izostale ni te usporedbe (devedesetih se vikalo u Hrvatskoj: OVO JE SRBIJA, zar ne?), kao i s činjenicom kako se to sve događa u vrijeme kada su u EU konačno počeli shvaćati najelementarniju činjenicu kako ravnopravnost tri naroda u BiH podrazumijeva da sva tri naroda moraju imati ista prava!
Pogledajmo što sam o sličnosti s Miloševićevom politikom govorio prije 21 godinu na hrvatskom radio programu u Melbourneu (siječanj 1993.):
Izetbegović je vjerovao u svjetske silnike, i u stvaranju od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda mu je to i odgovaralo, ili bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. 'Svi Srbi u jednoj državi. Zato oni nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi" Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova politika se svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićem u Jugoslaviji: 'Jedan građanin – jedan glas' (ovu parolu doslovno spominje danas u svom komentaru prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, portal narod.hr, op. J.P.). *(...) S obzirom da je broj Muslimana u postotcima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravnopravnosti triju naroda, kao i tamo o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno – nikom ništa, a za jednog ubijenog Muslimana imamo velike demonstracije kod Sarajeva. Dakle, Hrvatima je tada trebala POLITIKA 'VLASTITOG TERITORIJA', koja bi im garantirala da se povijest ne će ponoviti. U takvom slučaju oni imaju razloga 'boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku.*

Naravno, razumijem i naše ljude koji na ovakav način reagiraju na spoznaju kako netko tko od RH dobiva tako velike novce iskazuje na ovaj način svoju "ljubav" prema Hrvatima. Jeste li zaboravili sam početak srpske agresije na BiH? Hrvatska je primila oko 600.000 njihovih izbjeglica, a nisi mogao ući u neki tramvaj u Zagrebu da ne čuješ kako govore sve najružnije o zemlji koja ih je udomila i hranila?

Meni je uvijek na pameti slična "zahvalnost" jedinog mog doktora znanosti koji radi na sveučilištu u BiH. Vidio sam na nekom portalu kako se okomio na mišljenje jednog našeg sveučilišnog profesora, jer mu se kako je rekao – ne može vjerovati kada je podržavao politiku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Iskazao sam čuđenje kako se on, kao moj doktorand, nije odrekao doktorata i pozicije na sveučilištu kada dobro zna da i ja podržavam politiku akademika Tuđmana. Vjerovali ili ne, uopće se nije odrekao ni doktorata ni svoje pozicije na sveučilištu!?

Evo što je o pomoći RH susjednoj državi, o kojoj govori i redateljica, a i mnogi u BiH ovih dana, rekao general Slobodan Praljak u svom veličanstvenom završnom govoru u Haagu (cijeli govor je sastavni dio Pisma VS-u UN-a o Hrvatima BiH, koje je prije dvije godine poslano članicama VS-a UN-a, a potpisalo ga je preko 2000 Hrvata, npr. akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Pečarić, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a dr. sc. Zvonimir Janko, der Universitaet Heidelberg i dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz – Sorbona, biskup Pozaić, Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.) itd.):

Obuka policajaca iz BIH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BIH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BIH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BIH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BIH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BIH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BIH.

Regularni logistički centri A BIH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itd., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BIH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BIH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BIH) i onda kada je ta vojska (A BIH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

A što je s referendumom Hrvata za BIH, koji je preduvjet za postojanje te države.

Priznanje BIH od RH.

Imenovanje veleposlanika RH u BIH.

Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BIH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

Potpuno analogno našem generalu možemo reći kako je logika onih koji napadaju Milanovićev pokušaj sprječavanja sukoba u Mostaru zlo za BiH *logika koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa*.
Zapravo, ona je istinita samo za one koji su takav sukob željeli, ali to ne mogu priznati. Jer, doista, u situaciji kada u EU-u počinju uviđati kako u BiH doista moraju biti ravnopravna sva tri naroda, takav sukob pomaže da se zaustavi tako nešto.
A "zahvalnost" prema RH, koju vidimo i danas, ponajbolje je pokazati na primjeru spašavanja Bihaća od genocida. Znamo da se takav genocide spremao Bihaću neposredno poslije onog u Srebrenici. U srpskom okruženju bilo je 160 – 180 tisuća ljudi. Iz Bihaća (a slična pisma stižu i iz Sarajeva) tada pišu vlastima u RH:

PISMO NAČELNIKA BIHAĆA PREDSJEDNIKU RH
DR. F. TUĐMANU I PREDSJEDNIKU SABORA RH
N. MIHANOVIĆU, 21. 7. 1995.

Vaša ekselencijo, dugo pripremana i od strane Srbije otvoreno potpomognuta ofanziva na bihaćko područje, započeta je prije nekoliko dana. Glavni pravci napada usmjereni su iz privremeno okupiranih dijelova republike Hrvatske, a koncentracija četničkih snaga evidentirana je i na ostalim linijama u zoni odgovornosti Petog korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine, Glavnog Stožera Hrvatskog vijeća obrane Regije Bihać i Ministarstva unutrašnjih poslova Bihać.
Zbog siline artiljerijskih djelovanja stanovništvo iz pograničnih zona se iseljava i kreće prema gradu Bihaću.
Dramatičan položaj se iz sata u sat usložnjava jer je humanitarna situacija još od ranije katastrofalna. Već Vam je, vjerojatno, poznata činjenica da smo imali i prve slučajeve umiranja od gladi. Nada da će se stanje, koliko toliko, popraviti nakon skidanja žita sa zasijanih prigradskih prostora, sada je propala. Upravo ta područja agresor najviše drži pod vatrom, gađajući ih zapaljivim granatama.

Posebno je teško u bolnici, kojoj nedostaju lijekovi, sanitetski materijal, a zbog nedostatka hrane bolesnici primaju samo jedan obrok dnevno. Sudbina oko 180 tisuća stanovnika
Unsko-Sanskog Kantona je neizvjesna. Mi možemo samo obećati da ćemo se boriti bez obzira na cijenu i neodlučnost međunarodne zajednice Jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod, pošto nam je sudbina, koju nam je agresor namijenio, ista.
Stoga Vas molim da sa svoje strane učinite sve što je u Vašoj moći, da se spasi ovaj herojski grad i njegovo napaćeno stanovništvo.

S poštovanjem,
Adnan Alagić,
načelnik općine Bihać

Svima je poznato da je operacijom *Oluja* spriječen genocid u Bihaću. Tuđman je znao što nas čeka ako spasi Bihać, ali spasio ga je. Kao što kaže tadašnji američki vojni ataše u RH Ivan Šarac, član kuće slavnih američkih obavještajaca, general Gotovina, a time i RH, spasio je Bihać od genocida razmjera onih u II. svjetskom ratu. Slično govore i pišu general Brian Gallagher (Hrvatski vjesnik, 10. listopada 2012.) i niz drugih zapadnih vojnih stručnjaka. Znamo da je genocid u Bihaću bio odobren od nekih svjetskih moćnika (iz EU-a) jer se poslije njega trebalo Srbe proglasiti pobjednicima u ratu.
Zapravo, o tome sam pisao predsjedniku Vlade u nizu od 12 pisama prije konačne presude našim generalima u kojima sam mu sugerirao da zbog spašavanja tolikog broja ljudi u Bihaću generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.
Logičnije bi bilo da to učine oni koje je spasio, zar ne? A zašto nisu vjerojatno ponajbolje opisuje sljedeća priča iz moga jedanaestog pisma Milanoviću:

Zanimljivu priču mi je u Tomislavgradu ispričao jedan zastupnik BH parlamenta iz vremena kada je uhićen general Gotovina. U Parlamentu je sjedio pored jednog zastupnika iz Bihaća, koji mu je rekao:

– Meni je general Gotovina glavu spasio.

– Pa javi se za riječ i to kaži svima!

– Kada bih ja to rekao, onda bi mene moji za glavu skratili!

Naravno, sve je to razumljivo. Da, teško je biti čovjek! Lakše je govoriti "istinu" i dobivati hrvatske novce, zar ne?

Dnevno.hr, 18. veljače 2014.

Glas Brotnja, 18. veljače 2014.

PITANJE JE HOĆEMO LI DOČEKATI NJIHOVU SLOBODU ODMAH ILI ĆEMO MORATI NASTAVITI I NAŠU BORBU ZA PRAVDU

Izlaganje na tribini u Splitu posvećenoj porvostupanjskoj presudi šestorici Hrvata iz BiH, 27. svibnja 2013.

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i da se zahvalim Hrvatskoj udruzi Benedikt što je u sklopu Tribine pred presudu šestorici Hrvata iz BiH organizirala predstavljanje mojih knjiga. Posebno sam zahvalan svojim dragim prijateljima Josipu Joviću i Jošku Čelanu što su sudjelovali u ovoj tribini i predstavili moje knjige.
Josip je spomenuo moju knjigu *Trijumf tuđmanizma*, a zapravo je taj naslov nastao poslije razgovora s njim. To me asociralo na činjenicu da je na tuđmanizmu zasniva i velika koalicija koja je za ove izbore stvorena upravo u Splitu pa posebno pozdravljam ovdje nazočne budućeg gradonačelnika Splita g. Vjekoslava Ivaniševića i buduće dogradonačelnike moje drage prijatelje prof. dr. sc. Matka Marušića i prof. dr. sc. Borku Jadrijević, budućeg župana Zlatka Ževrnju.
U knjizi *Hajka na Thompsona* ima je jedan tekst u kojem ja kao polemiziram s Joškom o mentalitetu južnih i sjevernih Hrvata. A vidim da je tu i g. Luka Podrug koji je svojevremeno na HTV-u prenio jednu moju "priču" o tome:
Kaže Štef Stipi:
– Znaš li Ti, Stipe, što je Zagreb za Split?
– Ne znam!
– Europa!
– Jest, imaš pravo. A znaš li Ti, Štef, što je Split za Zagreb?
– Ne znam!
– HRVATSKA!
– Jest, imaš pravo.

Jučer sam dobio sljedeći e-mail:
Uvaženi akademiče Pečariću,

Osobno sam zahvalan Vama, kao i drugim suorganizatorima tribine koja će se održati 27. 05. o.g. u Splitu a povodom iščekivanja izricanja prvostupanjske presude šestorici BiH Hrvata pred sudom u Haagu. Ja sam u tim teškim i turbulentnim vremenima borbe za opstojnost Hrvata u BiH u periodu kolovoz 1992 do rujna 1993 godine bio na dužnosti pomoćnika dvojice načelnika glavnog stožera HVO-a, tj. u određenim periodima bio sam pomoćnik i generalu Petkoviću i generalu Praljku i s ponosom se sjećam te dvojice časnika i njihovog doprinosa u borbi za opstanak hrvatskog naroda u BiH. Također sam u različitim periodima ratnih devedesetih godina surađivao i sa četvoricom ostalih optuženih Hrvata iz

BiH. Prije tri godine na Haaškom sudu sam bio posljednji svjedok obrane generala Petkovića, kao i jedan od svjedoka obrane generala Praljka.

Gospodine akademiče, ja bih mogao ispisati stotine kartica teksta o tim teškim ratnim godinama ponosa i slave, u kojima nama nije bila velika nijedna žrtva za ostvarenje svetoga cilja, stvaranja i oslobađanja jedine nam domovine, i mi smo taj cilj i ostvarili, bez obzira na sve poteškoće i djelovanja onih kojima je glavni grad bio (i ostao) Beograd, a ne Zagreb. Bili smo i ostali spremni na svaku žrtvu, pa i ove sudske križne putove koji zadesiše naše mnoge suborce. S vjerom u Boga i konačnu pravednu, oslobađajuću presudu i ovoj našoj šestorci, još jednom Vam kao general HVO-a zahvaljujem na vašem ogromnom osobnom doprinosu i nesebičnom zalaganju za očuvanje digniteta i vrijednosti Domovinskog rata, kao i na aktivnostima vezanim za obranu optuženih Hrvata.

U ponedjeljak ću sa zadovoljstvom nazočiti najavljenoj tribini u Splitu, kao i na predstavljanju Vaših knjiga.

S osobitim poštovanjem,

Ivica Primorac, general bojnik u mirovini

Naravno, svi mi nazočni zahvalni smo generalu Primorcu i svim hrvatskim braniteljima što su ostvarili ovo što je naš general napisao u ovome svom e-mailu. Podsjetimo se kako je predsjedavajući Žalbenog vijeća Haaškoga suda američki sudac Theodor Meron obrazlažući oslobađajuću presudu generalima Gotovini i Markaču nazvao suprotnu odluku nerazumnom. Drugim riječima, do te odluke Sud u Haagu se ponašao nerazumno. Ja sam u momentu uvođenja priče o tzv. Zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije to nazvao suludim. A baš i ne znam koliko je bitna razlika između "nerazumnog" i "suludog". Zapravo, pričom o našim Hrvatima iz BiH ta priča se samo nastavlja.
Jednom sam napisao da kada netko napadne vašu domovinu, a ovdje se radilo još šire – željelo se iskorijeniti cijeli narod, možete postupiti na tri načina:
1) Ili ćete uzetu pušku u ruke
2) ili ćete uzeti pero
3) ili niste čovjek.
Na žalost, na vlasti su nam od 2000. ovi treći. Još je i gore: mnogi rade izravno za korist agresora. Sud u Haagu im je svojim nerazumnim, tj. suludim odlukama puno pomogao u tome.
Trebalo je uništiti ponos narodu koji je razoružan pobijedio u pravednom osloboditeljskom ratu, a kao takav postao kost u grlu svjetskim moćnicima koji misle da su bogovi na Zemlji i kao bogovi oni odlučuju koji narod može biti slobodan a koji ne. Naravno, zato su domaćim slugama, a prva knjiga koju danas predstavljamo jest *Rasizam domaćih slugu*, na udaru svi oni koji ometaju ostvarenje takvih nakana: Branitelji, Crkva i mnogi pojedinci. Jasno je zašto je – onda – u sklopu ove tribine i knjiga *Hajka na Thompsona*. Nitko od nas koji smo

pisali i perom se borili za svoju domovinu nije pomogao više očuvanju ponosa ovog naroda od Thompsona i njegovih pjesama, zar ne?
Jednu svoju knjigu sam tako i naslovio *Za ponosnu Hrvatsku,* 2009. A posvetio sam je *Hrvatskim pravednicima koji i danas stradavaju, zbog presuda sramotnog suda u Haagu, da bi Hrvatska bila zemlja ponosnih i dostojanstvenih ljudi.* Neke sam i nabrojio. Tu su Kordić, Gotovina, Markač, a i svi Hrvati iz BiH kojima je posvećena ova tribina. Još 2001. posvetio sam Haaškim uznicima i knjigu *Sramotni sud u Haagu,* tiskanu još 2001., a general Praljak je pisac predgovora te knjige!
I druge sam svoje knjige posvećivao pojedinim našim ljudima koje je progonio Sud u Haagu: i Kordiću (Hercegovac iz Boke, 2003.) i Bobetku (Trijumf tuđmanizma, 2003.) i Gotovini (Nepoćudne knjige, 2003.) i Praljku (U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski, 2004.), ali, naravno, i onima koji su i Haagu i svjetskim moćnicima najveća kost u grlu, pa ih progone i ovim optužnicama: Ocu hrvatske države akademiku Franju Tuđmanu (Za hrvatsku Hrvatsku, 2001.) i ratnom ministru Gojku Šušku (Pronađena polovica duše, 2002.).
Na žalost, iako presude Gotovini i Markaču pokazuju da se štošta promijenilo u ponašanju Haaškog suda, ipak ne možemo biti spokojni. Zlokobna je spoznaja da je Dario Kordić već 15 godina (od dosuđenih mu 25) na teškoj robiji, iako je poznato da je osuđen na temelju jednoga jedinog lažnog dokaza nastalog u "radionici" odvjetnika Nobila i MUP-a, kako pokazuje Hrvatski tjednik od 9. svibnja 2013. u tekstu *Kako je 2000. godine krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima, a kako je na robiju osuđen nevini Kordić – 32 MILIJUNA DOLARA PLAĆENO ODVJETNIKU NOBILU ZA OBRANU GENERALA BLAŠKIĆA,* iz koga je razvidno da je ta činjenica odavno poznata.
Naravno, i interes muslimana u BiH je sličan. Pa oni su minirali most u Mostaru čije je rušenje bio osnova za demoniziranje generala Praljka i Tuđmanove Hrvatske. A upravo je general Praljak to dokazao. Činjenica da su današnje hrvatske vlasti tu kao i ostalih 17 knjiga našega generala proglasio šundom svjedoči da im je i danas u interesu osuda Hrvata iz BiH-a. Tako bi nadoknadili izgubljeno oslobađajućom presudom Gotovini i Markaču.
Zašto su generalove knjige šund sjajno pokazuje sljedeći primjer:
General Praljak je u svojoj knjizi *Zločini počinjeni nad Hrvatima u BiH 1991.–1995.* pisao o zločinima u selima Ahmići i Trusina, gdje su se zločini dogodili istoga dana. U Den Haagu kažu da je u muslimanskom selu Ahmići ubijeno najmanje 33 civila, a u Trusini je ubijeno 23 nenaoružanih Hrvata. Spomenut ću da je u Ahmićima bila vojna operacija i HVO nije osvojio cijele Ahmiće, a u Trusini su se Hrvati predali.
Na pitanje koliko je puta HTV u svojim emisijama spomenuo Ahmiće, a koliko Trusinu, Praljak je dobio odgovor:

AHMIĆE 998 puta, a TRUSINU 2 puta!

Svjetski moćnici su već samom optužbom Hrvata iz BiH pokazali da ih ne zanima istina u svemu tome. Oni znaju da ih je Izetbegović izigrao potpisivanjem Cutilierovog plana po kome je BiH trebala biti podijeljena na nacionalne jedinice, da bi uopće BiH bila priznata kao država. Pa ipak im je zločin Hrvata iz BiH stvaranje Herceg Bosne, dakle ono što su sami predložili, a muslimani ih izigrali. Logično je zaključiti da su i oni uključeni u tu prijevaru Hrvata u BiH, kao što su sudjelovali i u prijevari optuživanja Hrvata za rušenje Staroga mosta u Mostaru i mnogim drugim sličnim prijevarama. Uostalom, poslije pokolja muslimana u Srebrenici, svjetski moćnici su planirali još veći srpski pokolj u Bihaću, da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. To je spriječio predsjednik Tuđman i Hrvatske vojne snage.
Kada sam 2001. tijekom boravka u Australiji doznao da se u Haagu interesiraju za generala Praljka ovako sam to prokomentirao:
Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu Za hrvatsku Hrvatsku u Zagrebu promovirao, uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića, upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman.

U posveti spomenute knjige iz 2004. napisao sam:
Generale, skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

Čitajući komentare o generalu Praljku na Portalu HKV-a vidjet ćete kako hrvatski intelektualci misle isto to što sam napisao prije puno godina.

Tako Vinko Buretić piše:
Nadam se da će naši hrvatski generali biti oslobođeni. Ne ću se iznenaditi ni ako budu osuđeni. Naime, kad je riječ o političkim suđenjima tada pravo poklekne pred politikom. Zar nije za to najbolji dokaz slučaj kardinala Alojzija Stepinca, pravomoćno osuđenog, danas hrvatskog blaženika.

General Slobodan Praljak je za mene sada i ostat će jednim od najvećih Hrvata. Bez obzira na presudu. Presuda će više govoriti o haškom sudu i tužilaštvu negoli o optuženim generalima.

Izdvajam još samo jedno mišljenje:
Hrvatski vitez, Slobodan Praljak, general pobjedničke Hrvatske vojske, ima sve osobine državnika, sposobnog u budućnosti vodit hrvatsku državu.

A zar na tom tragu nije i naslov jednog poglavlja iz moje prethodne knjige iz trilogije o rasizmu (*Rasizam svjetskih moćnika*): *U susret novim rasističkim presudama: General Praljak kao inspiracija.*

Prvi dio knjige *Rasizam domaćih slugu* upravo je i posvećen Bihaću preko pisama predsjedniku Vlade, s prijedlogom da generala Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir. Drugi dio posvećen je Hrvatima iz BiH-a, a dano je i pismo V-aS UN-a o Hrvatima iz BiH-a na engleskom i hrvatskom jeziku, u kojemu je glavni dio veličanstveni završni govor generala Praljka. Spomenut ću da su to pismo potpisali i akademici Ašperger, Barišić, Bućan, Dujella, Jelčić, Kaštelan, Novak, Popović, Vretenar, dopisni članovi HAZU-a Janko (Heidelberg) i Juričan (Sorbona), kao i mnogi drugi. Završno poglavlje knjige *Čekajući slobodu i Hrvata iz BiH* zapravo je naša poruka svima: *Bez obzira kada ćemo dočekati njihovu slobodu, ništa ne može promijeniti činjenicu da se radi o velikanima hrvatskog naroda.*

Pitanje je samo hoćemo li dočekati njihovu slobodu odmah ili ćemo morati nastaviti i našu borbu za pravdu. Siguran sam da bi nam u takvoj borbi i dalje od velike pomoći bilo gornje pismo.

Ili da citiram poznatog hrvatskog kolumnistu Matu Kovačevića:

Presuda, ma kakva ona bila, ne će, niti može u našim srcima utrnuti solidarnost, a u očima i doprinos generala Slobodana Praljka, Jadranka Prlića, Brune Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića u stvaranju hrvatske slobode i obrane hrvatskoga naroda u BiH, kao i stvaranju preduvjeta za mirovne pregovore, koji su, između ostaloga, omogućili i opstanak muslimansko-bošnjačkom narodu.

Hvala!

Hrsvijet, 28. svibnja 2013.

Glas Brotnja, 29. svibnja 2013.

HRABRO SRCE NARODA NADE

Mate Kovačević u tekstu Hrabro srce, *Hrsvijet*, 27. 12. 2013. kaže:

Protekla godina je potvrdila, kako je papa Ivan Pavao II. s razlogom posebno ljubio hrvatski narod. Upravo je taj narod prihvatio poruku nade velikoga pape – Ne bojte se! I nije se bojao, unatoč režimsko-medijskim pritiscima, organiziranoj kampanji, u kojoj su ga svim sredstvima pokušavali uvjeriti kako mu je najbolje da pristankom na vlastito samoubojstvo zauvijek nestane s povijesne pozornice. Eto, taj izmučeni, ranjeni, varani i sustavno razarani narod prihvaćanjem nade odužio se svom iskrenom zagovorniku u danima svoje najteže pogibelji.

Oslobodivši se straha na referendumu o zaštiti braka i obitelji dvotrećinskom je većinom odlučio ne samo preživjeti jednu iznimno sofisticiranu agresiju, nego je takvom referendumskom pobjedom potaknuo i druge narode da se zauzmu za vlastiti opstanak, a domaći režim prisilio da se do gola razodjene u svom političkom poslanju.

Doista je rezultat referenduma doveo to toga da mnogi u svijetu shvate što to znači i za njihove zemlje i za cijeli svijet, tj. da shvate zašto je Sveti Otac Ivan Pavao II. govorio o Hrvatima kao o narodu nade. Na to sam upozorio i neposredno prije samog referenduma kada su me iz građanske inicijative "U ime obitelji" zamolili za izjavu (15. 11. 2013.):

Blaženi Ivan Pavao II. za nas Hrvate govorio je da smo NAROD NADE!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, prije desetak godina na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

I naš Papa i francuski biskup su, prije svega, mislili na našu ljubav prema Bogu, svom narodu, Domovini i obitelji. Oni su itekako znali da te ljubavi svjetski moćnici smatraju glavnim prijetnjama njihovoj vladavini svijetom.

A doista je iznimna ljubav koju su naši branitelji pokazali prema svom narodu i Domovini u Domovinskom ratu, njegovom nastavku u Haagu pa sve do borbe koju danas predvodi Stožer za obranu hrvatskog Vukovara.

Veličanstven je bio doček generalima Gotovini i Markaču kada je zapravo hrvatski narod pokazao svjetskim moćnicima, unatoč propagandi njihovih slugu i na vlasti i u medijima, da te vrjednote žive u nama i ne mogu ih uništiti.

Građanska inicijativa "U ime obitelji" učinila je na prvi pogled nevjerojatni podvig sakupivši 750 000 potpisa za obranu višetisućljetne vrjednote braka. Za obranu kršćanskog načina života, života u skladu s Božjom voljom. Zapravo, oni su vjerovali u svoj narod. U NAROD NADE.

Danas vidimo da su protiv toga oni isti koji se nisu radovali ni pobjedi u Domovinskom ratu, ni pobjedi u Haagu. Vidimo koliko takvi ne vole svoj narod pa 750 000 Hrvata nazivaju i "prljavim pokretom".

Takvi će vas, s malih zaslona i u glavnim tiskovinama, zasipati pozivima da zaboravite na ljubav prema obitelji, tj. da zaokružite PROTIV na Referendumu.

Tražit će da zaboravite na svoju djecu, da zaboravite na njihovo pravo – za koje se doista trebate boriti – PRAVO DJETETA DA IMA I OCA I MAJKU!

Zato Vas pozivam da izađete na Referendum u nedjelju 1. prosinca 2013., zaokružite ZA i tako pokažete kako je Sveti otac blaženi Ivan Pavao II. bio u pravu kada nas je nazvao NARODOM NADE!

Znamo da je i Stožer uspio sakupiti mnogo više od potrebnog broja potpisa, pa mu se jedna grupa članova HAZU-a zahvalila na tome (akademici Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Josip Pečarić, Stanko Popović, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a, prof. Kuzma Kovačić, akad. kip., član suradnik HAZU-a), a Pismo je supotpisalo nekoliko stotina hrvatskih građana (npr.: fra Andrija Nikić, osobno i u ime 1330 članova Hrvatskog kulturnog društva Napredak i 27 članova Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti sa sjedištem u Mostaru; prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management; sveučilišni nastavnici i doktori znanosti Ivan Bakran, Marin Čikeš, Nikola Debelić, veleposlanik u m., Ana Marija Grancarić, Ivan Karlić, Šimun Križanac, Stipe Kutleša, Ante Lauc, Ivan Malčić, Vladimir Mikuličić, Josip Mužić, Kosta Urumović, Julije Jakšetić, Ivan Poljaković, Vinko Grubišić, Ivan Kordić, Darko Žubrinić, Tatjana Šimurina, Srećko Botrić, Domagoj Jamičić, August Janeković, Josip Matjan, Davor Pećnjak, Damir Pešorda, Dubravka Sesar, Igor Šipić, Stjepan Razum, Petar Vučić; spomenimo još samo da su Pismo potpisali među ostalima i mnogi književnici npr. Marija Peakić-Mikuljan i fra. Miljenko Stojić):

Poštovani članovi Stožera za obranu hrvatskog Vukovara!

Čestitamo vam na velikom uspjehu što ste i pored nevjerojatnih pritisaka sakupili i predali Hrvatskom saboru 632 165 potpisa građana koji su dali potporu referendumskoj inicijativi "Vukovar – Ne ćirilici".

Toliki broj potpisa potvrđuje kako su hrvatski građani prepoznali kako je vaše referendumsko pitanje u skladu s vrijednostima na kojima počiva hrvatsko društvo.

Svatko tko bude odlučivao o ovom referendumu bit će suočen s jednostavnim pitanjem:

Bi li položaj hrvatske većine u Vukovaru i srpske manjine u Hrvatskoj bio bolji da je Stožerov zahtjev o udjelu preko 50 posto već ugrađen, bolje rečeno ostao ugrađen, u Ustavni zakon o nacionalnim manjinama?

Jasno je svima, osim današnjim vlastima, da je probleme koje danas imamo u Vukovaru isprovocirala Vlast nepoštovanjem članka 8. tog Zakona. Poznato je kako takvo rješenje nikako ne utječe na pravo pojedinog grada ili općine da dopusti dvojezičnost čak i u slučajevima kada manjinskog stanovništva ima manje od zakonom potrebnog. Na lokalnim razinama to se i do sada ostvarivalo uvijek kada je postojalo obostrano poštovanje manjinskog i većinskog naroda. Naravno,

to podrazumijeva i lojalnost pripadnika nacionalne manjine državi u kojoj žive, pa je nedopustivo da lider te manjine, koji ih kao takav zastupa u Hrvatskom saboru, izjavi kako je njihov glavni grad Beograd, a ne Zagreb.

A obostrano poštovanje ne ugrožava prava nacionalne manjine, nego suprotno, učvršćuje ih.

Referendum je nužan upravo zato što će se izglasavanjem potpore referendumskom pitanju spriječiti svaka vlast u RH u ugrožavanju položaja i nacionalnih manjina i hrvatske većine selektivnom primjenom članaka Ustavnog zakona!

Zato smo u potpunosti uvjereni kako će Ustavni sud RH to znati prepoznati i omogućiti održavanje i ovoga narodnog referenduma.

U Zagrebu 17. prosinca 2013.

Svi ti uspjesi hrvatskog naroda iznova nas upozoravaju kako se moramo iznova podsjetiti na Gospinu poruku (ili upoznati je) danu don Stefanu Gobbiju, osnivaču Svećeničkog marijanskog pokreta, koja se izričito odnosi na Hrvatsku i hrvatski narod (prema don Gobbijevoj knjizi *Marijinim predragim sinovima*): *Zagreb (Hrvatska), 20. rujna 1996.*

Ne boj se malo stado

"Kako sam zadovoljna Cenakolom što si ga ovdje imao sa svećenicima i vjernicima moga Pokreta, kojem je predsjedavao Kardinal Nadbiskup koga veoma ljubim i štitim.

Na ovu se Naciju Protivnik razbjesnio, donoseći u nju tešku kušnju nasilja i rata. Kolike su patnje morala podnijeti ova moja djeca! Ja sam se zauzela da dobiju veliki dar oslobođenja i mira.

Ali sad vas očekuju još veće muke.

– Ne boj se malo stado. Ocu Nebeskom se svidjelo dati vam kraljevstvo moga Bezgrješnog Srca.

Ja sam se očitovala i vi ste prihvatili s velikodušnošću moje male djece.

Sada vas mogu povesti, kao nebeska vrtlarica u svijetlom vrtu vaših duša, na put čistoće, ljubavi i svetosti, vježbom svih kreposti koje su mi drage.

– Ne boj se malo stado. *Vaša nebeska Majka udijelila vam je dar da se okupite sa svih strana u Njezinu pobjedničku četu.*

Došao je čas odlučujuće bitke.

Sotona je već došao do vrhunca svoje moći i sada, također i u Crkvi, dovršit će (svoje djelo), koliko mu je Gospodin dopustio za Njeno najbolnije čišćenje.

Časovi, koje ćete proživjeti, spadaju među najvažnije, jer svi događaji koje sam vam prorekla, ispunit će se.

– Ne boj se malo stado. Budite moja mala djeca, koju sam okupila sa svih strana svijeta, za veliku bitku između Boga i Sotone, između sila dobra i sila zla.

Gospodin će pobijediti preko Mene, svoje male Sluškinje. Ja ću pobijediti pomoću vas, moja mala djeco.

Ono što se dogodilo u ovoj Naciji postaje znak za sve. Zbog svoje vjernosti Isusu i vašoj nebeskoj Majci, Crkvi i Papi, Sotona je navalio na nju, u pokušaju da je uništi. Imajući na umu ovaj cilj, udružile su se sve sotonske i masonske sile. Međutim, Ja sam sama označila čas njihova poraza.

Tako će biti za čitavo čovječanstvo.

Zato vas pozivam na pouzdanje i nadu.

– Ne boj se malo stado. *Vama je povjereno poslanje da ostvarite trijumf mog Bezgrješnog Srca u svijetu.*

Kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman, na komemoraciji u Adelaideu rekao sam kako je "djelovanje predsjednika Tuđmana izravno u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac":

Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

To je bilo na tragu Gospine poruke, ali ipak daleko od nje. Na Gospinu poruku ukazao je još 17. 4. 2011. Mile Prpa u svom tekstu *David i Golijat – smrtna borba svjetova* opisujući borbu Hrvata s EU i Haaškim sudom. Naravno, Haaški sud jest bio ogromno zlo koje se nadvilo nad našim narodom, ali samo jedno od mnogih. Zapravo, iako je Prpa sjajno najavio našu pobjedu pobjedu dobra, moramo naglasiti da ta bitka nije završena. U Haagu su u okovima zla još uvijek general Praljak i ostali Hrvati iz BiH. Ali uzdajmo se u Gospinu poruku – mi i jesmo narod nade, zar ne?

Ljudima je sigurno te daleke 1996. godine izgledalo nevjerojatno zašto je Gospa, poslije Međugorja, izabrala ponovno našu Hrvatsku i nas Hrvate? Zar na takvo pitanje ne odgovara biskup Ante Ivas kada je u Grozdanskom 12. 1. 2014. istaknuo kako nije čudo da je cijela povijest našeg naroda u znaku Kristova križa, pod kojim je i naš narod prolazio svoje teške, Getsemanske ure i krvave križne putove, živio vremena teških pitanja, koja je postavljao svijetu i Bogu onako kako je Isus pitao Oca u krvavom znoju pod maslinama: *Je li moguće da me mimoiđe čaša ova, Oče?* "Postavljali smo ih i u vremenima teških narodnih lutanja, nesnalaženja, nesloge, razdora, izdajničkih Judinih poljubaca, teških borbi i lažnih optužbi od svoje vlastite djece i roda, a još više od izroda, od svojih glavara narodnih i

svećeničkih. U vremenima kad su ga izvodili na sudove Pilatima, tuđincima, nasilnicima i lopovima svjetskim i optuživali ga kao zločinački, genocidan, teroristički, fašistički, klerofašistički ustaški narod sa 'živom ustaškom gujom u njedrima', kako i danas neki kažu."

Biskup dalje govori i o onome što je Gospa nazvala *još većim mukama*:

Zašto je opet ime Hrvatske države postalo nepoželjno, gotovo sramotno, ustaško, a sve hrvatsko se sve više naziva ustašoidnim… I pjesme, pjevači i športaši, i pozdravi i slova i novac. Domoljubi su opasni desničari. Vjernici, kler, biskupi se miješaju u politiku i u narod.., izlaze u javnost, "podržavaju referendume" umjesto *da šute i mole u crkvama i sakristijama, gdje im je mjesto. Tako nam je decenijima ponavljao i CeKaHa… I zašto se, u isto vrijeme gotovo nesmetano rehabilitira četništvo, memorandumska propaganda o ugroženosti srpskog naroda u Hrvatskoj, čak i zloglasna i zločinačka UDBA? Zašto naši branitelji postaju "opasni i sumnjiv element, udruge zločinaca, ubojica, kradljivaca, ološ i izrod naroda", kako ih sve češće prozivaju plaćeni i dirigirani mediji i portali… Zašto je gotovo 3000 sebi oduzelo život.., i nikome ništa?! Nisu ovo politikantska pitanja, kako će neki bijesno vikati, ali jesu ozbiljno sudbonosna životna pitanja ove zemlje, svim političarima, ali i svima nama. Moralna je i kršćanska dužnost ne šutjeti, isto kao i moliti i raditi. (Ora et labora!)*

Da, ne treba šutjeti. Smiju li postojati beskičmenjaci, pogotovu među državotvornim intelektualcima, u narodu kojemu je Gospa poslanje da ostvari trijumf njenog Bezgrješnog Srca u svijetu?

Zapravo, prije svega ponovo trebamo imati, kako kaže veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 13. 1. 2014.), snažnu hrvatsku državu:

Ako si slab i glup onda te svatko lako šutne (rečeno Milanovićevim rječnikom), kao što Hrvatsku šutaju i sada, ako u državi imaš idiote koji su i dalje zaraženi jugoslavenskom idejom kao sifilisom, onda je loše. Ako se takve stavi pod nadzor, a prvi mogući koraci su izvanredni izbori, referendum o dvojezičnosti i svi dobri prijedlozi Stožera za obranu hrvatskoga Vukovara koji će pridonijeti narodnom zdravlju, onda ima nade.

Samo takva Hrvatska može garantirati ispunjenje uloge koju je nama i našoj državi namijenila naša Gospa – Kraljica Hrvata.

7Dnevno, 24. 1. 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

OTVORENO PISMO

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatoru Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.
Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.
Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobjedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s udrugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi

potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbore (a njih je skoro 50%) da izađu na izbore. Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali.
Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbore s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbore i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.
Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospođo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod! Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do sudbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuju:
(...)
akademik Stanko Popović
(...)

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Dražen Boroš u tekstu *MORA LI GLAVAŠ ZAISTA UMRIJETI?,* dnevno.hr, 19. ožujka 2015., upozorava kako su prošla dva tjedna od kada je Branimir Glavaš stupio u štrajk glađu zahtijevajući da Ustavni sud samo donese odluku o rješenju Vrhovnoga suda RH po kojem je Glavašu ponovno određen pritvor nakon što ga je upravo taj isti Ustavni sud pustio na slobodu, vrativši drugostupanjsku odluku Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje. Boroš vas također podsjeća kako je prije osam godina Glavaš također štrajkao glađu. I doista podsjećam vas kako su tada akademici i biskupi poslali apel Vrhovnom i Ustavnom sudu koji vam ponovo šaljem u obliku u kojem je tada hrvatsku javnost izvjestila HINA:

APEL AKADEMIKA I BISKUPA – "SPASITE ŽIVOT BRANIMIRU GLAVAŠU I OMOGUĆITE MU OBRANU SA SLOBODE!"

ZAGREB, 2. prosinca 2006. (Hina) – Skupina hrvatskih akademika i biskupa poslala je danas Apel Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, naslovljen "Spasite život Branimiru Glavašu i omogućite mu obranu sa slobode!".

"Molimo vas da preispitate odluku suca u predmetu hrvatskoga generala i zastupnika u Hrvatskome saboru Branimira Glavaša, koji već 37 dana štrajka glađu u zatvorskoj bolnici u Zagrebu, te predložite ukidanje pritvora i njegovu obranu sa slobode", ističe se u Apelu, kojeg je potpisalo 19-oro akademika te četvorica biskupa.

U Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH navodi se i kako je "ljudski život iznad svih zakona i sudova. Da nije tako, ne bi se napredno sudstvo danas

konačno, nakon stoljeća krvavih egzekucija, odricalo smrtne kazne. Odavno se, bez razlike, svi jednoglasno zaklinjemo o načelo kako nam je čovjek najvažniji. Zašto to ne provodimo u djelo?

Smatramo da je čovjek koji dokazuje da mu je ljudsko dostojanstvo vrjednije od života, zaslužio da mu se ono prizna. Priznavanjem dostojanstva osobi, kojoj se optužba tek treba dokazati – iako mu se time ne obustavlja proces – i sud i država čuvaju vlastito dostojanstvo".

U Apelu najvišim tijelima sudske vlasti u Republici Hrvatsko akademici i biskupi podsjećaju kako je "štrajkom glađu Branimir Glavaš ušao u dramatičnu fazu, i pitanje je dana kada bi mogao nastupiti njegov kolaps, koji će otvoriti i pitanje odgovornosti za smrt, koju se moglo izbjeći omogućavanjem Glavašu da se brani sa slobode. Tim prije što se čovjek, koji je u istom sudskom predmetu priznao zločine, nalazi na slobodi, a Glavaš koji je odbacio odgovornost za iste zločine, pritvoren je, a da nije završen ni istražni postupak, ni podignuta optužnica". "A konačno", dodaje se u Apelu, "treba uzeti u obzir i živote građana koji, poput Josipa Kokića, odbijaju i hranu i vodu u znak solidarnosti, pa je netko možda već u kritičnom stanju.

Iako smatramo da je štrajk glađu legitimno pravo svake osobe, molimo vas, ne dopustite da, unatoč tome što je ustavom ukinuta smrtna kazna u Republici Hrvatskoj, Branimir Glavaš bude prvi koji je zapravo osuđen na smrt, jer će ta smrt biti na savjesti čitave Hrvatske", navodi se u Apelu Ustavnom sudu RH i Vrhovnom sudu RH, a koji je danas dostavljen Hini.

Apel su potpisali hrvatski akademici Ivan Aralica, Smiljko Ašperger, Stjepan Babić, Zvonimir Baletić, Slaven Barišić, Rafo Bogišić, Dragan Dekaris, Dubravko Jelčić, Mislav Ježić, Ivica Kostović, Slavko Matić, Slobodan Novak, Ivo Padovan, Josip Pečarić Stanko Popović, Zdenko Škrabalo, Josip Tišljar, Nenad Trinajstić i Alica Wertheimer-Baletić, te biskupi mons. dr. Mile Bogović, mons. dr. Valentin Pozaić, mons. dr. Želimir Puljić i mons. dr. Marin Srakić.

Žalosno je danas vidjeti da se ni poslije toliko godina ništa nije promijenilo, a još žalosnije je vidjeti iz teksta g. Boroša čime se Ustavni sud zadnjih tjedana bavio, a nije još našao vremena za Glavaševu tužbu koja doslovce život znači. Život hrvatskog generala koji je nakon trećeg odlaska u pritvor za isti "zločin" napisao: "Ako će me se odreći moja Hrvatska za koju sam prije 25 godina bio spreman život dati, onda idem do kraja!"

Istina, Glavaš ne bi bio prvi koji je zapravo osuđen na smrt kako smo mi akademici i biskupi upozorili još te 2006. godine, jer je u međuvremenu stradao, bolje reći ubijen general Đuro Brodarac, ali vaša odgovornosti će sigurno biti neupitna.

Akademik Josip Pečarić,

na dan sv. Josipa zaštitnika našeg sabora i naše domovine

Naslov: OTVORENO PISMO SUDCIMA USTAVNOG SUDA RH
Datum: Fri, 20 Mar 2015 07:21:06 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Ustavni_sud@usud.hr, vsrh@vsrh.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr, Karmen_Gospodinovic@usud.hr, Vladimira_Vodanovic@usud.hr
CC: hina@hina.hr

ODLAZE PRIJATELJI

Opet me zatekla tužna vijest. Nedavno je umro akademik Slaven Barišić, a danas evo i akademik Nikola Kallay. Obojica iz mog razreda u HAZU.
Rado sam prepričavao njegov komentar poslije mog govora na Izbornoj skupštini Akademije na kojoj je prof. dr. sc. Ivo Goldstein dobio manje od trećine glasova akademika. Naime, Razred za društvene znanosti je 2012. godine predložio prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana Akademije. Prvo sam napisao podrugljivo pismo Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU. Poslije mog govora na Skupštini to moje pismo je zajedno s Goldsteinovim "odgovorom" pročitao tajnik Razreda za društvene znanosti. Rezultat je poznat: Nikad nitko nije dobio manje na nekoj izbornoj skupštini. (Više o tome može se naći u knjizi: Josip Pečarić *Zabranjeni akademik / Prijevarom u HAZU?!*, Zagreb2012.)
Kolega Kallay se našalio: Moram paziti da se ne zamjerim kolegi Pečariću, jer on može proučiti i moje radove iz Kemije.
Naravno, duhovito je aludirao da sam ja matematičar znatno pomogao u zaustavljanju izbora jednog povjesničara.
I on i Barišić, zajedno s akademicima Paarom i Popovićem se već godinama bore da sačuvaju naše školstvo od napada na prirodno-matematičke znanosti (matematika, fizika, kemija i biologija). Naime Vlast pokušava smanjiti ove predmete u školama.
Zapravo, najteži dio tog posla svalili smo na njegova leđa.
Dragi Nikola, neka Ti je laka hrvatska zemlja.

Akademik *Josip Pečarić*

Umro akademik Nikola Kallay, istaknuti hrvatski kemičar

U ponedjeljak je u Zagrebu, u 73. godini umro akademik Nikola Kallay, istaknuti hrvatski kemičar, član Predsjedništva Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) i professor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, priopćeno je danas iz HAZU-a.
Akademik Nikola Kallay rodio se 5. rujna 1942. godine u Zagrebu, gdje je završio srednju školu i 1967. diplomirao na Kemijsko-tehnološkom fakultetu Sveučilišta

u Zagrebu. Magistrirao je 1972. na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu, gdje je 1973. Dokto-rirao.
Na PMF-u je od 1969., gdje prolazi znanstvene etape, od asistenta kod profesora Bože Težaka, do zvanja redovitog profesora 1988. godine.
Bio je prodekan PMF-a, pročelnik Kemijskog odsjeka PMF, te predstojnik Zavoda za fizikalnu kemiju. Professor emeritus Sveučilišta u Zagrebu postao je 2013.
Za člana suradnika HAZU izabran je 2006., a za redovitog člana 2008.
Od 1. siječnja 2015. bio je član Predsjedništva HAZU kao predstav-nik Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti.
Akademik Kallay kao znanstveni suradnik boravio je 1980./81. na Clarkson University u Potsdamu u SAD-u, gdje je od 1983. do 1991. po tri mjeseca godišnje djelovao kao gostujući profesor.

Jedan je od najcitiranijih hrvatskih kemičara

Djelatnost akademika Nikole Kallaya obuhvaćala je nastavni rad, unapređenje obrazovanja, rad na fizikalnim veličinama i jedinicama te znanstveni rad u području fizikalne kemije koloida i međupovršina. Njegov je znanstveni rad karakteriziralo uvođenje novih eksperimentalnih metoda i teorijskih pristupa te razvoj interpretacije mjerenja.
Opus akademika Kallaya broji tri znanstvene monografije, devet poglavlja u znanstvenim monografijama, sedam udžbenika, preko sto trideset znanstvenih radova u renomiranim međunarodnim časopisima, tridesetak stručnih radova i dvadesetak članaka vezanih uz struku.
S više od dvije tisuće citata, jedan je od najcitiranijih hrvatskih kemičara.
Od 2005. bio je glavni urednik časopisa Croatica Chemica Acta. Bio je član brojnih domaćih i međunarodnih strukovnih udruženja te dobitnik Državne nagrade za znanstveni rad Ruđer Bošković, Nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Nagrade Grada Zagreba za znanstvena postignuća i Priznanja za razvoj Prirodoslovno-matematičkog fakulteta. Ispraćaj akademika Kallaya bit će u četvrtak 23. travnja, u 12.10 sati, na krematoriju u Zagrebu.

Izvor: narod.hr/h

Glas Brotnja, 21. 4. 2015.

VELIKI HRVATSKI DOMOLJUB AKADEMIK SMILJKO AŠPERGER

U HAZU imamo običaj da godinu dana poslije smrti nekog akademika održimo komemorativni sastanak, a predavanja koja su tom prigodom održana poslije objavimo u posebnoj knjižici – spomenici. Tako je bilo i 5. 5. 2015.:

U HAZU ODRŽAN KOMEMORATIVNI SASTANAK U SPOMEN NA AKADEMIKA SMILJKA AŠPERGERA

Zagreb, 5. svibnja 2015. *– Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti održala je u utorak 5. svibnja komemorativni sastanak u spomen na* ***akademika Smiljka Ašpergera****, istaknutog hrvatskog kemičara u povodu prve godišnjice njegove smrti. Na komemoraciji je bio i predsjednik HAZU* ***akademik Zvonko Kusić****, a o životu akademika Ašpergera govorio je* ***akademik Leo Klasinc*** *koji je istaknuo njegovo dugogodišnje djelovanje na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu gdje je bio profesor fizikalne kemije, predstojnik Zavoda za kemiju i dekan u dva mandata. Redoviti član HAZU postao je 1991., a od 1983. bio je izvanredni član, te od 1975. član suradnik. Od 1994. do 2000. bio je tajnik Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti te član Predsjedništva HAZU. Bio je i prvi predsjednik Zaklade HAZU od njenog osnutka 1993. pa do 1998.*

Akademik Smiljko Ašperger bio je autor preko 100 publikacija objavljenih u vodećim svjetskim znanstvenim časopisima. Bavio se istraživanjem reakcijskih mehanizama, teorijom reakcije supstitucije, spektrometrijom masa i primjenom stabilnih izotopa u kemiji. Među ostalim sudjelovao je u otkriću sekundarnog α-deuterijskog kinetičkog izotopnog efekta i primijenio ga na studij reakcijskih mehanizama.

O akademiku Ašpergeru govorio je i član suradnik HAZU ***prof. dr. sc. Tomislav Cvitaš*** *koji je istaknuo da je akademik Ašperger unaprijedio nastavu kemije i znatno utjecao na mlađu generaciju hrvatskih kemičara. Na profesore i suradnike akademika Ašpergera podsjetio je* ***akademik Nenad Trinajstić****, dok je* ***akademik Ivo Šlaus*** *govorio o njegovoj intenzivnoj suradnji s Institutom Ruđer Bošković.*

"Akademik Ašperger bio je produkt onog najboljeg što hrvatska znanost daje, ne samo kao kemičar i znanstvenik, nego kao čovjek široke kulture", rekao je akademik Šlaus.

Marijan Lipovac

Ured za odnose s javnošću i medije HAZU

Doista akademik Ašperger je bio izuzetan i kao znanstvenik i kao čovjek. Ono što posebno treba dodati riječima akademika Šlausa jeste da je akademik Ašperger bio veliki hrvatski domoljub.

Nisam ga upoznao 1992. godine kada sam izabran za Člana suradnika HAZU. Nisam bio nazočan na predstavljanju novih članova Akademije jer sam bio u Australiji. Članovi suradnici ne dolaze na sjednice razreda čiji su članovi, pa sam se s akademikom Ašpergerom upoznao kada sam jednom došao u naš razred. On je već bio Tajnik Razreda. Prepoznao me jer sam nekoliko dana prije bio na HTV-u. Očito mu je bilo drago slušati ono o čemu sam govorio. Više se ne sjećam o čemu je to bilo – vjerojatno o mojoj Boki. Zapravo toliko ga se je to dojmilo da nije ni pomislio da sam ja član njegovog razreda. To mi je postalo jasno tek kada sam dobio državnu nagradu za znanost. Čestitao mi je rekavši:
Sad je meni jasno da ste Vi i Josip Pečarić jedan te isti čovjek!

Uz akademika Vladimira Paara najzaslužniji je i za moj izbor u akademiji. Ispričao mi je kako ga je jedan od članova razreda tom prigodom upitao;
– *Bi li Ti pisao knjigu o Boki kotorskoj?*

– *Zašto ne, kada bih je znao napisati, odgovorio je.*

– *Zašto on piše o Bleiburgu, ponovo će taj akademik.*

– *A zašto ne bi? Može se pisati o onim žrtvama prije, a ne o tim. Znaš li Ti da je tri člana moje obitelji stradalo na Križnom putu?*

Uvijek je podržavao, bolje reći ohrabrivao moje domoljubne aktivnosti. Volio me je nazvati da bi čuo moje mišljenje o ružnim stvarima koje su se događale našoj Domovini. Volio je imati moje knjige. Često su moji tekstovi polemični. Jednom mi je komentirao činjenicu da mi u polemici naši jugo-nostalgičari odgovore jednom:
– *Odgovorili bi oni Vama, ali znaju da će te im opet odgovoriti.*

Bio je potpisnik mnogih otvorenih pisama koje su pisali hrvatski intelektualci. Na primjer i onoga koje su 19 akademika i 4 biskupa uputili vlastima i tako ih natjerali da puste Branimira Glavaša iz zatvora. Sjetimo se: Glavaš je i tada, kao i nedavno, štrajkao glađu i bilo je očito kako mnogi očekuju i žele njegovu smrt.
Jednom mi je rekao da bi mu bilo neprijatno da nije potpisnik nekog od takvih pisama, ako su ga potpisali akademik Aralica i ja. Posebno mu je bio drag moj domoljubni rad jer sam matematičar. Znao me je uvjeravati da u tim otvorenim pismima naglasim da sam matematičar. Ostali ne trebaju isticati svoju struku, ali matematika je ipak matematika Draga su mi bila ta uvjeravanja, ali ga nisam poslušao.
Posebnu ulogu akademik Ašerger je imao kod jednog od naših najznačajnijih pisama:
PISMO
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo *od vas da pokapate naše mrtve.*
Ne tražimo *od vas da nas branite od agresije i od terorizma.*
Ne tražimo *od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.*
Ne tražimo *od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.*

Ne tražimo *od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.*
Ne tražimo *od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.*
Ne tražimo *od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka…*
Ne tražimo *od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.*
Ne tražimo *od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne "Maršal Tito" da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.*
Ne tražimo *od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.*
Ne tražimo *od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.*
Ne tražimo *od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.*
Ne tražimo *od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.*
Ne tražimo *od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.*
Ne tražimo *od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.*
Ne tražimo *od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.*
Ne tražimo *od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.*
Ne tražimo *od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.*
Ne tražimo *od vas da čistite minska polja.*
Ne tražimo *od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.*
Ne tražimo *od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.*
Ne tražimo *od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.*
Ne tražimo *od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.*
Ne tražimo *od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.*
Ne tražimo *od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.*
Mi sve to ne tražimo *od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.*

Mi sve to ne tražimo *od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!*

Mi ne tražimo *od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.*

Mi čak ne tražimo *od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.*
Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! *Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.*
Mi Hrvati samo to od vas tražimo …
Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15. 4. 2011.
Pismo je dano na sedam jezika u mojoj knjizi: *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.
Kako je do njega došlo?
Povodom jednog mog razgovora s gospodinom Davorom Dijanovićem objavljenim na Portalu Hrvatskog kulturnog vijeća bilo je puno komentara i na samom Portalu i poslanih meni osobno. Posebno me se dojmio jedan komentar koji je na Portalu objavljen s potpisom "Verbum". Poslao sam ga na niz adresa. Nazvao me je kolega Ašperger i predložio da pismo proširimo i pošaljemo ga Sudu u Haagu. U to smo uključili i akademika Stanka Popovića i tekst s potpisima "jednog devedesetogodišnjeg kemičara, jednog fizičara i jednog matematičara" poslali prijateljima, a objavljen je u knjizi: *General pukovnik Mladen Markač* (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011. (S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haškome tribunalu, str. 313–314). Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nam je predložio da pozovemo i druge da ga potpišu, pa je konačno pismo potpisalo 29 biskupa i akademika, a supotpisalo više od 2300 naših ljudi. Spomenut ću samo više od 250 sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti uz brojne književnike, umjetnike i drugi. Nismo pismo poslali Haagu već Vijeću sigurnosti UN-a. Napomenimo da je i tada bila ogromna medijska blokada, naravno ne kao danas. Npr. Predsjednica Vlade je pozitivno odgovorila na naš dopis, pozvala nas na suradnju, a mediji nisu o tome uopće izvijestili. Kako i bi, kada nisu ni spomenuli da uopće postoji takovo pismo, s tolikim brojem potpisnika i supotpisnika.
Znamo kako je ta priča završila. Naši generali su oslobođeni uz veliko priznanje svima nama koji smo se zalagali za slobodu naših generala dano kroz riječi sudca Merona:
Nerazumno je osuditi one koji su oslobađali okupirana područja svoje države!

Akademik Josip Pečarić
Glas Brotnja, 6. 5. 2015.

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,
Pozdrav je dio Thompsonove pjesme *BOJNA ČAVOGLAVE* koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.
Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.
Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?
Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:
Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM - SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!
Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.: http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.).
Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.
I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.
Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.
Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Josip Šimunić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije zanosti
Krešimir Kraljević
Franislav Stanić
dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof.dr.sc.Ivica Veža

dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilisni profesor hrvatskog jezika, odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak. odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kaćunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije 'Bujica'
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc Franjo Plavšić
dr.sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić
...
Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:
http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i-predsjedniku-hdz-a/

Neke nasumično izabrane komentare možete vidjeti na:
http://kamenjar.com/najzanimljiviji-komentari-uz-peticiju-za-dom-spremni/

Komentar akademika Josipa Pečarića možete vidjeti na:
http://kamenjar.com/mogu-li-prijetnje-ponistiti-spremnost-za-svoj-dom/

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrsvijet, 02.09.2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitlac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.
Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojsci uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?
Ne bih rekao.
Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojsci umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti. Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političkopublicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.
No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu? Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini'“, te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.
Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Anđelka Kaćunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuki zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrđa?
Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu. Strah od Bruselja, izražen

poštapalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlacu medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „škakljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepušta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.
Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „škakljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom – “. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“ Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav? Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj. Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj.
Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirski „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči? Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka, recimo iz Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.
A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić
http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

PREDMET: TRAŽENJA DA HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI DONESE DEKLARACIJU O SLOBODI ISTRAŽIVANJA, PETICIJA

Poštovani akademiče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.
Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.
Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala: *S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.*
Tekst sa širim obraz*loženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo* Vam u privitku.
S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator,

organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.
Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).
Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).
G. Klasić je izjavio da *to* (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način.*
G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.
Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.
Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne

argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.
Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić

izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc .Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak

prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc.Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić,umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec

Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr.sc.Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof.dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, knjževnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

I SVJETSKI MOĆNICI SE TREBAJU SUOČITI S ODGOVORNOŠĆU ZBOG SUĐENJA HRVATSKIM GENERALIMA KOJI SU SPRIJEČILI GENOCID U BIHAĆU!

Na portalu narod.hr 11.07. 2015.objavljen je slijedeći tekst:

DA JE BIHAĆ PAO, 3 PUTA VEĆE ŽRTVE BI BILE

Dr. Ante Nazor: politička elita iz Srbije mora se suočiti s odgovornošću za stradanja

"Odgovornost za stradanja, za uzrok rata, s tim se današnja Srbija, tj. politička elita, mora suočiti. Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH je danas rekao da nema loših naroda, nego pojedinci – s tim bih se složio i dodao da ima loših politika, a upravo govorimo o predstavnicima te politike iz devedesetih koji su danas na vlasti u Srbiji. Od njih se očekuje najveći iskorak da se suoče s onim što su oni u tom razdoblju činili", rekao je ravnatelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata doc. dr. sc. Ante Nazor gostujući u emisiji na HRT 4 posvećenoj komemoraciji u Srebrenici.

Naglasio je kako se i hrvatski i bošnjački narod izborio za svoju neovisnost i slobodu u vrlo teškim međunarodnim diplomatskim odnosima. Podsjetio je kako je 1994. godine kad je Bihać trebao pasti, kad su ga srpske snage trebale okupirati, hrvatska je delegacija u Washingtonu i Pentagonu tražila zeleno svjetlo za oslobađanje svojih međunarodno priznatih teritorija, no ne dobiva odobrenje.

Zatim dolazi akcija "Zima 1994" iz smjera Dinare kroz Livanjsku bojišnicu jer Hrvatska nije dobila zeleno svjetlo.

Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici

"Diplomatskim i vojnim putem hrvatski i bošnjački narod se morao izboriti za svoju slobodu u teškim okolnostima. Zalihe streljiva u ljeto 1994. u Bihaću su bile nedovoljne za obranu, prema dokumentima koje imamo, postoji jedno pismo načelnika Unsko-sanskog kantona današnjeg, tadašnja bihaćka općina, koji piše predsjedniku Franji Tuđmanu i moli za intervenciju te da se nemaju u koga pouzdati osim u hrabre borce 5. korpusa Armije BiH i prijateljski hrvatski narod, spomenuta je i 101. pukovnija HVO-a", rekao je Nazor te dodao: "Moramo naglasiti da je prijateljski hrvatski narod pomogao tada da Bihać ne doživi sudbinu Srebrenice. Procjene su da bi žrtve u Bihaću, da su srpske snage ušle tada, bile 3 puta veće nego u Srebrenici. Tada je u Bihaću bilo 180 000 ljudi".

"Postojala je velikosrpska politika koja je imala za zadatak cilj da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina. U tom smislu su izrađeni brojni planovi, već 1990. godine imamo konkretne vojne planove koji govore o tim zadacima i ciljevima", rekao je dr. sc. Mujo Begić iz Instituta za traženje nestalih Bihać te napomenuo činjenicu da su genocid na području Potočara, tj. Srebrenice počinile snage iz tzv. postrojbe Republike Srpske, snage s područja Republike Srbije, snage s područja privremeno okupiranog djela Republike Hrvatske – pripadnici milicije tzv. Republike Srpske Krajine.

"Jedna jedinica iz sastava tih milicijskih snaga iz Knina je sudjelovala u ubijanju na prostoru Srebrenice", rekao je Begić

Na to je Nazor rekao kako su pojedini pripadnici koji su ubijali u Vukovaru ubijali i u Srebrenici.

"To je taj kontinuitet koji trebamo naglasiti", rekao je.

"Kad gledamo Hrvatsku i BiH, kad govorimo o ratu, od Banovine, istočne Slavonije, Hrvatske, preko Prijedora – Srebrenica je jedan vrh tog kontinuiteta koji je napokon i međunarodnu zajednicu natjerao na učinkovitije djelovanje", ocijenio je

Naravno u komentarima nisu izostala upozorenja o suđenjima onima koji su spašavali Bihać od genocida, o nezahvalnosti Bošnjaka za to spašavanje, kao i o petoj koloni iz RH koja je sudjelovala u tome.
Međutim, podsjetimo se kako su genocid u Bihaću odobrile neke velike sile (Velika Britanija, Nizozemska,...) jer su poslije takve "pobjede" srpske vojske željeli proglasiti Srbiju za pobjednika u ratu.
Upravo zato što je Hrvatska vojska spriječila taj genocid i onemogućila takav plan sudili su našim generalima u Haagu, a Hrvatska je bila na optuženičkoj klupi. I još uvijek je zbog isto tako nepravedne prvostupanjske presude generalu Praljku i

ostalim Hrvatima iz BiH jer cilj tih moćnika je bio isti kao i cilj velikosrpske politike *da nestanu i Republika Hrvatska i Bosna i Hercegovina.*
Zar nije groteskno da je upravo Velika Britanija predlagala VSUN-a rezoluciju o genocidu u Srebrenici?
Sjetimo se da su i danas na vlasti u RH oni koji su podržavali takovo ponašanje suda u Haagu. Ta vlast financira jedino udruge koje su se slično ponašale, a glavni mediji su u rukama onih koji su optuživali hrvatske generale zato što su spriječili genocid u Bihaću.
Naravno, nisu oni nikada rekli da je sprječavanje tog genocida i time onemogućavanje proglašenja Srbije za pobjednika u ratu bio razlog za napade na generale. Dapače, godinama je u RH bilo zabranjen i sam spomen te činjenice.
O tome je prvi put "glasno" progovoreno u našem Pismu VS UN-a:

PISMO

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne tražimo *od vas da pokapate naše mrtve.*
Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.
Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.
Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.
Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka…
Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.
Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.
Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Ćelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.
Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.
Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.
Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.
Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.
Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji. Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.
Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.
Ne tražimo od vas da čistite minska polja.
Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.
Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.
Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.
Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.
Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena1044 djeteta.
Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.
Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.
Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!
Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.
***Mi čak ne tražimo** od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.*
Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.
Mi Hrvati samo to od vas tražimo …

Povodom rasističkih presuda u Haagu od 15.4.2011.

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger (+ 2014.)
akademik Hrvoje Babić (+ 2015.)
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić (+ 2015.)
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan
akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 2012.)
akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Pismo je supotpisalo preko 3000 naših ljudi (ogroman broj sveučilišnih nastavnika, znanstvenika, književnika,umjetnika,...) unatoč ignoriranja glavnih medija.

Igrom slučaja ili ne, poslije pojave ovog pisma i politika SAD-a se promijenila, pa njihov vojni ataše u Hrvatskoj iz vremena "Oluje" tvrdi da je Gotovina spasio Bihać od genocida ravnog onima iz Drugog svjetskog rata, a otvaraju i arhive (poslije 17 godina!) o Bihaću. Znamo i to da je američki sudac Theodor Meron ukazao na ono što smo tvrdili svo vrijeme – nerazumno je osuditi nekoga za oslobađanje okupiranih područja svoje države.

Nije spomenuo spašavanje Bihaća i sprječavanje genocida. Dapače, čak ni američki vojni ataše nije ni pozvan u Haag da svjedoči!

Spomenut ću i mojih 12 pisama poslanih, prije drugostupanjske presude generalima, predsjedniku Vlade u kojima sam tražio da zbog tog spašavanja Bihaća od genocida generala Antu Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir.

Zašto to uopće spominjem? Pa vidimo da su hrvatski glasači na predsjedničkim izborima pokazali da su konačno shvatili da imamo vlast koja ne voli ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato Milanović nije ni pomislio odgovoriti na moja pisma. Pa ne voli on ni svoj narod ni svoju slučajnu državu da bi se suprotstavio svjetskim moćnicima.

Ali poslije predsjedničkih izbora naprasno je počeo pokazivati tu "ljubav" (očito treba staviti navodnike jer su mu branitelji i dalje mrski – ipak su oni glavni u "zločinu"stvaranja hrvatske države, zar ne?). Ta naprasna ljubav toliko je smiješna da već i u Saboru javno kažu da očekuju da će do kraja kampanje pozdravljati s: ZA DOM SPREMNI!

Mene ne bi iznenadilo da do tada ne dobijem i odgovor na mojih 12 pisama, i da Milanović doista ne predloži Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir!

A zapravo to bi trebalo učiniti Vijeće sigurnosti UN-a! Na taj način bi hrvatski generali koji su najzaslužniji što je spriječen krajem dvadesetog stoljeća u Europi genocid ravan onima u Drugom svjetskom ratu dobili kakvu takvu satisfakciju za

sve zlo koji su im priredili proganjajući ih, zatvarajući ih i sudeći im zbog sprječavanja tog genocida!

Kamenjar.com, 12. 07. 2015
Glas Brotnja, 13. 07. 20125.

PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.

AKADEMIKA RUDANA ZA PREDSJEDNIKA HAZU! (Pismo Predsjedniku HAZU)

Poštovani Predsjedniče HAZU g. akademiče Zvonko Kusiću,

Vidim da moj govor još nije poslan kolegama akademicima. To nije ni loše jer im možete poslati i ovaj e-mail. Kolegama će biti zanimljivo znati da je Glavni tajnik, ničim izazvan, napao kolegu Popovića i mene u Hrvatskom saboru i kako. Nazvao je Oca moderne hrvatske države akademika Franju Tuđmana „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima“ što je doista točno. Međutim degutantno je da to kaže čovjek koji istovremeno tvrdi da su oni koji su živjeli u Srbiji u to vrijeme bili Srbi. Prevodeći ono što je tvrdio za mene eto takav nam „Srbin“ onda dođe u Hrvatsku i stvori državu☺.
Time se on, vjerovali ili ne, dodvorava većinskoj stranci, a posebno Predsjednici kada tvrdi da je naše Pismo ZDS (obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave) provokacija, a Predsjednica je tvrdila da je samo „na razini“ provokacije. Zapravo pitanje je, kada znamo kakvo je njeno iskustvo s hrvatskom povijesnom zastavom, ruga li se njoj Glavni tajnik HAZU?
Žalosno je da to većini kolega u Akademiji sam napad u Saboru koji se prenosi na televiziji na kolege ništa ne znači, pa je takovo sramotno ponašanje i dovelo da sam održao samo polovinu svog govora.
Kako je Glavni tajnik imao kod sebe i knjigu koju je Akademija izdala 1995. na prijedlog akademika Tuđmana, očito je on unaprijed isplanirao taj svoj istup.
Zašto?
Logično je pretpostaviti da kolega sebe vidi kao Vašeg nasljednika pa je iskoristio Sabor u kome je većinska stranka HDZ da im se predstavi u najljepšem svijetlu.

Pri tome je zaboravio da je u Saboru dr. Miroslav Tuđman koji se rodio u Beogradu pa je i on bio Srbin po teoriji Glavnog tajnika, a koju je HAZU očito prihvatila.
Da stvar bude gora, tu svoju „teoriju“ o „Tuđmanovom Srpstvu“ Glavni tajnik je izložio kada nije dozvolio da se obavijest o predstavljanju moje knjige satiričnog naslova pošalje svim akademicima.
U e-mailu Vama u kome se traži da se ipak kolege obavijeste o predstavljanju, vidi se još jedan razlog zašto to nije učinjeno: „Srbin“ prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je također bio predstavljač te knjige! Pa zar da Akademija šalje obavijest o predstavljanju knjige nekadašnjeg „Crnogorca“ koju predstavlja nekadašnji „Srbin“. Evo tog e-maila u kome je dana cijela prepiska:

Naslov:Re: pozivnica
Datum:Tue, 22 Apr 2014 17:34:59 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>
CC: rudan@hazu.hr

Poštovani Predsjedniče HAZU,
Inače, već sam pisao o ovakvim velikosrpskim porukama, samo iz vremena Slobodana Miloševića. Začudilo me je da toga imamo i danas, u Hrvatskoj i u HAZU!
Naime, u vrijeme neposredno prije rata pričala mi je jedna moja stara Kotorka kako ju je jedna prijateljica, s kojom je to bila od djetinstva i cijeli život su išle jedna drugoj u kuću, uvjeravala da smo mi Hrvati iz Boke zapravo Crnogorci, jer je Boka u Crnoj Gori. Dakle potpuno istovjetno tvrdnji akademika Rudana (GLAVNOG TAJNIKA HAZU!), da su mi dok sam bio u Beogradu tamošnji Srbi bili sunarodnjaci. Moja Kotorka je rekla prijateljici: Znači li to da su i Srbi iz Knina zapravo Hrvati?
I prijateljica joj nikada više nije došla u kuću.
Ako je stav akademika Rudana stav HAZU, bilo bi bolje odmah promjeniti ime u SAZU.
S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
P.S. Nadam se da ću Vaš stav dobiti prije same promocije jer se priča izvrsno uklapa u ono o čemu govori moja knjiga!

Dana 22.4.2014. 14:41, Josip Pecaric je napisao:
Poštovani Predsjedniče HAZU,
Šaljem Vam ponovno pozivnicu za promociju moje knjige s citatom Slobodana Miloševića s kojim bi hrvatsku javnost trebala upoznati Akademija, a ne ja.
Molim također da mi ubuduće, po bilo kojem pitanju kada su u pitanju hrvatske teme, ako ne možete osobno odgovoriti Vi, zadužite nekoga tko se barem malo razumije u ono o čemu govori. Akademik Rudan to sigurno nije. Nisam odavno čuo ništa tako glupo kao njegovu tvrdnju da su Srbi, dok sam živio tamo, bili moji

sunarodnjaci.
Možda bi nekim akademicima doista Vi trebali održati tečaj o takvim temama.
S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
P.S. Smiješno mi je zašto je akademik Rudan imao potrebu uspoređivati moj rad sa svojim. Objasnite mu da to nije jednostavno kada se radi o različitim oblastima. Jedini, kakav takav pokušaj je napravljen za časopise (prema Scopusu). Vidim da je njegov časopis na 12. mjestu a moja tri su ispred njegovog na 1., 2. i 6. mjestu.
Pozivamo Vas na predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića:

HRVATSKI GENOCID:
NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA

Knjigu će predstaviti:

Zvonimir Hodak, odvjetnik i kolumnist
Prof. dr. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik
Admiral Domagoj Domazet Lošo
i autor

Predstavljane knjige održat će se u četvrtak 24. 04. 2014. u dvorani Udruge specijalne policije iz Domovinskog rata, Trg žrtava fašizma 1, Zagreb, s početkom u 19h.

"Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?! "

Slobodan Milošević
na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije
14. kolovoza 1995.,
nakon operacije Oluja.

„Odgovor“ Glavnog tajnika je i jučer bio sličan kao i dr. Stjepandiću:

Nepoznati gospodine,

dozvolite mi, lijepo Vas molim, odgovoriti Vam gotovo istim riječima kao što sam prije nekoliko godina odgovorio na e-mailove gospodinu akademiku Josipu Pečariću: POŠTOVANI, LIJEPO VAS MOLIM NE OPTEREĆUJTE MOJE RAČUNALO VAŠIM URADCIMA, NAJLJEPŠE ZAHVALJUJEM,

PAVAO RUDAN.

Moramo priznati da ga već ovako inteligentan odgovor prikazuje kao izvrsnog kandidata za Vašeg nasljednika, zar ne?
S obzirom da je nekadašnjeg „Srbina“ Franju Tuđmana prof. dr. sc. Ivo Goldstein (po „teoriji“ Glavnog tajnika također bivšeg „Srbina“ jer je doktorirao u Beogradu) proglasio najvećim revizionistom u Hrvatskoj povijesti (bolje reći Srpsko-hrvatskoj istoriji) u prilogu Vam ponovno šaljem pismo Razredu za društvene znanosti „NETOLERANTNI“ REVIZIONISTI u kome se daje govor nekadašnjeg „Srbina“ prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana na predstavljanju moje knjige koje sam spomenuo u onom podrugljivom pismu Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU koje imate u Prilogu mom govoru kojega sam uspio do polovice izgovoriti u HAZU!

RUDANA ZA PREDSJEDNIKA, A JOVANOVIĆA ZA REDOVITOG ČLANA HAZU-A!

(Drugo pismo Predsjedniku HAZU)

Poštovani Predsjedniče HAZU-a g. akademiče Zvonko Kusiću,

Mislim da sam teško oštetio Glavnog tajnika HAZU-a u onom dijelu govora koji nisam uspio izgovoriti na Skupštini. Naime, u svezi optužbe dr. sc. Josipa Stjepandića za znanstveno nepoštenje Glavnog tajnika HAZU-a i saborskog zastupnika dr. sc. Željka Jovanovića komentirao sam samo odgovor u Saboru ovog drugog:

„A Jovanović je sebe optužio po onom dobro poznatom – na izuzetcima se potvrđuje pravilo. Naime, on je našao izuzetak nekoga tko i inače puno objavljuje, pa je puno objavljivao dok je bio na nekoj funkciji. Naš "veliki" znanstvenik je tako sebe poistovjetio s takvim znanstvenikom. Vjerovali ili ne!"

Istu obranu imao je i Glavni tajnik. I on je spomenuo nobelovca Stevena Chua koji je kao ministar energije u Vladi SAD-a objavio 40 znanstvenih radova. Žao je našem Glavnom tajniku što Jovanović nije objavio isto toliko, a kako su Jovanovićevi radovi izvrsni on bi bio sretan u svom časopisu objaviti 10 od tih 40. Doista, izvrsno je Glavni tajnik prepoznao kvalitetu bivšeg ministra Jovanovića i ispravno ga usporedio s jednim nobelovcem. Zar samo zbog toga naš Glavni tajnik ne zaslužuje mjesto Predsjednika HAZU-a?
Zato treba odmah odbaciti optužbu za znanstveno nepoštenje. Doista dr. Stjepandić, očito frustriran što nije on na razini jednog nobelovca kao naš veliki bivši ministar, zar ne?
Dapače, pogledajte taj impozantni znanstveni doprinos našeg kandidata za Nobelovu nagradu dr. sc. Željka Jovanovića:
Izvorni znanstveni i pregledni radovi u CC časopisima
1. Boban, Marko; Peršić, Viktor; Jovanović, Željko; Drinković, Nikša; Milošević, Milan; Laviano, Alessandro.
Clinical and Seasonal Variations of Nutritional Risk Screening in Patients Scheduled for Rehabilitation after Heart Surgery. // The heart surgery forum. 16 (2013) , 6; 336-343 (članak, znanstveni).
2. Klarin, Ivo; Majnarić, Ljiljana; Jovanović, Željko; Nakić, Dario; Včev, Ivan; Včev, Aleksandar.
Epidemiology and clinical presentation of inflammatory bowel disease in Zadar County, Croatia. // Collegium antropologicum. 37 (2013) , 4; 1161-1170 (članak, znanstveni).
3. Jovanović, Željko; Crnčević-Orlić, Željka; Štimac, Davor; Kokić, Slaven; Peršić, Viktor; Ružić, Tatjana; Goll-Barić, Sanda.

Effects of Obesity Reduction on Cardiovascular Risk Factors : Comparison of Individual and Group Treatment – Substudy of the Croatian Healthy Weight Loss Programme. // Collegium antropologicum. 33 (2009) , 3; 751-757 (članak, znanstveni).
4. Crnčević-Orlić, Željka; Jovanović, Željko; Štimac, Davor; Zaputović, Luka; Peršić, Viktor; Ružić, Alen.
Efficacy of Healthy Weight Loss Program in Obesity Treatment : Croatian Experience. // Collegium antropologicum. 32 (2008) , 1; 79-83 (članak, znanstveni).
5. Peršić, Viktor; Ružić, Alen; MiIetić, Bojan; Balen, Sonja; Jovanović, Željko.; Včev, Aleksandar; Rački, Sanjin; Vujčić, Božidar.
Left ventricule diastolic function in obese patients with newly diagnosed arterial hypertension. // Wiener klinische Wochenschrift. 119 (2007) , 13/14; 423-427 (članak, znanstveni).
A ima još 3 (TRI) znanstvena rada u drugim časopisima!
Doista dr. Stjepandić ima razloga da bude frustriran. Međutim osjeća se i malo ljubomore akademika Rudana.
Kako to?
Pa dr. sc. Željko Jovanović je od 5 (PET) svojih CC radova 3 (TRI) objavio u časopisu akademika Rudana Collegium antropologicum.
Vidimo kako je dr. sc. Željko Jovanovič u godini u kojoj je bio ministar bio najuspješniji u svojoj znanstvenoj karijeri: Objavio je 2 (DVA) CC-rada u 2013., dok je nobelovac Steven Chu iste godine kao ministar objavio 5 radova.
Međutim, treba uzeti u obzir kako je iste godine dr. Jovanović objavio i:
Udžbenici i skripta

1. Bach-Rojecky, Lidija; Budimir, Danijela; Čulig, Josip; Debeljak, Željko; Dolenec, Petra; Jovanović, Željko; Mimica Matanović, Suzana; Modun, Darko; Mudnić, Ivana; Rajič, Jelena; Šarčević, Sonja; Šešelja Perišin, Ana; Včev, Aleksandar; Župan, Gordana.
   Priručnik o virtualnim pokusima iz farmakologije / Modun, Darko; Bach-Rojecky, Lidija (ur.).
   Split : Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu, 2013.

Dakle, naš bivši ministar, koji je očito zreo za Nobelovu nagradu, barem treba biti akademik. Zar će Akademija dopustiti da prije postane nobelovac nego akademik?
Iz Jovanovićeve rasprave očito je kako je on svjestan toga, ali je i izuzetno skroman:
„Nadam da će mjesto u Akademiji naći i neki zaslužni drugi ljudi, koji svojim bogatim opusom zaslužuju i Nobelovu nagradu, medjutim još uvijek nisu našli mjesto u HAZU...
Što se tiče radova koje sam objavio, pa evo ja ću Vas pozvati na američkog nobelovca, na žalost, nisam ni blizu nobelove nagrade, koji je za vrijeme dok je bio državni tajnik, a to je otprilike u rangu ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta. On je bio državni tajnik za energetiku, objavio je 50 CC radova, to, volio bih da sam ja bio tako uspješan.“

Ma koji nobelovac. Chu nije imao najuspješniju godinu u svom znanstvenom radu dok je bio ministar, a Jovanović, jest! Očito on je kao ministar znanosti to i uspio jer je imao uvid u cjelokupnu hrvatsku znanost, što je i rezultiralo ovako velikim ostvarenjem, zar ne? Zato bi dr. Stjepandić trebao povući svoju optužbu za znanstveno nepoštenje i podržati prijedlog da se čovjeka, koji nepravedno nije dobio Nobelovu nagradu, izabere za redovitog člana HAZU.
Mora vidjeti da je i njegova obrana i ona akademika Moguša potpuno istovjetna, osim što je Jovanović iz skromnosti povećao broj radova američkog nobelovca za 10. A veličina akademika Rudana u prepoznavanju čovjeka koji je zaslužio i Nobela, pa mu je od 5 (PET) CC-radova objavio čak 3 (TRI) pokazuje da u Akademiji nema zaslužnije osobe od njega za mjesto Predsjednika Akademije!
Dr. Stjepandić je ugledan hrvatski znanstvenik (ne kao dr. sc. Željko Jovanović pa je očito zašto je dr. Jovanović rekao da je frustriran):

Editor-in-chief: **Advances in Transdisciplinary Engineering**

Editor-in-chief: **Reviews in Transdisciplinary Engineering**

Editor-in-chief: **Concurrent Engineering in the 21st Century**

Editor-in-chief: **Systems Engineering in Research and Industrial Practice**

Editor-in-chief: **International Journal of Agile Systems and Management**

Associate Editor: **Journal of Industrial Information Integration**

Associate Editor: **Journal of Industrial Integration and Management**

Editor: **Advanced Engineering Informatics**

Editor: **Journal of Aerospace Operations**

Editor: **IEEE Transactions on Systems, Man, and Cybernetics: Systems**

Umjesto optužbe za nepoštenje, morao bi priznati da se radi samo o izuzetnoj sposobnosti akademika Rudana i trebao bi se pridružiti mom prijedlogu da ga se izabere za Predsjednika Akademije!
Ja sam, nažalost, u dijelu govora koji nisam uspio izgovoriti na Skupštini naveo samo kako je Glavni tajnik odgovorio dr. Stjepandiću:
„Glavni tajnik je arogantno odgovorio uplećući u taj odgovor i mene!“
A istim riječima je komentirao i onu polovicu mog govora na samoj Skupštini.
Mislim da i to pokazuje koliko je naš glavni tajnik izvrstan za mjesto Predsjednika HAZU-a, zar ne?

Jasno je da ima i onih koji neće shvatiti koliko je to dubokoumno. Tako je meni jedna hrvatska kolumnistica napisala:
„.. kad vidim odgovore 'ne zatrpavajte mi mail', više mi se ne čita, priznajem.. samo pokazuju koliko im je stalo i što rade..pišu sebi hvalospjeve, i drže se ko svete krave, tašti i samodopadni, a za zemlju većina nije prstom mrdnula...“
Poštovani g. Predsjednilče, moram Vam se ispričati zbog netočnih podataka u prošlom pismu kada sam napisao:
„Kako je Glavni tajnik imao kod sebe i knjigu koju je Akademija izdala 1995. na prijedlog akademika Tuđmana, očito je on unaprijed isplanirao taj svoj istup.“
Radi se o knjizi Branka Dubravice, *Vojska antifasističke Hrvatske*, 1996,
Vjerujući da je predlagač bio akademik Tuđman, potražio sam što ima u Hrvatskoj znanstvenoj bibliografiji o tom autoru.
I našao sam:
Rezultati pretraživanja za izraz: Branko Dubravica
Nije nađen niti jedan rad
Zato sam pogledao snimku
(https://www.youtube.com/watch?v=uw9F1iFk36s)
Na prijedlog Razreda za društvene znanosti knjiga je dobila nagradu HAZU-a!
Oca moderne hrvatske države akademika Franju Tuđmana Glavni tajnik nazvao „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima“ da bi time pohvalio Razred koji će kasnije predložiti i prof. dr. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU-a!
Pitao sam zato i hrvatske povjesničare za mišljenje.
Jedan mi piše:
Poštovani,
davno sam je čitao. Nije me se dojmila. Prvo zbog naslova, stvari treba zvati njihovim imenom. Drugo, kada je već ulazio u temu trebao ju je obraditi kako treba, ovako je ispala površno. Treće, u dokazivanju hrvatskog doprinosa u partizanskoj borbi (ostavljam po strani što je masa ljudi prevarena od KPJ) potpuno je izostavio udio Hrvata u proleterskim brigadama, posebice onima koje su kasnije pripale Srbima ili Crnogorcima, što pokazuje koliko je knjiga bila površna. Nije shvatio ili je ignorirao da su u pregledima nakon rata Hrvati jako oštećeni. Na kraju, to je jedna od prvih knjiga s kojom je počeo antifašistički diskurs u znanosti, ili da budem jasan relativiziranje staljinizma u Hrvatskoj. Navodno je dobila i neku nagradu od HAZU, što se nadam da ipak nije istina, jer je to primjer površnog pregleda.
Pozdrav.
P. S. Ako je niste čitali nećete ništa izgubiti ako je zaboravite.
Drugi piše:
Postovani Josipe,
ukratko. knjigu sam pogledao davno, kada je objavljena i nisam bio preoduševljen, ... čini mi se da je, iako koristan pregled - kronologija, ipak napisana u antifašistickom duhu, uz pozdrav

Nekako mi se čini da je Glavni tajnik „prodao“ HDZ-ovim zastupnicima najnoviji „pogled“ SDP-a na akademika Franju Tuđmana.

O tome imate izvrstan članak prof. dr. Matka Marušića:
http://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-matko-marusic-mladi-partizani-koja-razlika-franje-tudmana-davora-bernardica
Zapravo dovoljno je vidjeti kako je Glavni tajnik napao i akademika Stanka Popovića. Naime kolega Popović je stalni sudionik *Dana dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća* u Velikom Trgovišću!
A sve to pokazuje koliko akademik Rudan zaslužuje biti predsjednikom Akademije!

Akademik Josip Pečarić

18. 12. 2016.

STJEPANDIĆ I POPOVIĆ KOMENTIRAJU RUDANA!

Pismo dr. sc. Stjepandića
PREDSJEDNIKU HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI I AKADEMICIMA
objavljeno je na internetu (hrvatsko nebo, dragovoljac) pa ga možete tamo i pročitati.
Izdvajam samo:
„Glavni tajnik HAZU ne samo da nije reagirao na neprimjereni rječnik zastupnika Jovanovića koji je akademika Paara nazvao plagijatorom i lažovom, nego je pohvalio znanstvenu izvrsnost tog istog Jovanovića, usporedivši ga s nobelovcem Steven Chu-om, te kao kolateralne žrtve opleo po dvojici drugih akademika (Josip Pečarić, Stanko Popović), optužujući ovog prvog za njegov tobože nedostojni životni put (rođen u Crnoj Gori, studirao i radio u Beogradu), pa što će on nama pisati neke peticije po Zagrebu. Zamislimo kakva bi reakcija bila u sabornici, da je Pečarić kojim slučajem Srbin, Židov ili Rom!?“
http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/12/19/dr-josip-stjepandic-predsjedniku-hrvatske-akademije-znanosti-i-umjetnosti-i-akademicima/
http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1956-dr-stjepandic-o-nastupu-glavnog-tajnika-hazu-rudana-u-saborskoj-raspravi-14-12-16

Evo reagiranja akademika Stanka Popovića (18. 12. 2016.):

KRATKI OSVRT NA IZLAGANJE AKADEMIKA PAVLA RUDANA, GLAVNOGA TAJNIKA HAZU, U HRVATSKOME SABORU 14. 12. 2016. PRIGODOM PODNOŠENJA IZVJEŠĆA O RADU HAZU U 2015.

Odjednom, izvan konteksta, akademik Pavao Rudan je rekao:

„Mi imamo različite ljude u Akademiji i ti ljudi predlažu različite stvari. Neki ljudi na primjer iz Akademije, dvojica, predlažu i predložili su gospođi predsjednici Republike da se u Hrvatsku vojsku uvede pozdrav „Za dom spremni“ i iz ureda gospođe predsjednice odlično su odgovorili: To je neozbiljno i na granici provokacije!
Ja bih rekao da je to stvarno možda i provokacija, jer čovjek koji je to predložio je rođen 1948. godine u Socijalističkoj Republici Crnoj Gori. Završio je studij na Univerzitetu u Beogradu 1975. godine. Završio je magisterij nauka na Univerzitetu u Beogradu 1977. godine. Postigao je stupanj doktora nauka na Univerzitetu u Beogradu 1982. godine i onda dolazi nama ovdje i predlaže nam takve stvari.
Onaj drugi, koji je uz njega to također napravio, član je Saveza komunista i sekretar na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu. Ja kao liječnik shvaćam

kolege što znači identifikacija s agresorom i da su se neki ljudi uistinu uplašili nekih stvari."

Taj drugi sam, priznam, ja. Drago mi je da akademik Pavao Rudan proučava moju biografiju. Ali, radi potpunosti moje biografije navodim i sljedeće podatke.
Bio sam član SK od 1956. (od završnoga razreda gimnazije, kada mi je bilo nepunih 18 godina) do 1967. (prvo student na PMF-u u Zagrebu, pa znanstveni novak u IRB-u).
U IRB-u me Radnički savjet zadužio za provođenje izbora za novi saziv Radničkoga savjeta (oko 1965., ne sjećam se točno). Moje izborno povjerenstvo sazvalo je kandidacijski zbor zaposlenika, te se na popisu kandidata našlo 45 osoba, a biralo se 15. Tvrdim da su to bili prvi demokratski izbori u Hrvatskoj. Optužili su me iz Gradskoga komiteta SK da sam omogućio potencijalni izbor neprijatelja u Radnički savjet IRB-a.
U okviru SK u IRB-u priređivali smo javne tribine na kojima su nastupali uvaženi profesori i javni djelatnici koji baš i nisu bili po volji vodstvu SK.
Dvadesetak članova SK i nečlanova (svi znanstvenici u IRB-u) sastavilo je izjavu o unaprjeđenju demokratizacije društva koju smo poslali sredstvima priopćavanja, pa i u list Komunist. Nijedne novine nisu objavile izjavu. Kao supotpisnik izjave, a i zbog javnih tribina, pozvan sam na razgovor (ustvari raport) kod Mike Tripala i kod Marinka Grujića (tada jednoga od vodećih članova SK u Zagrebu).
Istupio sam iz članstva SK 1967. (godinu prije obrane doktorata i odlaska na usavršavanje u Veliku Britaniju). Naveo sam u Gradskom komitetu SK da istupam zato jer se nije ništa promijenilo u SK i nakon uklanjanja Aleksandra Rankovića (1966.), te da i ojačan dogmatski *demokratski centralizam*. Sa mnom i nakon mene, još je dvadesetak kolegica i kolega u IRB-u istupilo iz članstva SK.
Nije mi jasno što znači i na koga se odnosi (prethodno citiran) navod akademika Pavla Rudana: *Ja kao liječnik shvaćam kolege što znači identifikacija s agresorom i da su se neki ljudi uistinu uplašili nekih stvari.*
Pismo Predsjednici RH s prijedlogom da se pozdrav *Za dom spremni* uvede u službenu vojnu uporabu nastalo je zbog najave šibenske policije da će kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava *Za dom* (u pjesmi Čavoglave) na što su njegovi slušatelji odgovorili *Spremni* na koncertu u Kninu 5. kolovoza 2015. Pismo je potpisalo oko 4000 osoba. Kažnjavanje Thompsona dovelo bi do velikih uličnih nereda s nepredvidivim posljedicama i to u jeku turističke sezone. Desetci tisuća mladih koji slušaju Thompsona nemaju nikakvu vezu s NDH. Također gotovo ništa ne znaju o komunističkom režimu u Jugoslaviji i u Hrvatskoj. Pripadnici HOS-a branili su domovinu s tim pozdravom. Nosili su svoje znamenje i na vojnoj paradi u Zagrebu 4. kolovoza 2015. i na obilježavanju 25. godišnjice okupacije Vukovara 18. studenoga 2016., i to pred cijelim državnim vrhom. Pozdrav *Za dom spremni* puno je stariji od režima u NDH. Pripadnici HOS-a su priznati hrvatski branitelji, prema Zakonu o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata (2013.), te smiju nositi vojne odore iz Domovinskog rata prema Pravilniku o vojnim odorama (2011.).

MOJ KOMENTAR poslan akademicima:
"Čudi me da akademik Rudan, kada već proučava i biografiju kolege Popovića, nije u Saboru spomenuo njegove domoljubne tekstove. Nije valjda zato što mu je ipak draži komunistički režim pa u Akademiji zabranjuje najave predstavljanje moje knjige koju promoviraju admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr. sc. (a i general) Miroslav Tuđman.
Pozz
Josip Pečarić
rođen 1948. u Crnoj Gori, doktorirao u Beogradu 1982. i onda došao u Hrvatsku soliti ljudima pamet, pa čak postao akademik 2000.g što je sramota jer je Rudan to postao 2006., a rođen je 1942 i to u Zagrebu."
A možda sam ih samo trebao uputiti na tekst Zvonimira Hodaka:
"Naravno, na ovim prostorima vrijedi "pravilo" George Orwella iz njegovog romana "1984". Svi smo jednaki, ali neki su još malo jednakiji. Naime, ono što i po presudi ESLJP vrijedi za crvenu zvijezdu ne vrijedi ZDS. Bez obzira što je HOS regularni dio Oružanih snaga RH, a HOS-ov grb službeno registriran u vrijeme vlade Ivice Račana. I kad podvučemo zajednički nazivnik što nam ostaje. Oni koji su s crvenom zvijezdom žarili, palili i klali po Lijepoj našoj nemaju zbog isticanja tog simbola ni jednu prekršajnu prijavu. Oni pak koji su pod znakom ZDS od Čavoglava pa do Oluje branili ovu zemlju od agresora odlaze pred prekršajne sudove, izloženi su harangi onih koji su četiri godine na "istočnom stajanju" žestoko navijali za svoje igrače Kadijevića, Adžića, Arkana, Mladića, Martića i lijeve medijske kolone. No, bitku su definitivno izgubili. ZDS ostaje simbol inata agresiji, JNA, orijuni i taj simbol postaje to čvršći i žešći što je "stoka sitnog zuba" glasnija u svom roktanju."
Naravno, treba pročitati cijeli Hodakov tekst!

http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/galvanizirani-jugo-mozgovi-nikako-ne-mogu-shvatiti-da-ne-postoji-sarafciger-kojim-bi-se-uklonila-spomen-ploca-s-grbom-hos-a-984221/

Josip Pečarić
19. 12. 2016.

PRILOG:
DR. JOSIP STJEPANDIĆ PREDSJEDNIKU HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOSTI I UMJETNOSTI I AKADEMICIMA

štovani dame i gospodo akademici,

obraćam Vam se iz Njemačke u povodu nastupa akademika Pavla Rudana, Glavnog tajnika Vaše Akademije u Hrvatskom saboru 14. prosinca, kad je braneći godišnje izvješće Akademije izgleda posrnuo i pred televizijskim gledateljstvom teško osramotio ne samo sebe, nego i Akademiju.
Akademik Rudan mogao je biti iritiran verbalnim nasrtajem zastupnika Pernara, međutim na njegovo temeljno pitanje (što Akademija poduzima protiv svekolikog propadanja Republike Hrvatske?), mogao je vrlo lako dati jezgrovit i nedvosmisleni odgovor, koji bi razumjeli i oni birači, koji su zastupniku Pernaru povjerili svoj glas. Umjesto toga, on se upustio u raspravu na razini jednog uličara (Citiram: „Zastupnik je pobjegao“, „Kud nam se naguravaju izvana?“, „Vidim da ne znate o čemu govorite“, „Nemojte mi tu dolaziti s ovakvim neprimjerenim komentarima“), kojom nije vrijeđao samo zastupnike Pernara, Bunjca i Mišića, nego i one koji su njegov smušeni nastup pratili, a pogotovo hrvatske birače, koji imaju pravo dobiti odgovor na pitanja njihovih zastupnika.

Dana 27. listopada o.g. podnio sam Odboru za etiku u znanosti i visokom obrazovanju prijavu protiv akademika Pavla Rudana, prof. dr. Aleksandra Včeva, dr. Željka Jovanovića i drugih zbog neetičnog postupanja u znanstvenoj publicistici. Na temelju aktualne obavijesti tajnice Odbora od 15. prosinca (u privitku *), moja prijava još nije bila na sjednici Odbora te stoga nije ni razmatrana.
Na poticaj zastupnika Branimira Bunjca, koji je zastupnika dr. Željka Jovanovića upitao za njegov komentar o mojoj prijavi, razvila se polemika u sabornici, u kojoj je zastupnik Jovanović na svoj poznati način izvrijeđao neistomišljenike, a pogotovo Vašeg člana akademika Paara. Akademik Rudan pritom ni jednom rječju nije uzeo u zaštitu svog kolegu Paara (što bi bila zadaća Glavnog tajnika), koji se sam nije mogao braniti, jer nije bio nazočan! Jovanović je čak lažno tvrdio da Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa nije pokrenulo postupak protiv njega jer je zaključilo da nema nikakve osnove za njegov sukob interesa. Akademik Rudan ga nije ispravio, iako je morao znati u kojem se statusu nalazi moja prijava Odboru za etiku.

From: Stjepandic, Josip
[mailto:Josip.Stjepandic@PROSTEP.com] Sent: Wednesday,
December 14, 2016 9:46 PM To: Mirjana Gopić Subject: AW: Prijava: akademik Pavao Rudan, prof. dr. Aleksandar Včev, dr. Željko Jovanović i drugi

Štovana gospođo Gopić,

Upravo pratim snimku današnje rasprave u Saboru, u kojoj je zastupnik Željko Jovanović ustvrdio da je moja prijava odbijena.

Možete li mi reći koji je status moje prijave tj. kad mogu računati s odgovorom Odbora za etiku u znanosti i vosokom obrazovanju?

Sa štovanjem
Dr. Josip Stjepandić

———- Proslijeđena poruka ———- From: "Mirjana Gopić" <mirjana.gopic@azvo.hr> To: "Stjepandic, Josip" <Josip.Stjepandic@prostep.com> Cc: Date: Thu, 15 Dec 2016 16:44:48 +0000 Subject: RE: Prijava: akademik Pavao Rudan, prof. dr. Aleksandar Včev, dr. Željko Jovanović i drugi
Poštovani,

Vaša prijava još nije bila na sjednici Odbora te stoga nije ni razmatrana.

S poštovanjem
Mirjana Gopić

Glavni tajnik HAZU ne samo da nije reagirao na neprimjereni rječnik zastupnika Jovanovića koji je akademika Paara nazvao plagijatorom i lažovom, nego je pohvalio znanstvenu izvrsnost tog istog Jovanovića, usporedivši ga s nobelovcem Steven Chu-om, te kao kolateralne žrtve opleo po dvojici drugih akademika (Josip Pečarić, Stanko Popović), optužujući ovog prvog za njegov tobože nedostojni životni put (rođen u Crnoj Gori, studirao i radio u Beogradu), pa što će on nama pisati neke peticije po Zagrebu. Zamislimo kakva bi reakcija bila u sabornici, da je Pečarić kojim slučajem Srbin, Židov ili Rom!?
Budući da sam peticiju za uvođenje pozdrava „Za dom spremni" kao službeni pozdrav u Hrvatsku vojsku ne samo potpisao, nego sam u njezinu pripremanju dao nezanemariv doprinos, time što sam se raspitao kod svojih znanaca i prijatelja širom svijeta, kakvi su običaji kod njih, mogu Vas obavijestiti da u svim tim zemljama (njih oko 30) postoji kovanica „Za dom spremni", vezana za najdublje domoljubne osjećaje, a u nekima poput Kine je to i pozdrav. Tko poput Vašeg tajnika takav zahtjev naziva provokacijom, dokazuje bjelodano svoje neznanje. Takav je žalostan zaključak na tragu preuzetnog, na trenutke uvredljivog izlaganja Vašeg Glavnog tajnika saborskim zastupnicima i gledateljima izravnog prijenosa. Stoga bih očekivao da „plamen intelektualne i moralne savjesti" u najmanju ruku sakupi svu najbolju svjetsku praksu, prije nego li daje ikakav sud o spornim pitanjima.

S obzirom da je Vaš Glavni tajnik nastupio u ime HAZU, korisnika državnog proračuna, bilo bi sigurno korisno, kad biste ga upoznali s njegovim obvezama iz članka 46 Ustava RH („obraćanje organima vlasti“), člankom 2 Zakona o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji te člankom 18 Pravilnika o vojnim odorama, koji reguliraju status HOS-a, kao sastavnice pobjedničke Hrvatske vojske, te uporabe njihova znakovlja. Akademik Rudan ili ne zna ili svjesno zanemaruje činjenice.

Njegova obrana da je Steven Chu objavio više od 40 znanstvenih radova dok je bio ministar energije u SAD posebno je zanimljiva. Pritom je zanemario da je dotični znanstvenik još godine 1997. (ne 2007.!) dobio Nobelovu nagradu za fiziku, dok je ministarsku dužnost obnašao puno kasnije, od 2009. do 2013. godine, kao veliki znanstvenik, kada je njegova znanstvena produkcija pala na „samo“ 26 radova (a ne 40!) u 4 godine. Ne želeći nikoga omalovažavati, moram se zapitati da li ova usporedba (bivšeg) ministra Jovanovića s (bivšim) ministrom Chu-om znači da po službenome mišljenju HAZU, iz usta njezina Glavnog tajnika u plenarnoj sjednici Hrvatskog sabora, znanstveni opus dr. Jovanovića prije dolaska na dužnost ministra zavrjeđuje Nobelovu ili neku sličnu nagradu?

Slobodan sam Vas podsjetiti da temelj moje prijave leži u činjenici da je dr. Jovanović objavljivao radove kao ko-autor s osobama prema kojima je po akademskoj hijerarhiji bio podređen, a po hijerarhiji vlasti nadređen, što sam u prijavi obrazložio, navodeći reakcije drugih urednika i izdavača, koji za takvo ponašanje imaju samo jednu ocjenu: staviti ih sve na crnu listu i time isključiti iz procesa znanstvenog publiciranja!

S obzirom da se ovakve grozne činjenice u Hrvatskoj uglavnom ignoriraju, ja ću ovaj gorući problem nastojati čim više internacionalizirati, koristeći svoje ne tako skromne mogućnosti kao urednik i izdavač kod više izdavačkih kuća. Da cjelokupna hrvatska znanost ne bi postala taocem nekoliko nečasnih pojedinaca, najtoplije Vam preporučam da etici u znanosti posvetite veću pozornost, te neophodno čišćenje započnete u vlastitoj kući, tj. u tajništvu.

Zašto se iseljavaju mladi liječnici i drugi stručnjaci? Jedan od najvažnijih razloga sigurno je slaba perspektiva, koja leži i u tome, da se određeni dio atraktivnih radnih mjesta očigledno čuva za islužene političare, partijske kundake, kojima se po potrebi pripisuju nobelovske sposobnosti. Tko takvu praksu ignorira, zataškava ili čak podupire, ne smije se čuditi provokativnim pitanjima u sabornici, te prijavama Odboru za etiku.

Ovo ću kritičko obraćanje završiti konstruktivnim prijedlogom. U ljeto 2015. godine primili ste Peticiju za zaštitu slobode znanstvenog rada, koju sam i sam potpisao, a koja se ticala neometanog istraživanja što se zbilja dogodilo u Jasenovcu. Vrlo sam žalostan da ova peticija nije ostavila nikakvog traga u Vašem godišnjem izvješću, iako su ju potpisali mnogi akademici i drugi pojedinci od ugleda i znanja.

U međuvremenu mladi hrvatski znanstvenici pod vodstvom dr. Nikole Banića tjedan za tjednom u „Hrvatskome tjedniku“, te nekim portalima izvješćuju o svojim istraživanjima „jasenovačkog popisa žrtava“ i dokazuju kako je taj popis u najmanju ruku u nekim dijelovima krivotvoren. Budući da Akademija po slovu

zakona potiče i organizira znanstveni rad, pozivam Vas da dr. Nikoli Baniću i njegovim kolegama dadete odgovarajuću prigodu da rezultate svojih istraživanja prikaže u okviru aktivnosti Akademije i time potakne širu znanstvenu raspravu.
Sa štovanjem
Dr. Josip Stjepandić
Oleanderweg 25
64625 Bensheim

Prilog : Plamen intelektualne i moralne savjesti
Fonogram sjednice Hrvatskog sabora od 14.12.16
plamen intelektualne i moralne savjesti

LICEMJERNA ČESTITKA

Poštovani Predsjedniče HAZU-a g. akademiče Zvonko Kusiću,
Dobio sam Vašu čestitku:
Poštovani,
U svoje ime i uime članova Uprave akademika Jakša Barbića, Velimira Neidhardta i Pavla Rudana te gospođe Marine Štancl, zahvaljujem Vam na uspješnoj suradnji u protekloj. 2016, godini,
U posljednje vrijeme aktivnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti sve je intenzivnija i zapaženija u javnosti, što jača utjecaj i ugled Akademije kao najviše znanstvene i umjetničke ustanove u Republici Hrvatskoj i omogućuje joj kvalitetno ispunjavanje njene misije u očuvanju hrvatskoga nacionalnog ideniteta, promicanju najviših vrijednosti nacije i razvoju hrvatskog društva. Dragocjen doprinos tome dali ste i Vi osobno i svaki pojedini član svojim znanstvenim i umjetničkim djejovanjem. Vjerujem da će tako biti i u sljedećoj godini.
Želim Vam sretan Božić te sretnu i uspješnu novu, 2017. godinu!
S poštovanjem i zahvvalnošću,
Predsjednik
Akademik Zvonko Kusić
U Zagrebu 12. prosinca 2016.
Mislim da je doista licemjerno poslati mi je poslije riječi koje je o meni, a i o akademiku Stanku Popoviću, izrekao u ime Akademije Glavni tajnik akademik Pavao Rudan u Hrvatskom saboru (na dan kada su na FER-u tri moja doktora znanosti birani za redovite profesore):
„Mi imamo različite ljude u Akademiji i ti ljudi predlažu različite stvari. Neki ljudi na primjer iz Akademije, dvojica, predlažu i predložili su gospođi predsjednici Republike da se u Hrvatsku vojsku uvede pozdrav „Za dom spremni“ i iz ureda gospođe predsjednice odlično su odgovorili: To je neozbiljno i na granici provokacije!
Ja bih rekao da je to stvarno možda i provokacija, jer čovjek koji je to predložio je rođen 1948. godine u Socijalističkoj Republici Crnoj Gori. Završio je studij na Univerzitetu u Beogradu 1975. godine(netočno: 1972. godine, JP)*. Završio je magisterij nauka na Univerzitetu u Beogradu 1977. godine* (netočno: 1975. godine, JP)*. Postigao je stupanj doktora nauka na Univerzitetu u Beogradu 1982. godine i onda dolazi nama ovdje i predlaže nam takve stvari* (podcrtao JP).
Onaj drugi, koji je uz njega to također napravio, član je Saveza komunista i sekretar na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu. Ja kao liječnik shvaćam kolege što znači identifikacija s agresorom i da su se neki ljudi uistinu uplašili nekih stvari.“
Dakle, Akademiji, koja bi trebala biti znanstvena ustanova, nije važno što sam došao 1987. g. i od tada za Zagrebačko sveučilište – dakle za hrvatski znanost - napisao više od 1000 znanstvenih radova u znanstvenim časopisima (Ima li tko više u RH?), nije važno što je iz moje znanstvene škole izašlo preko 40 doktora znanosti, stvorio 3 znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama najboljih

svjetskih časopisa, a od 6 najboljih hrvatskih po Scopusu pola je mojih, već je Akademiji važno što sam rođen u *Socijalističkoj Republici Crnoj Gori*, a posebno je važno pa tri puta ističete što sam sve završio na *Univerzitetu u Beogradu.*
Zapravo i ne iznenađuje takav stav Akademije. Ne samo zbog toga što je u Akademiji zabranjeno slanje obavijesti moje knjige koju su predstavljali admiral Davorin Domazet Lošo i general prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, a naslov je ismijavao agresore na Hrvatsku kroz tvrdnju Slobodana Miloševića (poslao sam vam je misleći da za nju u Akademiji ne znaju) da su u „Oluji“ njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi!
Naime dobio sam sljedeća pisma od akademika Davorina Rudolfa:
Datum:Wed, 5 Oct 2016 15:57:32 +0000 (UTC)
Šalje: Davorin Rudolf
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Osobito poštovani kolega,
Želim Vas obavijestiti da sam danas, u funkciji predsjednika Znanstvenoga vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a uputio pisma predsjedniku Akademije akademiku Kusiću i rektoru Sveučilišta u Zagrebu prof. Borasu, a u povodu diskriminacijskih postupaka i kršenja ljudskih prava i sloboda vaših, uvaženog akademika i hrvatskog znanstvenika. .
Kopije pisama poslao sam i tajniku vašega Razreda akademiku Dujelli radi obaviještenosti.
Srdačno Vas pozdravljam,
s poštovanjem,
Davorin Rudolf

Naslov:Re:
Datum:Tue, 18 Oct 2016 17:08:11 +0200
Šalje: Davorin Rud <davorin.rudolf@yahoo.com>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani i dragi kolega,
Nisam dobio do danas odgovore našeg predsjednika ni rektora Zagrebačkog sveučilišta. Sačekat ću još neko vrijeme, potom ću - ako ne dobijem odgovore - uputiti nova pisma i zatražiti obavijesti jesu li, i ako jesu, što su poduzeli radi zaštite vaših temeljnih prava i digniteta svoga člana.
Žao mi je zbog vaših teškoća. Osobno ću učiniti sve da se predmet, tužan za naše dvije najviše znanstvene i znanstveno-obrazovne institucije, pokrene i riješi kako nalažu i naš status i naše osobne odgovornosti.
Hajde da Vas barem malko umirim: ova naša reagiranja kazuju da ipak ne vlada duboka hrvatska šutnja.
Želim Vam svako dobro,
Davorin Rudolf

Zapravo riječi koje je izgovorio Glavni tajnik u ime Akademije, samo pokazuju da se u Akademiji ne slažu s mišljenjem Predsjednika Znanstvenoga vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a. Dapače postupa se upravo u skladu s onim pojavama zbog kojih predsjednik Znanstvenoga vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a smatra da su kršenje mojih prava. Istina, pljesak koji je na Skupštini dobio Glavni tajnik zbog svog nastupa u Hrvatskom saboru i ponašanje nekih akademika na Skupštini HAZU-a, kada su ometali moju obranu od tih napada, pa sam zbog toga odustao održati je do kraju, također pokazuju kakav je doista stav Akademije.
Dapače, liječnička dijagnoza u ime Akademije da je moj dolazak u Zagreb u vrijeme kada je Milošević došao na vlast u Srbiji i to poslije dva neuspjela pokušaja povratka u moj Kotor, u Zaljev hrvatskih svetaca (iz Akademije bi rekli u Crnu Goru), zapravo nekakva „identifikacija s agresorom“ je sama po sebi vrlo znakovita!
Koliko je absurdno da npr. Akademiji, a ni mom Razredu, ništa ne znače tvrdnje iz HRZZ-a o tome kako pomenuti časopisi nisu dobri već se u Hrvatskom saboru daje, zapravo, podrška tim napadima i važnija im je Peticija ZDS. Akademiji je čak problem gdje sam se rodio ili gdje sam školovan. Pri tome se u Saboru lažno tvrdi *da smo mi* (kolega Popović i ja) *predložili da se u Hrvatsku vojsku uvede pozdrav „Za dom spremni“*. To je prijedlog legende Domovinskog rata Branka Borkovića – Mladog Jastreba, a moja ideja je Peticija ZDS kojom smo podržali njegov prijedlog, kao da je to nekakva nečasna ili protuzakonita radnja. Znači li to da Akademija, korisnik državnog proračuna, nije upoznata sa člankom 46 Ustava RH ili ga naprosto ne priznaje? Onako čisto antropolosški!? A Peticija je pisana u cilju obrane Marka Perkovića Thompsona i njegove legendarne pjesme „Bojna Čavoglave“, ali i HOS-ovaca.
O tome pogledajte nastup Mladog Jastreba u „Bujici“:
BUJICA 19.12.2016. BRANKO BORKOVIĆ - MLADI JASTREB: "ZA DOM SPREMNI" UVESTI U HV!
https://www.youtube.com/watch?v=JV_QONklt3U
Meni je strašno vidjeti takav odnos Akademije, dok Mladi Jastreb priča kako su HOS-ovci svojim tjelima krčili put kroz minska polja za naše ljude u bijegu iz grada-heroja!

Zato mislim da je ovakva Vaša čestitka, blago rečeno, licemjerna!

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

U Zagrebu, na dan kada brani svoj doktorat još jedna kolegica iz „moje“ znanstvene škole

Pismo šaljem s molbom za komentar:
Gđi Kolindi Grabar-Kitarović, Predsjednici RH, s obzirom da se iz Akademije pozivaju na njenu izjavu, a već sam je upozorio na sličnae pojave;

G. Boži Petrovu, Predsjedniku Sabora RH, s obzirom da se radilo o Izvješću Hrvatskom saboru o radu HAZU;
Generalu Ivanu Tolju, koji je predstavljao moju knjigu „Oba su pala“ u kojoj je dosta tekstova oko Peticije ZDS za njegovo mišljenje i po mogućnosti za dobivanja mišljenja Hrvatskog generalskog zbora;
Saborskom zastupniku dr. sc. Miroslavu Tuđmanu s obzirom da su u Akademiji odbili poslati obavijest o predstavljanju knjige koju je on predstavljao, a u Saboru se sada pozivaju na Oca moderne hrvatske države akademika Franju Tuđmana;
prof. dr. sc. Vladu Jukiću, zbog lječničke dijagnoze iz Akademije izrečene u Hrvatskom saboru.

PISMO AKADEMIKA VLADIMIRA PAARA PREDSJEDNIKU HRVATSKOG SABORA

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovane kolege akademici,

Šaljem vam pismo našeg kolege akademika Vladimira Paara, koji je grubo napadnut i oklevetan u Hrvatskom saboru tijekom rasprave o Izvješću o našem radu u prethodnoj godinu. Kao što znate Izvješće je branio Glavni tajnik akademik Pavao Rudan. On nije smatrao potrebnim braniti akademika Paara, ali dr. Sc. Željka Jovanovića jest.

PISMO AKADEMIKA PAARA
Hrvatski sabor Predsjednik Božo Petrov
predsjednik@sabor.hr

Poštovani gospodine predsjedniče Hrvatskog sabora,

na sjednici Hrvatskog sabora od 14.12.2016. prema fonogamu koji mi je dostavljen,
gospodin zastupnik dr.sc. Željko Jovanović iznio je grube optužbe i uvrede na moj račun:

Optužen sam kao osoba "koja je javno lagala, lažno se predstavljala, čak pisala plagijate i tim plagijatima se javljala na raspravu o kurikularnoj reformi".
Optužen sam da sam "izmanipulirao ljude", autore recenzija Cjelovite kurikularne reforme (CKR).
Optužen sam: "jedan od predvodnika stalnih napada i na strategiju i na kurikularnu reformu, potpuno neutemeljeno, a na način pamfleta, plagijata, upravo je Vladimir Paar".
Optužen sam: "javio se na natječaj, a nije se javio".
Optužen sam kao plagijator: "Iz materijala koje je poslao, a koje je prepisao iz materijala, koji je bio na raspravi u Srbiji, dakle plagirao je, i kao takav nedostojan je svega onoga što HAZU danas znači"
Poštovani gospodine predsjedniče Hrvatskog sabora, budući da su ove teške optužbe izrečene u časnom domu hrvatske države pred cijenjenim zastupnicima i obznanjene hrvatskoj javnosti, molio bih da se Saboru stavi na raspolaganje moj argumentirani odgovor, sa lako dokazivim činjenicama, koje opovrgavaju zastupnika Jovanovića.

Nisam se "lažno predstavljao": da sam 24 godine akademik HAZU, da sam u HAZU predsjednik Znanstvenog vijeća za obrazovanje i školstvo, da sam autor 245 znanstvenih publikacija uključenih u najpoznatiju svjetsku bazu znanstvenih publikacija Web of Science sa strogom međunarodnom recenzijom, i da se još od

doba ministra Šuvara uporno zalažem za moderni razvoj hrvatskog školstva a naročito za ključnu ulogu matematike, fizike, kemije, biologije, geologije i informatike u razvoju gospodarstva i društva i da sam tijekom zadnjih četrdeset godina također objavio stotinjak stručnih tekstova o problematici obrazovanja.

Nisam "pisao plagijate i njima se javljao na javnu raspravu" niti "prepisao materijale koji su bili na raspravi u Srbiji". Javno pozivam dr.sc. Jovanovića da pokaže jedan jedini plagijat koji sam ja napisao. Možda je dr.sc. Jovanović nešto pobrkao, jer je zaboravio pogledati tko je autor tekstova koji mu se ne sviđaju. Činjenično stanje je sljedeće: Predsjedništvo HAZU me je imenovalo za predsjednika Znanstvenog vijeća za obrazovanje i školstvo. Vijeće je donijelo odluku da se od eksperata (u i izvan HAZU) zatraže stručne recenzije prijedloga Cjelovite kurikularne reforme koju je vodio dr.sc. Jokić. Prema svjetskoj praksi, za svaku recenziju je odgovoran njezin autor. U Vijeće je stiglo sto recenzija i na svakoj recenziji stoji ime autora, zvanje i njegova institucija. Zamjenik ministra Šlezak zatražio je da te recenzije Vijeće proslijedi Ministarstvu na javnu raspravu o kurikulu koja je bila u tijeku. Sukladno tome, tajnici Vijeća u HAZU dao sam uputu da sve pristigle recenzije Vijeće šalje Ministarstvu: zato je pošiljatelj Vijeće, i ja kao predsjednik u ime Vijeća. Iako na svakoj recenziji jasno piše ime autora recenzije, zastupnik Jovanović proglašava da sam ja plagirao te recenzije. Kako netko može biti plagijator, kada uopće nije autor? Što se pak tiče moga plagiranja "materijala iz Srbije", pozivam dr.sc. Jovanovića da pokaže u kojemu mojem tekstu sam to napravio. Takav moj tekst ne postoji! I jesam li onda plagijator kao što misli dr.sc. Jovanović?

Nisam propustio ponuditi Ministarstvu suradnju da pomognem u nastojanjima za poboljšanje školstva. Akademike Paara i Popovića na natječaj za sektorsko vijeće za odgoj i obrazovanje je prijavila HAZU. Krajem 2014. godine HAZU je dobila odbijenicu s potpisom pomoćnice ministra prof.dr.sc. Beljo Lučić. Na ponovnu prijavu 2015. godine nije stigao nikakav odgovor Ministarstva.

Nisam izmanipulirao preko sto istaknutih učitelja i profesora sa škola, sveučilišnih profesora, znanstvenika sa znanstvenih instituta i akademika da volonterski pišu negativne recenzije prijedloga "Cjelovite kurikularne reforme" (CKR). Osim što su recenzije pisane na temelju analiza dokumenta CKR-a, tu je i jednostavna logika: čitajući imena i institucije recenzenata, je li uopće razumno pretpostaviti da se te osobe može izmanipulirati?

Nisam "jedan od predvodnika stalnih napada i na strategiju i na kurikularnu reformu, potpuno neutemeljeno, a na način pamfleta, plagijata", nego smatram svoju obvezu da pomognem unapređenje hrvatskog školstva sukladno potrebama razvoja u 21. stoljeću. Kao i brojni vrhunski stručnjaci iz sveučilišta, škola i HAZU, smatram da je reforma školstva potrebna, ali svjestan sam kolike bi ogromne štetne posljedice za hrvatsko gospodarstvo i društvo i za budući životni standard hrvatskih građana proistekle iz primjene predloženoga CKR-a. Što reći

kada i mnogi kvalitetni učitelji i profesori sa škola, i ugledni znanstvenici sa sveučilišta i HAZU upozoravaju da je metodologija izrade kurikuluma u CKR-u pogrešna i neprovediva, kada CKR sadrži niz mjera direktno na uštrb STEM područja o čemu bitno ovisi budući razvoj gospodarstva, kada je zanemarena uloga odgoja, kada nije naglašena uloga i struktura dualnog strukovnog obrazovanja, kada se zanemaruju nove neuroznanstvene spoznaje važne za kvalitetu obrazovanja, ukratko, kada se udaljavamo od srednjoeuropskog školstva umjesto da mu se približavamo. Upravo prijedlog Hrvatske srednjoeuropske kurikulne reforme obrazovanja (HSKRO) iznesen je u knjizi "Hrvatsko školstvo u funkciji gospodarstva i društva" potkraj 2015. godine. Kao podupiratelji taj su prijedlog potpisali, među ostalima, 60 akademika HAZU.

Nisam suglasan s tvrdnjom zastupnika Jovanovića da se stručne recenzije koje su napisali stotina istaknutih stručnjaka može zvati pamflet. Istina je da za izradu recenzija i uređivanje dviju knjiga nije isplaćen nikakav honorar, sve je učinjeno volonterski.

Mislim da bi bilo vrijeme da napustimo jezik osobnih uvreda, lažnih optužbi, diskvalifikacija i političkih pritisaka, a da počnemo govoriti jezikom argumenata i zdrave logike.

Molio bih da o tome izvijestite zastupnike u Hrvatskom saboru.

Zagreb, 20.12.2016.

S izrazima poštovanja,
akademik Vladimir Paar

Za informaciju:
Predsjednik Vlade Andrej Plenković, predsjednik@vlada.hr
Predsjednica Republike Kolinda Grabar Kitarović,
ured@predsjednica.hr
Potpredsjednik Sabora Milijan Brkić, vlasta.mijic@sabor.hr
Potpredsjednik Sabora Gordan Jandroković,
marija.vrhovski@sabor.hr
Potpredsjednik Sabora Željko Reiner, potpredsjednik_zr@sabor.hr
Potpredsjednica Sabora Milanka Opačić, milanka.opacic@sabor.hr
Potpredsjednik Sabora Ivan Vrdoljak,
brankica.kompesak@sabor.hr
Ministar znanosti i obrazovanja Prof.Dr.sc. Pavo Barišić,
ministar@mzos.hr
Predsjednik Odbora za obrazovanje, znanost i kulturu Andro Krstulović Opara,
odborozk@sabor.hr

*

Podsjetit ću vas, uvažene kolegice i kolege kako je Glavni tajnik branio bivšeg ministra Jovanovića:
„Kolega Branimir Bunjac, a šta da Vam kažem? Moram Vam kazati da je ovo bilo vrlo, vrlo, vrlo žalosno. Reci ću da ne upotrijebim nešto drugo, što ste kazali s obzirom na citiranost i objavljivanje. Vidim da ne znate, o čemu govorite! Gospodin Steven Chu, koji je inače dobitnik 2007. Nobelovu nagradu, on je bio ministar energetike u vladi SAD. I u tom trenutko dok je bio ministar energetike u Vladi SAD objavio je preko 40 znanstvenih radova u razlicitim časopisima. Meni je žao što naš gospodin profesor Jovanović, nas bivši minister, isto nije objavio 40 znanstvenih radova. 10 bih mu ja odmah objavio u časopisu Collegium antropologicum, jer sve ono što je radio i što objavljuje je odlično!
Prema tome, kolega Bunjac, pazite informacije koje upotrebljavate, iznosite, i sa čime pokušavate umanjiti ono što HAZU znači ovome narodu, svim građanima Republike Hrvatske, a ponosan sam naročito Romima u Republici Hrvatskoj, jer mi smo prva akademija na svijetu, gdje je uz predivnu našu himnu „Lijepa nasa domovina“ bila i odsvirana himna romskoga naroda. Prema tome, budite ponosni na svoju Akademiju, a nemojte mi tu dolaziti s ovakvim nekakvim, oprostite što ću reči, neprimjerenim komentarima!“

Podsjetit ću vas i na ovaj dio prijave prof. Dr. Sc. Josipa Stjepandića koji se odnosi na bivšeg ministra kojega je tako žestoko branio Glavni tajnik akademije bez obzira što je ovaj oklevetao akademika Paara:

«U svjetlu tih dvojbi, u međuvremenu sam podnio prijavu Committee on Publication Ethics (COPE).
Mislim da Vas ne trebam upozoravati na činjenicu da je dr. Jovanović u svome nezaustavljivome znanstvenome uzletu, u novijoj svjetskoj povijesti usporedivim jedino s nezaboravnim Stipom Šuvarom, pomeo sve suparnike na javnome natječaju na kojemu je bio jedini kandidat, naravno u vrijeme dok je bio ministar:
http://www.vecernji.hr/hrvatska/uhljebio-se-jovanovic-dobio-posao-na-medicini-pa-ga-zamrznuo-936188”
I vi ste drage kolegice i kolege takav nastup Glavnog tajnika HAZU na Skupštini nagradili velikim pljeskom.
Čudi li vas zašto su tekst moga napola izrečenog govora na Skupštini na portalu Kamenjar.com objavili s naslovom:
Pismo navodne Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti?
http://kamenjar.com/pismo-predsjedniku-navodne-hrvatske-akademije-znanosti-i-umjetnosti/

Akademik Josip Pečarić
21. 12. 2016.

AKADEMIK RUDAN NAPRAVIO OD HRVATSKOG SABORA I HAZU PAČJU ŠKOLU

Poštovana Predsjednice RH,
poštovani predsjednici Vlade RH i Hrvatskog sabora,

Trebao bih vas pozvati da konačno zaustavite napade na moj znanstveni rad, moje suradnike, obitelj, Ali neću, jer ne vjerujem da će od ovog mog pisma biti ikakve koristi. Kao, uostalom i od mnogih drugih koje sam vam pisao.
Kao što znate već sam vas obavijestio o tim napadima koji su počeli s napadom na moj projekt u HRZZ. Pisao sam vam da ne mogu prihvatiti tvrdnje iz HRZZ-a kako su 3 moja časopisa loša, a radi se o Q2 i Q3 časopisima.
Zahvaljujući prošlotjednom napadu Glavnog tajnika HAZU, koji je ničim izazvan napao akademika Stanka Popovića i mene, a nije branio akademika Paara od klevetničkih napada bivšeg ministra dr. sc. Željka Jovanovića, mnogo toga je postalo jasno. http://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/25621-pismo-akademika-paara-predsjedniku-hrvatskog-sabora.html
Naime, već više od godinu i po dana pišem svima vama i konstatiram da od svih članova Upravnog odbora samo akademik Pavao Rudan ima časopis koji je on stvorio i koji je u svjetskim bazama.
Međutim, zahvaljujući jednom komentaru na HKV-u, ustanovili smo da je časopis Glavnog tajnika HAZU-a akademika Pavla Rudana još 2014.-e izbačen s te liste.
To vidimo u članku: Hrvatski časopisi u WoSCC, CC i Scopus bazama podataka
https://lib.irb.hr/web/hr/vijesti/item/1837-croatian_journals_wos_cc_scopus_databases.html

"Prema najnovijim podacima koje smo dobili od Thomson Reutersa u Current Contents (CC) bazi podataka koja u 2014. g. indeksira ukupno 9.905 časopisa indeksirano je 14 hrvatskih časopisa: Chemical And Biochemical Engineering Quarterly Journal Of Mathematical Inequalities (naš časopis, JP) Croatian Medical Journal Knjizevna Smotra Croatica Chemica Acta Nanomaterials And Nanotechnology Drustvena Istrazivanja Operators And Matrices (naš časopis, JP) Food Technology And Biotechnology Prolegomena Glasnik Matematicki Psychiatria Danubina International Review Of The Aesthetics And Sociology Of Music Synthesis Philosophica Ispao je Collegium Antropologicum (časopis akademika Rudana, JP), dok su u odnosu na prošlu godinu dodani Glasnik matematički, Nanomaterials and Nanotechnologies i Psychiatria Danubina."

Dakle od 14 hrvatski znanstvenih časopisa u CC bazi su dva naša! Dapače, u istom tekstu nalazimo i slijedeće:

"Web of Science Core Collection (WoSCC) baza podataka ukupno indeksira 12.501 časopisa (svibanj 2014), a broj hrvatskih časopisa smanjen je na 53. Pet

časopisa nisu više indeksirana u WoSCC-u, a to su časopisi Collegium Antropologicum (časopis akademika Rudana, JP), Neurologia Croatica, Paediatria Croatica, Suvremena psihologija i Tekstil. U WoSCC je dodan jedan hrvatski časopis Nanoparticles and Nanotechnologies."

Lako je provjeriti da su na toj listi TRI naša časopisa.
Je li to razlog što na bezbroj mojih pitanja nitko ne želi odgovoriti?
Zar takvo ponašanje nije ravno neistini?

Je li se akademik Rudan rugao zastupnicima u Saboru kada je tvrdio:

„Kolega Branimir Bunjac, a šta da Vam kažem?

Moram Vam kazati da je ovo bilo vrlo, vrlo, vrlo žalosno. Reći ću da ne upotrijebim nešto drugo, što ste kazali s obzirom na citiranost i objavljivanje. Vidim da ne znate, o čemu govorite! Gospodin Steven Chu, koji je inače dobitnik 2007. Nobelovu nagradu, on je bio ministar energetike u vladi SAD. I u tom trenutko dok je bio ministar energetike u Vladi SAD objavio je preko 40 znanstvenih radova u razlicitim časopisima. Meni je žao što naš gospodin profesor Jovanović, naš bivši minister, isto nije objavio 40 znanstvenih radova. 10 bih mu ja odmah objavio u časopisu Collegium antropologicum, jer sve ono što je radio i što objavljuje je odlično! "
Pa kad tako govori Glavni tajnik HAZU tko može posumnjati da njegov časopis nije vrijedan, da nije više na svjetskim listama?
Dr. Josip Stjepandić to komentira ovako:

"Članci dr. Jovanovića objavljivani su u Collegium antrpologicum jer drugih, boljih članaka nije bilo. To je dovelo do srozavanja kvalitete, što je uočio TR i maknuo časopis s indexa sto je dovelo do pada zanimanja kod autora, te neredovitog izlaženja.
Tvrdnja akademika Rudana, da bi objavio 10 članaka od dr. Jovanovića, može se protumačiti ovako: Budući da ne dobija druge članke, uzet će po principu „Daj što daš", pa i članke „nobelovca" Jovanovića."

Prof. dr. sc. Neven Elezović piše jednoj članici našeg projekta (nadam se da razumijete porugu):

"Pišem našem Ministarstvu ljubavno pismo, povodom odluke da ne finaciraju nijedan od naših časopisa. Interesantno, unutra ne spominjem Joška (Josipa Pečarića, JP), *jer je svaka pomisao da takva odluka ima ikakve veze s njegovim djelovanjem potpuno neutemeljena. Baš je krasno živjeti u Hrvatskoj."*

A s druge strane dr. Stjepandić komentira i ponašanje HRZZ-a:

"Meni je to kao iz nekog ružnog filma. Da se taj slučaj dogodio u Njemačkoj, izvršni direktor HRZZ imao bi posla s državnim odvjetnikom, a članovi Upravnog vijeća bili bi ekskomunicirani i pred otkazom."

Doista je jasno da moja tri časopisa koja su Q2 i Q3 ne valjaju kada je i onaj jedan jedini od članova Upravnog odbora HRZZ-a izbačen sa svjetskih lista. I to časopis Glavnog tajnika HAZU!

Prof. dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti clan HAZU
Dopisni clan DANU

P.S. Doista je u pravu prof. Elezović kada onako komentira činjenicu o kojoj smo pisali u više navrata – rezultat će biti to da naša tri časopisa neće više biti financirana.

I dok akademik Davorin Rudolf, predsjednik Znanstvenoga vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a tvrdi kako se krše moja prava zbog nastupa akademika Pavla Rudana kada je rekao:

"rođen 1948. godine u Socijalističkoj Republici Crnoj Gori (netočno: Narodnoj Republici Crnoj Gori). *Završio je studij na Univerzitetu u Beogradu 1975. godine* (netočno: 1972. godine, JP). *Završio je magisterij nauka na Univerzitetu u Beogradu 1977. godine* (netočno: 1975. godine, JP). *Postigao je stupanj doktora nauka na Univerzitetu u Beogradu 1982. godine i onda dolazi nama ovdje i* ...(podcrtao JP)."

Međutim, mnogo gore od kršenja mojih prava je činjenica da je Glavni tajnik HAZU poslije dvogodišnjeg proučavanja moje biografije u Hrvatskom saboru o njoj izvjestio ono što je mislio da je najvažnije, tj iznio je PET podataka i od toga je TRI bilo netočno. Čudi li vas onda što su tako vrsnom znanstveniku njegov znanstveni časopis izbacili iz svjetskih baza?
Doista je veličanstveno dostignuće biti prvi hrvatski znanstvenik kojemu su izbacili časopis iz CC baze!
Iz pisma prof. Elezovića jasno je da ću i ja uspjeti u tome, ali ipak sam frustriran jer je to akademiku Rudanu uspjelo prije mene.

Ali veliki uspjeh akademika Rudana, Glavnog tajnika HAZU jest to što je i od HAZU i od Hrvatskog sabora napravio "Pačju školu". Sigurno ste kao djeca naučili tu pjesmicu. Ako niste imate je na Internetu.

23. 12. 2016.

"ROĐEN 1948. GODINE U SOCIJALISTIČKOJ REPUBLICI CRNOJ GORI", 2.

(Drugo pismo akademiku Rudolfu)

Poštovani kolega akademiče Davorine Rudolfe,

Rado se sjetim Vaših riječi: *ova naša reagiranja kazuju da ipak ne vlada duboka hrvatska šutnja,* iako je doista katastrofa da Glavni tajnik uime HAZU zastupa takove stavove. Kao što znate na više adresa sam poslao moja reagiranja, možemo reći "isprike" ako ljudi nisu znali za te, po meni nove, vjetrove u RH. Izrečene u Saboru bez ikakog reagiranja, uz veliki pljesak na Skupštini HAZU, praktično bez mog prava na obranu doista djeluje zastrašujuće. Pogledajte samo u mom Razredu. Kažu mi:
Neki su diskutirali tako da se činilo kao da bi možda podržali prijedlog da Razred od Predsjedništva Akademije traži da se ogradi od nekorektne rasprave glavnog tajnika (nitko nije rekao ništa u obranu Rudanove rasprave). Ali kad je trebalo dignuti ruku…
Hrvatska šutnja, ili nešto gore?
Zato i ne čudi sljedeće reagiranje jednog poznatog hrvatskog svećenika na moje jučerašnje pismo Vama:
Želim ti obilje Božićne radosti i blagoslova!
A kao poseban Božji dar neka ti bude hrabrost da konačno "zmiju udariš u glavu", jer jugo-komunisti to nisu (oni su tijelo ili rep "zmije" koja iz lože upravlja i njima i mnogim drugima, a ti i tebi slični ste im uvijek na udaru i "na žulju"...)...
Mojim suradnicima sam 21. 12. 2016. napisao

Poštovani i dragi članovi Seminara za teoriju nejednakosti,
Evo napokon smo nakon godine i pol dana doznali razlog zašto smo diskriminirani i maltretirani na razne načine.
Pisao sam na razne adrese i nisam to uspio doznati do nastupa Glavnog tajnika HAZU u Hrvatskom saboru. Kako je on i član Upravnog odbora HRZZ-a, sve je mnogo jasnije, zar ne?
Svo ovo vrijeme niste mogli koristiti sredstva koja smo i imali (dobili smo ih za godinu i pol, po kazni je i to umanjeno, a nismo za drugu polovicu druge godine jer smo opet imali jako puno radova unatoč tomu da nismo sve ni prijavili, a i da smo dobili ne bi ih koristili :)).
Međutim, činjenica da je stvarni razlog ovaj koji je izrečen u Saboru, moram vas upozoriti da o tome itekako morate voditi računa i morate promisliti što dalje!
Svi vi znate kako je prof. dr. Miroslav Tuđman upozoravao da moja kćerka ode surađivati s nekim drugim ako misli ostati na fakultetu kada on bude umirovljen. Nije ga htjela poslušati i znate da su je, iako je viša znanstvena suradnica kojoj fali još jedan uvjet da postane znanstveni savjetnik, najurili s fakulteta.

Ja sam ponosan na nju zbog toga. Ali vi niste u istoj situaciji i morate razmisliti što je najbolje za vas i vaše obitelji. Meni neće smetati ako odete surađivati s nekim drugim. Dapače! Mnogi od vas ste ipak moja znanstvena djeca, unučad i praunučad, pa mi je vaša dobrobit itekako važna.
A činjenica je i da nikad nisam mogao ni pomisliti da će u hrvatskoj znanosti postati najvažnija činjenica mjesto rođenja, završetka fakulteta, stjecanja magisterija i doktorata. Itekako morate voditi računa o tome.
Sretan Božić i novu godinu vama i vašim obiteljima želi,
Vaš,
Joško

Evo dva odgovora mojih suradnika, koji zapravo predstavljaju odgovore kakve HAZU i zaslužuje. Vaša Splićanka izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula odgovara 22. 12. 2016. , duhovito kako samo ona to zna:

Onda nam je najbolje da Vas se javno odreknemo, ustvrdimo da ništa od toga nismo znali te da na koljenima molimo oprost za suradnju/druženje s Vama pa nas možda unatoč našim grijesima uzmu pod okrilje. Naručito bi to bilo uputno za mlade članove seminara. Majke mi mile, da me nije strah da će te osobe s manjkom smisla za humor (jer da ga imaju smijali bi se sami sebi po cijele dane) shvatiti ozbiljno takav dopis napisala bih nešto u stilu "da Vas se odričem, da obustavljam svaku komunikaciju s Vama, da sam napokon otvorila oči i shvatila odakle ste, gdje ste završili fakultet i doktorirali (prije mi je to nekako bilo u magli) te da ih svih skrušeno molim da mi oproste (važno je biti skrušen a ne drčan, to smo naučili) jer da ću se popraviti i više neću griješiti..." Pozdrav, Milica.

Rođeni Splićanin, inače profesor na FER-u u Zagrebu dr. ec. Neven Elezović ne zaostaje za njom:

Draga Milice, pokušala si, ali nije dovoljno. Najvažniju stvar si zaboravila. Svoje cipele. Za pokoru, sljedeći članak pisat doma, u cipelama, sa ili bez Joška. Mene je ćopila viroza/gripa i u tom stanju pišem našem Ministarstvu ljubavno pismo, povodom odluke da ne finaciraju nijedan od naših časopisa. Interesantno, unutra ne spominjem Joška, jer je svaka pomisao da takva odluka ima ikakve veze s njegovim djelovanjem potpuno neutemeljena. Baš je krasno živjeti u Hrvatskoj. Svaki tren neko novo iznenađenje. Ali ja sam pripremljen, spavam u cipelama. Pozdrav svima, Neven

O tome sam pisao 21. 12. 2016. i Ministarstvu, ali i drugima, da ih upozorim na najnovija događanja. Ipak pogledi Akademije moraju biti uvažavani, zar ne?
Izgleda mi da sam ipak bio nepravedan prema Ministarstvu kada sam tvrdio da oni već više od godinu dana ne rješavaju pitanje napada na moje časopise od strane HRZZ. Pokazalo se da je problem mnogo kompleksniji i da su sva tri moja časopisa još uvijek dobro plasirana na svjetskim listama, a časopis Glavnog tajnika HAZU je izbačen s njih. Doista je njima trebalo načina da smisle kako

popraviti takvo loše stanje. Vidimo da je rješenje na vidiku. Bez financiranja tih mojih časopisa valjda će i oni proći kao časopis Glavnog tajnika.
Kolega Rudolf, ipak će te morati priznati da se tu nije radilo o kršenju mojih prava, nego ispravka velike nepravde prema Glavnom tahniku, zar ne?
Ljudi se zgražavaju nad činjenicom da Glavni tajnik nije branio akademika Vladimira Paara od napada zastupnika dr. sc. Željka Jovanovića.
Ljudi se zgražavaju nad činjenicom da je Akademija tako nisko pala da joj je važnije država rođenja (ipak je nezgodno spomenuti Zaljev hrvatskih svetaca ili ne daj Bože ono moje "U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski!") i mjesto stjecana diploma. Ali ne vide kako je to išlo "u paketu" s napadom na pozdrav ZDS.
Pa time je Akademija pokazala koliko je politički na pravom putu. Tamo netko napada na bivšeg ministra, a on je– kao nitko, pokazao kako se treba Hrvatska ponašati:
Kad u Beogradu pale hrvatsku zasravu – to je ok.
Kad u Beogradu vidite srpsku zastavu na kojoj je ćirilicom ispisano Vukovar – to je ok.
Kad u Zagrebu delegate iz svijeta traži da se ukloni hrvatska zastava na kojoj piše Vukovar – to je ok.
Ali ako poslije utakmice Šimunić 4 puta vikne ZA DOM, pa mu još masa odgovori SPREMNI – e to je strašno!
Naravno, da Akademija mora braniti Jovanovića koji je prvi digao svoj glas protiv takovog ponašanja Josipa Šimunića, a ne nekakve akademike Paara, Popovića i Pečarića!
Kolika je veličina Jovanovića najbolje pokazuje izvješće HHO-a o utakmici u Beogradu. Navest ću samo dio koji se tiče Šimunića:
U 66' gol za Srbiju publika skandira „jebi ustaše" što se ponavlja u 68' i 70'. U 78' stadion skandira „ubi ustaše", baklja na južnoj tribini. Potom slijedi topovski udar usmjeren prema hrvatskom igraču Šimuniću (80') nakon što zbog isključenja napušta teren, počinje bacanje boca sa vodom te trganje sjedala sa sjeverne tribine i bacanje njihovih dijelova u njegovom pravcu, uz skandiranje „Ubi ustaše".
http://www.politikaplus.com/novost/86345/Pogledajte-sto-HHO-kaze-o-utakmici-Srbije-i-Hrvatske-na-Marakani
Pa zar i Ustavni sud nije bio u pravu kada je znao što je mislio Šimunić kada je uzviknuo 4 puta ZA DOM. Par zar nije jasno to rečeno u Beogradu? Pa ne mogu i ustavni sudci zatvoriti oči pred takovom istinom, zar ne?
Pa zar nije dužnost Akademije da ljude usmjeri na pravi put?
Pa pogledajte samo koliko su ljudi neuki.
Tako je naslov najnovije kolumne glavnog urednika "Hrvatskog tjednika"
Zakon ostavlja „Za dom spremni" i „Smrt fašizmu, sloboda narodu".
http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25652-i-marijacic-grandiozne-lazi-koje-hrvatsku-drze-u-pokornosti.html
A poznati hrvatski odvjetnik Zvonimir Hodak svoju najnoviju kolumnu završava ovako:

"...zato je HOS nešto sasvim drugo od Crvene zvijezde. HOS je pobjednik. a crvena zvijezda je nestala sa traktorima 5.kolovoza 1995.g. Kaže Jelena Lovrić da je "zvijezda" simbol autentičnog antifašističkog pokreta"... I onih tri tisuće autentičnih mučenika koje su žive zazidali u Hudu jamu zadnje što su vidjeli prije mraka jame je bila upravo zvijezda na glavama njihovih ubojica, valjda simbol tog Lovričkinog "autentičnog antifašističkog pokreta". Bojim se da taj ideološki rat između zvijezde i ZDS neće dobro završiti za crvene. Omjer je još uvijek 70 prema 30. Bojim se da onima koji se toliko bore za opstojnost svoje "zvijezde" više ni masovni mediji neće moći pomoći. Kao što nisu pomogli ni Hillary Clinton protiv Donlanda Trumpa."
http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/hrvati-su-uvijek-znali-braniti-nacionalne-interese-beograda-peste-beca-i-sada-bruxellesa-986150/#axzz4TUc6Dx1R

S velikim poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

28. 12. 2016.

‘HAZU PROTIV STEPINCA’

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovani kolege akademici,

Moram vam priznati da je moje neprimjereno djelovanje dovelo do opravdanog odgovora iz HAZU kada je u Saboru ispravno ukazano na državu u kojoj sam rođen i na mjesto gdje sam stekao raznorazne titule.
Sigurno znate da je Peticija ZDS pokrenuta zbog obrane Marka Perkovića Thompsona i “Bojne Čavoglave”, pa je dobro što se je Akademija svrstala na stranu onih koji su protiv njih.
Da, žalosno je vidjeti da na HTV-u i u raznim medijimi podsjećaju na dan kada je prvi put izvedena ta pjesma:
“Na dan 31. prosinca 1991. prvi puta je emitirana na Hrvatskom radiju Split najpoznatija ratna pjesma Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“.
Pjesmu je snimio dragovoljac Domovinskog rata i hrvatski vojnik Marko Perković Thompson. Među Hrvatima postala je simbol otpora srbijanskom agresoru.
Tekst se bavi obranom od hrvatskog sela Čavoglave od agresije Srba, a Thompson u stihovima poručuje da će braniti svoju Hrvatsku i rodno selo do smrti, sa spremnošću da srbijanskog agresora protjera i oslobodi domovinu rodni kraj i domovinu Hrvatsku.
Tijekom Domovinskog rata bila je jako slušana, te je proslavila Marka Perkovića Thompsona. On je nakon nje nastavio pjevati domoljubne pjesme, pa su one postale njegov zaštitni znak.
Njegove pjesme su s vremenom, zbog domoljubnog i vjerskog karaktera, postale „trn u oku“ djelu projugoslavenski i antihrvatski orijentiranih medija i političara. Ipak, Marko Perković je izdržao sve napade bijesa i mržnje, te je svojim pjesmama u vrijeme tzv. „detuđmanizacije“, koje je sinonim za dekroatizacija, postao jedan od vidljivih i čvrstih simbola otpora tom patološkom i pokvarenom pokretu.
Njegovo selo Čavoglave postalo je s vremenom mjesto u kojem se prvo hrvatski narod Dalmacije, a zatim cijele Hrvatske spontano okupljao na proslavu obljetnice oslobođenja Hrvatske 5. kolovoza, kao odgovor na klevetanje i demonizaciju Domovinskog rata i hrvatskih branitelja i generala. U tom procesu sudjelovali su mnogi tadašnji i još uvijek aktivni političari i mediji.
Danas se ti sramni i zabrinjavajući događaji, nakon oslobađajuće presude generalima i otpora hrvatskog naroda tom bremenitom poratnom dijelu hrvatske povijesti, pokušavaju zaboraviti i sakriti od javnosti.
http://kamenjar.com/31-prosinca-1991-prvi-put-emitirana-bojna-cavoglave-2/
Doista je strašno vidjeti koliko su tek puta razni portali, pa čak i novine, izvjestili o tome. Evo nekih linkova:
http://www.vecernji.hr/estrada/na-danasnji-dan-prvi-put-je-pustena-thompsonova-pjesma-bojna-cavoglave-1139277
http://www.dnevno.hr/magazin/zanimljivosti/cavoglave-prvi-put-opjevane-prije-tocno-24-godine-saznajte-kako-je-sve-pocelo-video-876255/#axzz4TUc6Dx1R

http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/12/31/na-danasnji-dan-prvi-put-je-pustena-thompsonova-pjesma-bojna-cavoglave/
http://www.24sata.hr/show/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave-505530
https://www.hercegovina.info/vijesti/vijesti/hrvatska/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave-118721
http://www.jabuka.tv/na-danasnji-dan-prije-25-godina-prvi-put-emitirana-pjesma-bojna-cavoglave/
http://www.makarska-post.com/index.php/bojna-cavoglaveprvi-put-javno-izvedena-prije-tocno-25-godina/
http://www.rama-prozor.info/clanak/25-godina-od-emitiranja-pjesme-bojna-cavoglave/25076
http://direktno.hr/en/2014/direkt/21854/Zašto-i-kome-prvi-put-u-25-godina-smeta-tekst-Bojne-Čavoglave.htm
http://www.estrada.ba/2016/12/prije-25-godina-na-dananji-dan-putena-bojna-avoglave/
http://www.grude.com/clanak/?i=24038&nova-godina-cekala-se-uz-bojnu-cavoglave-prije-25-godina-premijerno-je-izveden-thompsonov-hit
https://www.obavjestajac.hr/752741/prije-25-godina-na-danasnji-dan-pustena-bojna-cavoglave
http://enovosti.ba/prije-25-godina-na-danascaronnji-dan-puscarontena-bojna-268avoglave-vijest/1632769

Zbog toga je doista inteligentno od Glavnog tajnika što u Hrvatskom saboru nije spomenuo da je Peticija ZDS i pokrenuta zbog obrane Thompsona i "Bojne", pa se na HAZU ne može primjeniti poruka dana na portal kamenjar.com:
http://kamenjar.com/velimir-bujanec-bojna-cavoglave-eter-misevi-rupe/

Da, doista je dobro da se HAZU u Saboru svrstala protiv onih koji brane Thompsona, tj. ograditi se od takvog mog djelovanja (i djelovanja akademika Popovića) jer sam čak i dvije (do sada) knjige napisao braneći ih:
Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.
Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.

Čak je i sam Thompson jednom prigodom rekao kako sam ga branio više od njega samog!

S druge strane, poruka je dana baš u vrijeme napada na ploču poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, pa se tako pogoduje i vlastima za koje u HAZU očito očekuju da će popustiti pritiscima iz svijeta i skinu tu ploču. A opet, nije se ni to izravno spomenulo, pa će Akademija biti "čista" ukoliko se bude – pri tom skidanju – koristio onaj šarafciger s kojim su četnici mladom HOS-ovcu (Slavko Jager je bio Slovenac iz Maribora) vadili oči:
http://direktno.hr/en/2014/direkt/70635/Zna-li-Pusićka-da-su-HOS-ovcu-Jageru-šarafcigerom-četnici-iskopali-oči!.htm

Kao što je Ustavni sud ispravno presudio pozdravu ZDS jer znamo da su u Beogradu Josipu Šimuniću vikali "Ubi ustašu" i time ga izjednačili s našim

braniteljima u Domovinskom ratu, pa je to nedvojbena potvrda ispravnosti njihove odluke, tako je sada i HAZU dobila veliku potporu iz Beograda.
Kako to?
Pogledajte slijedeći tekst:

VIDI BIJELE MIŠEVE
Dačić ne odustaje i ponovno mu se priviđaju ustaše i fašizam u Hrvatskoj

Datum objave: 30.12.2016.

U Hrvatskoj se rehabilitira fašizam i ustaštvo i politika da biti dobar Hrvat znači biti što više protiv Srbije, a to je pogrešno, ali Srbija je otvorena za razgovor s Hrvatskom i pomirenje, rekao je u petak na konferenciji za novinare ministar vanjskih poslova Ivica Dačić, prenijele su srbijanske agencije.
(...)
"Laž je da Hrvatska ne rehabilitira fašizam, oni su rehabilitirali (Alojzija) Stepinca i oslobađaju zločince od 1990.," citira agencija Beta Dačića koji je kazao da je NDH bila preteča Republike Hrvatske i ideje samostalne države i komentirao pozdrav "Za dom spremni".
Mjesecima se raspravlja o tome je li pozdrav "Za dom spremni" dozvoljen ili ne, a riječ je o pozdravu koji je izmišljen "ni za što drugo osim za potrebe ustaškog fašističkog nacističkog režima koji je bio Hitlerova marioneta", rekao je.
(...)
"Ne pričam ja to zato što su oni Hrvati, nego zato što su to fašisti i zločinci isto kao što sam u Srbiji uvijek bio protiv rehabilitacije onih koji su surađivali s fašistima", rekao je Dačić.
(...)
http://direktno.hr/en/2014/direkt/72092/Dačić-ne-odustaje-i-ponovno-mu-se-priviđaju-ustaše-i-fašizam-u-Hrvatskoj.htm
Vidimo da se tako i HAZU priključuje u borbi "Malog Slobe" protiv fašizma u RH. Istina, kod Akademije se "uvijeno" govori o fašizmu u Domovinskom ratu, jer se uopće ne spominje ni Thompson ni "Bojna Čavoglave", ali je Mali Sloba izravan i spominje taj fašizam iz deveresetih. Uostalom, pa oni su svo vrijeme i govorili da ratuju protiv ustaša, i protiv Tuđmanove ustaške države. Dodajmo još i važnu činjenicu kako je velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku, pardom srpsku borbu protiv fašizma u Hrvatskoj stalno pomagao Efraim Zuroff pa je sjajno kada je i Akademija na istoj liniji s njim:
http://direktno.hr/en/2014/direkt/72206/Zuroff-o-Kolindi-Ili-je-nostalgična-prema-ustašama-ili-nije-za-taj-posao.htm
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zuroff-ne-odustaje-zds-mora-biti-zabranjen-predsjednica-ili-je-nostalgicna-prema-ustasama-ili-nije-za-taj-posao-987791/#axzz4TUc6Dx1R
Možda bi u tom pravcu i HAZU mogla podržati njegovo negiranje genocida u Srebrenici?

http://www.maxportal.hr/naslovna/hasanbegovic-efraim-zuroff-je-negirao-genocid-u-srebrenici-ne-moze-on-hrvatskoj-dijeliti-lekcije/
Da su mnogo ranije u RH shvatili koliko su oni u pravu, ne bi ih sada trebala podučavati gđa Merkel i drugi!
Pri tome Mali Sloba spominje i Stepinca, kao dokaz fašizma u Hrvatskoj.
Je li veliki grijeh nekih u Akademiji što nije još tada primljen onaj koji je u svom radu dokazao to što tvrdi Mali Sloba?
Naime, e-mail koji sam svojevremeno uputio Glavnom tajniku HAZU povodom velike podrške koje je Predsjedništvo dalo kandidatu prof. dr. Ivu Goldsteinu nazvao sam kako stoji u naslovu ovog teksta:

Naslov:HAZU protiv Stepinca
Datum:Sun, 29 Apr 2012 07:53:09 +0200
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: rudan@hazu.hr, pavao.rudan@inantro.hr

Znate li da je biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Stepinčevoj Katedrali, na Veliki petak, 2008. rekao:
Kod Posljednje večere govorio je Isus svojima: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).
U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava: bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:
- kad se nepravedno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku
- ili urušavanju nacije;
- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti; kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji
– očekujući dan i obavijest: više nas nema;
- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;
kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti;
- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila:
- kad se agresivno nudi, nameće i promiče odgoj bez vrednota, bez smisla;
- kad se moralni ološ javno naziva moralnom vertikalom.

Iz biskupove propovjedi slijedi kako i to koga biramo u članstvo govori o nama samima: Jesmo li hrvatska ili navodno hrvatska Akademija?
Možemo li biti hrvatska Akademija ako prihvatimo kao znanost priglupe interpretacije o našem blaženiku Alojziju Stepincu koje nam kao „znanost“ nudi prof. Ivo Goldstein?
Zapravo ne dvojim da hoćemo. Zašto? U mojoj knjizi „Brani li Goldstein NDH“ postoji puno tekstova u kojima se raskrinkavaju takve tvrdnje Goldsteinovih. Knjigu sam osigurao svim članovima Predsjedništva HAZU, ali nitko je nije zatražio!?

Istina, tražili ste od Prvog razreda da se očituje o mojim tvrdnjama u Pismu Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU. U pismu sam kao primjer takvih tvrdnji Goldsteinovih naveo i tu knjigu pa ćemo čuti njihovo mišljenje o tome.
Knjiga je moj odgovor na knjigu Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“. Zapravo radi se o neobičnoj knjizi. Još dok sam je pisao počela je hajka na povjesničara dr. sc. Juru Krištu. Naslov Vam ponajbolje govori o čemu se tu radi: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“.
Zato je drugi dio moje knjige sastavljen od polemičkih tekstova – odgovora na takve napade.
Krišto je potom objavio i cjeloviti prikaz „Holokaustologija Ive i Slavka Goldsteina“.
Šaljem Vam i taj prikaz. Pogledajte kako ga Krišto završava:
„Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.“
Napisati knjigu s 43 poglavlja, na 726 stranica iz koje treba odbaciti sve interpretacije! Zapravo, kolega Rudan, morali bi pitati biskupa Pozaića je li to dovoljno za definiciju ***akademika-šarlatana****.*
Apsolutno se slažem s tim zaključkom. Vidjeli ste kako sam upravo koristeći podatke iz te knjige izvrnuo ruglu napade Goldsteinovih na Maticu hrvatsku.
Ali ponavljam: ne dvojim da će HAZU izabrati profesora Goldsteina zbog njegovih „doprinosa“ povijesnoj znanosti, koje zapravo treba odbaciti!
Ili:
HAZU se pridružuje osudama Stepinca!

S poštovanjem,
Vaš,
Josip Pečarić

P.S. Očekujem da sve moje dopise prosljeđujete onima od kojih je Predsjedništvo tražilo odgovor na moje Pismo. To pismo podrazumijeva odgovore na sve kritičke tekstove o radu prof. Goldsteina. Ja im ovim slanjem samo pomažem u tome.

KOME U HAZU-U SMETA PREZIME PEČARIĆ UZ PREZIME TUĐMAN?

Nedavno mi je jedan prijatelj rekao:
"Na Filozofskom fakultetu mogu 'progutati' prezime Tuđman, mogu progutati i prezime Pečarić, ali zajedno oba prezimena – ne mogu!"
Čini se kako je Glavni tajnik HAZU u Hrvatskom saboru pokazao koliko je ispravno postaviti pitanje dano u naslovu ovog teksta.
Zapravo pokušao je dokazati kako dokazati da ta dva prezimena ne mogu ići skupa, tj. pokušao je pokazati kako se veliki hrvatski predsjednik može iskoristiti u napadu na kolegu Popovića i mene.
Napadajući nas govorio je o našem predsjedniku akademiku Franji Tuđmanu kao o „Najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima".
Njegove riječi su doista točne, samo je bilo smješno kako je to rečeno u kontekstu pohvale Prvog razreda HAZU, onog istog razreda koji je kasnije predlagao za akademika prof. dr. Iva Goldsteina. Predlagali su čovjeka kojemu je dr. Tuđman, *najveličanstveniji čovjek na ovim prostorima*, zapravo najveći revisionist među hrvatskim povjesničarima, ili mu je prof. Brandt konvertit Tuđmanovskog tipa. Netko tko zna malo i logično razmišljati itekako bi znao da to baš nema smisla. A takav čovjek bi znao da je dr. Tuđman to zbog stvaranja RH, pa bi znao i da su veliki doprinos tomu dali i admiral Domazet i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman dali svoj veliki doprinos tome.
Ali Glavni tajnik je ipak znanstvenik pa moramo pretpostaviti da zna logično razmišljati.
Zato sam ismijao njegove "argumente" o tome kako je netko tko živi u Srbiji – Srbin, kao činjenicu da je donio knjigu koja je u Akademiji nagrađena deset godina prije nego što je Glavni tajnik uopće i izabran u Akademiju. Sve to je asociralo na nedavnu slikanje Arsena Bauka pored Tuđmanove slike u partizanskoj uniformi.
A kad netkome tako očito smeta moje prezime uz prezime Tuđman, logično je pokušati im pomoći u tome. Zato ću pokušati prisjetiti sve ono što me povezuje s najveličanstvenijim čovjekom na ovim prostorima, što doista slijedi iz mnogobrojnih mojih tekstova, i njegovom obitelji.
Već sam upozorio kako je akademik Popović više puta nastupao u Velikom Trgovišću na *Danima dr. Franje Tuđmana - Hrvati kroz stoljeća.* To je hrvatski znanstveno-stručni skup koji je pokrenuo Milan Vuković 2008. godine, umirovljeni sudac Ustavnog suda Republike Hrvatske, a ja sam bio član Organizacionog odbora.
S dr. Vukovićema smo i prof. Tuđman i ja znali sudjelovati na nekim tribinama:
http://www.hkv.hr/vijesti/najave/15374-tribina-horvatic-tudman-pecaric-vukovic-medimorec-kovacevic-i-seselj.html
Također sam bio čest sudionik rasprava za okruglim stolom uz obljetnicu smrti našeg predsjednika, koje je organizirala udruga na čijem čelu je bio prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

Prof. Tuđman je bio potpisnik niza otvorenih pisama koje sam ja inicirao.
Blisko je pameti da Glavnom tajniku HAZU danas itekako smeta činjenica da je nedavno postalo poznato da je upravo on onaj koji je spriječio najavu akademicima predstavljanja moje knjige koju je predstavljao prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.
http://kamenjar.com/dr-stjepandic-znanstvenom-nepostenju-hazu/
A prof. Tuđman je danas saborski zastupnik i član vladajuće stranke!
S druge strane prof. Tuđman je predstavljao čitav niz mojih knjiga, a ne samo tu za koju Glavni tajnik nije dozvolio slanje pozivnice ostalim akademicima.
Već sam pisao kako je Tuđmanov Prikaz knjige "Brani li Goldstein NDH?", A. G. Matoš, Zagreb, 2002., str. 328. dan na Predstavljanju održanom u Zagrebu, hotel *Panorama*, 2. listopada 2002.; objavljen u Glas koncila, 20. Listopada 2002.; i u knjigama: M. Tudjman, *Krivi za zločin samoodredjenja?* Zagreb, 2003.109-114.; "Prikazalište znanja", Zagreb, 2004. (koristili su je student Filozofskog fakulteta dok je Tuđman tamo bio professor) ; J. Pečarić, Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003. 131-136; M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Koprivnica, 2006, 100-107. U nizu drugih svojih knjiga prof. Tuđman koristio je moje knjige i tekstove.
Sve to je još zabavnije kada se zna da je prof. Tuđman pisao predgovore ili recenzije mojim knjigama:

1. *Za hrvatsku Hrvatsku*, Element, Zagreb, 2001.
2. *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.
3. *Rasizam domaćih slugu*, Zagreb, 2013.
4. *Propade im crvena Hrvatska*, Zagreb, 2015. pp.372

Spomenut ću i to da knjiga J. Pečarić i M. Kovačević, *Kraj vremena veleizdajnika?*, Zagreb, 2009. ima pogovor poznatog hrvatskog književnika Hrvoja Hitreca u kome se govori o prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu.
Ime oca moderne hrvatske države je i u naslovu dvije moje knjige. U vrijeme najcrnje detuđmanizacije tiskana je moja knjiga karakterističnog naslova: *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003. Kao da sam najavio Baukovu sliku, zar ne? A s akademikom Dubravkom Jelčićem objavio sam knjigu:
D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.
Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Dr. sc. Marko Tokić, docent na Sveučilištu u Mostaru prestavljao je više mojih knjiga. Predstavljajući moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" u Mostaru 05. 12. 2014. govorio je (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) o četiri stupa moje Hrvatske. Naravno prvi stup je Franjo Tuđman. Ali jedan od tih stupova je i biskup dr. sc. Vlado Košić.
Zašto ga spominjem?
Iste godine, kada u Akademiji ne dozvoljavaju da se poziv na predstavljanje moje knjige, koju predstavlja prof. Miroslav Tuđman, proslijedi svim akademicima

biskup Košić je predvodio Misu za Franju Tuđmana povodom 15. godišnjica smrti u Crkvi Sv. Mati Slobode, Zagreb, 10. prosinca 2014. U njegovoj homiliji možete naći i slijedeće:

Mislim da je to potrebno danas istaknuti jer smo nakon smrti prvog, i mogu reći citirajući akademika Josipa Pečarića – do sada i jedinog pravog hrvatskog predsjednika, svjedoci neprestanog rastakanja onoga što je njemu bilo na srcu kao najveća svetinja – a to je hrvatska domovina. Zašto kažem da je predsjednik Tuđman bio ne samo prvi nego i jedini pravi hrvatski predsjednik? Jer on je volio svoj narod, živio je za njega i za njegovu slobodu. Označio sam u njegovu dnevniku, na Uskrs 15. travnja 1976. riječi koje je zapisao Franjo Tuđman, nakon što je pročitao uskrsnu poruku nadbiskupa Franje Kuharića pod naslovom „Trinaest stoljeća uskrsne nade". On je zapisao, zapravo uskliknuo: „O puče moj, kad će te tvoja uskršnja nada izbaviti križnih muka!" (I, str.257) Tako je on osjećao muke svoga naroda svojima jer je bio jedno sa svojim narodom, želeći mu konačnu slobodu i mir poslije toliko trpljenja.
http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/2643-homilija-na-15-godinjici-smrti-franje-tumana

Ipak ću završiti s mojim rodnim krajem, kada već u HAZU više vole spomenuti republiku u kojoj sam rođen, a ne Kotor i Boku kotorsku.
Podrugljiv naziv za političke prevrtljivce koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama kod nas je
sette bandiere (čit. sete bandijere - tal.) sedam zastava.
A da to nisam ja možete se uvjeriti i u mom nedavnom tekstu u kome sam dao i moj govor u Adelaideu dan nakon smrti najveličanstvenijeg čovjekom na ovim prostorima akademika Franje Tuđmana:
Akademik Pečarić: "Nemamo tuđmanizam već agresivni jugosrpski fašizam"
http://kamenjar.com/akademik-pecaric-nemamo-tudmanizam-vec-agresivni-jugosrpski-fasizam/
A tko je ovdje *sette bandiere*, tko su politički prevrtljivci koji su spremni stati pod bilo čiju zastavu, tj. prilagođavati se svim političkim promjenama prosudite sami!

Akademik Josip Pečarić

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

ŠTITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG *SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA*?

U svom komentaru: *Publikacija koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba* prof. dr. sc. Stipe Kutleša konstatira:

Govor mržnje (kad bi samo ostalo na govoru) propagira vodstvo i članstvo SNV i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ). Valjda zato da „opravdaju" prošlogodišnji iznos od 7.700.000 kn dobiven od hrvatskih poreznih obveznika ili ovogodišnji znatno niži iznos od 1.800.000 kn, ali još uvijek prevelik za posao koji rade: oni naime napadaju i blate hrvatsku državu, u kojoj i od koje žive, i čitav hrvatski narod. Zar to zaslužuje toliku količinu novaca? Koliko je npr. novaca dobilo od hrvatske države Hrvatsko nacionalno vijeće – Zajedništvo izvandomovinstva i domovine (HNV)? Dobilo je nula kuna. Čija je onda ovo država?
U normalnim državama koje do sebe drže takve udruge, kao što su SNV i VSNMGZ, zabranjuje se i kažnjava zbog širenja međunacionalne mržnje. Jedino *Hrvatska nagrađuje one koji je mrze i rade protiv nje. Sve što je hrvatsko tim je udrugama i pojedincima ustaško i fašističko.*

Svoj komentar prof. Kutleša završava ovako:

Ukratko, publikaciji koja širi mržnju i narušava međunacionalne odnose između Hrvata i Srba treba potpuno uskratiti financiranje, a ima elemenata i za sudsko gonjenje odgovornih za tu publikaciju. Pupovac je uostalom, kao i nedavno Stanimirović, osuđen od strane Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) za veleizdaju RH. Njega su neki nazvali „zločincem za pisaćim stolom".

Tko je prof. dr. sc. Stipe Kutleša?

Znanstveni je savjetnik u Institutu za filozofiju u Zagrebu i redoviti profesor na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.
Rođen 1955. u Duvnu (Tomislavgradu), B i H. Osnovnu školu pohađao je u Duvnu i Zagrebu. Gimnaziju završio u Zagrebu (1974.). Diplomirao filozofiju (A) i povijest (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1979) i fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1982.). Magistrirao na poslijediplomskom studiju "Povijest i filozofija znanosti" u Dubrovniku (1986.). Doktorirao na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1993.). Boravio na "Institute for Advanced Studies", University of Edinburgh (1999.).
Bio je zaposlen u Zavodu za povijest i filozofiju znanosti HAZU (1984.-2002.) i od 2002. u Institut za filozofiju u Zagrebu gdje je obnašao dužnost ravnatelja Instituta (2002-06). Sudjelovao u nekoliko znanstvenih projekata, a sada je voditelj znanstvenog projekta „Metafizičko utemeljenje znanosti i njezino osamostaljenje od metafizike" (191-1911113-1095).
Predaje na Hrvatskim studijima (od 1993.), na Filozofskom fakultetu DI u Zagrebu (od 1994.), na PMF-u u Zagrebu 1993./94.), na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1996.-98-), na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Mostaru (od 2006), Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (ITK). Mentor više diplomskih radova, 4 magisterija i 2 doktorata.
Glavni je urednik Filozofskog leksikona Leksikografskog zavoda „Miroslav Krleža" (2012.).
Pročelnik Odjela za filozofiju Matice hrvatske (2000.-2003. i od 2014.).
Organizator godišnjih filozofskih simpozija Odjela za filozofiju Matice hrvatske u Sarajevu (2003.-06.). Izlagao na znanstvenim skupovima i kao pozvani predavač u zemlji i inozemstvu.
Član uredništva časopisa Filozofska istraživanja, Synthesis philosophica, biblioteke Filozofska istraživanja (1995.-2004.), Croatian Journal of Philosophy (2001.-04.), član savjeta časopisa Croatian Journal of Philosophy (od 2005.), Prolegomena (od 2002.), Metodički ogledi, Hrvatska misao (od 2007.), Nova prisutnost (od 2009.). Član Udruge za promicanje filozofije, Odjela za filozofiju Matice hrvatske, Odjela za prirodoslovlje i matematiku Matice hrvatske, Hrvatskog prirodoslovnog društva, Hrvatskog fizikalnog društva, Hrvatskog filozofskog društva.

Član Organizacijskog odbora simpozija "Dani Frane Petrića" (1992.-2005.), znanstvenih skupova Instituta za filozofiju, simpozija FFDI u povodu 300 obljetnice rođenja Ruđera Boškovića i dr.
Surađuje s Leksikografskim zavodom "M. Krleža" (Hrvatski biografski leksikon, Hrvatska enciklopedija, Filozofski leksikon), Maticom hrvatskom, s Proleksisom, Hrvatskim prirodoslovnim društvom i dr.

http://braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKA/Razgovor-s-prof.-dr.-Stipom-Kutlesom-Vladajuci-su-Hrvatsku-unazadili-za-nekoliko-desetljeca

Nije ni čudno da čovjek s takovom biografijom zna precizno detektirati stvari. Dok većina naših ljudi misli da je SNV kažnjeno zbog svog protuhrvatskog djelovanja – ono je itekako nagrađeno, a kako navodi prof. Kutleša društva koja se bore za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa još uvijek nisu dobrodošla. Njih se materijalno ne stimulira, pa kao Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac moraju tražiti donacije, da bi uopće radili ono što im je zadaća. Evo proglasa s tim u svezi ovog društva:

Svim domoljubnim Hrvatima u Domovini i svijetu,
i svim istinoljubivim ljudima!
Poziv na novčano podupiranje rada
Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac

Društvo su 2014. godine osnovali hrvatski povjesničari, akademici i novinari kako bi ustanovili što realniju sliku događaja u ratnom i poratnom logoru u Jasenovcu, tj. od 1941. do 1951. godine. Predsjednik društva je dr. Stjepan Razum, voditelj Nadbiskupijskog arhiva u Zagrebu, a tajnik Igor Vukić, novinar i publicist iz Zagreba.
Među članovima društva su i javni djelatnici kao što su Josip Jurčević, akademik Josip Pečarić, Tomislav Vuković, Mato Artuković, Goran Ante Blažeković, Branko Hebrang, svećenici Stjepan Kožul, Anđelko Košćak, Vladimir Horvat, publicisti Mladen Ivezić, Smiljana Šunde, Stipo Pilić i drugi.
Društvo je 2015. godine izdalo knjigu „Jasenovački logori-istraživanja“, u kojoj su prikupljeni dosadašnji rezultati njegova rada. U knjizi su tekstovi dr. Vladimira Horvata, Igora Vukića te Stipe Pilića i Blanke Matković.
Istraživanja članova društva za razdoblje Drugog svjetskog rata pokazuju da je Jasenovac bio radni logor, odnosno zatvor za aktivne protivnike Nezavisne Države Hrvatske te za skupinu Židova koja je bila izuzeta od deportacija u njemačke logore. Postupci protiv Židova, uključujući i deportacije, bili su provedeni pod snažnim njemačkim pritiskom.
Osim nekoliko kažnjavanja zbog održavanja discipline (nakon bijega zatočenika ili zbog sumnje u dizanje pobune) u jasenovačkom logoru do 1945. nije bilo skupnih, masovnih likvidacija. Nakon 1945. godine logor nastavlja raditi kao sabiralište za hrvatske domoljube, zarobljenike te stvarne ili izmišljene protivnike

komunističkog režima. U Staru Gradišku i Jasenovac dovođeni su i prvi kažnjenici zbog Informbiroa prije no što su preseljeni na Goli otok. Odatle i pridjev "trostruki" u nazivu društva.
Istraživanja se temelje na izvornim arhivskim dokumentima, razgovorima s bivšim zatočenicima, na analizi objavljenih knjiga i članaka o logoru i drugim autentičnim povijesnim izvorima. U tom smjeru društvo će nastojati raditi i u narednom razdoblju.
Utvrđivanje realnih činjenica o događajima iz Drugog svjetskog rata i poraća još uvijek je opterećeno dnevno-političkim utezima. Zbog toga povjesničari koji rade u ustanovama koje financira država i nakon gotovo 25 godina hrvatske samostalnosti izbjegavaju osjetljive povijesne teme. Jasenovac i općenito Nezavisna Država Hrvatska za njih su zabranjene teme. Stoga će se tim temama i u narednom razdoblju baviti uglavnom nezavisni istraživači koje okuplja naše društvo.
Dosadašnji smo rad temeljili na dobrovoljnom i besplatnom angažmanu pojedinaca. Budući da su još uvijek veliki izazovi pred nama, a i mnogi osporavatelji, želimo započeti intenzivnije proučavanje fenomena Jasenovac, a to znači punim radnim vremenom barem jednoga istraživača.
U tu svrhu obraćamo se svim hrvatskim domoljubima i svim istinoljubivim ljudima da kao pojedinačni donatori i podupiratelji novčano pomognu istraživanje fenomena Jasenovac. S obzirom na to da je duhovno zdravlje nacije osnovni preduvjet svakoga napretka pa tako i gospodarskoga, očekujemo pomoć i od gospodarskih subjekata.
Pozivamo vas da pomognete objektivno i nezavisno istraživanje logora u Jasenovcu i drugih zbivanja u Hrvatskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća.
Društvo je pravna osoba, upisana u Registar udruga Republike Hrvatske. Novčano poslovanje obavljamo preko bankovnog računa, čime osiguravamo transparentnost i namjensko trošenje darovanog novca. Donacije je moguće uplatiti na račun Društva kod Privredne banke:

IBAN: HR3523400091110722737 SWIFT: PBZGHR2X

Imena donatora objavljivat ćemo na našoj mrežnoj stranici, a u budućnosti vjerojatno i u tiskanom obliku, osim ako to netko od donatora izričito ne želi.
www.drustvojasenovac.wordpress.com.
e-pošta: drustvo.jasenovac@gmail.com.

Za Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac,
Igor Vukić, tajnik [v. r.]
dr. zn. Stjepan Razum, predsjednik [v. r.]

Koliki je značaj ovog društva pokazali su ponajbolje oni kojima nije u interesu zaštita hrvatskih nacionalnih interesa. Prošla protunarodna vlast je odugovlačila

godinu dana sa samnom registracijom Društva. Kako je društvo ubrzo tiskalo značajnu knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković, Krenuli su napadi. Tadašnji Posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH Slavko Goldstein (inače (ne)svršeni srednjoškolac) je dao izjavu koja je zabrinula mnoge u Hrvatskoj. Njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*. Zato je svojevremeno poslano Pismo HAZU s pozivom za slobodu znanstvenog istraživanja koje su potpisali npr. akademik Josip Pečarić, prof. dr. sc. Matko Marušić, akademik Andrej Dujella, dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački, akademik Dubravko Jelčić, akademik Marin Hraste, akademik Andrija Kaštelan, dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski, prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu, prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački, Ante Ivas, biskup šibenski, akademik Stanko Popović, akademik Žarko Dadić, akademik Ivan Aralica, prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a, akademik Frano Kršinić, dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski, mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, akademik Stjepan Gamulin, prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju. izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU, Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti, prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i niz drugih znanstvenika, kao npr. prof. Kutleša, i poznatih javnih osoba.

Koliki je značaj Društva ponajbolje je pokazao sam Slavko Goldstein, sada bivši Posebni savjetnik za kulturu, jer je najavljena njegova knjiga PROTIV ovog Društva. Ne knjiga protiv neke knjige već protiv Društva! O tome vidjeti moj tekst: *PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?*

http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/josip-pecaricpriznaje-li-slavko-goldstein-da-su-on-i-njegov-sin-kavanski-povjesnicari

Naravno, Društvo je zato moralo biti spomenuto u protuhrvatskoj publikaciji SNV-a i Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba (VSNMGZ) *Govor mržnje i nasilje prema Srbima u 2015.* pa na str. 20 govore o Stjepanu Razumu, predsjedniku revizionističkog Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a na str. 26.-28.:

(…)

Dakle, i nova hrvatska vlast je odlučila financirati protuhrvatske udruge. Da to nije slučajno pokazuje i primjer bivšeg predsjednika Stjepana Mesića, kojeg je kao i Pupovca HNES etički osudio za veleizdaju. Povodom odluke Sabora da mu se SAMO smanje novci za rad njegovog Ureda Marko Ljubić u tekstu znakovita naslova: *Ukidaju li Most i Domoljubna koalicija Mesićev status, ili ga štite?* konstatira:

„Mesiću se na ovaj način daje novi impuls političkog života i otvaraju vrata za novi val neprijateljevanja protiv Hrvatske. Samo je pitanje dana kad će mu razni Soroši i tko ga god zatreba za svoje prljave ciljeve, zbog „nerazumijevanja" hrvatske vlasti dati sve što treba."

http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/ukidaju-li-most-i-domoljubna-koalicija-mesicev-status-ili-ga-stite

Zato je prirodno upitati li se:
Štiti li i nova vlast protuhrvatsko djelovanje Milorada Pupovca i njegovog *Srpskog narodnog vijeća*?

Akademik Josip Pečarić

Otkud takova dvojba?
Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:
"Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju 'Za dom spremni', drže koncerte s Pavelićevim slikama", ispalio je "mali Sloba" Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.
http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srbijanskoj i u svjetskoj politici.Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.
HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:
Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!
A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar ja pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinjele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.
Da, Thompson je unapred opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.

Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno ćuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!
Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.
Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...
Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.
Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.
Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave“, ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.
Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si“.
Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj“.
Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!

Akademik Josip Pečarić

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

DIJELOVI IZLAGANJA DR. JOSIPA STJEPANDIĆA PRIGODOM PREDSTAVLJANJA KNJIGE „NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE“ U SPLITU 26. SVIBNJA 2017.

Najvažnija poruka koju večeras hoću prenijeti jest da ste Vi u Hrvatskoj izloženi jednoj trajnoj podmukloj manipulativnoj kampanji, uglavnom preko dirigiranih medija. Teško je govoriti o ciljevima takve kampanje. Jedan od njih je sigurno stvaranja ozračja trajnog kaosa u kojemu je upravljanje državom jako otežano, pa su stvarne reforme teško ostvarive. To je pogodno okruženje za one koji hoće zadržati svoje pozicije.

U ovome trenutku to znači da bi se zacementirali rezultati četiri godine kukulele vlasti. Mislim da se to dade iščitati iz više prijepornih odluka aktualne vlasti.

Kome se takva situacija ne sviđa, nek izvoli otići u neku drugu zemlju. Nikad ranije granice nisu bile tako propusne. Na koncu konca, upravo to se događa: 3-4 iseljenička autobusa svaki dan napuštaju Hrvatsku.

Gotovo svaka informativna emisija na HTV-u govori u prilog gornjoj pretpostavci.

Dat ću Vam vrlo jednostavan primjer:

U emisiji Otvoreno dana 28. veljače gost Damir Novotni, koji je predstavljen kao „ugledni ekonomski analitičar“, iznio je izmišljotinu da je tvrtka Peugeot (PSA) u vlasništvu francuske države tako sposobna i moćna, te je preuzela njemački Opel. Tijekom rasprave predložio je takav model za Hrvatsku. Slijedom toga takav postupak mogao bi se primijeniti na „Agrokor“.

Istina je bitno drukčija. Peugeot je privatna tvrtka, u kojoj je obitelj Peugeot najveći dioničar, a francuska država preko jednog holdinga drži udio od svega 13%, koliko ima i kineski dioničar Dongfeng.
Ja sam još tijekom emisije uputio mail voditelju Mislavu Togonalu i upozorio ga na očigledno ciljanu obmanu. On se drugi dan zahvalio.
Što se potom dogodilo?
Dotični „ugledni ekonomski analitičar“ nastupa svaki drugi-treći dan na državnoj televiziciji te promiče de facto preuzimanje dugova najveće hrvatske tvrtke na teret države, što se kasnije i dogodilo.
U toj svezi ne smiju se zaboraviti hajke, pogotovo one na pojedine članove Vlade. Započelo je s ministrom Crnojom, pa Hasanbegovićem, Karamarkom, pa Barišićem, te na koncu smo imali hajku na ministra Zdravka Marića, iako je on očigledno veliki stručnjak na svojemu području, te nadzire državnu riznicu puno bolje od svih svojih predšasnika.
Mjehur zvani „Agrokor“ je pukao, na vidjelo su izbili dugovi u visini od najmanje trećine državnog proračuna, iako je tvrtka u svome završnom računu svake godine iskazivala dobit.
Tko je kriv? Po njima: Zdravko Marić, bivši menedžer iz drugog reda.
Zbog njega je stranka kodnog imena Ćuprija, koja funkcionira kao generator kaosa po predlošku udbe, de facto srušila Vladu, a da nitko nije zatražio odgovornost Uprave „Agrokora“, njezina nadzornog odbora, revizorske kuće, HNB, te državnih agencija, koje su po sluzbenoj dužnosti imale uvid u poslovne knjige „Agrokora“!
Jednu za Marića olakotnu okolnost nitko nije iznio, a mnogi bi to morali znati: izvršni direktor poput njega vezan je menedžerskim ugovorom, koji ga obvezuje na šutnju i nakon prestanka toga ugovora. Ukoliko bi ga prekršio, riskirao bi veliku odštetu, koja bi ga financijski uništila. Samo ako bi došao u posjed dokumenta, koji bi dokazivao kriminal, bio bi dužan tako nešto prijaviti, ali čak i u tome slučaju morao bi najprije podnijeti internu prijavu.
Stoga Zdravko Marić niti ranije niti sada nije mogao ništa poduzeti na temelju svojih saznanja kao djelatnik „Agrokora“. On nije imao uvid u sve poslovne knjige, te svoja saznanja o „Agrokoru“ može iznositi samo kao svjedok ili eventualno osumnjičenik pred istražnim organima. Od njega se nikakva dodatna informacija ne može dobiti. Postoje najmanje dvadesetak osoba, koje bi puno više mogle doprinijeti u rasvjetljavanju ovoga slučaja, ali njih izgleda nitko nizašto ne sumnjiči. Zanimljivo!
Pretposljednja hajka bila je ona na podrubak (fusnotu), koja je umalo ministra Barišića koštala pozicije ministra.
S obzirom da sam sam sudjelovao na strani obrane, nakon više desetaka stranica teksta, koje ću možda složiti u sljedeću knjigu, mogu sam reći da je nevjerojatno iz čega se sve može isplesti hajka, te što sve državni mediji poput televizije ne će uzeti za povod za napad na „svoga“ ministra.
Da stvar bude zanimljivija, javljali su mi se svakojaki ljudi, te me prijateljski upozoravali da ne znadem koga ja to branim. Zbilja: nisam ni znao, jer ga prije nisam poznavao, a niti me previše zanimalo! Ja sam to činio u uvjerenju da branim

hrvatskog ministra od hajke drugova skojevaca! Iz mojih riječi možete zaključiti da mi je to bilo zabavno.
Čuo sam da su me zbog toga neki Splićani posebno hvalili na facebook-u. Srdačno im zahvaljujem i obećajem da ću u sličnoj situaciji opet postupiti na isti način.
Neuspješna hajka imala je i svoj mali epilog. Ministar mi se zahvalio kako priliči i darovao mi jednu svoju knjigu.
Činjenicu da me ministar upoznao, te da vjerojatno cijeni moje mišljene, iskoristio sam da ga upozorim na neke protuzakonite radnje puno prije njagova mandata, koje bi on konačno morao ispraviti. Primjerice slučaj ravnatelja škole Krešimira Mihajlovića, koji je izgubio posao jer je izvjesio plakat s generalom Gotovinom, te moga imenjaka, akademika Pečarića, kojeg u njegovoj domovini Hrvatskoj progone protiv svakoga zakona i logike. Toliko da znadete: nakon što je glavni tajnik HAZU u Saboru žestoko napao akademike Pečarića i Popovića, prišao mu je Vaš, splitski gradonačelnički kandidat i pružio ruku, valjda zbog dobro obavljenog posla!
Što mislite: kako je ministar Barišić reagirao?
Nikako! Nakon što je njegova tajnica potvrdila primitak mojih pisama, nikakvog odgovora nisam dobio.
Ministar me više ne poznaje! Kladimo se da više ne zna tko su Krešimir Mihajlović i Josip Pečarić?
To je ta nova VJERODOSTOJNOST u vladi „EUROPSKE DIMENZIJE“!
Na žalost, to potkrjepljuje onu gornju pretpostavku, da je ova Vlada tu da zadrži postojeće stanje.
Da se vratim na našu knjigu. Na stranicama 249-251 možete naći moju prijepisku s bivšim njemačkim ministrom vanjskih poslova, a sadašnjim predsjednikom Steinmeier-om zbog napada njegova stranačkog kolege Josipa Juratovića na Oreškovićevu vladu.
Već nakon 4 (ČETIRI) radna dana dobio sam odgovor na pitanje koje uopće nisam bio postavio!
Međutim, što je puno važnije: Juratović je istom prekinuo s napadima i, koliko ja znam, otada se ponaša vrlo uzdržano i pristojno, kako to priliči zastupniku u njemačkome Bundestagu. Ako je sve to slučajno, onda je to radosni slučaj, zar ne?
U tom okruženju dirigiranih hajki, nameće se pitanje kako se tome oduprijeti?
Odgovor je tako jednostavan: pružiti otpor i to inteligentno, znači bez primjene ikakvog oblika sile. Otprilike onako kako su to učinili Vukovarci u slučaju ćiriličnih ploča, samo bez razbijanja istih. Sada vidimo da su pobijedili, naši vukovarski junaci.
U tome pogledu ste me Vi Splićani teško razočarali dopustivši da se u Vašemu gradu održi kazališna predstava koja vrijeđa vjerske osjećaje ne samo katolika, nego i muslimana, i to sve pod državnim pokroviteljstvom na teret državnoga proračuna!
Ja sam bio uvjeren da će se Split dići na noge!
Čuo sam da se taj dan okupilo oko 500 prosvjednika. Da ih je bilo recimo 20.000, što za grad veličine Splita nije puno, predstava bi sigurno bila otkazana, te

MINISTARKA NEKULTURE N.O. ne bi uopće došla u napast braniti taj nasrtaj na zdravu pamet, čestit duh i čistu dušu.
Imamo isto tako nedavni primjer najnovije hajke na Marka Perkovića Thompsona. Puno sam o tome pisao, što se može naći na portalima npr hrvatskonebo.
Nije potrebno ponavljati da problem nije u osobi MPT, niti u njegovim koncertima (ja sam pribivao na 3 te nisam visio ništa sporno), niti u njegovima pjesmama. Problem je u VRIJEDNOSTIMA koje on zastupa, te SIMBOLU koji on utjelovljuje.
Kad se čovjek malo uživi u njegove pjesme, onda si lako može predočiti kako je to bilo u Čavoglavama u jesen 1991. godine. Zato su pjesmu „Bojna Čavoglave“ preuzeli Bošnjaci i Ukrajinci, kad su se našli i sličnoj situaciji.
S obzirom da hrvatski političari ne čine ono što bi morali činiti, možda je pravo vrijeme da ih Vi (građani i birači) podsjetite na to. Vidjeli smo proteklih dana kako predsjednica Grabar Kitarović živahno pjeva pjesmu „Lijepa li si“.
Nije li pravo vrijeme da ona i predsjednik Vlade Plenković u društvu obitelji nazoče jednom Thomsonovu koncertu, pa zapjevaju u zboru?
Siguran sam da bi to donijelo preokret.
Onda bismo mi objavili knjigu “Pokrenuli su Hrvatsku” ili tako nekako.

Dr. Josip Stjepandić

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU*

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovoliko velikom broju došli na ovo predstavljanje. Zahvaljujem se i udrugama Zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara i HVIDRI što su organizirali ovo predstavljanje i svima koji su sudjelovali u tiskanju knjige. Koliko vidim tu je g. Branko Hrkač koji je napravio niz korica za moje knjige pa i za ovu koju danas predstavljamo.
Glavni u cijeloj ovoj priči je Thompson. Jučer sam dobio poruku od njega da je bolestan, prehlada i viroza a mora ozdraviti do subote jer ima koncert u Osijeku. Pozdravljam ga i u vaše ime s nadom da će u Osjeku imati sjajan koncert kako nas je i naučio.
Današnji predstavljači nisu samo sjajni predstavljači knjige tako da poslije njihovih izlaganja autoru i ne ostaje puno toga za reći. I naš HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić i Mate Kovačević i Marko Ljubić imaju itekako puno izravnih zasluga za nju. Biskup Košić je jedan od potpisnika Peticije ZDS koji je i zbog nje puno napadan. Manje je poznato da smo nas dvojica godinu dana poslije te peticije napisali novo pismo u kojoj smo je upozorili da ćemo imati ovo što danas imamo zato što nisu prihvatili tu Peticiju, tj. da se ovu hajku na branitelje može zaustaviti upravo prihvačanjem ono što smo tada predlagali. Mate Kovačević je najmlađi od 50 osnivača HDZ-a, onoh Tuđmanovog HDZ-a koji je stvarao Hrvatsku. Uz to je samnom napisao i prvu knjigu o Thompsonu, prvu u trilogiji koju danas imamo. A Marko Ljubić je zapravo dao najvrijednije tekstove u ovoj trećoj knjizi: jedan u uvodnom dijelu i posljedni o nedavnom Thompsonovom koncertu u Zagrebu.
Teško je reći još nešto, a da oni to već nisu rekli. Zapravo bih ovdje trebao završiti s mojim sudjelovanjem u predstavljanju. Autor bi trebao biti pristojan, zar ne?
Osim toga moj jučerašnji intervju na Portalu HKV-a povodom ovog predstavljanja prenjeli su i drugi portali pa ste vjerojatno već i pročitali što sam imao za reći.
Međutim, siguran sam da vi baš i ne očekujete da ću biti pristojan. Zato ću iskoristiti ovu prigodu da komeniram razliku u gledanju na pojam junaštva između nas i Srba.
U tom intervjuu sam spomenuo i Glavnog tajnika HAZU akademika Rudana i moju knjigu HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA i zabranu slanja poziva ostalim akademicima za njeno predstavljanje. A naslov knjige koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr,. sc. i general Miroslav Tuđman je baziran na riječima Slobodana Miloševića na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja:
„Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su

naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zeč*evi?!"*

A Thompson je svojim pjesmama „Bojna Čavoglave" i „Janica Kninska kraljica" itekako doprinjeo tom pravljenju zečeva od „hrabrih" srpskih ratnika. Ta briga u HAZU za ostavštinom ratnika Slobodana Miloševića svoju kulminaciju je doživjela ne tako davno u Hrvatskom saboru kada smo kolega Popović i ja prozvani od strane akademika Rudana zbog Peticije ZDS - peticije u kojoj smo branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave".

Nije Milošević bio jedini u Srbiji koji su se stidjeli takovog ponašanja njihovih „hrabrih" ratnika. Problem je u tome što je Milošević zapravo Crnogorac pa ima drugačiji pogled na junaštvo od onoga koji imaju u Srbiji pa je vjerojatno utjecao sa svojim pogledom na mnoge u Srbiji. A što je Srbima junaštvo pokazao je ovih dana Srbijanski ministar obrane Aleksandar Vulin rekavši kako je njegovo ministarstvo službeno uputilo zahtjev srbijanskoj Vladi da uspostavi praznik DAN RATNIKA, rekavši kako 'Srbija ne smije zaboraviti heroje koji su je branili u najtežim danima'.

'Dosta smo se po tuđoj volji stidjeli naših junaka. Na njih moramo biti ponosni. To je osnovni razlog iz kojeg sam predložio da Dan ratnika bude ustanovljen kao praznik. To će biti dan kad će heroji ratova biti dobrodošli u našim vojarnama i školama i kada će dobiti prostor u medijima. To rade sve zemlje u svijetu i nema nijednog razloga da i mi to ne činimo', izjavio je ministar obrane.

Dodaje kako su sudionici ratova devedesetih godina dugo bili zanemareni i bez odgovarajućih počasti. Raskid s tom praskom, tvrdi, mora se dogoditi.

'Sebe nećemo predstavljati boljima nego što jesmo, ali nema ni šutnje. Neće se više naši bivši vojnici prisjećati ratnih dana u kućama i kavanama. Sve važne datume obilježavat će u domovima vojske, gdje im je i mjesto. Oni su bili vojnici koji su se odazvali na poziv svoje države', zaključio je Vulin.

https://kamenjar.com/skandal-vulin-predlaze-dan-ratnika-u-kojima-ce-slaviti-one-koji-su-90-ih-razarali-hrvatsku-bih/

Dakle ono što je Miloševiću i drugima pa i meni kukavičluk usporediv sa zečevima, Srbima je junaštvo. Ono čemu se Milošević rugao, a rugao sam se i ja, Srbima i akademiku Rudanu je nešto drugo.

Ja se mogu ipak i koliko-toliko opravdati, tj. posuti pepelom po glavi, jer sam u spomenutoj knjizi - tako mrskoj akademiku Rudanu - objavio i tri teksta o najvećoj srpskoj ratnoj pobjedi.

O čemu se radi (navod iz te knjige):

Još 3. 6. 1996. (Večernji list – inozemno izdanje) upozorio sam i Crnogorce kada su pokazali nerazumijevanje značenje pobjede u Vukovaru za Srbe.

O čemu se radilo? Crnogorski nezavisni tjednik Monitor narugao se Srbima tvrdeći kako je Vukovar srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od

branitelja iako je "...za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerojatna 100 : 1 (...) POBJEDA, uz ovakav odnos snaga, međutim, uvrštena je u program proučavanja unutar tzv. jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM". Monitor piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon "svijetle" pobjede.
U spomenutom tekstu to sam komentirao ovako:
Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odolijevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis! A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi kao "Srbi ne znaju raditi, ali znaju bježati!". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak, tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.
Kao da sam tada znao za Miloševićeve riječi izrečene poslije Oluje kada je o srpskim vojnicima govorio kao o zečevima, a usporedio ih upravo s hrvatskim braniteljima Vukovara, koji su ga toliko impresionirali da je tvrdio kako su branili Vukovar čitavih šest mjeseci.
Miloševića je očito tek Oluja naučila kako treba gledati na srpsku povijest i zašto ga je srpski akademik i povjesničar Vaso Čubrilović (za vreme gimnazijskih dana postao je član organizacije Mlada Bosna i bio je sudionik u atentatu na prijestolonasljednika Franca Ferdinanda 28. Lipnja 1914. godine u Sarajevu) upozorio: "Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti." Slično je Miloševića – čini se – upozoravao i Milovan Đilas.
U knjizi sam dao više o tom ratu Srba i Bugara, tj. srpskog poraza od Bugara, koji zbog bolje naoružane i osposobljene srpske vojske koja je krenula u rat protiv još uvijek "mlade" bugarske vojske u Bugarskoj nazivaju ratom "*bugarskih dočasnika protiv srpskih generala*."
Dakle, nije isključiva krivica na Thompsonu i drugim hrvatskim braniteljima što je Milošević nametnuo nekima u Srbiji da se stide svojih ratnika. Jednostavno je kod Srba „junaštvo“ nešto sasvim drugačije. Oni su svjesni da je njima LAŽ, a ne RAT, najviše pomogla u povijesti. Uostalom vidimo po tolikim napadima kojima

je izložen i Thompson i mnogi od nas kako su oni sposobni da i poslije strašnog poraza u Hrvatsko ima i danas mnogih srpskih slugu koji i poslije tog pravljenja zečeva od „hrabrih“ srpskih ratnika raditi i dalje za Srbe, i zajedno sa Srbima ponavljati kako su u Hrvatskoj sve same ustaše.
Priznajmo, pa doista su ustaše oni koji su od „hrabrih“ srpskih ratnika napravili zečeve! A Thompson je doista među najvećim krivcima za to!

Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU" U VARAŽDINU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima što su omogućili ovo predstavljanje dva dana uoči Thompsonovog koncerta u Varaždinu.
Posebna zahvalnost našem vrsnom kolumnisti Marku Ljubiću. Zapravo i Uvod i zaključni dio knjige je u znaku njegovih tekstova.
Simbolički se u ulozi Thompsona, kojega se napada još od promjene vlasti 2000.-e godine, našao vaš gradonačelnik Ivan Čehok. I on je napadnut zbog tog koncerta – koncerta hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona kojega organiziraju hrvatski branitelji.
Ako sugrađani koji su branili ovu državu imaju želju ili volju organizirati ili pomoći u organizaciji koncerta, naravno da mi kao gradska vlast to nećemo dovoditi u pitanje i o tome ideološki raspravljati - Čehokov je načelni stav.

Osvrnuo se gradonačelnik i na famozni pozdrav 'Za dom spremni'. Smatra da on nema isključivo ono značenje koje mu se pridaje, već da je bitno postaviti ga u kontekst.

- Koliko znam, taj njegov pozdrav dio je pjesme Bojna Čavoglave, koja je tijekom rata motivacijski, stimulacijski i kohezivno djelovala na hrvatske branitelje. Ako je netko u sklopu te pjesme povikao 'Za dom spremni', onda to nema apsolutno nikakve veze s ustaškim pokretom. To je dio pjesme na koji su ljudi koji su odlazili u rat i ginuli u ratu imali pravo. Tako da netko može vikati 'Za dom spremni' i krenuti na četnike 1991., jer '91. nije bilo ustaša, ali je bilo četnika. Svaki simbol treba gledati u kontekstu. Ako netko stavi srp i čekić, meni to samo po sebi nije neprihvatljivo, ali ako stavi srp i čekić u kontekstu komunističkih zločina, onda je to neprihvatljivo. Jednako je s pozdravom 'Za dom spremni'. Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s pokličem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist! Jednako kao što ljudi ne znaju da je službeni ustaški pozdrav bio 'Za dom i poglavnika spremni'. Dakle, to je hrvatski pozdrav kojim se kretalo u rat davno prije pojave ustaškog pokreta - dao je svoje viđenje gradonačelnik.
http://varazdinski.rtl.hr/politika/cehok-povik-za-dom-spremni-u-pjesmi-cavoglave-nema-nikakve-veze-s-ustastvom
Zapravo, nevjerojatno je da se u RH danas uopće može napadati hrvatske branitelje koji su nas obranili od fašističke velikosrpske agresije. A napada ih se upravo zato. Čak i kada govore o pozdravu ZDS treba uvijek istaknuti da je to doista pozdrav Ustaša iz 1932 g. – dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature. To se ne spominje jer bi bilo jasno da je ZDS nastao kao antifašistički pozdrav!
Oni kojima ne smetaju komunistički zločini (na listama najvećih ubojica iz prošlog stoljeća JB Tito ima uvijek zapaženo mjesto, a Pavelića na tim listama

nema) zapravo smetaju hrvatski branitelji jer su mnogi od njih na razne načine podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na RH, a poznato je da su fašistički agresori nazivali hrvatske branitelje ustašama, a našu državu Tuđmanova ustaška država.
Zato ću vam danas pročitati moj govor s dodjele nagrade koju su hrvatski branitelji, dakle „ustaše“ po onima koji napadaju i vašeg gradonačelnika, dodijelili Thompsonu:

NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE!

Danas Marku Perkoviću Thompsonu hrvatski branitelji dodjeljuju „Velika zlatna plaketa“, za sve što je učinio za dobrobit slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države, i što je bio među prvim hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata.
HRVATSKI BISKUP dr. Vlado Košić trebao je također danas govoriti o Thompsonu, ali nije mogao jer je danas blagdan Male Gospe. Međutim jučerašnjim komentarom poslije skidanja spomen ploče hrvatskim herojima HOS-ovcima u Jasenovcu biskup je obilježio i ovu dodjelu nagrade:
Sramotno postupanje vlasti, šarafciger-vlasti. Ako bude sutra braću Srbe smetala hrvatska himna, ova će ju vlast zabraniti jer su i ustaše pjevali tu himnu. Živjela srpska Hrvatska!
A naš Thompson se evo više od četvrt stoljeća bori protiv uspostave Srpske Hrvatske. Počeo je kao mladi HOS-ovac. Vukovar je pao prije nego što je on došao na red da ode braniti ga. Pjesma „Bojna Čavoglave“ je postala legendarna budnica. Velikosrpskim fašističkim agresorima unosila je strah u kostima sve do današnjih dana. Ona i druge njegove pjesme itekako su doprinjele da se u „Oluji“ ostvari ono što je on i predvidio pjesmom „Anice, Kninska kraljice“: fašistički agresori bježali su kao zečevi. Sa zečevima ih je usporedio njihov „vožd“ Slobodan Milošević.
Da, Thompson je unapred opjevao takvo poniženje. Zato je on na meti svima koji su se borili i koji se bore za Srpsku Hrvatsku.
Tijekom Domovinskog rata i dok je bio živ istinski hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman, takvi u Hrvatskoj se nisu smjeli puno čuti. Znamo kako ih je brzo sredio naš Predsjednik kada su isto što rade sa ZDS pokušali s kunom!
Ali dolaskom komunista i njihovih saveznika na vlast 2000.-e počeo je progon svih onih koji su im smetali i u ratu ponizili u uspostavi Srpske Hrvatske. Među prvima na udaru je i Thompson.
Čini mi se da je najveći udar na njega bio 2008.-e poslije velikog koncerta u Zagrebu. Tada su hrvatski intelektualci reagirali Pismom zahvale Thompsonu. Spomenut ću samo neke: akademici Aralica, Ašperger, Barišić, Bogišić, Dujella, Jelčić, Kušan, Popović, Trinajstić, biskupi Bogović, Ivas i Pozaić, general Rojs, admiral Domazet Lošo, Josip Botteri, Dodig, Hitrec, Lang, Lukšić, Mihanović, Mintas-Hodak, Olujić, Pavuna, Sedlar, Tomac, Tuđman, Vidmarović,...
Nisu uspjeli ušutkati Thompsona, već su njegovi koncerti, a posebno onaj u Čavoglavama postali simbol otpora uspostavljanju Srpske Hrvatske.

Prije dvije godine izgledalo je da je ideja Srpske Hrvatske konačno propala jer je Thompson pozvan da koncert iz Čavoglava premjesti u Knin. Ali ponovljen je napad na njega pa smo reagirali Peticijom ZDS. Mnogi od nas su imali neugodnosti zbog toga, a akademike potpisnike su kasnije prozivali i u Hrvatskom saboru.
Prije dvije godine su još i krili da je Peticiju bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave", ali prošle godini to više nisu krili. Shvatili su i da moraju i proširiti te napade pa su napadnuti i naši HOS-ovci.
Srpskoj Hrvatskoj ne odgovara i to što Thompson pjeva o hrvatskim vrjednotama: o ljubavi prema Bogu, domovini, hrvatskom narodu, braniteljima. Smeta im i pjesma „Lijepa li si".
Ove godine su svi ti napadi kulminirali pa je eto došlo do uspostave Srpske Hrvatske. Imamo vladu kojoj je zapravo predsjednik Milorad Pupovac, ili kako je jučer u Hrvatskom tjedniku rekao Ivica Marijačić Plenkovićeva misija „upravo i jest da u tandemu s Pupovcem provodi velikosrpsku politiku u Hrvatskoj".
Zato ova dodjela braniteljske nagrade Marku Perkoviću Thompsonu nije uobičajena nagrada. Ona je naša molba da nastavi svoju borbu protiv Srpske Hrvatske. Uvjeren sam da će on tu borbu nastaviti pa mu zato i čestitam na nagradi –simbolu borbe protiv Srpske Hrvatske!
Govor je dan u knjizi koju danas predstavljamo.
Vjerojatno su naši stavovi doprli do vlasti i može se "u zraku" osjetiti promjena pa i nas možete vidjeti u medijima pa i na HTV-u. Doista je bilo nevjerojatno da onima koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2. su svi glavni mediji širom otvoreni umjesto da se boje i pomisliti a kamoli i napadati hrvatske branitelje.
Nadam se da ova kao i druge slične knjige doprinose jačanju svijesti naših ljudi kako trebaju biti ponosni na svoje branitelje i na sami sebe jer smo mi generacija koja je napadnuta i u Domovinskom ratu od do zuba naoružanih vojnika fašističke osvajačke vojske napravili zečeve - da se podsjetimo izjave njihovog "vožda" Slobodana Miloševića.
Oni koji napadaju hrvatske branitelje, dakle i Thompsona i vašeg gradonačelnika, ostaju samo sluge tim zečevima. Može li biti išta odvratnije od toga?
HVALA!

Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGA "PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2."

Dozvolite mi na početku da se zahvalim svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje, FER-u što su nam ga je omogučio kao i predstavljačima dr. sc. Nevenu Elezoviću, red prof. u trajnom zvanju s FER-a, dr. sc. Sanji Varošanec, red prof. u trajnom zvanju s MO PMF-a i dr. sc. Ivanu Periću, red prof. u trajnom zvanju PBF-a. Pozdravljam i one koji su bili pozvani, a nisu došli.
Prof. Varošanec je moj prvi doctor, a bila je i predsjednik Hrvatskog matematičkog društva. Prof. Perić mi je najbliži suradnik i s njim sam u svakodnevim raspravama. Na prof. Elezovića sam bio ljubomoran zbog svih ovih napada jer nisam znao smeta li im više on ili ja. Međutim, kada ga je jedan akademik (!) upozorio da može firma "Element" imati problema jer ja koristim njihovu e-mail adresu postalo je jasno da je prednost na mojoj straini.
Oni su govorili o prvoj knjizi s podnaslovom "Navodna Hrvatska zaklada za znanost". Kada su govorili o konferenciji u Mostaru koju smo mi organizirali za koju su naknadno tvrdili u HRZZ-u da ne možemo sudjelovati u većem broju iako sam im objašnjavao da tako ne mogu tumačiti riječ "u pravilu". Radilo se o prvoj međunarodnoj matematičkoj konferenciji u Mostaru! Mi smo konferenciju ipak održali, a u HRZZ-u su nedavno donijeli tumačenje da na konferencijama u RH može biti vise sudionika s projekta. Zapravo od hrvatskih sveučilišta isključili su samo Mostar pa bi već sama ta činjenica opravdala podnaslov te knjige.
Kada vidimo na koliko pisama samo iz ove dvije knjige nismo dobili odgovore čini mi se da bi bilo mnogo bolje da sam ostao u Australiji odakle sam još 1998. godine dobio poziv za preseljenjem kao znanstvenik i dobio takvu vizu. Trebalo je ostati 2 godine tamo za dobivanje državljanstva, a ja sam se vratio poslije 22 mjeseca. Samo smo iskoristili tamošnji trogodišnji projekt za moj boravak u Adelaide-u, a pri tome je sredstva projekta koristilo i više mojih suradnika iz Hrvatske pa su bili tamo na mjesec ili dva dana. Da sam ostao u Australiji i pisao od tamo, pa makar zahtjevao da ja sastavljam Vladu, očito bi mi odgovarali, zar ne:) Prva knjiga ne bi pokazala što se doista dogodilo s našim projektom HRZZ-a da se nije dogodio napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru, kada je izvješće o radu Akademije iskoristeno za politički obračun s akademikom Stankom Popovićem i samnom.
Napad na mene je bio izuzetno glup. U godini proslave 850. obljetnjice katedrale svetog Tripuna u mom rodnom Kotoru i dolaska u Zagreb tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića Glavnom tajniku sam rođen u Socijalističkoj (!?) Republici Crnoj Gori, fakultet, magisterij i doktorat stekao u Beogradu i onda došao u Hrvatsku predlagati Peticiju ZDS. Točno je da sam došao u Zagreb prije 30ak godina i stvorio znanstvenu školu iz koje je izašlo preko 40 doktora matematičkih znanosti, napisao sam preko 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima i stvorio 3 znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama, ali o tome ni riječi. Glavnom tajniku bi trebalo nekoliko života za takav učinak (srećom to mu i ne treba da bi postao i predsjednikom ovakve Akademije). Ali važnija je Peticija

ZDS. Zbog takvog ponašanja akademik Rudan je uz akademika Silobrčića kod nekih izvrsnih hrvatskih kolumnista opisan i prihvačen kao današni predstavnik JAZU.
S druge strane u pravu je i professor Elezović da je Akademija pala na razinu piljarica kada im je toliko važno gdje je tko rođen. Zato me i ne čudi što je link na moj razgovor s fram Mariom Knezovićem u kome je bilo riječi i o tome s radija Međugorje na portal narod.hr dan u sklopu mog govora s predstavljanja u Sisku:
http://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-istinsko-suocavanje-s-istinom-iz-2-svjetskog-rata-i-poraca-tzv-antifasista-doista-bi-bilo-bolno
I kada se očekivala neka isprika na Skupštini HAZU je njegovo ponašanje ocjenjeno kao vehementno, a meni praktično onemogućeno da iznesem svoje mišljenje tj. nekakvu obranu. Da se čovjek zapita: Koliki je dio JAZU u HAZU? Zapravo tako je Akademija pokazala da je duboko upletena u sve što se događalo s našim projektom iz HRZZ-a i zašto više od godinu dana nije bilo nikakvih suvislih odgovora niti iz Zaklade niti iz Ministarstva znanosti.
Što se tiče Peticije ZDS poznati hrvatski kolumnist Marko Ljubić konstatira na portalu narod.hr kako je novoosnovano vladino Vijeće za suočavanje s prošlošću osnovano zahvaljujući Peticiji ZDS, a pogotovu Pismu HAZU koje smo inicirali prof. dr. sc. Matko Marušić i ja od prije dvije godine i naglasio kako je to pobjeda suverenističke Hrvatske. Za Pismo HAZU on kaže:
"Tada je peticiju koju je potpisalo više od dvije stotine akademika, profesora znanosti, biskupa (spomenuo bih i nadbiskupa Barišića, JP) i pripadnika akademske elite u Hrvatskoj, ignorirao doslovno sve do jedan tzv. pretežiti ili mainstream medij, vlada je šutjela, a HAZU se usudio poslati nakon moga višemjesečnoga inzistiranja isključivo meni tada, izbjegavajući ostale medije, izjavu u kojoj kažu da nisu primijetili prijetnje i sprječavanje slobode znanstvenog istraživanja, ali se ipak zauzimaju za – slobodno istraživanje i primjenu znanosti na sva moguća društvena pitanja."
http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-politicka-odluka-o-formiranju-vijeca-pobjeda-je-suverenisticke-hrvatske
A nedavno je dr. sc. Damir Pešorda napisao o Peticiji ZDS:
"Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar. Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusićke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive." Nisam očekivao da se Pešordin tekst može odnositi i na HAZU. Sumnjao sam da sve neugodnosti koje imamo i moja obitelj i moji suradnici su posljedica Peticije ZDS. Pisao sam nekim kolegama i prijateljima o tome. Podršku mi je dao akademik Davorin Rudolf, koji je o tome pisao i Predsjedniku Akademije i Rektoru Zagrebačkog sveučilišta u funkciji predsjednika Znanstvenog vijeća za mir i

ljudska prava HAZU-a. Nitko nije reagirao, a u mom Razredu kome je uputio svoja pisma konstatirano je:
"Nitko nas nije ništa pitao pa i ne moramo davati svoje mišljenje." Akademik Rudolf je na isti način reagirao i kod nastupa Glavnog tajnika u Saboru. Ovaj put je moj razred u Akademiji zauzeo slijedeći stav: *"Razred se ne slaže s tvrdnjama i osuđuje izjave koje su o članovima Razreda akademicima Vladimiru Paaru, Josipu Pečariću i Stanku Popoviću iznesene tijekom rasprave o godišnjem izvješću Akademije u Hrvatskom saboru dana 14.12.2016. Razred podržava znanstveni i stručni* integritet tih svojih članova."
Dok je moj razred razmišljao o te dvije rečenice ja sam napisao knjigu koju večeras predstavljamo – dakle ovu s podnaslovom "Je li Akademiji važna znanost?". Pri tome pretpostavljam da će Tajnik Razreda akademik Andrej Dujella imati problema, ako ih već nema, i zbog ove dvije rečenice. Prema podnaslovu knjige vjerojatno mu neće pomoći ni to što je ovih dana postao počasni doktor Sveučilišta u Debrecinu, na što mu čestitamo i ovom prigodom!
I mi smo ovih dana dobili čestitku. Ministarstvo je ostalo pri odluci da se ukine financiranje naša tri časopisa koja su na svjetskim listama, i po Skopusu su među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa na 2., 4. i 6. mjestu. U Elementu nisu predvidjeli kakva će pravila biti donešena pri kraju prošle godine a važit će retroaktivno. Na neki način potpora sličnog i još goreg ponašanja u HRZZ-u, a s druge strane i podrška Akademiji zbog mog neprimjerenog ponašanja. Naime prije nekoliko godina sam poslao popis 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa po Scopusu. I tada su moja 3 časopisa bila među 6 najboljih, ali još bolje plasirana. Bili sun a 1., 2. i 6. mjestu! Dok sam ja mislio da je to nešto dobro i da je normalno da o tome obavijestim Akademiju, ispalo je da nije. Naime u to vrijeme je časopis Glavnog tajnika Akademije izbačen s tih lista. Kada vidimo najnovija reagiranja iz Akademije, jasno je u čemu sam pogriješio, zar ne? A da sve bude još gore od tri časopisa iz Teorije matematičkih nejednakosti koji imaju impact factor dva su naša, a jedan od njih ima i veći impact factor od Springerovog časopisa!
Zato je lijepo i od Ministarstva znanosti što podržava članove Uprave Akademije - i ne samo njih - u tim duševnim bolima i što je na ovakav način kaznilo krivce za te boli! Doista je sramotno imati 3 (TRI) časopisa s impact faktorom dok Glavnom tajniku izbacuju njegov!
Naravno u knjizi sam se osvrnuo i za druge razloge koje opravdavaju Akademiju u njenim postupcima.
Počnimo od trenutka kada su sljedbenici Titove partije pobjedili i na predsjedničkim izborima i na onima za Sabor. Bili su uvjereni da se vraća razdoblje od 45, da će dugo vladati i mogu raditi što god hoće. Međutim, prvi poraz su doživjeli tako što unatoč snažne potpore Uprave Akademije prof. dr. sc. Ivo Goldstein nije postao akademik. Tu sam se itekako zamjerio mnogima, a moja e-mail prepiska s Glavnim tajnikom dana je u knjizi. Čak su neki koji su me javno podržali imali neugodnosti. Srećom Goldstein je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije – manje od 1/3 nazočnih, pa je ostalo samo na neugodnostima.

Potom sam se usudio tražiti od Akademije da – kao i za neke moje druge publicističke knjige – pošalje poziv akademicima za predstavljanje moje knjige "Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba". Predstavljači su bili i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, koji je usput rečeno general, i admiral Davor Domazet Lošo! Glavni tajnik je s pravom to odbio učiniti jer sam "zlonamjerno" iskoristio Miloševićevu usporedbu njegovih hrabrih ratnika u "Oluji" sa zečevima. Pa svima je poznato da su naše branitelje Srbi nazivali ustašama a Hrvatsku – Tuđmanova ustaška država, a ja podržavam takove i još mi predstavljaju knjige jedan general i jedan admiral. Strašno, zar ne? Tekst o tome objavio sam tada u tjedniku 7Dnevno i dan je i u ovoj knjizi.

.

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnisticu Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogiča. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.
Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.
U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.
Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:
Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo
Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a

http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:
Dubravko Jelčić
Zasluženo, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjkati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.
http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bi-mogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjelnike.html

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.

Osnovni podatci o našem književniku i akademiku Antunu Dubravku Jelčiću dostupni su na Internetu:
Datum rođenja: 06.11.1930
Mjesto rođenja: Požega
Akademske titule: akademik, doktor znanosti
Institucije: znanstveni savjetnik u miru - Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU
Funkcije u Akademiji: voditelj - Zavod za znanstveni i umjetnički rad u Požegi (2009. - ...), član Predsjedništva - Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (01.01.2004. - 31.12.2010.)
Članstvo u Akademiji: redoviti član - Razred za književnost (18.06.1992. - ...), član suradnik - Razred za književnost (09.06.1983. - 18.06.1992.)

Životopisni podatci:
Završio Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, gdje je postigao i doktorat znanosti s područja književnosti.
Službovao kao profesor srednje škole u Osijeku, zatim dramaturg u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku te ponovno profesor srednje škole u Travniku.
Od 1960. do 1993. bio je zaposlen u Institutu za književnost Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, danas Zavodu za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, gdje je napredovao od asistenta do znanstvenog savjetnika (1982.).
Član suradnik Razreda za suvremenu književnost JAZU od 1983.
Redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 1992.
Sada je tajnik Razreda za književnost HAZU.
Potpredsjednik Matice hrvatske od 1990. do 1992.

Bibliografija:
Objelodanio nekoliko stotina znanstvenih, stručnih i literarnih radova, od kojih su većina skupljeni u tridesetak samostalnih knjiga.

Nepotpun popis djela:

Poraz pobjednika, (lirika), 1962.
August Šenoa njim samim, (monografija), 1966.
Teme i mete, (studije, eseji i kritike), 1969.
Za i protiv, (rasprave, feljtoni, polemike), 1971.
Majstori realističkog pripovijedanja, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*; u zajed. knjizi s Grčevićem, Šicelom i Pogačnikom), 1971.
Suvremena hrvatska novela, knj. I. i II. (antologija), 1971.
Literatura o A.G. Matošu, (deskriptivna bibliografija), 1976.
Epigrami, (tiskano kao rukopis, samo za internu upotrebu, u 34 primjerka numerirana autorovom rukom i s njegovim vlastoručnim potpisom), 1976.
Vallis aurea: eseji i portreti, 1977.
Hrvatski narodni i književni preporod, (monografija s hrestomatijom), 1978.
Približavanje sfingi: diptih o Ujeviću: esej i drama, 1979.
Šenoa, (monografija) 1984.
Kranjčević, (monografija), 1984.
Matoš, (monografija), 1984.
Izabrana djela, (u knjižnici "Pet stoljeća hrvatske književnosti", zajed. knjiga sa Švelcem, Ivanišinom, Vaupotićem i Mihanovićem), 1984.
Slavonske male stvari: glose, elzeviri, konferanse, 1985.
Strast avanture ili avantura strasti: Josip Kosor: prilog tezi o autohtonosti ekspresionizma u hrvatskoj književnosti, (monografija), 1988.
Riječ po riječ, (eseji), 1989.
Dnevnik od rujna do rujna 1989.-1990., 1991.
Preporod književnosti i književnost preporoda, (studije i eseji), 1993.
Tri predavanja o hrvatskom pjesništvu, (studije i eseji), 1993.
Šenoa-Kovačić-Gjalski, (studija *Stvarnost i sudbina Ivice Kičmanovića*, u zajedničkoj knjizi s Miroslavom Šicelom), 1993.
Strah: igre jave i sna, (roman), 1994.
Politika i sudbine, (eseji, varijacije i glose o hrvatskim političarima), 1995.
Pozicije i (o)pozicije, (političko-publicistički spisi), 1995.
Nove teme i mete (studije, eseji, rasprave), 1995.
Građa o Ivi Vojnoviću, (Ljetopis života i Deskriptivna bibliografija radova o njemu od 1885. do 1981.), poseban otisak iz "Kronike" Zavoda za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU br. 3-4-5/1996.
Povijest hrvatske književnosti: tisućljeće od Baščanske ploče do postmoderne, 1997., (2. znat. proš. izd., 2004., izd. na tal. jeziku *Storia della letteratura croata*, Guépard Noir, Milano, 2005.,[6] izd. na španj. jeziku *Historia de la literatura croata – desde la lápida de Baška hasta el Postmodernismo*, La Zonambula, Guadalajara, 2012.)
Županija Požeško-slavonska, 1997., (suautor Marin Topić)
Književnost u čistilištu, (eseji i studije), 1999.
Kalendar jedne parlamentarne diverzije, ili, Anatomija hrvatske politike 1998./1999., 1999.
Pripravni na problem?, (politički eseji i članci), 1999.
Hrvatski književni romantizam, 2002.

Na istoj crti: govori i razgovori o književnosti i o politici 1963.-2002., 2003.
Tuđmanove tri sekunde, (suautor Josip Pečarić), 2004., (2. proš. izd. 2007.)
100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti: eseji, polemike, epigrami, 2004., (2. neizmj. izd. 2005.)
Književnik Mile Budak sada i ovdje, (suautor Josip Pečarić), 2005.
Povijesni prijepori, (suautor Josip Pečarić), 2006.
Pisma iz života, 2009.
Hrvatska književnost i pravaštvo, 2011.
Nasilje žalosnih uspomena: Krhotine sjećanja 1967.-1969.-1971.-2003.-2007., 2012.[10]
Znanstveni i stručni skupovi: Od 1966. do 1995. sudjelovao na desetak znanstvenih i stručnih skupova diljem Hrvatske (o doprinosu Slavonije hrvatskoj književnosti; o hrvatskoj vojnoj granici; dvaput na znanstvenom saboru Slavonije i Baranje; o fra Kaji Agjiću; o fra Grguru Ćevapoviću; o Ivani Brlić Mažuranić; o A.G. Matošu; o Ivanu Dežmanu; o Evgeniju Kumičiću; dvaput na Krležinim danima; itd.)
Znanstveni projekti: Voditelj i glavni istraživač projekta "Dokumentacija o hrvatskoj književnosti XX. stoljeća".
Nastavna djelatnost: Predaje kolegij "Hrvatski nacionalni identitet" na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu.
Uređivanje časopisa: Urednik časopisa "Forum", mjesečnika Razreda za književnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.
Uređivanje edicija: Bio je član Uredničkog odbora edicije "Pet stoljeća hrvatske književnosti".
Priredio desetak svezaka u edicijama kritičkih izdanja Sabranih djela Tina Ujevića, A.G. Matoša i Vladimira Nazora, te više desetaka knjiga u edicijama djela hrvatskih pisaca XIX. i XX. stoljeća.
Sada je izvršni urednik edicije "Stoljeća hrvatske književnosti" i član Uredništva edicije "Svjedoci povijesti".

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelcic
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8Di%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udruga tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.
Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja prijatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili

tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.
Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatilo, a ja sam izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).
Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.
Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi
Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.
Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.
Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.
Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.
Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.
Ipak ću ovaj tekst završiti samo čestitkom dragom prijatelju i suradniku akademiku Dubravku Jelčiću.

Akademik Josip Pečarić

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

DOBRO JE DA NI AKADEMICI NE ZNAJU O NAGRAĐENOM FILMU O „OLUJI“

Toliki muk vlada u RH oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti(!) zahvalio jedan kolega akademik:
Dragi Josipe,
i ja Ti čestitam na stotoj knjizi!
I hvala na lijepim vijestima o filmu Operation Storm, za koji i Ti imaš zasluge!
S dobrim željama,
Da, koliki je muk oko američke nagrade za film o „Oluji“ da mi se na toj vijesti zahvaljuje jedan akademik.
Valjda i ne trebaju ljudi znati kada je ko-scenarist dr.sc. Miroslav Međimorec koji je ne samo znanstvenik nego i general i književnik i bivši veleposlanik i bivši pomoćnim ministra vanjskih poslova i redatelj. A da završio je Filozofski fakultet (1965.) i Akademiju za kazališnu i filmsku umjetnost (1973.) u Zagrebu, i poslijediplomski studij u Royal Shakespeare company London/Stratford on Avon.
U toj mojoj stotoj knjizi na španjolskom ima i Međina priča o našem prijatelju generalu Praljku i o njemu samom, tj. začetku njegove diplomatske karijere u Sunji:
Za tim stolom se začinjala buduća diplomacija, stranci su se upoznavali s našom kuhinjom i vinima, poviješću, narodnim običajima i kulturom. Ispočetka bi strani promatrači, uglavnom vojna lica i diplomati, dolazili neinformirani, puni predrasuda, napuhani pred nama "civilima" koji ratuju, ljudima upitnog vojnog obrazovanja i opće kulture. Takvima bi nas dvojicu ako nije bilo Svena, Hemingway (Praljka, JP) *prvo predstavio, završili smo pet fakulteta, govorimo*

strane jezike, nešto značimo u umjetnosti i društvu svoga naroda, proputovali smo veći dio svijeta. Izrazito drske bi izazivao na razgovor iz područja filozofije, svjetske književnosti, fizike ili matematike. Dolasci timova promatrača su bili sve češći, razgovori uz ukusne ručkove sve opušteniji i zanimljiviji, dok je naš ugled u očima stranih promatrača sve više rastao.

Pitam se je li znalo onih 500 američkih veterana koji su 10 min pljeskali filmu i autorima da je scenarist njihov kolega – general i sve to.

Moj kolega iz HAZU se zahvaljuje na tekstu u čijem prilogu sam dao i Međin tekst o snimanju nagrađenog filma. A počeo ga je s PISMOM VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA. Jedan od potpisnika tog pisma bio je i redatelj nagrađenog filma Nikola Knez.

A pismo ima itekako veze s Akademijom. Prvu verziju objavili smo akademici Smiljko Ašperger, Stanko Popović i ja. Zapravo ja sam na svoje adrese prenio jedno reagiranje na moj intervju, a akademik Ašperger je tražio i tom zahtjevu se pridružio akademik Popović da to objavimo. Tekst je objavljen na portalu HKV-a ali i u knjizi o generalu Markaču:

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, *Haaškome tribunalu*. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 313-314.

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je sugerirao skupljanje potpisa. On je pisao recenziju prve i predgovor treće knjige u trilogiji o rasizmu i Haagu:

1. J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.
2. J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.
3. J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

Kako sam pisao Predgovor knjige Mladena Pavkovića o generalu Markaču na predstavljanju te knjige sam i pročitao pismo koje je prvi put poslano VS UN-a s piotpisom 20 biskupa i akademika

Naš sjajni snimatelj Oskar Šarunić je na Youtubeu izdvojio taj moj govor:
akademik Josip Pečarić-Mladen Pavković "general pukovnik Mladen Markač"
Negdje od 4.,min i 45sec. Možete ga i poslušati:
https://www.youtube.com/watch?v=SW-Mcf0purY

Konačno Osmo pismo: *Jesmo li Balkansko pleme* s pozivom Predsjedniku Vlade RH da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir poslao sam i supotpisnicima ovog Pisma. Na kraju pisma je dan i prilog sa konačnom listom potpisnika (biskupa i akademika):

akademik Igor Anić
akademik Ivan Aralica
akademik Smiljko Ašperger
akademik Hrvoje Babić
akademik Stjepan Babić
akademik Slaven Barišić
mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella
akademik Stjepan Gamulin
akademik Marin Hraste
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split (+ 20. 3. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
mons. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Frano Kršinić
akademik Ranko Matasović
akademik Slavko Matić
akademik Davor Miličić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. sc. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić
akademik Stanislav Tuksar
akademik Dario Vretenar

Danas podpredsjednik Akademije akademik Davor Miličić je potpisao Pismo i ranije dok je bio dekan Medicinskog fakulteta. Objavio sam i njegov tekst koji je tom prigodom napisao;

> *Suđenje u Haagu osobama poput Gotovine svjetski je presedan. Sudi se generalu osloboditeljske vojske kojemu nije dokazano sudjelovanje niti u jednom ratnom zločinu (svi eventualni zločini s hrvatske strane bili su pojedinačni). Da je kojim slučajem Bobetko živ, i on bi trunuo u Haagu, zato što je oslobodio južnohrvatsko primorje. Haaške sudce i ostale mudrijaše bilo bi dovoljno odvesti u Vukovar, muzej Domovinskog rata na Srđu ponad Dubrovnika ili ih pustiti da malo porazgovaraju sa stanovnicima Cavtata, Škabrnje itd., itd. Zločin međunarodne zajednice Haaškim presudama i njezinim odnosom prema hrvatskom Domovinskom ratu time se potvrđuje i nastavlja provoditi, još od početka agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Ta je ista međunarodna zajednica očiglednoj žrtvi – brutalno napadnutoj Hrvatskoj, pa i nakon što je bila međunarodno priznata, zabranila legalnu nabavu oružja za vlastitu obranu. Dakle, mirno se promatralo kako se masakrira Vukovar, Dubrovnik i ostali hrvatski krajevi, nitko nam nije vojno pomogao, a mi smo se valjda trebali predati ili pustiti da nas se pregazi i poubija bez ispaljenog metka. Istodobno, npr. Šljivančanin se oslobađa daljnjeg izdržavanja kazne, Kadijević, Rašeta i ostali su slobodni građani, navodno je Kadijevića SAD koristila ili još uvijek koristi i kao vojnoga konzultanta...*

Ta ista međunarodna zajednica nagradila je agresorsku zločinačku srpsku vojsku tako da im je oformila novu državu u državi – Republiku Srpsku i time potpuno paralizirala bilo kakav suvisao razvoj BiH. Dakle, ako je međunarodna zajednica na najnepravedniji mogući način podijelila BiH to nije zločin nego je diplomatski uspjeh i veliki mirovni pothvat, a ako je Tuđman na početku rata hipotetski razmatrao podjelu Bosne to je a priori zločin. Te iste Bosne kojoj je Hrvatska udomila i spasila od sigurne smrti o svom trošku 700.000 izbjeglica (to je npr. kao da SAD udomi 20 milijuna izbjeglica) i to izbjeglica koje su većinom bili Bošnjaci muslimanske vjeroispovijesti. Osim toga, Hrvatska je bila prva koja je BiH priznala državnost i to upravo u vrijeme dok je Tuđmanova vlast i autoritet bila na vrhuncu.

Ne znam zašto šute naši povjesničari i javni djelatnici, možda bi i HAZU trebao zauzeti neki konkretni stav koji se temelji na neoborivim činjenicama u našu korist. Najžalosnije se što naši političari o tome šute, pokorno trpeći sve „bubotke" i imaju kao jedini cilj koji opravdava sva ova sramotna zbivanja – ulazak Hrvatske u EU. Bilo kakvo propitivanje što se time dobiva, a što se time gubi proglašava se natražnošću, nacionalizmom i eurofobijom.

Glavno je da se u Hrvatskoj ne zna za američku nagradu filmu o Oluji. Treba misliti o tome kako ostati na vlasti. A to možeš duže ako hrvatski ljudi znaju što manje o onome čime se mogu ponositi. Bolje je da ne znaju ni akademici. I oni mogu pričati i širiti tako nepovoljne vijesti, zar ne?

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/21329-dobro-je-da-ni-akademici-ne-znaju-o-nagradenom-filmu-o-oluji

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“ (PISMO HAZU)

Poštovane kolegice akademkinje i poštovane kolege akademici,

U prilogu vam šaljem pismo koje je skupina akademika i povjesničara poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću. Pismo je objavljeno na nizu portala već 20. 11. 2019.
Koliko je meni poznato Predsjednik Vlade nije smatrao potrebnim odgovoriti. Ne znam je li to zato što tada još nije bilo predizborno vrijeme ili jer je brzo uslijedio odgovor onih koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povjesnici. Ali doista, već sutradan reagirao je Dragan Markovina tekstom:
Zašto je ideja par akademika da se Institut za povijest zove po Tuđmanu istovremeno užasavajuća i posve logična
https://www.telegram.hr/price/zasto-je-ideja-par-akademika-da-se-institut-za-povijest-zove-po-tudmanu-istovremeno-uzasavajuca-i-posve-logicna/
Već jedan podnaslov predstavlja izravni napad na Akademiju: NAJBIZARNIJE JE INZISTIRANJE NA TUĐMANOVOM HISTOGRAFSKOM RADU.
Svi znamo da je dr. Franjo Tuđman izabran za akademika zbog njegova historiografskog rada, a poznato je da svi predstavnici jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povjesnici samo znaju pisati pamfletiće o djelima istinskih hrvatskih povjesničara. Tako Markovina posebno napada knjige “Bespuća povijesne zbiljnosti” i “Usudbene povjesnice” u kojima se, kako kaže, *radi se o*

ozbiljno problematičnim tekstovima, u kojima se prvi put relativizirala stvarnost jasenovačkog logora smrti, koji su puni antisemitskih stavova i nedopustivih teza o dalekosežnoj koristi tzv. humanog preseljenja stanovništva.
Već sam u više navrata upozoravao kako su velikosrpske tvrdnje o Tuđmanu kao revizionisti preuzeli i nositelji jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Posebno sam ukazivao na oca i sina Goldsteina. (npr. u pismu vama *Goldstein vam je poručio da ste glupi* - http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi, a u našoj knjižnici imate i moju knjigu; *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.)
O sinu i uopće o tvrdnjama o revizionistima u RH imate ovih dana izvrsni članak povjesničara dr. sc. Ante Birina:
GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA METODOLOGIJA – OGLEDAN PRIMJER ZATUCANJA POVIJESNIH ISTINA - IVO GOLDSTEIN:
MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE (Hrvatski tjednik, 7. 5. 2020.
A kada Predsjednik Vlade države koja postoji zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ne reagira, a dr. Markovina da ovakve upute, onda ne čudi reagiranje ravnatelja HIP-a dr. sc. Gordana Ravančića koji svoj odgovor 25. studenoga 2019. završava riječima

Moje osobno mišljenje o izmjeni imena Instituta je sljedeće: smatram da Institut ne treba mijenjati ime jer postojeće ime sasvim jasno definira institutsku znanstvenu i istraživačku poziciju u polju humanističkih znanosti i njegovu misiju – istraživanje hrvatske prošlosti u europskom kontekstu od srednjega vijeka do suvremenosti. Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman. Osim toga, Institut je pod imenom Hrvatski institut za povijest poznat u široj javnosti te je to ime svojevrstan „brend“ koji u historiografskim krugovima ne samo u zemlji nego i inozemstvu predstavlja garanciju kvalitete historiografskih istraživanja i izvrsnost publikacija koje se objavljuju pod tim imenom od 1996. godine. Izmjena imena nužno bi značila i potrebu re-pozicioniranja u javnom prostoru bez obzira što iza izmjene imena bi stajala nikakva izmjena u sadržajnom smislu. Naravno, ukoliko bi Upravno vijeće zauzelo drugačiji stav tj. smatralo da se naziv Instituta treba mijenjati ja se tome neću protiviti.

Ovaj priglupi dio odgovora je komentirao 27. 11. 2019. akademik Stanko Popović:
„Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman.“
Moja napomena: Institut Ruđer Bošković bavi se svekolikim znanstvenim istraživanjima u fizici, kemiji, biologiji medicini ..., a ne samo onima kojima se

bavio Ruđer Bošković. Slično je i za Institut društvenih znanosti Ivo Pilar. U Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski ne izvodi se samo glazba Lisinskoga, u Osnovnoj školi Miroslava Krleže učenici čitaju djela i ostalih autora...
Izgleda da je i cijelo Upravno vijeće HIP-a na istoj razini kao i njihov ravnatelj, ili meni nije poznato da su reagirali na ovakvu glupost svoga ravnatelja. Ili je jednostavno i ravnatelj zbog toga!?
Bilo kako bilo činjenica je da on sam tvrdi da je takav njegov priglupi stav dobro poznat njegovim kolegama iz Upravnog vijeća jer on svoj odgovor počinje s povijesnim samog prijedloga:
Hvala Vam na Vašem prijedlogu koji ste poslali 20. studenog 2019. Prije no što Vam odgovorim moram napomenuti da je istu inicijativu još 2011. godine pokrenuo dr. sc. Mato Artuković dugogodišnji voditelj Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu. Istu inicijativu dr. sc. Artuković obnovio je i u listopadu ove godine. Stoga će moj odgovor velikim dijelom biti sadržajno identičan onome što sam već raspravio s dr. sc. Artukovićem.
S druge strane u **Hrvatskom tjedniku,** 16. siječnja 2020., str. 35-37, objavljen je tekst Marka Curaća: Ako može **Leksikografski zavod 'Miroslav Krleža'**, zašto ne bi mogao **Hrvatski institut za povijest 'Franjo Tuđman'** ?

Napominjem da je dr. Artuković bio ravnatelj Podružnice HIP-a u Slavonskom Brodu, a jedan od potpisnika spomenutog pisma je bivši ravnatelj HIP-a Zagreb. Očito je da bivši ravnatelji nisu bili skloni pisati gluposti. Valjda zbog toga i nisu više ravnatelji. Ili barem netko sličan njima.
Ali da sve bude zabavnije, javio se i sadašnji ravnatelj te podružnice u Slavonskom Brodu dr. sc. Stanko Andrić. U svom tekstu od 10. 12. 2019. među ostalim on zapravo tvrdi da HAZU nije znanstvena ustanova ili samo da bira za akademike i amatere koji nisu „istaknuti hrvatski znanstvenici":
Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljivao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljivao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik". Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.
Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.
Očito je dr. Andrić zaslužio biti ravnatelj tog instituta. Zar ne?

S obzirom da je sada predizborno vrijeme, šaljem ovo pismo i Predsjedniku Vlade. Možda im danas ipak nije normalna 'logika' protagonista jugo-komunističke paradigme u RH.
Jer zapravo radi se o tome kako je svima njima Tuđman rodonačelnik povijesnog „revizionizma“, pa koriste i priglupa objašnjenja jer smatraju da zbog toga Institut ne može nositi Tuđmanovo ime!

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA

Skupina istaknutih hrvatskih intelektualca predložila je da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu o 20. obljetnici smrti prvoga hrvatskog predsjednika i utemeljitelja tog instituta dr. Franje Tuđmana preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana.
Prijedlog su 20.11.2019.(e-poštom) i 27.11.2019.(redovitom poštom) poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću.

Potpisnici: Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana
"Molimo Vas da podržite i usvojite ovaj prijedlog jer smatramo da Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana. Najbolja prilika za to imenovanje je sada pred nama, da se naime time obilježi 20.obljetnica njegove smrti. Predlažemo da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana", istaknuli su potpisnici – akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović i Davorin Rudolf te dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić.
Uz prijedlog, podsjećaju da je akademik Franjo Tuđman, doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik i hrvatski državnik, 1961. u Zagrebu utemeljio Institut za historiju radničkoga pokreta i bio njegov direktor i znanstveni voditelj. Taj institut, dodaje se, poslije je nazvan Hrvatski institut za povijest.
Također, istaknuto je, akademik Franjo Tuđman bio je utemeljitelj i predsjednik HDZ-a, glavni politički i vojni strateg uspostave neovisne, suverene i demokratske Republike Hrvatske i njezin prvi predsjednik. Bio je i zapovjednik oružanih snaga – Hrvatske vojske Republike Hrvatske, pokretač i voditelj organizirane obrane Republike Hrvatske, njezina međunarodnoga priznanja, pobjede u Domovinskom ratu te očuvanja cjelovitosti Republike Hrvatske u njezinim međunarodno priznatim granicama.
U Zagrebu i Splitu, studeni 2019.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Nenad Cambi
Akademik Andrej Dujella
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Mira Kolar
Akademik Ivica Kostović
Akademik August Kovačec

Akademik Vladimir Paar
Akademik Stanko Popović
Akademik Davorin Rudolf
Prof. dr. sc. Agneza Szabo
Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/

https://hrvatskonebo.org/2020/05/23/akademik-josip-pecaric-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu/

http://dragovoljac.com/index.php/razno/21583-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu

SRPSKE SLUGE SU NA VLASTI U RH!
(Odgovor g. Petračiću)

Poštovani g. Petračić,
Zahvaljujem se na Vašem e-mailu:

Naslov:Re: ŠEZDESETI ROĐENDAN STANKA ŠARIĆA,,
Datum:Fri, 26 Jun 2020 10:36:50 -0400
Šalje: Al Petracic
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Sa užitkom čitam svaku Vasu poruku, ali me ova posebno oduševila. Prvo zbog oobjavljivanja Vaše stote knjige, a drugo zbog saznanja da Vaš prijatelj Stanko Šarić slavi šezdeseti rođendan. Uz Zlatne dukate i Stanka Šarića smo lakše provodili vrijeme Domovinskog rata, a mojoj djeci su se pjesme Zlatnih dukata urezale u pamet, jer su stalno svirale u našem autu gdje god bi išli. Nije čudo da su zato svi svirali tamburice, a jedan sin i dan danas ima svoj tamburaški sastav, s kojim svira u svim prigodama.
Zato koristim ovu priliku da Vama čestam na Vašem plodnom radu, a naročito na Vašoj stotoj knjizi. S posebnim užitkom čestitam šezdeseti rođendan Stanku Šariću i želim mu još puno uspjeha u daljnjem radu.
Iz daleke Kanade s poštovanjem,
Alojzije Petračić

Doista ste na najbolji način opisali zašto smo Stanko i ja prijatelji. Povezale su nas njegove pjesme i moji tekstovi. Siguran sam da nisu samo Vama i meni toliko značile u Domovinskom ratu. Ali na žalost nisam primijetio da se još neki portal, za koji se tvrdi da je domoljuban, sjetio ovog njegovog jubileja.
A i kako bi kada su oni koji su mnogo zaslužniji za stvaranje hrvatske države izloženi svakakvim progonima, a srpske sluge u RH se klanjaju onima koji dolaze iz zemlje koja je izvršila fašističku agresiju na našu domovinu.
Zapravo u tom ozračju je i proteklo predstavljanje moje knjige.
Stanko je došao u Zagreb izravno na predstavljanje ne znajući da je knjiga posvećena njemu. Znao sam da neće biti sretan zbog toga, ali poslije prvog 'šoka' brzo se snašao i komentirao činjenicu da je predstavljanje bilo na nekakav „dan antifašizma“ rekavši da je to doista s pravom izabrano s obzirom da sam ja jedan od glavnih zagovornika antifašizma u RH. Naime, jedna moja knjiga se zove: *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015. I doista mnogi su danas usvojili tu moju tvrdnju o fašističkoj agresiji na Hrvatsku, pa su jedini istinski antifašisti u RG – HRVATSKI BRANITELJI.
Na žalost vlast u RH je danas u rukama ljudi koji slušaju što im govore u Beogradu, pa je današnji predsjednik Vlade instalirao Milorada Pupovca kao neokrunjenog poglavara u RH.

Nedavno sam ponovno objavio pismo hrvatskim športskim savezima koje smo im akademik Stanko Popović i ja uputili povodom napada na Josipa Šimunića zbog njegovih uzvika ZA DOM. Spominje se srpski tenisač Novak Đoković:
...pozivamo vas da zatražite osudu svih športaša iz Republike Srbije i Republike Srpske koji svoje pobjede proslavljaju s uzdignuta tri prsta (npr. Novak Đoković i mnogi drugi).
Naime, pripadnici velikosrpske soldateske i tzv. JNA su tijekom ratova 1990-tih u Hrvatskoj, BiH i na Kosovu s tri uzdignuta prsta proslavljali masovna zvjerstva, ubojstva, silovanja, terorizam i razbojstva što se po međunarodnom pravu smatra elementima genocida, kulturocida i urbocida.
Napominjemo kako su prije Drugoga svjetskog rata Srbi polagali prisegu s tri podignuta prsta, ali spojena. Međutim, tri raširena prsta kakva danas podiže i Đoković i mnogi drugi pojavio se tek 1988., u vrijeme kada je već počela vladavina Slobodana Miloševića.
I dok su 'hrvatski' političari osuđivali Šimunića, nedavno su mu Plenković i ne samo on išli izraziti svoju zahvalnost. Istina, Plenković je uklonio ploču hrvatskim braniteljima jer je na njoj bio grb koji je hrvatska vlast odobrila, a Đokovićeva tri prsta nije nitko zabranio.
Možda je razlog tom Plenkovićevom hodočašću i ono što piše poznati kolumnist Tihomir Dujmović: **Hrvatima uvijek klecaju koljena pred nekom zvijezdom iz Beograda**, Dujmović upozorava kako su u Hrvatskoj redovito slavili Đokovićeve sunarodnjake a da pritom „nitko u tri generacije Hrvata nije razaznao da se redovito radi o velikosrbima“. I Vlada RH je prihvatila Đokovićevu ideju o corona teniskom turniru, iako je „*prvu podršku i konkretnu široku ideju ovog projekta do kraja je osmislila srpska vlada, što se razabire iz pisanja srpskog tiska. Početnu ideju da se u Zadru igra veliki teniski turnir prvo je zdušno prihvatio* ***Goran Ivanišević****, kao i Hrvatski teniski savez, a onda i Vlada RH, ali će Đoković i srpska Vlada razraditi puni koncept koji na samom početku nije bio razvidan. ...U turi koju su smislili vidi se taj srpski potpis koji Rađa i Ivanišević ne razumiju. Tu se vidi da priča nema puno veze s tenisom, tu se vidi gola politika.*
Veliki teniski turnir se igra i u Banja Luci, koja, ali baš nikakve veze s tenisom, pogotovo velikim svjetskim tenisom, nema! Da, ali ima sa srpstvom! A pravi inicijator priče je srpska Vlada. Đoković je tu samo hostesa velikosrpstva, s čime on koji ne da Kosovo, a naročito njegov otac poznat po velikosrpskim stajalištima, nemaju nikakvih problema. Dapače! Tko u Banja Luci organizira ovakav turnir, njemu naravno da nije do tenisa, njemu je do srpstva.
https://direktno.hr/kolumne/hrvatima-uvijek-klecaju-koljena-pred-nekom-zvijezdom-iz-beograda-198458/
Uostalom i poznati hrvatski kolumnist i publicist Vjekoslav Krsnik se već u naslovu svog teksta pita: Je li Đoković u Zadru bio tenisač ili agent srbijanske tajne službe BIA?
http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/22060-je-li-dokovic-u-zadru-bio-tenisac-ili-agent-srbijanske-tajne-sluzbe-bia

Dujmović daje niz sličnih primjera o tom „klecanju koljena“ u Hrvata. A zapravo se radi o običnom sluganstvu hrvatskih 'Jugoslovena'.
I dok su Šimunića proganjali, pa su sudovi znali što je on mislio kada je uzvikivao ZA DOM, dotle Đokovićev fašistički pozdrav iz vremena balkanskog krvnika Slobodana Miloševića nikome nije smetao. A da ne spominjemo proganjane Marka Perkovića Thompsona i njegove pjesme „Bojna Čavoglave“ Na to u nedavnom pismu upozorava i 16 hrvatskih generala:
Dobro je poznato široj javnosti da se radi o udarnoj pjesmi iz Domovinskoga rata, koju je pjevao Marko Perković Thompson, a koja je na početku velikosrpske, jugokomunističke agresije na Hrvatsku, hrabrila goloruke branitelje u suprotstavljanju armadi, sa crvenim zvijezdama petokrakama na čelu, pomiješanim s četničkim kokardama, dakle onima i takvima koji su pjevali u Vukovaru ”bit će mesa, bit će mesa, klat ćemo Hrvate!”
Generali pozivaju svoje suborce da ne nasjedaju *ni na kakve podjele, kao na primjer pokušaje da se pripadnike HOSA, regularne postrojbe Hrvatske vojske, diskreditira*.
https://kamenjar.com/pismo-javnosti-hrvatskih-generala/
https://narod.hr/hrvatska/hrvatski-generali-o-odluci-o-zds-pozdrav-je-ubastinjen-u-tekovine-nasega-domovinskog-obrambenog-i-antifasistickog-rata
A znamo da je upravo Predsjednik Vlade pokazao krajnje nepoštivanje hrvatske države i njenih zakona kada je uklonio iz Jasenovca spomen-ploču poginulim HOS-ovcima jer je na njoj bio od hrvatskih vlasti odobren grb njihovih postrojbi u Domovinskom ratu. Pri tome je smiješna priča da se dogovorio s pripadnicima HOS-a. Kao da su oni tako nešto tražili od njega!
Da, Đokovićev fašistički pozdrav iz vremena Slobodana Miloševića nije problem, ali jest pozdrav kojim je branjen Vukovar. I ne samo on.
Poštovani g. Petračić, mi spominjemo koliko su nam tijekom Domovinskog rata, kada su razoružanu Hrvatsku napale fašistički okupatori, značile domoljubne pjesme. A koliko su nam tek značile priče o junačkim podvizima naših HOS-ovaca. Onih čiji je od hrvatske države odobreni simbol Plenkoviću, kao ranije Sanaderu i Kolindi Grabar Kitarović, i danas provokacija. A koji bi Predsjednik Milanović bi danas uklanjao i bacao.
Kamo sreće da se radi samo o KLECANJU KOLJENA PRED ZVIJEZDAMA IZ BEOGRADA, a ne u sudjelovanju u realizaciji velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Slično našem Stanku i hrvatski generali upozoravaju na fašističku agresiju na RH tijekom Domovinskog rata:
Prema tome, bez obzira na određena stajališta nekih ljudi, pa i institucija,, pozdrav (ZDS, op. JP) *je ubaštinjen u tekovine našega Domovinskog, obrambenog i antifašističkog rata! Branitelji, koji su se tako pozdravljali nisu išli u osvajanje tuđih teritorija, nisu ratovali u Srbiji, već za svoj dom, za koji su mnogi spremno položili život.*
Mi već duže vrijeme imamo na vlasti one koji su poslušno izvršavali ono što su od njih tražili oni koji su pomagali ili izvršili fašističku agresiju na RH. I danas, ako je vjerovati naručenim anketama, velika je želja u javnosti da i dalje imamo vlast u rukama srpsko-hrvatske koalicije čiji je stvarni vođa Pupovac.

Zašto?
Nažalost, srpske sluge i ne znaju drugačije!

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/22096-srpske-sluge-su-na-vlasti-u-rh-odogovor-g-petracicu

JOSIP PEČARIĆ

THOMPSON I VATRENI – SIMBOLI HRVATSKOG PONOSA

Zahvaljujem se svima nazočnim što su danas tu na predstavljanju mojih knjiga Josip Šimunić i 'za Dom spremni' i Je li političarima kriva matematika? Posebna zahvala domaćinu don Lazaru Čibariću koji je napravio tradiciju u Tisnom s ovim ljetnim predstavljanjima mojih najnovijih knjiga i prof. Miri Vrbanović na predstavljanju koje je kao i ona prethodna bilo izvrsno.

Iako se to iz naslova knjiga ne vidi ipak se da naslutiti otkud naslov THOMPSON I VATRENI – SIMBOLI HRVATSKOG PONOSA.

Kada me pitate kako bih opisao devedesete prošlog stoljeća odgovorio bih: DESET TUĐMANOVIH GODINA JE DESET NAJPONOSNIJIH GODINA U MOME ŽIVOTU. Vjerujem i u životima mnogih Hrvata. Svjetski moćnici su poraženi u oružanoj srpskoj fašističkoj agresiji koju su otvoreno pomagali. Stvorena je država iako su svjetski moćnici bili protiv toga. Još tada sam bio svjestan, govorio i pisao kako se svjetski moćnici neće pomiriti s tim. A bili su svjesni da im je najveći neprijatelj upravo taj PONOS!

U dva desetljeća u ovom stoljeću uspjeli su imati na vlastima svoje sluge koje su prvo smjenjivali po načelu Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu. To je, dakle, bilo na djelu u prvom desetljeću kada je Sud u Haagu bio glavna poluga u rušenju hrvatskog ponosa. Na udaru su i svi oni koji su svojim radom doprinosili tom hrvatskom ponosu pa tako i Thompson i Vatreni. Zahvaljujući sebedarju generala Praljka epizoda rušenja hrvatskog ponosa pomoću Suda u Haagu neslavno je završila jer je izdigla našeg velikog generala u jednog od najvećih Hrvata u povijesti. Npje kod sluganskih vlasti, pa sam im zato nedavno i ponudio 1000 knjiga o Generalu koju smo napisali general dr. sc. Miroslav Međimorec i ja po nekoj simboličnoj cijeni. Naravno znao sam da se oni ne bi usudili učiniti tako nešto.

U prvom desetljeću ovog stoljeća kod neprijatelja hrvatske države još se nije iskristaliziralo koliku moć u očuvanju ponosa hrvatskih ljudi ima poklik Za Dom spremni.

U prošlom desetljeću, dakle poslije velikosrpskog Memoranduma SANU 2. to postaje jasno i o prvom velikom udaru na ponos Hrvata preko udara na ZDS govori ova knjiga o Šimuniću. Kako je već ranije zbog „Bojne Čavoglave“ i zbog ZDS u toj pjesmi napadan i Thompson to su njih dvojica hrvatski branitelj Thompson i jedan od Vatrenih Šimunić zajedno postali simboli hrvatskog ponosa uz koje se vezuje ZDS jer vrhunac nacionalnog ponosa i jeste spremnost davanja vlastitog života za domovinu.

S druge strane tada se vidi kako je opravdan i moj naziv SRPSKE SLUGE za one koju poslušno izvršavaju naloge svjetskih moćnika a protiv interesa vlastitog naroda jer se stavljaju u poziciji - po Sun Tzuu - najogavnijih ljudi koji bez rata dobivaju rat za neprijatelja – dakle fašističkog srpskog agresora.

Ne treba nikada ispustiti iz vida da se sve to sluganstvo događa poslije veličanstvene pobjede u kojoj su naši branitelji od fašističkih srpskih agresora napravili . da parafraziram Slobodana Miloševića – ZEČEVE!
Svu tu ogavnost srpskih slugu pokazao je već napad na Šimunića.
Tada smo akademik Stanko Popović i ja tražili zabranu fašističkog srpskog pozdrava podizanja tri prsta koji je nastao u vrijeme Slobodana Miloševića. Naime, Srbe je razljutila tadašnja usporedba Đokovića koji pobjede slavi s tri prsta sa Šimunićevim 'Za dom'. Tvrdili su kako bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati pa je tako od njihovog pozdrava s tri skupljena prsta postao ovaj poznat iz fašističke agresije s tri raširena prsta. Hrvatskim slugama je to bilo dobro objašnjenje jer je njima normalna bila sama fašistička agresija na Hrvatsku, a nije bila normalan pozdrav hrvatskih branitelja ZDS, za koji su znali da je nastao prije NDH, iz jednostavnog razloga što je njima zločin samo stvaranje hrvatske države. Te 2013. godine na vlasti su bili „hrvatski“ ljevičari i vjerojatno im je u tom trenutku važniji bio udar na Vatrene koji su im itekako bili opasni za opstojnost ponosa u hrvatskom narodu. Kasnije se pokazalo da im smeta i stari pozdrav ZA DOM, a neki sudci su staljinistički tvrdili u presudi Šimuniću da je on uzvikujući ZA DOM mislio na NDH, a ne na Domovinski rat. Sigurno dostojno psihijatrijskih klinika, a ne nekakvih vrhovnih sudova, zar ne?
S druge strane narod je itekako razumio tu povezanost Šimunića i Thompsona. Tako je u Kninu 2015. Šimunić bio gost na Thompsonovom koncertu koji je plenio najviše pozornosti među 100,000 nazočnih.
U tom momentu pokazalo se da je novoizabrana predsjednica Kolinda Grabar Kitarović bila najupućenija kakvu ulogu i značaj ima ZDS svjetskim moćnicima. Zbog 'Čavoglava' i ZDS nije došla na koncert iako je bila najavljena. Uslijedila je prijava Thompsona zbog pjevanja legendarne pjesme iz Domovinskog rata. Kasnije se doznalo da je dan prije na paradi u Zagrebu Predsjednica bila i protiv nastupa HOS-ovaca s njihovom zastavom na kojoj je znamen sa ZDS koji je odobren od hrvatskih vlasti. Uslijedio je i njen napad na našu Peticiju ZDS kojom smo branili Thompsona i 'Bojnu', a i podržali prijedlog Mladog Jastreba za uvođenje ZDS u HV. Uslijedio je niz napada uz lažnu tvrdnju da je Peticija pisana zbog uvođenja ZDS u HV, a ne zbog napada na Thompsona i 'Bojnu'. Pismo je bilo poslano i Predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku, ali iz njegovog reagiranja bilo je očito da on ne sudjeluje u tom napadu na ponos hrvatskih ljudi tj. na ZDS. Većina povjesničara sa Filozofskog fakulteta pripremili su zahtjev da se povjesničari potpisnici Peticije udalje iz strukovnih udruga. Vlastima ništa nije značilo što je jedan od prvih potpisnika bio istaknuti hrvatski povjesničar blizak suradnik Predsjednika Tuđmana i ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u njegovo vrijeme. Napadani su i biskupi potpisnici, a o napadima na mene, moje suradnike i obitelj napisao sam niz knjiga. Žrtva je trebao biti i potpisnik Peticije ZDS Josip Šimunić jer su u tom njegovom potpisu vidjeli kao nekakav problem kod imenovanja za pomoćnog trenera Vatrenih. Tadašnji selektor Ante Čačić samo im je odgovorio: „Koliko ja znam tu peticiju su potpisali biskupi i akademici.“
Posljedica tih napada je druga knjiga koju danas predstavljamo. Ona je posvećena

časopisima kojima sam osnivač i koji su po Scopusu već dulje vrijeme među najboljim hrvatskim znanstvenim časopisima. Dva od ta tri časopisa koji imaju impact faktor su iz prvog kvartila matematičkih časopisa i kolege su to ocijenile jednim od najvećih dostignuća hrvatske matematike. Našim političarima to nisu dobri časopisi. Npr. jedan od njih je za prošlu godinu najbolji hrvatski znanstveni časopis, ali nije financiran od hrvatskih vlasti. O tome pogledajte dio o „naputku za tupave“ u knjizi. Zahvalio sam se hrvatskim vlastima zato što nisu financirali taj najbolji hrvatski znanstveni časopis jer se pokazalo da je po najnovijem impact faktoru on bolji od niza časopisa koje izdaju matematička društva velikih zemalja (SAD, Kanada, Velika Britanija, Francuska, Australija, Izrael) ili ugledna sveučilišta kao što je npr. ono u Cambridgu. Uspjeli smo u tome bez pomoći hrvatskih vlasti kojima časopis nije dobar i nisu ga financirali! Ali moramo razumjeti hrvatsku vlast jer biti sluga nije lako. Zbog gazda ti i takvi časopisi nisu dobri. I dobro je da se kažnjava bilo što što je na ponos hrvatskim ljudima, pogotovu kada se zna da tu negdje iza toga stoji i ZDS.

Thompson je i slijedeće godine nastupio u Kninu, ali tada su otvoreno napali ne samo njega nego i HOS. Legendi Domovinskog rata ratni zapovjednik IX. bojne HOS-a Marku Skeju Predsjednica je odgovorila isto što i nama. Istina on je tražio uvođenje ZDS u HV, a mi smo branili „Bojnu“ a ona je taj dio „zaboravila“. Napadi na Thompsona su nastavljeni i u Glini. Problemi za vlast, koja je morala sprovoditi naputke svjetskih moćnika, pojavili su se u liku Thompsonovog odvjetnika Davorina Karačića koji je redom po sudovima dobivao sve optužbe zbog ZDS. Sluganska priča hrvatskih vlasti na sudovima završila je nedavnom odlukom Višeg prekršajnog suda u korist Thompsona i 'Bojne'. Radilo se o onoj optužbi za pjevanje 'Bojne' u Kninu. Pet godina trajalo je maltretiranje hrvatskih ljudi da bi vlast udovoljila željama svjetskih moćnika i fašističkim srpskim agresorima. Reagirao je i (HDZ-ov) predsjednik Ustavnog suda koji je nelegalno osudio odluku Visokog prekršajnog suda. Reagirao sam otvorenim pismom, bolje reći narugao se njegovim priglupim argumentima. Potom su reagirali i 16 hrvatskih generala.

Naravno, svima je jasno da priča time nije završena i da se vlast mora pridržavati one moje tvrdnje: Jednom sluga – uvijek sluga.

Dolaskom Plenkovića na mjesto predsjednika Vlade on je nastupio drugačije od Grabar Kitarović. Svaku naredbu Milorada Pupovca je ispunjavao bez pogovora. Plenković je osnovao i onu Kusićevu komisiju koja je osudila pozdrav kojim je branjen Vukovar, a rehabilitirala zvijezdu petokraku pod kojom je Vukovar napadan. Kada su im prigovorili da im ne smeta srpsko 4S Pupovac je odgovorio da taj četnički simbol nije zabranjen u RH. A, vjerovali ili ne, na zahtjev onih koji su izvršili fašističku agresiju na RH i njihovih slugu Plenković je uklonio HOS-ovu ploču iz Jasenovca jer je na njoj bio od hrvatskih vlasti odobren grb HOS-a.

Grabar Kitarović je pokušala vratiti svoju prednost u sluganstvu dovođenjem predsjednika Srbije Vučića. Nije uspjela i novim napadom na ZDS priznala je Plenkoviću prvenstvo u tom sluganstvu. Prošle godine smo zato ovdje predstavili knjigu Predsjednica i 'Za Dom spremni'. U „Hrvatskom tjedniku“ od 16. 7. 2020

Stjepan Tuđman, koji je osnivao s ocem HDZ, kaže: „Plenković nema pravo pozivati se na moga oca jer vodi posve suprotnu politiku od njegove.“
Novi Predsjednik države Zoran Milanović se umiješao u tu bitku napadima na ZDS u Jasenovcu i Okučanima. Zapravo tu se ne može sa sigurnošću tvrditi je li mu to bilo samo vraćanje pomoći koju je imao od Plenkovića u predsjedničkim izborima. Kada vodiš očitu slugansku politiku, moraš pred izbore biti navodno i Hrvat i pozivati se na Tuđmana, zar ne? A Plenkoviću je takva pomoć poslije sluganskog odnosa prema Pupovcu doista bila potrebna.
Ili da preciziramo ono što je rekao Stjepan Tuđman. Politika njegovog oca bila je stvaranje suverene hrvatske države – države ponosnog naroda. Suprotno tome je uništenje iste. Znamo da je to politika svjetskih moćnika. Znamo da im je plan bio da njihovi ljudi preuzmu i HDZ i SDP a onda i vlast u RH i da ostvare njihovu politiku koju Srbi nisu uspjeli ostvariti fašističkom agresijom. Zato su Plenković i Milanović pomagali jedan drugom da budu to što danas jesu.
Kakvo je stanje nastalo u RH ponajbolje govori urednički komentar u Hrvatskom tjedniku:
Zamolili smo više javnih osoba da nam odgovore na pitanje „Moj doživljaj vladara, političara i čovjeka Andreja Plenkovića!, ali osim Stjepana Tuđmana nitko nije želio ni mogao odgovoriti. Neki su se opravdali nedostatkom vremena, neki obećali pa odustali, a neki su se, pak, odmah prestrašili vlastita mišljenja i odbili.
Da, opet dobra stara vremena u kojima imamo hrvatsku šutnju, zar ne?
Vjerojatno ste pomislili da sam zaboravio najvažniju stvar kada govorim o Thompsonu i Vatrenim. Na MIKROFON. Ali to sam ostavio za kraj jer se, slično Vatrenima i Thompsonu, kada su isključili mikrofon tako da Thompson ne može izvršiti želju Luke Modrića i otpjevati mu pjesmu „Geni kameni“, to dogodilo i našem don Lazaru na procesiji povodom Gospe od Karavaja. Sjetimo se i da je i željezanski biskup Egidio Živković u svojoj propovijedi u Vukovaru spomenuo mikrofon, a o tome sam govorio u Kninu. Tako je biskup u Vukovaru uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade) rekao:
„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski … pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.“
Moj govor iz Knina imate u knjizi koju danas predstavljamo.
Tako je veličanstveni doček srebrnih nogometaša kojima nisu dali da ih dočeka Thompson a oni su ga ipak pozvali ostao u sjećanju i zbog tog isključenog mikrofona. A tada je Plenkovićev savjetnik Krešimir Macan izgubio posao jer je pojavljivanje Marka Perkovića Thompsona u autobusu i na pozornici s nogometašima usporedio s državnim udarom. A to je u redu jer se ne smije javno govoriti ono što vlada misli, zar ne? O tom „problemu“ da ne kažem "mekom ustaškom državnom udaru" koji spominje danas u svojoj kolumni Zvonimir Hodak, upitan je tada i veliki trener Vatrenih Zlatko Dalić. Odgovorio im je: „Pjevao je pjevač koji je naša himna.“
Zapravo ne znam kolika je moja krivica u toj ulozi mikrofona na dočeku Vatrenih. Naime, kada sam shvatio da neće pozvati Thompsona na doček upozorio sam da

mogu doživjeti isto što i vlasti 2003. kada svjetskim prvacima nisu dozvolili nastup Thompsonu, a rukometaši su ga pozvali – prošvercali - i zapjevao im je „Bojnu“. Prepun trg je odgovorio – SPREMNI.
Modrić i Dalić su uradili na tom dolasku u Hrvatsku još i bolje pa je Thomson svo vrijeme bio s njima. Danas znamo da ta ljubav Vatrenih i Thompsona ima i novog člana. Radi se o proslavljenom njemačkom nogometnom golmanu Manuelu Neureru, koji je na odmoru u Hrvatskoj s prijateljima pjevao popularnu Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“. U Njemačkoj je pokrenuta prava hajka, očito dirigirana od srpskih slugu iz RH. Ona je aktualna i ovih dana jer se u nju uključio i Frankfurter Allgemeine Zeitunga i njihov novinar Michael Martens. Dr. sc. Ante Birin je u svom komentaru na portalu narod.hr dao slijedeću ocjenu:
Brojni stereotipi, lažne interpretacije i konstrukcije pali su pred snagom tih (Thompsonovih, JP) odgovora. Zato taj razgovor i nije smio proći bez autorova uvodnog komentatorskog teksta u kojem je ocjena i presuda iznesena ,suprotno bilo kojoj Thompsonovoj izjavi, objašnjenju i argumentu.”, Thompson je autorizirani intervju objavio i na hrvatskom i na njemačkom na svom portalu.
Dakle, potpuno suprotno novinarskoj etici Martens je izmijenio autorizirani intervju, pa i sam kaže u najnovijem Hrvatskom tjedniku kako je morao lažirati intervju s Thompsonom jer je bio pod pritiskom nekih drugih Hrvata. Međutim nešto drugačiju priču doznajemo od njega na portalima: ‘Thompson je u pravu, ali nisam kriv ja!’, da bi u tekstu za Jutarnji list stao potpuno na veliko-srpsku stranu. Kaže: Da pjesma “Bojna Čavoglave” ne počinje pokličem “Za dom spremni”, smatrao bih je pravom pjesmom u pravo vrijeme. Problem mu je ZDS, a i koristi riječ „trivijalizacija“. Nepojmljivo mi je da netko u svezi s fašističkom agresijom na Hrvatsku može koristiti riječ trivijalno! Na žalost nama je dobro poznato kako zagovarateljima naci-fašističke agresije na Hrvatsku nije problem što je Međunarodni sud u Haagu u tužbi za genocid potvrdio srpsku agresiju i genocidne radnje u njoj, već im je problem što je neki Hrvat pjevao dok su Srbi vršili te genocidne radnje. Valjda im životi Hrvata ništa ne znače!
Danas možete Thompsonov intervju pročitati i izravno se uvjeriti zašto je Thompson i Vatreni, zašto je ZDS Martensu gori od naci-fašističke agresije, zapravo zašto je ZDS izravna prijetnja svjetskim moćnicima i srpskim slugama u RH i njihovoj namjeri da se preko ZDS uništi ponos hrvatskog naroda.

http://bezcenzure.hr/vlad/thompson-i-vatreni-simboli-hrvatskog-ponosa/
http://dragovoljac.com/index.php/razno/22476-thompson-i-vatreni-simboli-hrvatskog-ponosa

ZAKLJUČNI TEKST

AKADEMIK STANKO POPOVIĆ: ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT

12. prosinca 2006.

Za čitaoce našeg portala donosimo izlaganje akademika Stanka Popovića iznijeto na stručnom skupu "Haaški sud - Zajednički zločinački pothvat - Što je to?". Sagledavajući niz zbivanja koja se iz perspektive hrvatskih iskustava mogu nazvati zločinačkim pothvatom, akademik Stanko Popović kreće od suštine: "Zajednički zločinački pothvat jest agresija na RH, državu priznatu od UN, agresija s ciljem otkidanja dijelova teritorija RH i etničkog čišćenja Hrvata i drugih nesrpskih naroda. RH se legitimno branila i oslobodila postepeno svoj vlastiti teritorij 1991-1995-1998."
Na našem portalu su također dostupni i uvodni tekst s tribine "Haaški sud - Zajednički zločinački pothvat - Što je to?" suca Ustavnog suda M. Vukovića, dr. iur., i izlaganje dr. sc. G. Granića, bivšeg potpredsjednika Vlade RH, a kako nam budu stizala donosit ćemo i ostala izlaganja s tog skupa.

HAAŠKI SUD ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT ŠTO JE TO?

Tužiteljstvo Međunarodnog suda za zločine na području bivše Jugoslavije (dalje: Haaški sud), koji je uspostavljen odlukom Vijeća sigurnosti UN, označilo je vojno redarstvenu akciju Oluja Hrvatske vojske i Hrvatskih redarstvenika 1995.godine kao tzv. zajednički zločinački pothvat, kako je navedeno u optužnici protiv hrvatskih generala. Takva nepravedna interpretacija Oluje jest zapravo optužnica protiv državnog vodstva HR i vodstva HV, kao i većine državljana RH, jer su se

usudili braniti suverenitet RH. Kao profesionalnom prirodoznanstveniku vrlo mi je bliska logika u zaključivanju na osnovi vjerodostojnih činjenica. Iznio bih svoje viđenje takve formulacije u optužnici Haaškog suda.

Prvo bih citirao nekoliko uvodnih rečenica iz knjige "Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske" (Zagreb, 2004) autora dr. Milana Vukovića, suca Ustavnog suda RH. Na str. 7 te knjige je navedeno:

"Kada je hrvatski narod tisuću devetsto devedesete godine primijenio civilizacijski kredo zapadnog demokratskog svijeta i glasovanjem se odredio za samostalnu Hrvatsku, od strane Srbije, Crne Gore, bivše JNA te dijela pobunjenih Srba u nekim hrvatskim prostorima, doživio je agresiju s ciljem:
-rušenja demokratskog poretka i uspostavljene vlasti u Hrvatskoj,
-otcjepljenja dijelova hrvatskog etničkog i državnog prostora protuustavnim stvaranjem "srpske autonomne oblasti" i "srpskih oblasti" u pokušaju ostvarenja temeljnog političkog sadržaja "Memoranduma srpske akademije" iz 1986.godine da:
-svi Srbi moraju živjeti u jednoj državi,

-Srbija je ondje gdje ima Srba, i

-Srbija ima pravo svim sredstvima, pa i vojnom silom braniti interese Srba tamo gdje su oni ugroženi, a Vlada Srbije odredit će gdje se to događa."
Prema međunarodnom pravu, kao i prema logici zdravog zaključivanja, nepošteno je, zlonamjerno i nelogično da su hrvatski generali, a s njima i državno vodstvo RH i veliki dio hrvatskog naroda, optuženi za tzv. zajednički zločinački pothvat zbog oslobodilačke akcije Oluja. Što je onda zapravo zajednički zločinački pothvat?

Zajednički zločinački pothvat jest agresija na RH, državu priznatu od UN, agresija s ciljem otkidanja dijelova teritorija RH i etničkog čišćenja Hrvata i drugih nesrpskih naroda. RH se legitimno branila i oslobodila postepeno svoj vlastiti teritorij 1991-1995-1998. Čak i danas su neki manji dijelovi RH okupirani: uzduž Dunava, u zaleđu Konavala, more na ulazu u Boku Kotorsku, vrh sv. Gere.

Zajednički zločinački pothvat je optužiti RH (pa koristeći i tvrdnje Save Štrbca, "sekretara vlade tzv. RSK"), njeno državno i vojno vodstvo, hrvatske generale, pa tako i veliki dio hrvatskog naroda, za "zajednički zločinački pothvat" zbog legalne obrane suvereniteta.

Zajednički zločinački pothvat je stvoriti tzv. Republiku Srpsku, dati državni legitimitet toj tvorevini stvorenoj na genocidu i potpuno očišćenoj od Hrvata, a isto tako osmisliti i pokušati provesti tzv. Plan Z4, čime bi se stvorila država u državi RH.

Zajednički zločinački pothvat je ne optužiti cijelo vojno odnosno političko vodstvo tzv. JNA i Srbije za agresiju na RH i BiH, za uništavanje niza hrvatskih gradova i sela (Vukovar, Dubrovnik, Gospić, Zadar, Sisak, Osijek, Slavonski Brod, Škabrnja, Ćelije i dr.), za zločin na Ovčari i za nestanak ranjenika iz Borova Sela, za oko 145 masovnih grobnica i niza neznanih pojedinačnih grobova, za uništavanje kulturnih i sakralnih spomenika, za bombardiranje bolnica i dječjih vrtića, za etničko čišćenje suverenog teritorija RH od Hrvata i nesrpskih naroda, za slične zločine u BiH (Srebrenica, Sarajevo, Tuzla...).

Zajednički zločinački pothvat je ne optužiti vojne i civilne predstavnike međunarodne zajednice za zločinački pothvat, jer su šutke dopustili genocid i etničko čišćenje, nisu spriječili stotine žrtava u zonama pod zaštitom UN (UNPA zone), rušenje i spaljivanje gradova i sela u RH i u BiH, gdje su u Srebrenici dozvolili najstrašniji zločin u Europi od 1946.godine.

Zajednički zločinački pothvat je optužiti RH i njeno državno i vojno vodstvo za etničko čišćenje Srba iz RH. Naime, dobro je poznato da je postojao vrlo detaljni plan o organiziranoj evakuaciji Srba iz tzv. RSK, ako RH poduzme uspostavu suvereniteta nad cijelim svojim teritorijem. Takva "bežanija" se i dogodila uoči i tijekom oslobodilačke akcije Oluja, unatoč opetovanim pozivima hrvatskih vlasti i predsjednika Tuđmana Srbima da ne bježe iz RH.

Zajednički zločinački pothvat je osloboditi generale JNA za razaranje Dubrovnika uslijed navodnog nedostatka dokaza, jer je Dubrovnik gorio zbog navodnog "paljenja automobilskih guma na Stradunu".

Zajednički zločinački pothvat je onemogućiti RH legitimnu obranu uvođenjem zabrane uvoza oružja od strane Vijeća sigurnosti UN, te je goloruku prepustiti genocidu od treće-četvrte vojne sile u Europi. Tjedan dana po uvođenju zabrane uvoza oružja izvršen je prvi napad na Dubrovnik. Žalosno je da se uvođenje zabrane uvoza oružja i danas opravdava s najviših mjesta u RH.

Zajednički zločinački pothvat je lažno svjedočenje u Haagu protiv HR, kao "agresora na BiH", unatoč činjenici da je RH napadana i razarana s područja BiH, da je RH zbrinula stotine tisuća izbjeglica iz BiH, te da je naoružavala BiH protiv agresije JNA, Srbije, i tzv. RS i RSK, te da je spasila Bihać i okolicu od scenarija sličnog onome u Srebrenici.

Zajednički zločinački pothvat je "dilanje" stotina zapisnika , tzv. famoznih transkripata, državnih i vojnih tijela RH s oznakom tajnosti, uz falsificiranje tih zapisnika.

Zajednički zločinački pothvat je govoriti o tzv. građanskom ratu u RH i u bivšoj SFRJ, kada je očito da je to bila agresija JNA, Srbije i Crne Gore na ostale republike bivše SFRJ, uz naoružavanje Srba u RH, BiH, na Kosovu.

Zajednički zločinački pothvat je izjednačiti žrtvu i agresora, a da se izbjegava bilo kakva akcija da agresor nadoknadi ratnu štetu RH. Zajednički zločinački pothvat je provoditi tzv. detuđmanizaciju, umanjujući do apsurda i falsificirajući veliku povijesnu ulogu prvog predsjednika RH akademika Franje Tuđmana u stvaranju države RH i njenom oslobođenju od agresora. Time se, naime, potkopavaju sami temelji RH i njeno vraćanje u balkansku krčmu.

Zajednički zločinački pothvat je govor i pisanje nekih političara i novinara u RH (koji zarađuju svoj kruh u RH) protiv RH, čime se relativizira Domovinski rat i izjednačava žrtva i agresor, iskrivljuju činjenice do apsurda uz geslo da je RH "stvorena na zločinu". Zajednički zločinački pothvat je omalovažavati hrvatske branitelje i izjednačavati ih s agresorom, što ima za posljedicu psihičke traume u mnogih branitelja. Od Oluje, pod pritiskom laži i omalovažavanja njihove uloge u Domovinskom ratu, 2 do 3 branitelja diže ruku na svoj život tjedno.

Zajednički zločinački pothvat je gurati RH u novu zajednicu, prvo gospodarsku, a zatim i političku, koja bi se sada zvala Zapadni Balkan, gurati RH u tzv. region, u kojemu navodno "nitko s nikim nije ratovao". Zajednički zločinački pothvat je koalirati, uz pritisak međunarodne zajednice, s predstavnicima vlasti bivše tzv. RSK, te djelovanje političkih i policijskih djelatnika bivše tzv. RSK u ministarstvima i policiji RH. Sadašnji zastupnik u Saboru HR pisao je 1993.godine, prigodom dvogodišnjice razaranja i okupacije Vukovara, da je u studenom 1991. godine "pao zadnji bastion ustaštva", misleći na bolnicu u Vukovaru. Zajednički zločinački pothvat je zanemariti iseljenu Hrvatsku, te Hrvate u BiH, Srbiji i CG. Ti Hrvati dali su nemjerljiv doprinos uspostavi samostalne i nezavisne države RH.

Zajednički zločinački pothvat je ne osuditi, sudskom presudom, ubojstvo hrvatskih političkih prvaka na čelu sa Stjepanom Radićem u beogradskoj skupštini 1928.g., zločine komunističkog režima na Bleiburgu, križnim putovima, u Jasenovcu nakon svibnja 1945.g., likvidiranje Hrvata diljem svijeta od strane Udbe. Nastavak takve genocidne politike protiv Hrvata dogodio se 1991.godine.

Zajednički zločinački pothvat je umiroviti hrvatske generale samo zbog toga jer su se usudili izreći istinu o Domovinskom ratu.

Zajednički zločinački pothvat bio bi prihvatiti optužnicu Haaškog suda protiv hrvatskih generala, koja sadrži izreku o zajedničkom zločinačkom pothvatu, kao i prepustiti generale da se sami brane. Svojom obranom oni brane RH od optužbe da je izvela tzv. zajednički zločinački pothvat. Ako bi tzv. zajednički zločinački pothvat bio na Haaškom sudu formalno "dokazan", to bi moglo dovesti do iskrivljavanja povijesti. Glavna tužiteljica Haaškog suda i sama želi pisati noviju povijest RH, te odbija i pomisao da RH postane "prijatelj suda", jer bi navodno

RH svoje sudioništvo mogla iskoristiti u "politikantske svrhe". Tko više od Glavne tužiteljice i snaga u njenoj pozadini politizira samo postojanje Haaškog suda!?

Zajednički zločinački pothvat je optužiti hrvatske novinare za objavljivanje svjedočenja zaštićenog/zaštićenih svjedoka, kada je i sam Haaški sud objavio ta svjedočenja.

Zajednički zločinački pothvat je na pr. i uskraćivanje pitke vode Biogradu, Zadru i okolnim mjestima iz izvorišta koje je bilo u zoni UNPA, niti deset km od Biograda. Snage UN, koje su trebale čuvati UNPA zone, bavile su se švercom umjesto uspostavom mira, razoružanja paravojnih srpskih postrojbi i zaustavljanja bombardiranja hrvatskih gradova iz UNPA zona.

Za čuditi se je da su Hrvati, a i sama RH, opstali uz takve okolnosti. Najveće zlo je nesloga Hrvata, postojanje izdajica i jugonostalgičara. Vječni Dante svrstao je izdajice u deveti krug pakla. Hrvati u RH, Hrvati u BiH i širom svijeta jesu jedan te isti nacionalni korpus, te je pomaganje Hrvatima u BiH, Srbiji, Crnoj Gori i drugdje legitimno pravo RH.

Hrvatski narod mora braniti i čuvati svoje dostojanstvo i svoje pravo na miran i demokratski razvoj svoje države.

Treba uložiti sve sile da se obori monstruozna optužnica Haaškog suda, jer će inače Haaški sud pisati svoju povijest o Domovinskom ratu, o vremenu koje mu je prethodilo i o sadašnjem vremenu. To bi uzrokovalo vrlo negativne posljedice i za samu opstojnost RH. Iz tzv. Zapadnog Balkana moramo se jednom zauvijek istrgnuti i ponosno stupiti u demokratsku europsku zajednicu. Taj put mora biti uspravan, na ravnopravnoj osnovi, bez ikakvih ucjena. To od nas zahtijevaju žrtve, koje su pale za Republiku Hrvatsku.

akademik Stanko Popović

https://www.hkv.hr/izdvojeno/tribine/haaki-sud/207-izlaganje-akademika-stanka-popovia-na-strunom-skupu-o-haakom-sudu.html

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. izvanski je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima, Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11201, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1275, citata: 5697, H-index: 24; Scopus: publikacija: 746, citata: 5601, H-index: 32; WoS: publikacija: 752, citata: 5241, H-index: 28).

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications” (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 70 publicističkih knjiga.

14./12./2020.